PĂCATE RĂSCUMPĂRATE

Cronicile de la Fountain Creek 2

Tamera Alexander

Aprecieri

Aprecieri aduse romanului *Flacăra reaprinsă*, primul volum din seria „Cronicile de la Fountain Creek"

Un roman istoric și o poveste de dragoste încântătoare, cu personaje bine conturate și un fir narativ curgător și captivant care îi va face pe cititori să aștepte cu sufletul la gură apariția celui de-al doilea volum din serie. Îl recomand cu căldură...

Tamara Butler, *Library Journal*

Este o plăcere să citești acest roman de debut. Stilul narativ savuros, cadrul realist și personajele credibil creionate combinate cu o poveste de dragoste mișcătoare vă vor acapara până târziu în noapte...

Romantic Times

O scriere plină de sensibilitate despre izbăvire... Rareori se întâlnește într-un roman de debut o îmbinare atât de reușită între un subiect captivant și măiestria tehnică a prozatorului. Alexander introduce în scenă un grup de personaje fermecătoare și se pare că poveștile de la Fountain Creek nu se sfârșesc aici.

Kristine Wilson, *Aspiring Retail*

Tamera Alexander a scris un roman de debut *remarcabil*, plin de lirism și bogat în lecții de viață și despre credința în iubirea lui Dumnezeu, cu două personaje principale extrem de agreabile. Personajele secundare sunt, de asemenea, memorabile și abia aștept să le reîntâlnesc în următoarele volume ale seriei. Romanul va câștiga, cu siguranță, inimile multor cititori!

InspirationalRomanceWriters.com

Un roman de dragoste scris cu măiestrie, care sparge cu siguranță tiparele literaturii creștine de gen. *Flacăra reaprinsă*... este un test al credinței. Este pusă la încercare nu doar

fidelitatea spirituală a personajelor, ci și încrederea în sine de care trebuie să dea dovadă atunci când sunt puse în situația de a lupta pentru iubirea și pentru convingerile lor.

Michelle Buonfiglio, Romance:
B(u)y the Book, *WNBC.com/romance*

PĂCATE RĂSCUMPĂRATE

CRONICILE DE LA FOUNTAIN CREEK | CARTEA 2

PĂCATE RĂSCUMPĂRATE

Traducere de Mihaela Tocuț

TAMERA ALEXANDER

Casa Cărții, Oradea
2015

Copyright © 2006 Tamera Alexander
Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *Revealed*,
la Bethany House Publishers, un imprint al Baker Publishing
Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.
Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Păcate răscumpărate
de Tamera Alexander
Copyright © 2015 Casa Cărții
OP 2, CP 30,
410670, Oradea
Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Alexander, Tamera
Păcate răscumpărate / Tamera Alexander ; trad.: Mihaela Tocuț. - Oradea : Casa Cărții, 2015
ISBN 978-606-732-012-1
I. Tocuț, Mihaela (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Traducerea: Mihaela Tocuț
Editarea: Camelia Luncan
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Corectura: Timeia Viman
Coperta: Studio Gearbox

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea
Tel./Fax: 0259-472 640

Doamnei Deborah Ackey,
care mi-a fost profesoară în clasa a șaptea la
Idlewood Elementary School din Tucker, Georgia.

Aidoma proverbialului mesaj în sticlă,
lansez această dedicație pe valurile mării,
în speranța că într-o bună zi are să ajungă la dumneavoastră.
Cu mulți ani în urmă, ați citit poeziile și povestirile unei
fetițe și i-ați insuflat speranța și încrederea de a persevera,
deși scrierile ei nu erau *nici pe departe* meritorii.
De-a lungul anilor m-am gândit adesea la dumneavoastră
și nădăjduiesc că Dumnezeu v-a binecuvântat
pentru tot ce ați făcut pentru mine
și pentru atâția alți copii.

Isus a mai spus şi pilda aceasta pentru unii care se încredeau
în ei înşişi că sunt neprihăniţi şi disprețuiau pe ceilalţi.
„Doi oameni s-au suit la Templu să se roage;
unul era fariseu, şi altul vameş.
Fariseul stătea în picioare şi a început să se roage în sine astfel:
«Dumnezeule, Îţi mulţumesc că nu sunt ca ceilalţi oameni,
hrăpăreţi, nedrepţi, preacurvari sau chiar ca vameşul acesta.
Eu postesc de două ori pe săptămână,
dau zeciuială din toate veniturile mele.»
Vameşul stătea departe şi nu îndrăznea nici ochii
să şi-i ridice spre cer; ci se bătea în piept şi zicea:
«Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!»
Eu vă spun că mai degrabă omul acesta
s-a coborât acasă socotit neprihănit decât celălalt.
Căci oricine se înalţă va fi smerit;
şi oricine se smereşte va fi înălţat."

Evanghelia după Luca 18:9–14

Prolog

Teritoriul Colorado, 14 mai 1870
La umbra Munţilor Stâncoşi

Annabelle Grayson McCutchens se uită cu ochii pierduţi la bărbatul ce trăgea să moară lângă ea, dorindu-şi, la fel ca în ziua când se căsătorise cu el, să îl poată iubi mai mult. Să îl poată iubi cu aceeaşi pasiune pe care o simţea el pentru ea. După toţi bărbaţii pe care îi cunoscuse, cum de acum, când întâlnise un om cu adevărat bun care o iubea în pofida a ceea ce făcuse şi fusese ea înainte, inima ei nu i se putea dărui pe de-a-ntregul? Oricât ar fi încercat.

Jonathan se căzni să inspire. Aşezată lângă el, Annabelle se înfioră când auzi cum i se prelinge firicelul de aer în jos pe gâtlej, abia înălţându-i pieptul lat, lovindu-se cu un hârâit înfundat de fluidele din plămâni.

Simţi că i se strânge inima de durere. Cum se putea ca un munte de om ca Jonathan să fie doborât de boală într-un răstimp atât de scurt? Durerile în piept apăruseră, fără veste, în urmă cu câteva săptămâni, iar în ultimele zile senzaţia de oboseală şi accesele de tuse ale soţului ei se înrăutăţiseră, luând o întorsătură de rău augur. Cum putea o inimă ce bătea atât de puternic şi de statornic să se stingă atât de repede?

O adiere de vânt şfichiui coviltirul căruţei şi Annabelle îşi ridică privirea spre moleşitul soare văratic ce atârna pe jumătate ascuns în spatele celor mai înalte piscuri ale Munţilor Stâncoşi. O lumină roşiatică scălda câmpiile estice, vestind asfinţitul. Caravana cu care porniseră din Denver cu aproape o săptămână în urmă a aşteptat o zi alături de ei, cum era încheiată înţelegerea

de la bun început în astfel de împrejurări, în speranța că Jonathan se va înzdrăveni. Dar starea soțului ei s-a înrăutățit și, văzând că nu mai există nicio nădejde de însănătoșire, Jack Brennan a declarat, cu părere de rău, că grupul trebuie să pornească mai departe. Din pricina neașteptatelor ploi de primăvară, porniseră cu întârziere și nu mai aveau timp de pierdut dacă voiau să ajungă în teritoriul Idaho înainte de prima ninsoare.

După câteva minute, Jonathan începu să respire normal. Avea ochii închiși și Annabelle se întrebă dacă n-o fi ațipit din nou.

— Ești frumoasă ca nimeni alta, Annabelle, spuse el cu glas blajin și, ridicând mâna, își trecu degetele peste fruntea ei și în jos, pe obraz.

Annabelle râse amar și clătină din cap.

— O, da, sunt o partidă de invidiat! Bine că m-ai cerut tu primul și nu ți-a luat-o altul înainte. Că aveam o suită întreagă de pețitori, zău așa!

Văzându-l că surâde în colțul buzelor, Annabelle zâmbi și ea.

Fusese drăguță în tinerețe, dar frumusețea era o trăsătură pe care timpul – și alegerile făcute – i-o șterseseră de pe chip, iar ea o știa prea bine. Partea de sus a obrazului drept îi era brăzdată de o cicatrice subțire, zbârcită, ce urca de-a lungul tâmplei, pierzându-se apoi în păr. Cicatricea, pe care o avea de cincisprezece ani, era o amintire tangibilă a primei ei lecții despre ce socoteau drept plăcere unii dintre bărbații care frecventau bordelul.

— Oare ce faci acolo, Annie, fetițo?

Abia atunci realiză Annabelle că își trăgea, involuntar, părul, încercând să-și acopere acea parte a feței. Își coborî iute mâna și râse, căutând să-și ascundă stânjeneala, dar râsul sună slab și neconvingător.

— Bag seamă, Jonathan McCutchens, că-ți plac cicatricele.

Cu obișnuita-i blândețe, el îi mângâie obrazul.

— Mie *tu* îmi placi, doamnă McCutchens. Tu și nimeni alta.

Tandrețea lui reduse la tăcere gluma sarcastică ce îi stătea pe limbă și inima, îndurerată, începu să îi zvâcnească în piept. Ținea la acest om cum nu mai ținuse vreodată la cineva. Atunci de ce

nu îşi putea constrânge sentimentele să le oglindească pe ale lui? De când se ştia, fusese încredinţată că nu te poţi bizui pe sentimente. Sentimentele se nasc într-o clipită şi mor la fel de repede, iar dacă dăinuiesc în timp, ele pot deveni chiar perfide. Aşa că ea învăţase să nu le acorde mare atenţie. Totuşi, nădăjduise că, după căsătorie, dragostea va veni de la sine.

Se rugase de nenumărate ori să poată simţi mai multă pasiune pentru Jonathan. Dar pesemne că Dumnezeu nu asculta rugăciunile de acest soi. Sau poate că doar pe ale ei nu le băga în seamă.

— Îţi mulţumesc că ai primit să-mi fii soaţă, Annie. Aveam atâtea planuri pentru noi... pentru copilul nostru.

Îşi mişcă mâna şi Annabelle i-o aşeză pe pântecul ei. Jonathan îi mângâie uşor abdomenul încă plat, încercând parcă să liniştească pruncuşorul cuibărit înăuntru.

În timp ce mâna lui Jonathan îi desena încet cercuri concentrice pe pântec, o amintire dureroasă din adâncul ei îşi croi drum spre suprafaţă. Annabelle strânse din ochi şi aşteptă, mută şi lipsită de apărare, ca sentimentul de vinovăţie şi ruşinea de peste ani s-o împresoare din nou. Într-un bordel, nu era ieşit din comun ca fetele să rămână grele, dar la fel de obişnuite erau siropurile şi prafurile purgative menite să întrerupă sarcina, adesea lăsându-le pe cele care le înghiţeau schilodite pe viaţă.

Faptul că purta în pântec pruncul lui Jonathan era o binecuvântare. Faptul că rămăsese din nou însărcinată... era un miracol.

— Îmi pare nespus de rău să te părăsesc în chipul acesta, Annie. Lucrurile n-au..., iar vocea groasă a bărbatului se frânse, gâtuită de emoţie. Lucrurile n-au ieşit aşa cum mi-am dorit. Iartă-mă...

Annabelle scutură din cap şi se aplecă, apropiindu-şi faţa de a lui.

— Nici prin cap să nu-ţi treacă să-ţi ceri iertare, Jonathan McCutchens, şopti ea, aşezându-şi mâna rece pe fruntea lui.

La atingerea ei, Jonathan slobozi un oftat.

— La o adică, eu sunt cea care trebuie să-ţi ceară iertare. Îmi...

Buzele i se mişcară, dar nu ieşi niciun sunet. Cunoscându-i trecutul, mulţi n-ar fi înţeles, dar intimitatea de această natură îi era încă străină.

— Îmi pare rău că n-am fost femeia pe care ai fi meritat s-o ai alături. Eşti – împinse cuvintele dincolo de nodul dureros ce i se urcase în gât – eşti cel mai grozav om pe care l-am întâlnit vreodată, Jonathan. Şi îţi mulţumesc... îţi mulţumesc că m-ai ales să-ţi fiu nevastă.

Bărbatul oftă iar şi îşi trecu încet privirea peste chipul ei, ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima oară. Sau pentru ultima. Apoi, cu mâna tremurândă, arătă în spatele său, spre fundul căruţei.

— Am pus ceva în raniţă. Câteva rânduri pe care le-am aşternut pe hârtie azi-dimineaţă.

Annabelle se uită peste umăr, apoi îşi întoarse iar privirea spre el. Fără a pune vreo întrebare, ghici despre ce era vorba. Îi zâmbi cum că a înţeles, aşteptând să audă adevărul de pe buzele lui.

Privirea lui Jonathan rămase aţintită asupra ei.

Dorinţa lui de a-i asigura viitorul era una nobilă, dar sila care se citise în ochii fratelui mai tânăr al soţului ei ultima dată când se întâlniseră în Willow Springs îi rămăsese întipărită în memorie. După ce nu se văzuseră vreme de opt ani, cei doi fraţi se reîntâlniseră toamna trecută, în urmă cu şapte luni. Or, judecând după reacţia pe care o avusese Matthew Taylor în acea seară de octombrie, nu se îndoia câtuşi de puţin că propunerea ce se regăsea, probabil, în scrisoarea lui Jonathan se va lovi de un refuz categoric.

Amintirea certei care se iscase între cei doi bărbaţi – din pricina ei – o frigea încă la inimă. Fraţi numai după mamă, cei doi se deosebeau nu doar la vorbă şi la trup, ci pare-se că şi la suflet.

Matthew nu ştia că este însărcinată cu pruncul fratelui său, dar asta nu i-ar fi schimbat oricum părerea în privinţa ei, şi nici ceea ce fusese ea cândva – şi avea să rămână mereu în ochii lui.

Oftând uşor, Annabelle se întinse spre capătul adăpostului lor înghesuit şi scoase scrisoarea din raniţă. Şi-o aşeză, nedeschisă,

pe genunchi, apoi luă mâna lui Jonathan şi, aplecându-se, îi şopti la ureche:

— Ştii bine că nu pot s-o fac, Jonathan. Chiar dacă am şti unde se află, n-aş putea să-i cer lui Matthew să...

Degetele plăpânde ale soţului ei i se încleştară pe mână.

— Nu este pentru Matthew. Scrisoarea este... pentru pastor.

Un acces de tuse îi spintecă trupul, lăsându-l fără suflu, şi Jonathan îşi apăsă mâna pe piept, căznindu-se să ia aer.

— Am trecut totul în scrisoare, toate amănuntele, continuă el când tusea se potoli. Pastorul va şti ce să facă... cum să te ajute.

Annabelle îşi aşeză mâna peste a lui, întrebându-se cât timp le mai rămânea. Una dintre femeile din caravană, cunoscătoare în ale bolilor de inimă, îi spusese că soţul ei mai avea de trăit o zi sau cel mult două.

Privi în ochii lui Jonathan şi văzu din nou ceea ce văzuse în ei anul trecut, în după-amiaza de vară când se întâlniseră pentru prima oară în salonul pastorului. Jonathan McCutchens era cel mai cinstit om pe care îl cunoscuse vreodată. Nu că ea ar fi întâlnit mulţi oameni cinstiţi în viaţa asta. Blajin, înzestrat cu o blândeţe pe care n-ai fi bănuit-o la un munte de om de peste 1,90 m, şi un devotament nemărginit, Jonathan era un bărbat trecut prin viaţă, care săvârşise, la rându-i, mai multe greşeli şi le cunoştea pe ale ei. Spunea că o iubise din prima clipă şi, deşi ea nu înţelegea cum de era cu putinţă, o încălzea gândul că ar putea fi adevărat.

Cercetând chipul soţului ei prin umbrele ce se adunau sub coviltirul căruţei, Annabelle regretă că nu se putea vedea, măcar o dată, aşa cum o vedea Jonathan. Dar se cunoştea prea bine ca să-şi închipuie că, uitându-se în oglindă, ar vedea altceva decât o femeie pângărită, decăzută.

Ochii lui Jonathan se înceţoşară.

— Vasăzică scrisoarea este pentru pastorul Carlson, spuse ea, străduindu-se să dea întrebării care îi persista în minte forma unei afirmaţii.

Jonathan încuviinţă încet din cap.

— Am notat totul. Pământul care te aşteaptă în Idaho, banca la care sunt depuşi banii noştri.

Annabelle zâmbi. Deşi ea nu adusese nimic de valoare materială în această căsnicie, el spunea mereu „banii *noştri*".

— Cu banii rămaşi după ce pastorul va tocmi o călăuză care să te însoţească până acolo, vei avea din ce trăi. Ferma este încă la început de drum, Annie, dar ar trebui să meargă bine. Carlson poate să...

Se înecă şi începu să tuşească.

Annabelle aproape că-i auzea plămânii cedând. Făcu sul încă o pătură şi i-o aşeză sub cap şi umeri în speranţa că îl va ajuta să respire mai uşor.

— Şşt... Am să mă descurc, Jonathan. Nu-ţi face griji pentru mine. Am s-o scot eu la capăt, îl linişti ea, dorindu-şi să poată crede la rându-i în ceea ce spune.

Jonathan respira greu, hârâit. Privirea îi deveni din cale afară de hotărâtă.

— Carlson poate să găsească un om de încredere care să te conducă până la o altă caravană ce se îndreaptă spre nord. Pastorul va avea grijă de tine. Sunt sigur de asta.

Îşi trecu limba peste buzele crăpate şi Annabelle i le tamponă din nou cu o cârpă umedă. Chiar dacă Jonathan nu îi purta defel pică fratelui său – iertarea altora era pentru el la fel de firească precum respiratul – Annabelle ştia că ruperea relaţiei îi lăsase o rană adâncă în suflet. Oare Matthew avea habar cât de mult îl iubeşte Jonathan? Cât de adânc îl îndurerase ruptura dintre ei?

— Vreau să îţi revină tot ce este al meu, Annie. Tot ce am vrut să împart cu tine. Te rog... să-i duci scrisoarea pastorului Carlson.

Annabelle îi tamponă fruntea fierbinte şi, în cele din urmă, încuviinţă din cap.

Totuşi, era clar că nu fusese destul de convingătoare. Nu încercase niciodată să îl mintă – cu o singură excepţie. Dar chiar şi în noaptea aceea, când s-a uitat în ochii ei, Jonathan a înţeles care era adevărul.

— Annabelle, se căzni el să îşi ridice capul, dă-mi cuvântul tău de onoare că ai să te întorci la Willow Springs şi ai să faci precum te-am rugat.

După tot ce ai făcut pentru mine, Jonathan. După tot ce ai sacrificat... Se strădui să zâmbească.

— Îţi jur că aşa am să fac.

Tensiunea de pe chipul lui se risipi şi Jonathan se lăsă înapoi pe culcuşul de paie.

— N-ai vrea să mai mănânci puţină supă? Sau să bei nişte grog pentru tuse? L-am lăsat pe foc să se încălzească.

El dădu din cap, fără să facă o alegere anume. Ştiind ce l-ar ajuta mai mult, Annabelle se duse după leac, apoi reveni în căruţă, se aşeză lângă el şi, ducându-i de mai multe ori lingura la buze, îi dădu să bea din amestecul cald de whisky şi miere. După câteva înghiţituri, el ridică mâna şi Annabelle puse grogul deoparte.

Peste nici un minut, Jonathan avea ochii închişi. Se odihnea. Pe moment doar se odihnea.

Annabelle îşi trecu privirea peste fruntea şi tâmplele lui, apoi în jos, de-a lungul bărbii ce îi acoperea obrazul. Ca înfăţişare, Jonathan nu avea nimic remarcabil, nefiind nicidecum genul de bărbat după care să întorci capul pe stradă. Totuşi, gândindu-se la bărbaţii mai chipeşi pe care îi cunoscuse în viaţa ei, Annabelle realiză că frumuseţea lor pălea cu totul în comparaţie cu bunătatea pe care i-o arătase omul acesta.

Îi luă mâna mare şi muncită într-ale sale. El nu făcu nicio mişcare. *Aş da orice să te pot dori aşa cum ar trebui să-şi dorească o nevastă bărbatul, Jonathan McCutchens.* În noaptea nunţii lor, Jonathan a iubit-o ca pe o fecioară, neîntinată şi neprihănită. Ea a încercat să îi ofere ceea ce credea că îşi doreşte el, repede şi sigur aşa cum fusese învăţată, dar răbdarea şi dorinţa lui sinceră de a-i oferi ei plăcere au luat-o cu totul prin surprindere. Şi l-a dezamăgit şi în această privinţă.

Chiar dacă a făcut-o doar cu intenția de a-i menaja sentimentele, aceea a fost prima – și ultima – dată când a încercat să-l mintă.

Expiră încet aerul ținut îndelung în piept.

Mâna lui se strânse peste degetele ei și abia atunci realiză Annabelle că Jonathan o urmărise în tot acest timp. Profunzimea iubirii lui, atât de nemeritată, o mișcă până în adâncul inimii.

— Ești bună, Annie, să te întinzi lângă mine?

O adiere de vânt flutură pânza ce acoperea căruța.

— Ți-e frig? Vrei încă o pătură? întrebă ea, arătând spre lada cu pături.

Dădu să se ridice, dar Jonathan o prinse de încheietura mâinii și o trase înapoi lângă el.

— Nu... vreau doar să-mi simt nevasta aproape... să te mai simt, o vreme, lângă mine.

O vreme.

Tonul implorator al acestei rugăminți simple aproape că îi sfâșie inima. *Până ce vei închide ochii pe veci, asta vrei să spui.* Ridică pătura de bumbac și se cuibări lângă el. Atentă să nu îl apese pe piept, se lipi de el, conștientă că Jonathan dorea să îi simtă trupul lângă al său, și îi ascultă cu atenție bătăile inimii, să le întipărească ritmul în minte pentru totdeauna.

— Trebuie să-ți spun ceva, Annie. Știu...

Începu să respire sacadat și își apăsă mâna dreaptă pe piept.

— Știu că nu-ți face plăcere să vorbim despre asemenea lucruri, reluă el după ce durerea se domoli.

În întunericul tot mai dens, vocea lui răsuna blajin, prin pereții pieptului, în urechea ei.

— Frate-meu e tânăr. După cum ți-am mai spus, n-a avut o copilărie ușoară. Suferința pe care a îndurat-o atunci i-a lăsat o urmă adâncă în suflet. Eu eram mai mare și probabil că de aceea mi-a fost mai ușor să țin piept greutăților. Matthew mai are încă multe de învățat, dar sunt sigur că va ajunge să învețe tot ce trebuie. Tu și cu mine, Annie, noi...

Râse încetişor, luând-o prin surprindere, iar Annabelle îşi aminti reacţia pe care o avusese prima oară când îl auzise râzând. Sunetul trecu prin ea ca o ploaie răcoritoare, pornită din senin într-o zi sufocantă de vară, uşurând povara momentului.

— Noi doi, continuă Jonathan, avem oarecum un avantaj faţă de Matthew. Eu unul aşa consider.

Annabelle pufni în râs.

— Avantaj? Ce avantaj să aibă un bărbat ca tine şi o târ...

Braţul lui Jonathan se strânse în jurul ei. Annabelle tăcu şi strânse din buze. De câte ori nu îi domolise soţul ei sarcasmul printr-o simplă atingere sau privire!

Nici Jonathan şi nici ea nu duseseră vieţi de sfinţi. Matthew, pe de altă parte, în pofida părerii pe care o avea despre ea, i se părea a fi un cetăţean onorabil, îndrăgit şi respectat. De cele câteva ori când se întâlniseră pe vremea când el o ajuta pe Kathryn Jennings, Matthew se arătase cordial, dar în ochii lui citise clar adevărul, înţelesese cât de jos se coborâse. Ce avantaj să aibă ei faţă de unul ca el?

Citindu-i parcă gândurile, Jonathan o mângâie pe creştet.

— Amândurora ni s-au iertat multe păcate, iar noi o ştim prea bine. Am văzut ce suntem fără Isus, cum arătăm acoperiţi de petele ruşinii noastre. Cei ce nu înţeleg lucrul acesta nu pot fi nici pe departe îndeajuns de recunoscători. Nu pot să îi ierte pe alţii fiindcă nu au înţeles câtă nevoie au ei înşişi de iertare.

Cuibărindu-se în braţele soţului ei, Annabelle lăsă adevărul vorbelor lui să îi pătrundă încet în suflet. Cam acelaşi lucru îi spusese şi nevasta pastorului din Willow Springs cu un an şi jumătate în urmă când Larson, născut practic pentru a doua oară, s-a recăsătorit cu Kathryn. Îşi amintea şi acum dimineaţa friguroasă a nunţii lor, fulgii de nea ciupindu-i obrajii.

— Cui i se iartă mult iubeşte mult, fuseseră vorbele înţelepte rostite de Hannah Carlson în timp ce îi urmăreau pe fericiţii miri. Să-l luăm, de pildă, pe Larson. Orbit de gelozie şi neîncredere, a fost cât pe ce s-o piardă pentru a doua oară pe cea pe care i-o hărăzise Dumnezeu. Dar acum iubirea lui pentru ea este mai

puternică decât a fost vreodată fiindcă a ajuns să cunoască nu doar propriile-i slăbiciuni, ci şi pe ale ei. Şi, chiar de sună nițel straniu, aceste cusururi nu îi fac să se iubească mai puțin, ci dimpotrivă – Hannah îşi aținti privirea spre soțul ei. Un soț şi o soție nu se pot iubi cum este dat de la Dumnezeu până nu se cunosc cu adevărat unul pe celălalt, or o astfel de iubire nu ia naştere de la o zi la alta. De cele mai multe ori durează o viață de om până să ajungi la ea. Alteori, însă, puterea unei asemenea iubiri ți se poate dezvălui fulgerător, tăindu-ți răsuflarea.

Annabelle invidia iubirea ce îi unea pe Larson şi Kathryn Jennings – perechea care îi călăuzise paşii pe această nouă cale, departe de ceea ce fusese, spre ceea ce era acum.

Cui i se iartă mult iubeşte mult.

Hannah îi arătase şi pasajul din Scriptură de unde provenea acea cugetare şi Annabelle marcase pagina punând o panglică drept semn de carte. Panglica era încă acolo. Vru să se ridice să ia Biblia, dar se răzgândi. Nu voia să plece de lângă Jonathan. Rămase tăcută, lipită de el, urmărindu-i cu atenție pieptul ce urca şi cobora încet.

Ridică mâna şi, cu mişcări domoale, îi netezi pe spate părul castaniu şi des de pe tâmple. El îşi întoarse obrazul în palma ei, făcând-o să se minuneze din nou de profunzimea sentimentelor lui.

— Tu m-ai salvat, Jonathan, şopti ea, fără să ştie dacă soțul ei o aude sau nu. Tu ai văzut dincolo de ceea ce eram.

Şi ceea ce ai să fii mereu, îi răsună în minte o voce cunoscută. Dar, aşa cum o învățase Hannah, Annabelle nu îi dădu ascultare.

— Tu m-ai răscumpărat, Jonathan. Dacă nu erai tu, aş fi murit în bordelul ăla.

În momentul acela o izbi ironia situației. Gândul umplu tăcerea de sub coviltirul căruței. Erau singuri, abandonați în prerie. Ea, în sfârşit răscumpărată şi eliberată de trecutul său, şi Jonathan, cel care plătise prețul libertății ei şi acum trăgea să moară. Viața era pur şi simplu nedreaptă.

— Nu eu te-am răscumpărat, fetiţo. O făcuse deja Isus; Jonathan îşi trecu degetele aspre peste obrajii ei. Eu n-am făcut decât să te iubesc, iar asta a fost cât se poate de uşor.

Cu maxilarul încleştat cuibărit în palma lui, Annabelle încercă din răsputeri să zăgăzuiască valul uriaş de emoţie ce se înălţa de undeva din adâncul fiinţei. Nu era obişnuită cu lacrimile. Nu avea încredere în ele. Trăise ani întregi ascunzându-şi emoţiile, mascându-şi sentimentele ca să supravieţuiască. Dar acum lacrimile îşi ieşeau impetuos din matcă, de parcă nu s-ar mai fi găsit loc înăuntrul ei pentru atâta durere. Sau poate fiindcă nu mai avea niciun motiv să le ascundă.

— Ai fost tot ce mi-am dorit, Annie, chiar dacă tu nu poţi spune acelaşi lucru despre mine. Ai fost sinceră cu mine de la bun început. Ştiam care îţi sunt sentimentele. Dar, vezi tu... nimeni nu poate dărui ceea ce nu are.

Tonul lui nu conţinea pic de ranchiună. Adăugă, coborând vocea:

— Ca să poţi iubi pe altul, întâi trebuie să înveţi să te iubeşti pe tine. Dumnezeu mi-a sădit acest adevăr în suflet cu mult timp în urmă. Sămânţa iubirii este deja în tine, Annie. Nu trebuie decât să prindă rădăcini. Am socotit că – strânse uşor din umeri – până va veni momentul acela, am să iubesc eu cât pentru amândoi.

Annabelle închise ochii preţ de o clipă, cugetând la cuvintele lui. Deşi era recunoscătoare pentru bunătatea lor, simţi cum îi creşte pulsul şi o durere în piept pe care nu şi-o putea explica. Nu putea nega că lucrurile spuse de el s-ar putea să fie, în parte, adevărate.

Poate era adevărat că nu ştia să iubească...

„Nimeni nu poate dărui ceea ce nu are", aşa spusese Jonathan. Cât îşi dorea să poată schimba asta, mai ales având în vedere cât de înţelegător, răbdător şi generos fusese el cu ea! Relaţia cu el era atât de diferită de cele pe care le avusese cu alţi bărbaţi...

În timp ce încerca să desluşească tâlcul vorbelor lui, ceva îngropat adânc în sufletul ei începu să se dezvăluie, fremătând – ca o surcea aruncată în foc, cu câteva secunde înainte de a fi

mistuită de flăcări. Rezultatul fu unul neașteptat, tulburător. Știind că aceasta s-ar putea să fie ultima ei șansă de a i-o spune, se ridică ușurel în cot și privi în ochii lui, sperând că va găsi cuvintele potrivite.

— În viața asta n-am săvârșit nimic care să mă facă vrednică de iubirea ta, Jonathan.

Își așeză mâna tremurândă pe pieptul lui și îi văzu ochii îngustându-se ușor.

— Dar, dacă mi-ar sta în putință, vreau să știi... că mi-aș trăi tot restul vieții învățând să te iubesc așa cum mi-aș dori să te pot iubi acum.

Clipi și o lacrimă i se prelinse pe obraz.

Jonathan o privi, posomorât, preț de o clipă, apoi fruntea i se descreți și îi zâmbi.

— Ai și început s-o faci, fetița mea dragă; îi șterse lacrima, râzând încetișor. O văd... în ochii tăi.

De-ar fi adevărat..., gândi ea, aplecându-se și sărutându-l. Buzele lui aveau încă gust de whisky îndulcit cu miere. În pofida fostei sale îndeletniciri, sărutatul se număra și el printre intimitățile ce îi erau străine. Înțelegând cât de mult însemna asta pentru soțul ei, își lipi iar gura de buzele lui, într-o încuviințare tăcută. Probabil că Jonathan avea dreptate, măcar într-o privință – ea mai avea, într-adevăr, multe de învățat despre iubire. Dar cum învață oamenii să se iubească pe ei înșiși? Și, mai cu seamă, cum să învețe asta una ca ea? Și-apoi, pentru a fi vrednică de iubire, o persoană nu trebuie să fie, *înainte de toate*, vrednică ea însăși?

Se cuibări iar lângă el și o vreme rămaseră amândoi tăcuți. Apoi Jonathan slobozi un oftat prelung, ce părea să vină de undeva din adâncurile ființei. Alarmată, Annabelle se ridică în capul oaselor să se încredințeze că aceea nu fusese ultima lui suflare. Moartea nu îi era străină. Deși nu îi văzuse niciodată chipul de aproape, o văzuse săvârșindu-și lucrarea și știa că se apropie.

Soarele se lăsase în asfințit, luând cu el lumina zilei. Și totuși, în pofida întunericului, știa că Jonathan o privește.

— Te iubesc, Annabelle McCutchens, şi am să te iubesc şi... dincolo de moarte.

Annabelle se ridică din nou şi, gâtuită de emoţie, îi lăsă pe frunte o sărutare uşoară ca fulgul.

— Şi eu te iubesc, Jonathan.

Şi, în felul ei, chiar îl iubea.

— Îţi sunt recunoscătoare că m-ai luat de nevastă şi mă simt privilegiată să îţi port copilul în pântec. Îţi jur că pruncul nostru va şti ce om minunat a fost tatăl lui.

Jonathan trase, cu greutate, aer în piept.

— Sau tatăl *ei*. Eu aş fi fericit orişicum.

Annabelle zâmbi, dar simţind cum spiritul lui se îndepărtează în mod misterios de ea, zâmbetul îi păli şi, cuprinsă de teamă, murmură:

— Nu ţi-e frică?

Jonathan îşi întoarse privirea spre ea şi îşi încreţi fruntea.

— De moarte?

Ea încuviinţă încet din cap.

Jonathan răspunse după un minut, clătinând din cap.

— Nu. Dar, acum că sunt atât de aproape de ea, îmi doresc să fi cumpănit din timp la venirea acestei zile. Aşa poate că n-aş fi făcut atâtea greşeli în viaţă.

Rămaseră amândoi tăcuţi.

Dorindu-şi să poată face mai mult pentru el, Annabelle se întinse pe spate şi privi pe sub coviltirul căruţei, spre cerul nopţii. Văzduhul era presărat cu o puzderie de stele cât nişte împunsături de ac şi vântul sufla lin peste ei. Chiar dacă Jonathan o salvase în atâtea privinţe, adevărata ei mântuire nu se afla în bărbatul care o ţinea acum în braţe, şi nici în iubirea lui, oricât ar fi fost ea de salvatoare. Mântuirea ei se afla într-un alt bărbat, un bărbat care, deşi nu Îl întâlnise niciodată faţă în faţă, ştia că există.

Se lipi de Jonathan şi el îşi strânse braţul în jurul ei.

— Ţi-e frig?

Annabelle strânse uşor din umeri.

— Un pic.

Chiar şi acum, el îşi făcea griji *pentru ea*. Ceea ce îşi dorea de la Jonathan înainte ca el să moară nu era căldura trupului său, ci flacăra ce ardea puternic şi statornic în inima lui. Care îndemnase un bărbat ca el să iubească o femeie ca ea. Care o făcea pe ea să-şi dorească să fie mai bună doar pentru că era cu el.

Annabelle se trezi mai târziu în noaptea aceea, cuprinsă de o senzaţie nedefinită. Vântul rece de mai biciuia coviltirul căruţei, iar ea rămase o vreme nemişcată, ascultând răpăitul stropilor de ploaie pe prelata de deasupra.

Apoi întinse mâna spre el. Când îl atinse, înţelese.

Liniştit şi discret, aşa cum intrase în viaţa ei, Jonathan McCutchens se stinsese din viaţă.

Annabelle rămase trează toată noaptea, mută şi nemişcată, atâta doar că trupul ei nu mai era lipit de cel al lui Jonathan. Când pâcla vineţie a răsăritului se ridică peste câmpiile din Colorado, îşi strânse pătura în jurul corpului şi se ghemui într-o parte, cu spatele la el, incapabilă să scape de fiorul de gheaţă ce o pătrunsese până în adâncul fiinţei.

În urma ploii de peste noapte, aerul răcoros al dimineţii avea o dulceaţă aparte, dar asta nu era o piedică în calea singurătăţii ce aştepta, ameninţătoare, dincolo de siguranţa căruţei.

Spre ruşinea ei, acum că inima lui Jonathan încetase să bată, îşi dorea să i se poată alătura în moarte. Aproape că îl auzi îndemnând-o să nu renunţe, să meargă mai departe. Dar în faţa fricii ce punea stăpânire pe ea, vocea închipuită se stinse.

Închise ochii, străduindu-se să distingă sunetele ce se auzeau dincolo de tăcerea adăpostită a căruţei, zgomotele naturii care se trezea din somnul nopţii – o vietate măruntă foşnind prin iarba rară a preriei, o adiere uşoară şfichiuind prelata căruţei şi mugetul îndepărtat al vacii lor de lapte, urmat de zăngănitul tălăngii legate la gâtul animalului. Legase vaca de căruţă după-masa trecută, dar se pare că în cele din urmă tenacitatea încăpăţânată a animalului ieşise învingătoare. Din nou. Jonathan avusese

dreptate – nodul pătrat făcut de ea era, într-adevăr, departe de a fi perfect.

Amintindu-şi cum o lua peste picior din pricina asta, Annabelle se ridică încet în şezut şi întoarse capul. Şovăielnică, îşi trecu mâna peste pieptul inert al soţului ei, apoi şi-o retrase rapid.

Ochii i se opriră pe faţa lui. Era liniştită, senină. Şi neînsufleţită.

— Ce am să mă fac fără tine în lumea asta nouă, Jonathan? întrebă ea abia şoptit. Cum am să-mi găsesc calea?

De fapt, nici nu voia să şi-o găsească. Nu fără călăuzirea lui.

O durere surdă pe şira spinării o făcu să îşi schimbe poziţia şi auzi ceva foşnind.

Scrisoarea.

Ridică foaia împăturită în lumina slabă a dimineţii. Prin hârtie se distingea vag scrisul lui Jonathan. Mai că putea desluşi cuvintele...

Scrisoarea nu era sigilată. Nici măcar nu era pusă într-un plic.

Îşi miji ochii şi ţintui preţ de o clipă foaia de hârtie, apoi întoarse încet privirea. Îşi coborî mâna, plie scrisoarea încă o dată şi şi-o vârî în cămaşă. Pe lângă promisiunea de a duce răvaşul pastorului Carlson, îi mai făcuse soţului ei şi un jurământ tacit de credinţă ce îi unise în viaţă şi pe care nu avea de gând să îl încalce nici acum, după moartea lui.

Capitolul 1

Annabelle străbătu cât putu de repede ruta sudică înapoi spre Pikes Peak, oprindu-se în Denver doar cât să fie pregătit pentru îngropăciune trupul soțului ei. Ajunse în Willow Springs cu puțin înainte de asfințit, la șapte zile după moartea lui Jonathan. La revederea orașului, simți un amestec de ușurare și tristețe. Crezuse că nu se va mai întoarce niciodată aici. Orașul îi răscoli amintirile și gândul îi zbură la cuvintele pe care i le spusese Jonathan toamna trecută, când se pregăteau să se mute la Denver.

— Acum ești o femeie renăscută, Annabelle McCutchens. Cei din Denver nu ne cunosc.

Soțul ei dădea mereu de înțeles cum că ar fi egali, fapt cu care ea nu se putuse obișnui niciodată.

— Vor presupune că ești ceea ce pari a fi. Și nu se vor înșela câtuși de puțin.

Își trecu ușor mâna peste părul ei brunet, curățit de amăgitoarea vopsea stacojie ce îl întinase odinioară, îi cuprinse fața în mâini și se uită în ochii ei albaștri, care nu mai erau mânjiți cu boială.

— Vor vedea ceea ce văd eu... o doamnă. O tânără frumoasă ce se mută în oraș împreună cu chipeșul ei bărbat, adăugă el, făcându-i jucăuș cu ochiul.

Amintirea îi încălzi sufletul. În ultimele sale ceasuri, Jonathan îi dăduse clar de înțeles că dorea să fie înmormântat aici, în Willow Springs. În timp ce străbătea orașul, îndreptându-se spre casa pastorului, își aminti, fără să vrea, ziua în care l-a cunoscut pe Jonathan, perioada în care i-a făcut el curte, ziua nunții lor. Toate se petrecuseră aici, pe malurile pârâului Fountain Creek. După tot ceea ce făcuse Jonathan pentru ea, îi părea bine să-și

aducă soțul înapoi la primul lor cămin. Asta deși, în adâncul sufletului, nu avea nicio îndoială că Jonathan McCutchens era deja Acasă.

Gândul îi zbură la frumosul scrin din lemn de pin pe care i-l făcuse Jonathan drept cadou de nuntă; rămăsese abandonat pe câmp, laolaltă cu alte obiecte pe care fuseseră nevoiți să le lase baltă. În după-masa în care starea lui Jonathan s-a înrăutățit, la doar câteva zile după plecarea din Denver, bărbații din caravana condusă de Jack Brennan au scos comoda din căruța lor înghesuită ca acesta să se poată odihni înăuntru, la adăpost de arșița soarelui. Chiar și așa, soțul ei abia a avut loc să se întindă între maldărul de provizii. Dacă ar fi aici, Jonathan i-ar spune să nu își facă griji din cauza mobilei și că era o pierdere de timp să zăbovești cu gândul asupra lucrurilor pe care nu le poți schimba. Asupra celor vremelnice. Și ar avea, desigur, dreptate. Și totuși...

Mână căruța pe o stradă laterală și îl zări în depărtare pe pastorul Carlson, tăind lemne lângă casa cu lambriuri albe.

Bărbatul se răsuci și aruncă o privire în direcția ei înainte de a-și întoarce iar atenția asupra lucrului. Apoi încremeni. Întoarse încă o dată capul spre ea. Toporul îi căzu din mână.

Se apropie de căruță și o ajută să coboare, cu o expresie ce vădea nedumerire și îngrijorare. Apoi Patrick Carlson privi peste umărul ei, spre platforma căruței. Annabelle văzu cum vestea morții lui Jonathan întipărește pe chipul pastorului un amestec de nedumerire și stupoare, pentru ca apoi acestea să facă treptat loc unei resemnări îndurerate.

Bărbatul îi luă scrisoarea din mână și, după ce o citi, umerii i se lăsară în jos, apăsați parcă de o greutate nevăzută.

— Când a scris Jonathan scrisoarea asta?

— În ziua în care a murit. M-a pus să-i făgăduiesc că am să ți-o aduc.

Nu-i venise niciodată ușor să accepte ajutor din partea altora și cu atât mai puțin din partea bărbaților. Nu că pastorul ar fi reprezentat un pericol în acest sens, dar văzându-i expresia gravă, mai că regretă că nu citise scrisoarea înainte de a i-o înmâna.

— Nădăjduiesc că rugămintea lui Jonathan nu te împovărează. Orice ţi-ar cere, sunt sigură că n-ar fi vrut una ca asta.

— Să înţeleg că tu n-ai citit scrisoarea?

Annabelle clătină din cap şi îşi fixă mâinile încleştate în dreptul taliei.

— Jonathan nu mi-a interzis s-o citesc. Dar a spus că a scris-o pentru tine, aşa că am socotit că e mai bine să nu...

Simţind atingerea pastorului pe braţ, ridică bărbia.

— Tot ce se spune în scrisoarea asta, dragă Annabelle, este că Jonathan te-a iubit foarte mult şi că a vrut să asigure viitorul tău – în privirea blândă a pastorului se aprinse o întrebare şi apoi, abia perceptibil, o scânteie – şi al pruncului său nenăscut.

Annabelle răspunse la întrebarea din ochii lui printr-o înclinare a capului.

— Am aflat chiar înainte să plecăm din Denver. Jonathan a fost tare fericit.

— Pe cât de îndurerată va fi Hannah de vestea morţii lui Jonathan, pe atât de încântată va fi să audă această veste bună; pastorul arătă spre cărarea ce ducea spre casă. Şi cum te... *simţi*?

Annabelle, care porni alături de el pe potecă, auzi şi partea nerostită a întrebării.

— Binişor. Nici n-aş şti că s-a schimbat ceva dacă n-ar fi oboseala şi greţurile de care sufăr de două săptămâni încoace.

— Fără îndoială că Hannah va înţelege prin ce treci. Şi îţi va da mult mai multe sfaturi decât sunt eu în stare să-ţi ofer în această privinţă.

Pastorul făcu o pauză, apoi adăugă pe un ton abătut:

— Caravana condusă de Jack Brennan bănuiesc că a purces mai departe spre nord.

— Au aşteptat o zi alături de noi şi au făcut tot ce le-a stat în putinţă. Jack Brennan este un bărbat de ispravă.

Îi povesti apoi despre călătoria de întoarcere şi despre oprirea în Denver, unde antreprenorul de pompe funebre a pregătit trupul lui Jonathan pentru îngropăciune şi i-a făcut un sicriu.

— Nu mai putem amâna mult înmormântarea.

Patrick îşi întoarse privirea spre căruţă.

— Dacă te învoieşti, sunt dispus să mă ocup eu de toate.

Annabelle încuviinţă din cap. Pastorul o luă de braţ şi o conduse până pe verandă. După ce o strigă pe Hannah, se întoarse iar spre ea.

— Te rog să primeşti sincerele mele condoleanţe, Annabelle. Înainte ca tu sau Jonathan să ştiţi care va fi soarta lui, inima lui Dumnezeu a sângerat pentru voi amândoi. Sper că ştii asta.

Nu, Annabelle n-o ştia. Totuşi, încuviinţă din cap, nădăjduind ca neştiinţa ei să nu spulbere dramul de credinţă pe care îl avea. Până de curând, ea şi Dumnezeu nu prea îşi vorbiseră şi, chiar şi acum, avea senzaţia că vorbeşte singură.

Auzi balamalele uşii scârţâind şi, întorcându-se, o văzu pe Hannah ivindu-se în prag. Zâmbetul ce lumină chipul femeii îi insuflă un sentiment neaşteptat, de întoarcere acasă. Când îi şopti motivul revenirii sale, Hannah o cuprinse degrabă în braţe şi o strânse la piept.

Annabelle găsi o alinare profundă în siguranţa îmbrăţişării unei alte femei – în limbajul ei fără cuvinte – şi tăria pe care o afişa, masca pe care şi-o construise cu grijă după moartea lui Jonathan, se risipi într-o clipită.

Târziu în noaptea aceea, la adăpostul întunericului, Annabelle părăsi casa familiei Carlson şi porni, pe cunoscutele alei lăturalnice din Willow Springs, spre celălalt capăt al oraşului. Când coti şi zări bordelul, se opri, şovăielnică. Revederea clădirii – şi mai cu seamă acum când dinăuntru răsunau râsete zgomotoase şi grosolane şi acordurile stridente ale pianului din salon – îi provocă o senzaţie stranie. Se simţea nelalocul ei, presată de timp. Ferestrele cu draperii roşii, dispuse la intervale egale la etaj, erau slab luminate, dar ea ştia că odăile nu sunt goale.

Nu la această oră din noapte.

Privirea i se opri asupra celei de a treia ferestră din spate şi aşteptă, cu ochii pironiţi asupra ei. După plecarea din Willow Springs, stătuse trează nopţi întregi, cu gândul la Sadie – tânăra

fată al cărei trecut semăna tulburător de tare cu al ei. La rugăminţile Annabellei, Jonathan voise să o răscumpere şi pe Sadie, dar madama bordelului refuzase orice negociere în privinţa ei. În vârstă de cincisprezece ani, cu părul negru ca pana corbului, lung până în talie, pielea oacheşă şi netedă şi ochii negri, migdalaţi, Sadie era, graţie tinereţii şi frumuseţii ei exotice, cea mai căutată fată din bordel. Annabelle se îndoia că va putea înţelege vreodată firea anumitor bărbaţi şi motivul pentru care îşi doreau o făptură atât de plăpândă.

Durerea chinuitoare pe care o încerca ori de câte ori se gândea că Sadie este încă prizonieră în casa aceea îi puse un nod în stomac, apoi i se încleştă încet în jurul inimii ca o gheară. Cum de putuse să o lase acolo pe sărmana copilă? Fusese – sau încercase să fie – protectoarea lui Sadie încă de la sosirea fetei la bordel, cu aproape patru ani în urmă.

Porni spre veranda întunecoasă din spatele clădirii, hotărâtă să nu mai comită aceeaşi greşeală. Uşa nu era încuiată.

Amintiri ce aşteptau pitite pe undeva în memoria ei ţâşniră cu toată forţa la atac de cum păşi în bucătărie. Fumul înţepător de trabuc şi mirosul acru de whisky păreau să se fi infiltrat peste tot – în duşumeaua de scânduri, în pereţi. În aerul stătut plutea o mireasmă mult prea dulce de flori de liliac, ce aducea cu parfumul folosit de fete, fără ca aceasta să poată, însă, acoperi mirosul greu al transpiraţiei şi al depravării umane.

Acum locul i se părea diferit – mai sărăcăcios, mai mohorât, mai trist decât îşi amintea. Totuşi, pulsul ridicat îi spunea că nu clădirea era cea care se schimbase.

— Ce-o să se mai „bucure" Betsy când te-o vedea!

Recunoscând vocea, Annabelle se răsuci pe călcâie. Flora, o blondă cu înfăţişare vulgară, stătea tolănită pe un scaun de bucătărie, cu picioarele îmbrăcate în ciorapi din dantelă proptite pe masă şi ţigara în mână. Femeia zâmbi, dar zâmbetul ei nu era nicidecum o urare de bun venit.

— Bine te-am găsit, Flora. Şi zici că Betsy mi-a dus dorul?

Flora expiră o dâră subţire de fum şi îşi îngustă ochii.

— Deci, ia spune, unde ai dus-o? Betsy l-a pus pe Gillam s-o caute în toate bordelurile dintre Willow Springs şi Denver.

Annabelle îşi încreţi, derutată, fruntea.

Flora se ridică râzând în picioare şi îşi stinse ţigara.

— Ai ştiut întotdeauna să minţi, Annie, trebuie s-o recunosc. Betsy a înjurat de toţi sfinţii când a descoperit c-a dispărut.

— Cine a dispărut?

— Nu te mai preface, Annabelle. Ştim prea bine că tu ai ajutat-o să fugă, împreună cu bărbatul ăla cu care ai plecat; blonda ridică o sprânceană. Doar că nu ne-am putut dumiri cum ai făcut-o şi unde ai ascuns-o.

Năpădită de îngrijorare, Annabelle aruncă o privire spre uşa ce ducea la odăile de la etaj.

— Despre ce vorbeşti, Flora?

Suspiciunea din ochii Florei începu să se risipească. Blonda o ţintui cu o privire, apoi înjură în şoaptă.

— Tu chiar că n-ai habar despre ce vorbesc, iar faţa i se îndulci. Sadie a dispărut acu-s aproape patru luni. Într-o dimineaţă de ianuarie, după ce ne-am trezit toate, i-am găsit... Şi strânse, şovăind, din buze. I-am găsit perna pătată de sânge. Şi pe Sadie ia-o de unde nu-i.

Capitolul 2

A doua zi, încadrată de Hannah Carlson şi de Kathryn Jennings, Annabelle se uita cu ochii pierduţi la proaspăta movilită ce marca mormântul soţului ei. Simţea că nu pierduse o singură fiinţă dragă, ci două. Întâi pe Jonathan, iar acum pe Sadie. Se trezise în miezul nopţii, regretând că nu o luase pe Sadie cu ea, întrebându-se unde se afla fata acum, dacă mai era în viaţă. Erau puţine şanse să mai fie.

Gândindu-se la Jonathan şi la tot ce făcuse el pentru ea, la ceea ce încercase să facă pentru Sadie, Annabelle simţi cum un şnur nevăzut o leagă de locul în care stătea. *Cum a putut inima unui bărbat ca tine, Jonathan, să aleagă o femeie ca mine?*

Încerca să asculte omagiul adus de Patrick vieţii soţului ei, dar după mai multe nopţi nedormite, cuvintele pastorului i se împleteau acum în minte cu fel de fel de gânduri răzleţe care se îngrămădeau unul peste altul aidoma unor voci ce concurau pentru atenţie, acoperind vorbele lui Patrick şi târând-o înapoi în trecut.

Vocea unui bărbat, pe cât de îndepărtată în timp, pe atât de clară, îi răsună în minte mai strident decât toate celelalte.

— Nu te iubeşte, Johnny. Se foloseşte doar de tine, făcând ceea ce ştie mai bine. Sper că ţi-ai dat seama.

Annabelle nu reuşise să vadă chipul lui Jonathan în noaptea aceea, dar trăgând cu ochiul printre scândurile nefasonate ale uşii, văzuse mânia ce se citea pe chipul lui Matthew. Calmul cu care i-a răspuns Jonathan n-a făcut decât să-l întărâte şi mai tare.

— Ştiu că Annabelle nu mă iubeşte, Matthew. Sau, mai bine zis, nu mă iubeşte încă – aşa cum ar trebui să-şi iubească o femeie

bărbatul. Dar, cu timpul, mă va iubi. Am încredere că va învăța să mă iubească.

Cuvintele lui Matthew au rănit-o profund, dar răspunsul dat de soțul ei a fost mult mai dureros. Adevărul rostit cu atâta blândețe de Jonathan, despre lipsa ei de pasiune față de el, i-a trecut prin inimă ca fierul ars.

Ochii căprui ai lui Matthew s-au înnegrit de furie și l-a văzut strângându-și pumnii pe lângă corp. Și, în momentul acela, ascunsă în umbrele odăiței din dos, s-a simțit exact așa cum o descrisese Matthew Taylor – ca o târâtură. Păcate ce fuseseră, chipurile, spălate în Fountain Creek se revărsau iute peste malurile noroioase, nerăbdătoare s-o întineze din nou.

Aceea fusese ultima dată când și-au vorbit cei doi frați, iar cuvintele rostite de ei și glasurile lor îi rămăseseră întipărite în memorie.

— ... și, Doamne, Îți încredințăm azi sufletul lui Jonathan Wesley McCutchens. Tu l-ai făcut pe Adam din țărâna pământului și trupul pământesc al fiecărui om este ca al lui, muritor. Dar Cuvântul Tău ne făgăduiește că, după moarte, fiecare credincios va primi de la Tine un trup nou, ceresc, ca al lui Cristos. Și, în baza acestei făgăduințe, Doamne, nădăjduim că acum Jonathan stă deja înaintea Ta, înveșmântat în acest trup nou.

Se lăsă tăcerea. Annabelle ridică privirea spre pastorul Carlson. La semnul lui, făcu un pas înainte, cu un buchețel de căldărușe alb-violete, aproape strivite în mâinile-i încleștate, și îl așeză la piciorul crucii rudimentare din lemn pe care era trecut numele întreg al lui Jonathan.

Când făcu un pas în spate, îl surprinse pe Larson Jennings privind undeva dincolo de ea. Urmărindu-i privirea, se opri asupra unui mormânt situat nu foarte departe de locul în care erau adunați. Cunoștea bine acel loc de veci. Nu cu mult timp în urmă, îl vizitase în repetate rânduri împreună cu Kathryn. Larson îl cunoștea, la rându-i, prea bine, căci într-o vreme acela fusese mormântul... lui.

Annabelle se întoarse şi îl văzu pe Larson ţintuind-o cu privirea. Incendiul pârjolise faţa bărbatului, făcând-o de nerecunoscut, dar ochii îi rămăseseră neschimbaţi. Erau ochi de un albastru atât de intens şi de pătrunzător, încât aveai impresia că îţi citesc până în adâncul sufletului. Aşa îi descrisese odată Kathryn. Dar pe Annabelle n-o deranja câtuşi de puţin puterea de pătrundere a acelor ochi, căci şi ea îl citise cândva pe Larson cu aceeaşi agerime.

Buzele lui deformate se arcuiră într-un zâmbet şi legătura strânsă care o unea de acest om care, în mod uimitor, îi era acum ca un frate, o mişcă până în adâncul sufletului.

Kathryn se aplecă şi îi şopti la ureche:

— Nu e nicio grabă, Annabelle. Vom rămâne cu tine cât timp doreşti.

Annabelle se întoarse spre Hannah şi Kathryn şi le strânse mâinile într-ale sale.

— Vă mulţumesc, prietene dragi.

Îşi aruncă privirea peste valea îngustă mărginită în vest de munţi, spre apele limpezi ale pârâului Fountain Creek ce curgeau bolborosind între maluri, şi oftă.

— Lui Jonathan i-ar fi plăcut locul acesta.

Se plimbaseră pe aceste maluri de nenumărate ori. Izvorând undeva în inima Munţilor Stâncoşi, Fountain Creek, renumit pentru ochiurile sale de apă termală, îşi croia calea prin canale subterane întinse pe mile întregi, înfruntând canioane şerpuite şi povârnişuri stâncoase în lungul său drum spre Willow Springs.

Tare ar fi vrut să aibă măcar o fărâmă din tăria acelui râu.

Existau în inima ei ghimpi de care nu ştia nimeni, dar Jonathan îşi dăduse cumva seama de existenţa lor. Îi văzuse. Ghimpii i-au sfâşiat carnea până când, într-un sfârşit, Annabelle nu şi-a mai putut zăgăzui lacrimile. Inima ei plânsese toată viaţa, dar abia când l-a văzut pe Jonathan plângând a început a bănui că merita mult mai mult decât ceea ce îi şoptea acea voce întunecată şi laşă. Bărbatul acesta reuşise cumva să pună cap la cap cioburile ascuţite ale tinereţii ei zdrobite.

Luase viața de la capăt în mai multe privințe, dar o parte a acestei noi vieți se termina aproape înainte de a fi început. Totuși, susținută acum de cele două prietene ale ei și de amintirea iubirii lui Jonathan ce părea să dăinuie dincolo de moarte, Annabelle constată că nu se temea atât de tare.

Știa însă că nu poate rămâne aici, în Willow Springs. Jonathan fusese și el conștient de asta și, în bunătatea sa, în ultimele sale ceasuri pregătise o cale de scăpare pentru soția și copilul lui. Annabelle nu știa cum avea să ajungă la noul ei cămin, dar era ferm hotărâtă să ducă până la capăt călătoria pe care a început-o alături de Jonathan.

Capitolul 3

30 mai 1870

În apropiere de Willow Springs, Matthew Taylor îşi struni calul şarg, coti spre nord-vest şi mână animalul în sus pe povârnişul abrupt. În ciuda numeroaselor mile străbătute în ultima lună, calul urcă versantul stâncos aparent fără efort.

Când ajunseră pe culme, Matthew trase hăţurile, se aplecă să mângâie părul năduşit al calului şi îi şopti:

— Bravo, băiete. Mai e puţin şi ajungem.

Drept răspuns, calul îşi scutură capul şi necheză. Nerăbdarea plină de emoţie a călăreţului la gândul revederii fratelui său se domoli, însă, când acesta îşi aminti felul în care se despărţise de Johnny toamna trecută. Dacă nu-l înşela memoria, înainte de întâlnirea din acea noapte, el şi Johnny nu se mai văzuseră de opt ani şi nu îşi mai scriseseră de şase. Ei, dar prin câte nu trecuseră ei împreună! La amintirea acelor vremuri, simţi cum începe să i se desfacă nodul din stomac. Plescăi uşor din limbă şi calul o luă iar din loc.

Drumul lăturalnic, rar circulat, ce ducea spre Willow Springs era mărginit de plopi tremurători proaspăt înfrunziţi. Deşi Fountain Creek nu se vedea din cauza pietroaielor acoperite de muşchi şi a pâlcurilor de sălcii, clipoceala pârâului izvorât din munte ce se prăvălea peste stânca netedă îi răsuna în minte aidoma unui *Bine ai venit acasă* susurat de o voce adâncă, bine cunoscută.

Pe de o parte, îşi dorea să nu fi părăsit niciodată acest loc, să fie *încă* acasă în Willow Springs. Să poată şterge toate alegerile pe care le făcuse în ultimul an şi s-o ia de la capăt. Totuşi,

amarul adevăr era că, dacă ar fi avut de ales, nu s-ar mai fi întors niciodată în Willow Springs – având în vedere motivul pentru care părăsise oraşul cu aproape optsprezece luni în urmă. Unicul motiv care îl readucea acum aici era Johnny.

Voia să îl revadă. Simţea *nevoia* să îl revadă. Acum mai mult ca niciodată.

Auzind un foşnet în desişul din spatele lui, Matthew smuci hăţurile şi se răsuci în şa. Îşi scoase puşca din toc şi rămase, vigilent, în aşteptare. Când văzu un popândău ţâşnind din spatele unui bolovan, clătină din cap, amuzat de propria-i nervozitate şi porni mai departe de-a lungul cărării.

Recunoscător pentru fiecare milă care îl îndepărta de hotarul Texasului, se îmbărbătă spunându-şi că avea încă un avans de câteva zile faţă de cei ce îl urmăreau – asta *dacă* pornise careva pe urmele lui. Nu avea nicio îndoială că, dacă le-ar da ocazia, foştii săi parteneri din San Antonio n-ar pregeta să îşi pună în aplicare ameninţarea.

Singura întrebare era cât de departe erau dispuşi să meargă ca s-o facă.

Când zări coliba, îşi struni calul. Cocioaba arăta la fel ca ultima dată când o văzuse. Rezemată de o colină submontană şi parţial ascunsă în spatele unui arboret bogat, bojdeuca stătea încovoiată sub greutatea prea multor ierni aspre. Locul părea pustiu. Matthew descălecă şi privi în jur. Dacă ar fi cineva aici, l-ar fi auzit venind.

Cu privirea aţintită spre uşa întredeschisă, gândurile îi zburară la acea noapte de octombrie când stătuse în dreptul aceleiaşi uşi, cu inima bubuindu-i în piept. La fel ca acum. O scrisoare de la Johnny fusese motivul acelei vizite. Şi conţinutul aceleiaşi scrisori îl readucea aici azi.

Vara trecută, Johnny fusese la Denver să cumpere vite şi, aceasta fiind ultima adresă la care îi scrisese fratelui său, venise să îl caute aici, în Willow Springs. Dar Matthew plecase deja din oraş. Proprietarul grajdului cu chirie din Willow Springs i-a spus lui Jonathan că fratele său plecase în sud, spre San Antonio,

iar Johnny s-a gândit să îşi încerce norocul şi i-a trimis o scrisoare acolo.

Matthew îşi amintea şi acum cât de uluit a fost când a recunoscut scrisul lui Johnny pe plic.

În scrisoare, fratele său îi spunea că a vândut ferma familiei, din Missouri – în urmă cu patru ani – şi că a cumpărat un *ranch* în Idaho.

Idaho... Matthew se întrebă din nou ce l-o fi determinat pe Johnny să cumpere teren taman acolo.

În scrisoare, Jonathan explica, de asemenea, că, întrucât folosise banii obţinuţi pe casa părintească pentru achiziţionarea terenului în Idaho, jumătate din pământ îi aparţinea de drept lui Matthew şi îl invita pe fratele său să i se alăture. Dar Matthew se îndoia amarnic de calităţile acestui aşa-zis *„ranch"* din Idaho. De când se ştia, frate-său avusese mereu talentul de a înflori lucrurile. Şi-apoi, când plecase de acasă la vârsta de cincisprezece ani, Matthew renunţase cu bună ştiinţă la orice drept de moştenire. Şi o făcuse bucuros, fără se privească măcar o dată înapoi.

Plină de amintiri dureroase, casa părintească nu valora oricum mare lucru, iar Matthew ar fi plătit orice preţ doar să scape de tirania lui Haymen Taylor. În lumina acestui fapt, ceea ce scria Johnny în continuare ar fi trebuit să i se pară un adevărat dar ceresc.

Taică-tău s-a dus, Matthew. Acum poţi veni acasă.

Matthew îşi amintea şi acum cu claritate, de parcă s-ar fi întâmplat ieri, teribila uşurare pe care o simţise când citise pentru prima dată acele cuvinte. Sentimentul de eliberare trăit la aflarea veştii se împletea, însă, cu unul de remuşcare. Nu era firesc ca... un fiu să se bucure de moartea tatălui său.

Amintirea se estompă şi Matthew împinse uşor uşa întredeschisă, făcând-o să scârţâie în balamalele ruginite. Scrută interiorul. Casa era pustie. O imagine îi străfulgeră în minte şi, prin negura memoriei, îl revăzu pe fratele său stând în spatele aceleiaşi uşi anul trecut, în octombrie.

După ce Johnny făcuse prezentările, cuvintele rămăseseră suspendate între ei şi acesta îşi trecuse privirea, vădit mirat, de la proaspăta lui nevastă la fratele său mai mic. Pesemne că intuise ceva, fiindcă faţa i se întunecă uşor.

— Voi doi vă cunoaşteţi?

Şovăind, privindu-l cu ochii mari, prudentă şi temătoare, Annabelle Grayson făcu în cele din urmă un pas în faţă. Îl recunoscuse – Matthew era convins că îl recunoscuse.

— Abia aştept să ne cunoaştem mai bine, Matthew. Jonathan mi-a povestit numai lucruri minunate despre dumneata.

O recunoscuse imediat. Ochii albaştri ai femeii erau mai puţin pronunţaţi în lipsa fardului de pleoape, părul îi era mai închis la culoare decât şi-l amintea el, iar ţinuta înzorzonată şi vulgară fusese înlocuită cu o rochie simplă, ţesută în casă, dar nimic din toate acestea nu putea schimba ceea ce era ea cu adevărat. Johnny chiar nu ştia? Femeia nu îi spusese?

Matthew se holbă mut la ea până când zâmbetul formal al femeii dispăru încet în spatele unei măşti menite să ascundă orice emoţie. Oare chiar se aştepta ca el să pretindă că nu o recunoaşte?

Se auzi ceva foşnind în colţul împăienjenit al colibei acum pustii şi Matthew scutură din cap, gonind amintirea. Cu siguranţă că între timp Johnny realizase ce greşeală făcuse însurându-se cu o femeie de teapa Annabellei Grayson şi se descotorosise de ea. Dacă nu o făcuse încă, Matthew avea de gând să se încredinţeze că o va face, atât pentru binele lui Johnny, cât şi pentru binele său. Din fericire, mama lor, Dumnezeu s-o odihnească, nu era în viaţă să vadă cât de jos se coborâse fiul ei mai vârstnic.

Femeile cumsecade erau puţine la număr în teritoriile din vest. Dar, chiar şi punând în balanţă toate cusururile lui, Johnny merita o consoartă mai bună. Cu ceva timp în urmă, Annabelle Grayson încercase să profite de pe urma prieteniei cu Kathryn Jennings, ca să pună, vezi bine, mâna pe nişte bani sau Dumnezeu ştie ce altceva. Temându-se pentru reputaţia lui Kathryn, Matthew îşi dăduse silinţa s-o îndepărteze de această femeie stricată. Lumea încercase mereu să profite şi de bunătatea

lui Johnny, dar Matthew nu avea de gând să stea cu mâinile încrucişate şi s-o lase pe această târfă prefăcută să-şi bată joc de fratele lui. Nu când asta l-ar putea costa partea sa de moştenire. O moştenire de care ajunsese să aibă acum nevoie, oricât ar fi fost de neînsemnată.

Fără a arunca o privire în urmă, Matthew închise uşa colibei. Planificându-şi următorul pas, apucă dârlogii şi duse calul până la un cot al râului unde apa era mai lină şi mai adâncă. Lăsă animalul să se adape şi, scoţându-şi pălăria, îşi ostoi şi el setea, apoi îşi spălă faţa şi gâtul de praful adunat pe drum. Poate că Johnny s-o fi gândit să îi lase vorbă în oraş. După ce bătuse atâta amar de drum, ar fi o prostie să nu se ducă până acolo.

Peste o oră şi jumătate, Matthew se convinse cu ochii lui că afacerile necurate din Willow Springs erau mai înfloritoare ca niciodată. Trecu pe lângă două cârciumi noi şi încă o clădire cu etaj şi faţadă lambrisată ce semăna perfect cu bordelul de pe strada alăturată. Ferestrele de la parter aveau montate zăbrele de fier, iar cele de la etaj erau umbrite de draperii roşii. Trei femei leneveau rezemate pe balustrada verandei. Când trecu pe lângă ele, se aplecară ispititor peste balustradă şi îl strigară.

Cu gândurile aiurea, Matthew zăbovi o clipă cu privirea în direcţia lor, fapt care nu făcu decât să le dea apă la moară. Dezmeticindu-se, bărbatul îşi întoarse numaidecât capul şi invitaţiile lor neruşinate fură acoperite de cuvintele ce îi răsăriră instantaneu în minte.

Depărtează-te de drumul care duce la ea şi nu te apropia de uşa casei ei, ca nu cumva să-ţi dai altora vlaga ta... ca nu cumva nişte străini să se sature de averea ta.

Avertizarea din Scriptură îl duse iar cu gândul la Johnny. Nădăjduia că, de astă dată, îi va putea deschide ochii fratelui său. Înainte ca *femeia aceea* să-l aducă la sapă de lemn.

Doi bărbaţi care lustruiau roţile vopsite în roşu ale cotigii cu furtunuri de incendiu în faţa firmei Willow Springs Hose Company No. 1 ridicară privirea când Matthew trecu pe lângă ei, îl salutară şi apoi se adâncira din nou în lucru. Drumul era

mărginit de clădiri comerciale cu fațade căptușite cu lemn și frontispicii false din piatră, iar la colțul străzii se înalța hotelul Baird & Smith. Cartierul de afaceri se schimbase prea puțin în lipsa lui.

Matthew se opri să-și lase calul la grajdul cu chirie și intră în vorbă cu proprietarul, Jake Sampson, alegându-și vorbele cu mare atenție. Sampson știa mai multe ca oricare altul despre locuitorii orașului Willow Springs și își împărtășea cunoștințele oricui se arăta interesat, fără a se lăsa rugat prea mult. Ceea ce acum ar putea constitui un avantaj.

Cum era de așteptat, fu de ajuns ca Matthew să pomenească numele Jennings, că Jake se și grăbi să-l pună la curent cu tot ceea ce trebuia sau dorea să afle despre cei doi soți în simbria cărora fusese ultima dată când trăise în Willow Springs. Bărbatul, fostul lui șef, îi fusese prieten bun. Sau cel puțin așa considerase Matthew la vremea aceea.

Când dimineața era trecută de jumătate, strada principală din Willow Springs fremăta de activitate și Matthew se pierdu bucuros în mulțime. Trotuarul era ticsit de lume. Străzile gemeau de căruțe, muncitorii încărcau și descărcau marfă, femeile se luptau cu coșurile pe care le duceau într-o mână și copiii pe care îi țineau cu cealaltă. Matthew coborî în stradă, preferând drumul de pământ bătătorit aglomerației de pe trotuar. Știa unde trebuia să ajungă. Porni într-acolo, folosindu-se de acest răgaz pentru a-și pune ordine în gânduri.

Ultima dată când îl întâlnise pe Johnny, îi spusese vorbe grele, dintre care multe nici măcar nu erau adevărate. Erau doar vorbe spuse la mânie, ce arătau cât de dezamăgit era de fratele său – și de el însuși. Avea atât de multe să-i spună acum lui Johnny, dar mai presus de orice, simțea nevoia să-i mărturisească fratelui său cât de mult aprecia tot ce făcuse pentru el, îndeosebi pe vremea când erau copii. Bătăile administrate de Haymen Taylor l-ar fi schilodit trupește, așa cum vorbele lui îi schilodiseră sufletul. Dar Johnny se pusese de fiecare dată între ei, iar Matthew avea de gând să se revanșeze cumva față de el.

Cu şase ani mai mare, vreo 8 centimetri mai înalt şi un piept lat care îl făcea să pară chiar şi mai impunător, Johnny fusese dintotdeauna un soi de erou în ochii lui Matthew, în pofida neînţelegerilor dintre ei. Matthew îşi admira fratele din mai multe puncte de vedere, dar, de spus, nu i-o spusese niciodată deschis. După moartea lui McCutchens, tatăl lui Jonathan, mama lor s-a recăsătorit – în pripă, după spusele lui Johnny – şi la scurtă vreme a rămas însărcinată cu cel de-al doilea copil – cu el. Laura McCutchens Taylor sperase ca noul ei bărbat să aducă în viaţa lor o stabilitate financiară pe care ea nu le-o putea oferi şi să le fie un tată bun celor doi fii ai ei.

Nu i s-a împlinit niciuna dintre cele două dorinţe.

Zărind oficiul poştal, Matthew se apropie de marginea trotuarului, aşteptă să se rărească trecătorii, apoi intră. Când închise uşa în urma lui, lăsând afară zgomotul străzii, tăcerea subită îl luă prin surprindere. Se aşeză la rând şi ochii îi căzură pe afişierul de pe peretele aflat la doar câţiva paşi de el. Un anunţ şi mai cu seamă cele două cuvinte scrise cu majuscule în partea de sus a foii îi atraseră imediat atenţia.

Rămase cu privirea aţintită asupra lor, cugetând. După ce citi şi cele câteva rânduri de mai jos, se întinse şi smulse anunţul scris de mână de pe panou.

Reluându-şi locul la coadă, reciti biletul şi îşi cântări opţiunile.

Cel ce dădea anunţul plătea bine şi oferea o leafă sigură. O treime la angajare şi restul la atingerea destinaţiei. Suma afişată nu îi acoperea toate datoriile, dar l-ar ajuta cu siguranţă să se achite de o bună parte din ele. Iar direcţia în care s-ar îndrepta, dacă ar obţine postul, era şi ea potrivită – spre nord, cât mai departe de Texas.

Trecuse o lună de când reuşise să-şi ia tălpăşiţa din oraşul San Antonio, într-o noapte fără stele. În goana lui spre nord, ocolise aşezările mai mari şi nu poposise nicăieri mai mult de o noapte sau două, zăbovind doar cât să taie nişte lemne pentru foc sau să meşterească gardul vreunei gospodării mărginaşe în schimbul

mâncării. Dar oricâte mile ar fi lăsat în urmă şi oricâte pretexte ar fi adunat în favoarea sa, nu putea scăpa de mustrarea de cuget.

Făcuse alegeri greşite de când părăsise Willow Springs. Era conştient de asta. Un scurt răgaz, doar atât i-ar fi trebuit ca să strângă banii pe care îi datora. Dar cei din San Antonio nu fuseseră dispuşi să aştepte.

Când auzi uşa oficiului poştal deschizându-se în spatele lui, simţi o furnicătură în ceafă. Se întoarse încet – o mişcare ce îi devenise supărător de obişnuită – şi se uită la cele două femei care tocmai intraseră, una dintre ele ţinând o fetiţă în braţe, apoi la bărbatul ce se oprise în cadrul uşii.

Necunoscutul îl cercetă la rându-i şi Matthew simţi cum i se usucă gâtlejul.

Dacă individul purta o insignă de om al legii, aceasta era ascunsă de haina sa lungă de culoare neagră. Dar privirea lui gravă fu de ajuns ca Matthew să fie cuprins de remuşcări până în punctul în care ar fi putut jura că vinovăţia i se citeşte pe faţă. Se sforţă să susţină privirea bărbatului câteva secunde, apoi îşi întoarse încet capul. Ochi cea de-a doua ieşire la vreo 3-4 metri de el, în spatele ghişeului. Va trebui să sară peste tejgheaua aceea înaltă, dacă n-ar avea încotro. Oare ce se întâmpla în spatele lui? Ciuli urechile, aşteptând să-l audă apropiindu-se. În momentul acela femeia din faţa lui se răsuci şi scoase o exclamaţie de uimire.

Matthew îşi strânse pumnii, aşteptând încordat.

— James... Femeia făcu un pas spre uşă. Parcă era vorba să ne întâlnim la ospătărie. Mai am puţin de aşteptat până îmi vine rândul.

Tăcere.

— Am terminat lucrul mai repede şi m-am gândit că s-ar putea să te găsesc aici, răspunse în cele din urmă bărbatul.

Matthew închise ochii, răsuflând uşurat. Se afla la sute de mile de San Antonio, dar tot nu se putea descotorosi de senzaţia că este urmărit. Coada înaintă şi făcu şi el un pas în faţă, apostrofându-se în gând că era prea agitat. Deodată privirea

îi căzu pe panoul ticsit ce acoperea jumătate din peretele poştei, iar vocea lăuntrică amuţi.

Pe toată suprafaţa panoului erau agăţate, fără o ordine anume, portrete bărbăteşti, desenate în cărbune. Chipurile se zgâiau la el cu ochi goi şi muţi, vădit vinovate de fărădelegile trecute sub numele lor. Matthew cercetă pe îndelete fiecare portret. Din fericire, nu se regăsi în niciunul dintre ele. Înghiţind cu noduri, îşi reprimă un fior cu totul nebărbătesc.

În spatele lui, o femeie tuşi uşor. Matthew ridică privirea şi, observând că rândul avansase din nou, făcu şi el un pas în faţă.

Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, obosit în urma săptămânilor petrecute în şa, iritat de amintirea motivului pentru care părăsise Willow Springs în urmă cu un an şi jumătate. De dimineaţă, Jake Sampson de la grajdul cu chirie îi furnizase, fără a se lăsa rugat prea mult, răspunsul la câteva dintre întrebările care îl măcinaseră în tot acest timp.

Se pare că ferma odinioară falimentară a lui Larson Jennings era din nou înfloritoare, iar soţia acestuia era însărcinată cu cel de-al doilea copil, ce avea să se nască la toamnă. Vestea îi stârnise sentimente contradictorii. Cândva crezuse că Jennings era prietenul lui, dar acum nu se mai putea gândi la fostul său şef fără să simtă gustul amar al trădării. Îşi plecă, umilit, capul.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Vocea feminină îl readuse cu gândurile în prezent. Îi venise rândul la ghişeu. Făcu un pas în faţă. Cu puţin noroc, femeia din spatele tejghelei îi va putea oferi informaţia pe care o căuta.

— Da, doamnă. Aţi fi amabilă să verificaţi dacă nu aveţi cumva o scrisoare pentru domnul Matthew Taylor?

Funcţionara îi susţinu preţ de o clipă privirea, repetându-i numele, apoi deschise sertarul de sub tejghea şi răsfoi corespondenţa.

— Îmi pare rău, dar nu avem nimic sub acest nume, stimate domn. Aşteptaţi o înştiinţare importantă?

Matthew încuviinţă din cap şi îşi împinse în sus borul pălăriei ca s-o vadă mai bine.

— Se poate să fi fost trimisă acum câteva luni. Am fost plecat o vreme din oraş. Sau poate că a fost expediată la San Antonio şi de acolo a fost returnată aici. Aţi mai putea verifica şi altundeva... în caz că a fost pusă deoparte?

Femeia schiţă un zâmbet timid, dându-i de înţeles că persoana lui nu o lăsa rece, apoi aprobă încet din cap şi o buclă castanie îi căzu, rebelă, pe obraz. Matthew răspunse scânteii aprinse în ochii ei. Era o femeie atrăgătoare şi, judecând după manierele ei, Matthew punea rămăşag că era o doamnă din toate punctele de vedere.

Citindu-i parcă gândurile, funcţionara se îmbujoră toată.

— Cu mare plăcere. Aş putea căuta în odaia din dos, domnule Taylor... dacă puteţi aştepta puţin.

— Pot, răspunse el zâmbind. Vă mulţumesc pentru amabilitate.

O petrecu cu privirea, învârtind distrat în mână anunţul de angajare. Aruncă din nou o privire spre peticul de hârtie şi, de parcă ar fi fost în măsură să ofere o opinie, acesta îi confirmă faptul că, în scurtă vreme, o va lua iar din loc. Nu că n-ar fi fost tentat să dea curs invitaţiei din ochii femeii. Dar ştia că nu se cuvine. Vârî anunţul în buzunarul cămăşii, să nu-l piardă.

Femeia reveni peste câteva minute, cu mâna goală, ridicând neputincioasă din umeri.

— Regret, dar nici în arhivă n-am găsit nimic.

Matthew şovăi. Poate că trebuia să abordeze altfel problema.

— Nu aveţi cumva adresa de corespondenţă a domnului Jonathan McCutchens? A avut o casă prin părţile astea până acum câteva luni.

Nu că bojdeuca alcătuită din două încăperi în care locuiseră frate-său şi acea... *femeie*... putea fi numită, cu adevărat, „casă".

Înainte ca el să isprăvească de vorbit, funcţionara întinse mâna şi apucă o cutie lunguiaţă.

— Staţi să mă uit...

În timp ce femeia frunzărea hârtiile, gândurile lui Matthew zburară la fratele lui. Spre deosebire de el, Johnny fusese mereu năvalnic din fire. Unii îl considerau de-a dreptul nesăbuit.

Adevărul este că Matthew admira spiritul neînfricat al fratelui său, doar că, după părerea lui, uneori Johnny, deşi mânat de intenţii bune, pur şi simplu nu chibzuia îndeajuns de bine lucrurile înainte de a trece la fapte. Totuşi, de cele mai multe ori lucrurile se aşezau cumva în favoarea lui.

Crescând în umbra rătăcirilor lui Johnny, Matthew hotărâse să trăiască mai prudent, să nu repete aceleaşi greşeli şi reuşise să ocolească de departe capcanele în care căzuse fratele său. Mai exact, problemele cu femeile. Încă din adolescenţă, Matthew înţelesese că Dumnezeu l-a înzestrat cu mai multă cumpătare decât pe alţii. Şi era recunoscător pentru asta. Nu că nu i-ar fi dat şi lui ghes dorinţele trupeşti. Îi dădeau.

De multe ori gândul de a-şi găsi o nevastă, de a fi unit cu ea trup şi suflet, îl mistuia aproape necontenit. Trupul lui tânjea după o femeie, dar ştia că era dat de la Dumnezeu ca acea dorinţă să fie satisfăcută în căsnicie. Iar el hotărâse cu mult timp în urmă să aştepte – în pofida dorinţelor ce îl chinuiau şi a zeflemelii nemiloase pe care o făcea frate-său pe tema asta pe vremea când erau mai tineri.

Şi-apoi, în momentul de faţă nu avea ce să îi ofere unei femei. Şi cu atât mai puţin uneia atât de cumsecade, amabile şi merituoase cum era tânăra ce se uita acum fix la el din spatele ghişeului.

Umerii ei supli se strânseră a neputinţă. Zâmbetul femeii păli, dar nu şi sclipirea din ochi.

— Îmi pare rău, dar n-am găsit nimic... Poate, dacă reveniţi mâine...

— Vă mulţumesc oricum, domnişoară, zise Matthew, brusc nerăbdător să plece. Vă mulţumesc pentru ajutor.

Îşi duse degetele la pălărie, fără să o mai privească o dată în ochi, apoi ieşi în stradă. Vizavi, pe trotuarul opus, ochii îi căzură pe galanteria lui Hudson – prăvălia la care lucrase cândva Kathryn Jennings. Întoarse imediat capul şi porni în direcţia opusă. Când coti după colţ, mirosul îmbietor de friptură şi pâine proaspătă îi umplu nările şi foamea începu să-i roadă stomacul – aşa cum eşecul din ultimele luni îi rodea orgoliul rănit.

Scoase din buzunar anunțul și păși pe o alee lăturalnică să îl citească din nou. Numele i se părea oarecum cunoscut, dar nu își amintea unde îl mai auzise. Crezuse dintotdeauna în semne și, cu toate că trecuse ceva vreme de când nu mai simțise acel îndemn lăuntric, era convins că Dumnezeu îi acorda o nouă șansă, călăuzindu-i pașii pe această cale.

Își scoase pălăria, încruntându-se la văzul stratului de praf ce se strânsese pe ea de-a lungul călătoriei și își trecu degetele aspre prin păr. Pletele – prea lungi pentru gustul lui – și barba nerasă de o lună de zile îi confereau o înfățișare de sălbatic ce se îndoia că ar inspira multă încredere persoanei care dăduse anunțul. Numărându-și ultimii bănuți din buzunar, realiză cu strângere de inimă că nu prea mai avea de ales.

Peste două ore, ieși din frizerie proaspăt bărbierit, tuns și îmbăiat, îmbrăcat cu ultimul său rând de haine curate. Își trecu mâna peste obrazul neted și inspiră mirosul apei de colonie, apoi porni spre adresa trecută în anunț. Nemaiavând bani să-și ostoiască foamea, se opri lângă Fountain Creek și își umplu stomacul cu apa rece a pârâului.

Presimțea că de astă dată îi va surâde norocul. În fond, cât de greu poate fi să însoțească o văduvă până în teritoriul Idaho?

Capitolul 4

În fața intimității lor jucăușe, Annabelle simțea că s-ar cuveni să se ridice de la masa unde serviseră împreună micul dejun și să se retragă. Dar nu era în stare s-o facă. Scena o acapara aidoma unei cărți captivante pe care n-o poți lăsa din mână. Își trecu privirea de la Patrick la Hannah, curioasă ce va urma.

— Haide, Hannah, nu ți-aș răpi decât câteva minute. Chiar aș fi curios să-ți aflu părerea.

Hannah stătea în dreptul ligheanului de bucătărie, cu spatele la el. Aruncându-i Annabellei un zâmbet complice, Patrick își încolți soția, înlănțuind-o cu brațele sale lungi, și îi șopti la ureche:

— Te rog, Hannah. E un subiect dificil. Câteva minute, doar atât îți cer.

Hannah își trecu degetele prin apa cu săpun și proiectă jetul peste umăr, stropindu-i fața.

— Poate mai târziu, Patrick. Acum trebuie să spăl vasele.

Patrick își frecă nasul de gâtul ei.

— Ei, hai fă-ți puțin timp și pentru mine... Cele mai reușite predici sunt cele la care îți aduci și tu contribuția. Ca femeie, înțelegi anumite lucruri mult mai bine decât mine.

Annabelle îi urmărea fascinată. Gesturile tandre ale lui Patrick nu o făcuseră pe Hannah să se crispeze, iar atingerea mâinilor lui nu părea să fie pentru ea un supliciu, ci dimpotrivă, o plăcere. Până și ușoarele ei proteste sunau mai degrabă a invitație.

În cele din urmă, obiecțiunile lui Hannah se topiră cu totul și aceasta se întoarse chicotind spre soțul ei. Patrick o trase spre el și ea îi înlănțui mijlocul.

— Şi care este, mă rog, subiectul *dificil* al acestei săptămâni, pastore Carlson? Cum să trăieşti alături de un predicator pisălog?

Crezând pesemne că a reuşit s-o convingă, Patrick întinse mâna după vraful de hârtii de pe masa din bucătărie. Profitând de neatenţia lui, Hannah o zbughi de cealaltă parte a mesei şi îi făcu Annabellei cu ochiul.

— Te întreb din nou, pastore Carlson, reluă ea cu prefăcută seriozitate. În ce constă acest subiect pe care eu, în calitate de reprezentată a sexului frumos, s-ar zice că îl înţeleg atât de bine?

Patrick îi aruncă un zâmbet şăgalnic.

— Natura înşelătoare a păcatului.

Hannah rămase o clipă cu gura căscată, apoi izbucni în râs.

Annabelle începu şi ea să chicotească împreună cu ei. Se minuna de naturaleţea cu care se purtau unul cu celălalt, de felul în care se uita Hannah la Patrick. Iubirea lor era aproape palpabilă, de o intensitate tulburătoare.

Annabelle simţi că i se urcă un nod în gât şi zâmbetul îi păli. Va ajunge vreodată să se uite la un bărbat aşa cum se uita Hannah la Patrick? Să îşi dorească atât de fierbinte ca un bărbat s-o atingă în felul acesta? S-o mângâie aşa cum era sigură că o mângâia Patrick pe Hannah atunci când erau singuri? De ce nu simţise o astfel de dorinţă pentru Jonathan? Până şi gândul părea o trădare faţă de răposatul ei soţ. Lăsă capul în pământ.

Apoi observă tăcerea care se aşternuse în bucătărie şi ridică încet ochii.

Ochii lui Hannah erau plini de lacrimi ce stăteau să se reverse.

— Ne pare atât de rău, Annabelle..., şopti ea cu glasul tremurat.

Pe chipul lui Patrick se citea clar regretul. Pastorul se apropie şi îngenunche lângă ea.

— Te rog să ne ierţi şaga, Annabelle. Îţi jur pe onoarea mea că niciunul dintre noi n-a vrut să te jignească. Toţi oamenii sunt înclinaţi spre păcat, femei şi bărbaţi deopotrivă. Adineauri o tachinam doar pe Hannah fiindcă nu voia să-mi asculte pred...

Dându-şi seama că avusese loc o neînţelegere, Annabelle se grăbi să îl oprească.

— O, nu..., clătină ea din cap. Nu e nicidecum vorba de asta. Nimic din ce ați spus nu mi s-a părut jignitor.

Reuşi să-i zâmbească lui Patrick, apoi îi zâmbi şi lui Hannah.

— Doar că... apropierea dintre voi...

Înghiți în sec, încercând să-şi îndepărteze nodul din gât.

— Eu nu am trăit niciodată aşa o iubire.

Şovăi, nevrând să întineze cumva memoria lui Jonathan.

— Relația dintre mine şi Jonathan... n-a fost deloc aşa, trase repede aer în piept. Simt că e egoist din partea mea până şi să *gândesc* asemenea lucruri, darămite să le rostesc cu voce tare. Şi totuşi... nu pot să nu mă întreb dacă eu am să cunosc vreodată o asemenea...

Hannah se apropie şi îşi petrecu brațul pe după umerii ei.

— Nu e deloc egoist să-ți doreşti să fii iubită, Annabelle. Şi fireşte că ai să trăieşti şi tu cândva o astfel de iubire. Sunt sigură că ai fi ajuns să cunoşti adevărata iubire alături de Jonathan. Doar că iubirea voastră pur şi simplu n-a avut timp să crească.

Patrick se grăbi să aprobe, dar Annabelle tot nu era prea convinsă. Ceea ce lipsise din căsnicia ei cu Jonathan avea o cauză mult prea profundă ca să se poată drege cu trecerea anilor sau după ce s-ar fi deprins mai bine unul cu celălalt.

Adevărul care îi mijise în minte în noaptea morții lui Jonathan îi strânse inima ca într-o menghină. Încordându-se din tot trupul, realiză, fără putință de tăgadă, că vina pentru ceea ce lipsise în căsnicia lor – deşi Jonathan nu îi făcuse niciodată vreun reproş – îi revenea *ei*, nu lor ca pereche, cum crezuse ea cândva. Oare trecutul ei avea s-o împiedice pentru totdeauna să iubească aşa un bărbat? Sau să se lase iubită?

Sau poate că era adevărat ceea ce spusese Jonathan? *„Ca să poți iubi pe altul... întâi trebuie să înveți să te iubeşti pe tine."* Acel cuvânt-cheie îi aprinse în suflet flacăra plăpândă a speranței. Jonathan ştiuse înaintea ei că nu era capabilă să îl iubească aşa. Şi totuşi, o luase de nevastă. Dar, ca să învețe, învățăcelul nu are, oare, nevoie de un dascăl?

O durere surdă i se ivi în stomac, transformându-se într-unul din acele spasme cu care începuse să se obişnuiască de câteva zile încoace. Se ridică în picioare, cu mâna apăsată pe abdomen.

— Patrick, ai putea să-mi citeşti predica mie... dacă vrei.

O trecu un val fierbinte, apoi unul rece. O senzaţie supărătoare îi înfioră stomacul. Aruncă o privire spre Hannah şi porni spre uşa din dos.

— Dar înainte de asta trebuie să mă duc undeva.

Hannah încuviinţă, înţelegătoare, din cap.

De pe veranda din faţa casei se auzi un ciocănit în uşă şi toate privirile se întoarseră într-acolo. Hannah împinse cu blândeţe o cârpă de spălat vasele în mâna Annabellei şi îi făcu semn că poate pleca liniştită.

— Mă duc să deschid şi după aceea unul dintre noi va veni să vadă cum te simţi.

Annabelle ieşi, dar nici măcar zgomotul produs de închiderea uşii cu sită nu reuşi să acopere bătăile insistente ce se dădeau în uşa de la intrare. Pesemne că răbdarea nu se număra printre calităţile persoanei aflate de cealaltă parte a uşii.

După o vreme, ţinându-se cu mâna de stâlpul din colţul cel mai îndepărtat al gardului ce împrejmuia grădina Carlsonilor, Annabelle se ridică încet în picioare, fericită că îi trecuse greaţa. Rămase o clipă cu mâna apăsată pe frunte până îşi reveni din ameţeală, apoi expiră prelung. Graţie ploilor de primăvară, câmpul din spatele casei era împânzit de flori sălbatice şi Annabelle îşi desfătă simţurile, primind în faţă adierea caldă a vântului.

Judecând după starea ei din ultima săptămână, sarcina nu se anunţa a fi deloc uşoară. Şi, totuşi, nu ar fi lepădat pentru nimic în lume acest prunc, ultimul fir care o lega de soţul ei, dincolo de moarte. Dacă avea să fie băiat, copilul va duce mai departe numele familiei lui Jonathan. Îşi aşeză mâna pe pântec. Fie băiat, fie fată, cu ajutorul lui Dumnezeu, va avea ea grijă ca pruncul să crească în credinţa lui Jonathan.

Pe lângă greţurile ce o chinuiau acum, nici nu-şi putea imagina cum va putea ţine piept şi zgâlţâielilor căruţei cale de aproape o mie de mile până în Idaho. Cu toate astea, zi de zi aştepta cu sufletul la gură un răspuns la anunţul dat de Patrick pentru angajarea unei călăuze care s-o însoţească în călătorie. Dacă nu va primi un răspuns în curând...

— Permiteţi?

Pierdută într-o altă lume, Annabelle tresări speriată la auzul vocii groase din spatele ei. Se răsuci şi nu-şi putu reprima un zâmbet când văzu expresia comică de pe chipul lui Patrick.

— V-aş fi îndatorat, domniţă, dacă mi-aţi îngădui să vă ţin o vreme companie. Nu de alta, da' mi-a murit calu' pe drum şi, sărăcan de mine, a trebuit să străbat ultimele douăzeci de mile pe jos.

Vocea molatică a pretinsului cowboy o făcu să surâdă cu toată faţa, iar când Patrick îşi duse degetele la pălăria sa invizibilă nu putu să nu izbucnească în râs – şi să îşi mijească, nedumerită, ochii.

Pastorul îi zâmbi ştrengăreşte şi ridică din umeri în chip că nici el nu ştia ce-l apucase, apoi aruncă o privire înapoi spre casă.

— Doamna Cranchet tocmai ce a venit să ne facă o vizită, adăugă el fără tragere de inimă.

Annabelle dădu din cap. Şi-o amintea pe bătrâna văduvă ce venea adesea pe nepusă masă cu aşa-zise „idei de inspiraţie divină" pentru predicile lui Patrick. În timpul petrecut în casa Carlsonilor, Annabelle o auzise fără să vrea de două ori şi, din câte îşi dăduse ea seama, subiectele nu erau niciodată legate de persoana doamnei Cranchet, ci constau mai mereu într-o seamă de bârfeli voalate de genul *„Fred Grandby a fost văzut intrând în crâşmă vinerea trecută, aşa că n-ar strica să ţineţi o slujbă despre influenţa nefastă a băuturii"* sau *„Mai nou Martha Triddle pare-se că are prea multe rochii noi, una mai elegantă ca alta, aşa că o predică despre vanitate ar pica la ţanc, pastore Carlson."*

Annabelle încercă să îşi ascundă zâmbetul şi spuse pe un ton ce se voia sincer:

— Păi eu credeam că de obicei doamna Cranchet vine să discute *cu tine*.

Patrick făcu o grimasă şi se înroşi uşor, apoi ridică iar din umeri.

— Adevărul adevărat? făcu el, arcuindu-şi o sprânceană.

— Altul mai bun nu există.

— Cu predica pentru mâine încă neterminată, acum e pur şi simplu peste puterile mele să îi ascult sugestiile.

Annabelle remarcă foile pe care le avea pastorul în mână.

— Am înţeles. Carevasăzică, Hannah te-a scos şi de astă dată din încurcătură.

Patrick aprobă din cap.

— M-am însurat cu o sfântă. E cea mai grozavă soţie pe care şi-o poate dori un bărbat.

— Aşa este, prietene. Şi şi-a găsit un soţ pe măsură.

Patrick îi mulţumi printr-un surâs.

— Te simţi mai bine?

— Mult mai bine. Dar nu ştiu pentru câtă vreme.

Mai stătură puţin la taifas, apoi Annabelle găsi prilejul să-l întrebe de anunţ.

— Încă n-am primit niciun răspuns, dar sunt sigur că vom primi unul în curând.

De-ar putea să fie şi ea la fel de încrezătoare!

— Luna mai se apropie de sfârşit. Dacă nu găsesc o călăuză în următoarele zile, îmi va fi aproape imposibil să ajung din urmă caravana condusă de Brennan. Din câte am înţeles, trebuie să ajungem în Idaho şi să ne instalăm înainte de prima ninsoare.

În mintea ei, opţiunea de a face singură, în compania unui necunoscut, întreaga călătorie până în teritoriul Idaho nici nu intra în discuţie. Cunoştea, mai bine ca multe alte femei, pornirile primare ale unui bărbat. Şi-apoi, ştia că şi Jonathan ar fi fost împotrivă.

— Ieri m-am interesat în oraş; Patrick îşi trecu degetele peste drugul aspru de lemn al gardului, apoi adăugă: Următoarea caravană cu destinaţia Idaho va porni din Denver abia primăvara viitoare.

În clipa aceea, hotărârea de a face călătoria prinse rădăcini adânc în sufletul Annabellei. Asta îşi dorise Jonathan pentru ea şi pruncul lor şi avea de gând să îi îndeplinească acea ultimă dorinţă.

Amintirea usturătoare a motivului pentru care era nevoită să părăsească Willow Springs îi adânci şi mai mult hotărârea interioară. Privirile reci pe care i le aruncaseră deunăzi unii locuitori ai urbei, urmate de remarci făcute nu tocmai în şoaptă, o răniseră mai tare ca niciodată acum că renunţase la zidul nevăzut pe care îl ridicase în jurul ei ani la rândul. Preţ de o clipă, fusese tentată să le spună în faţă cât erau de ipocriţi şi asta mai ales câtorva dintre ei pe care îşi amintea că îi avusese drept muşterii la bordel. Dar, în cele din urmă, nu putuse s-o facă.

Nu va ridica la loc acel zid al izolării pe care mâini ale iubirii şi prieteniei munciseră din răsputeri să îl năruie, cărămidă cu cărămidă. Amintirea lui Jonathan şi a harului pe care i-l adusese el în viaţă o împiedica s-o facă. Şi totuşi, nu înţelegea în ruptul capului cum de, citind aceeaşi carte sfântă, oamenii trag concluzii atât de diferite. Era ciudat cum Biblia îi făcea pe unii mai înţelegători, iar pe alţii mai duri.

— Înţeleg ce spui, Patrick, dar eu nu mai pot rămâne în Willow Springs – nici chiar până la primăvară.

Pastorul îi aruncă o privire ce părea să spună că ar fi dat orice să o poată convinge sau să poată schimba împrejurările, iar într-un sfârşit dădu din cap.

— Dar dacă nu primim un răspuns în curând, s-ar putea să nu ai încotro. Una e să călătoreşti însoţită de o călăuză până la caravana lui Brennan şi cu totul altceva să călătoreşti vreme de trei luni sau mai bine în tovărăşia unui necunoscut. Nu cred că ar fi o alegere înţeleaptă, Annabelle.

Patrick făcu o pauză, apoi adăugă:

— Nu te supăra că-ţi spun, dar eşti o femeie atrăgătoare şi, chiar dacă încă nu se vede, porţi în pântec pruncul soţului tău. Or eu simt că este datoria mea de onoare faţă de Jonathan să mă încredinţez că atât tu, cât şi pruncul veţi fi în siguranţă.

Sub intensitatea privirii lui, Annabelle simți că i se umplu ochii de lacrimi.

— Îți mulțumesc, murmură ea. Acestea sunt printre cele mai mișcătoare cuvinte care mi s-au spus vreodată.

— Jonathan te-a iubit foarte mult. A avut dreptate să pună condiții cu privire la cel ce dorea să te însoțească până acolo.

— Despre ce vorbești? făcu Annabelle, nedumerită.

— Despre condițiile din scrisoarea lui, iar Patrick își încreți fruntea. N-ai citit-o?

Văzând că Annabelle clatină din cap, îi făcu semn să rămână acolo și se întoarse peste câteva minute cu scrisoarea.

— Îmi pare rău că nu ți-am arătat-o mai repede, spuse el, întinzându-i foaia de hârtie. Iartă-mă.

Privirea lui era de o bunătate nemărginită și părea să vadă până în adâncul inimii ei. Oare așa s-o fi uitând și Isus la oameni? se întrebă Annabelle.

Luă scrisoarea.

— Patrick! Annabelle!

Se răsuciră amândoi către casă și o văzură pe Hannah venind într-un suflet spre ei.

— Te caută cineva, Patrick. Stai liniștit, nu e doamna Cranchet; Hannah se opri preț de o clipă să-și tragă răsuflarea, apoi strânse mâinile Annabellei într-ale ei. E un bărbat. Zice că a venit să se intereseze de slujbă!

Capitolul 5

— Aşteaptă pe veranda din faţa casei.

Glasul lui Hannah era plin de speranţă, dar Annabelle simţi că îi sare inima din piept la auzul veştii.

O trecu un fior de emoţie amestecată cu teamă. Nu se gândise la întrebările pe care ar trebui să le pună cu privire la experienţa sau recomandările bărbatului, şi nici la felul în care va estima dacă acesta avea sau nu calificarea necesară.

Patrick împinse grăbit însemnările pentru predică în mâna soţiei sale, apoi se întoarse spre Annabelle.

— Cu permisiunea ta, întâi am să vorbesc eu cu el, doar ca să-mi dau seama dacă ar putea fi omul potrivit.

Aşteptă, cu o expresie întrebătoare, răspunsul ei.

Annabelle încuviinţă, uşurată, din cap.

Patrick aruncă o privire spre scrisoarea lui Jonathan pe care o ţinea acum în mână Annabelle şi ochii i se umplură iar de blândeţe.

— Am să văd dacă îndeplineşte cerinţele lui Jonathan.

Nerăbdătoare să dea citire scrisorii, Annabelle aprobă din cap.

— Îţi mulţumesc. Dacă tu consideri că le îndeplineşte, aş vrea să vorbesc şi eu cu el înainte de a-l angaja.

Soţii Carlson porniră înapoi spre casă şi Annabelle îi petrecu cu privirea, minunându-se de reacţia pe care o avusese atunci când Patrick sugerase că ar fi mai bine să discute el primul cu candidatul. Odinioară s-ar fi opus cu vehemenţă unei asemenea sugestii. Annabelle *Grayson* îşi petrecuse mai toată viaţa ferindu-se de ajutorul bărbaţilor, făcând tot ce îi stătea în putinţă să nu depindă de nimeni – şi cu atât mai puţin de un bărbat.

În ultimul an, pe de altă parte, Annabelle *McCutchens* învăţase să îşi deschidă inima. Ce-i drept, vechiul ei instinct de apărare

se mai declanşa adesea, fără veste, dar ultimele luni petrecute alături de Jonathan, în care învăţase – încetul cu încetul – să se încreadă şi încrederea nu îi fusese înşelată, îi înmuiaseră inima. Îi plăcea transformarea.

Matthew înţelese de ce numele trecut în anunţ i se păruse atât de cunoscut de îndată ce îl zări prin sita uşii de la intrare. Când pastorul Carlson deschise uşa, făcu un pas în spate.

— Vă mulţumesc că aţi acceptat să vorbiţi cu mine, domnule pastor.

Întinse mâna şi se prezentă.

— Încântat de cunoştinţă, domnule Taylor, răspunse Carlson, strângându-i mâna ferm, cu un zâmbet ce inspira încredere. Soţia mi-a spus că aţi venit să vă interesaţi de postul pentru care am dat anunţ. Mă bucur să aud asta.

Îi făcu semn să ia loc.

Matthew optă pentru un scaun aşezat lângă balansoarul din capătul verandei. Prefera un suport static. Avea deja nervii destul de zdruncinaţi – pe drum încoace gândul îi stătuse numai la interviul de angajare. Postul acesta era răspunsul la rugile lui – o simţea. Avea experienţa necesară şi, dacă reuşea să treacă de acest prim interviu cu pastorul Carlson, era convins că va putea intra cu uşurinţă în graţiile văduvei şi slujba va fi a lui.

Îşi aşeză pălăria pe balustradă şi se lăsă pe spătarul scaunului, simulând dezinvoltura.

— Sunt categoric interesat să aflu mai multe despre post, să văd dacă mi se potriveşte ori ba. Consider că momentul e potrivit şi cunosc traseul – atâta lucru e sigur.

— Îmi păreţi cunoscut, domnule Taylor. Ne-am mai întâlnit undeva?

— Vă rog să-mi spuneţi Matthew. Iar răspunsul este: da şi nu. Mergeam la biserica dumneavoastră cu ceva timp în urmă, dar nu am făcut niciodată cunoştinţă personal.

— A... bănuiam eu. Rareori mi se întâmplă să uit un chip şi mai cu seamă chipurile celor care ațipesc în timpul predicilor mele.

Apreciind maniera directă a pastorului, Matthew surprinse totodată şi licărul de surâs ce se aprinse în ochii acestuia.

— În dimineața aceea n-am dormit decât în timpul pasajelor mai puțin interesante, domnule pastor. Pe cuvânt; zâmbi. Dar a fost un pui de somn pe cinste, asta-i sigur.

Carlson se chirci pe scaun, chipurile înjunghiat drept în inimă, apoi se îndreptă la loc.

— Parcă ai fi stat de vorbă cu nevastă-mea, Matthew. E exact genul de lucru pe care l-ar spune ea.

Râseră amândoi, apoi făcură schimb de amabilități şi, în cele din urmă, pastorul se aplecă spre Matthew şi trecu la subiect.

— Pentru început, Matthew, permite-mi să îți explic în câteva cuvinte situația. Faptul că îți vorbesc eu primul este un serviciu adus văduvei în numele căreia am dat anunțul. A trecut prin momente foarte grele şi, ca s-o ajut, m-am oferit să vorbesc eu primul cu toți cei interesați, să le pun câteva întrebări de ordin general şi să mă încredințez că au experiența necesară pentru o asemenea slujbă.

Matthew dădu din cap, intrigat la auzul cuvintelor „toți cei interesați". Oare cu câți candidați avea de concurat?

— Aşa că fii bun şi spune-mi câte ceva despre dumneata. De unde eşti, pe unde ai mai lucrat...

— De loc, sunt din Missouri, începu Matthew. Am plecat de acolo în '52 şi de atunci trăiesc în Vest. Am cutreierat toate teritoriile vestice, până hăt în California şi Washington.

Îşi înşiră toate călătoriile, trecând repede peste perioada petrecută în Colorado. Ştia că, dacă pastorul l-ar întreba unde anume lucrase în Willow Springs, mai mult ca sigur că Larson Jennings nu i-ar oferi nişte referințe prea favorabile. Nu după ceea ce se întâmplase între Matthew şi soția lui, oricât de nevinovate ar fi fost împrejurările.

— Cunosc ca-n palmă atât teritoriul Colorado, cât şi drumurile din nord prin Wyoming şi Montana.

— Din câte-am auzit, sunt locuri frumoase pe acolo.

— Frumoase şi întinse; amintindu-şi iarna năprasnică pe care o petrecuse în Montana, cel mai cumplit decembrie din viaţa lui, Matthew ridică o sprânceană. Dar iarna e un frig de crapă pietrele şi bat nişte vânturi nordice necruţătoare... ce troienesc o casă într-o clipită.

Îşi aţinti privirea în depărtare, spre caii ce păşteau pe câmpul alăturat.

— Ajungi des pe-acasă?

Matthew îşi întoarse buimăcit privirea.

— Acasă?...

— În Missouri.

— A... nu. Nici pe departe atât de des cât mi-aş dori, adăugă Matthew, conştient că era o minciună gogonată. Ultima mea oprire a fost în Texas, dar aş vrea să mă întorc iar în nord.

— Ei bine, slujba aceasta te-ar duce cu siguranţă în direcţia potrivită. Eşti căsătorit, Matthew?

— Nu, domnule pastor. Încă n-am avut această plăcere.

— Dar nădăjduieşti s-o ai într-o bună zi?

Luat pe nepregătite de întrebare, Matthew şovăi, iar în cele din urmă ridică din umeri.

— Da, sigur... într-o bună zi. Când am să întâlnesc femeia potrivită.

Carlson îl scrută cu o privire pătrunzătoare şi Matthew avu impresia că pastorul îi urmăreşte reacţiile la fel de atent cum îi asculta răspunsurile. Îi susţinu privirea fără să clipească.

— Pui preţ pe cuvântul Bibliei şi pe învăţăturile lui Isus?

S-ar fi zis că Patrick Carlson era chitit să descopere dacă era potrivit de peţitor, nu de călăuză. Dar Matthew puse asta pe seama faptul că Patrick era faţă preoţească. Preoţii sunt nişte oameni greu de înţeles. Învăţase asta de mic.

— Da, domnule pastor, pun. Încă de când eram copil.

Carlson se aplecă în faţă şi îşi aşeză antebraţele pe genunchi.

— Asta mă bucură, Matthew.

Făcu o pauză, alegându-şi cu atenţie următoarele cuvinte.

— Ai aflat din anunț că femeia pe care ai însoți-o este văduvă. Ceea ce nu știi este că a rămas văduvă de curând. Abia ce-au trecut două săptămâni de când i-a murit bărbatul. Erau în drum spre nord când soțul ei a căzut bolnav și s-a prăpădit – de inimă, așa a conchis medicul legist din Denver în baza simptomelor descrise de femeie. Ea i-a adus trupul înapoi în Willow Springs pentru îngropăciune.

— Să înțeleg că erau amândoi din părțile locului?

— Aici s-au cunoscut. Iar după ce s-au căsătorit, Willow Springs a fost singurul cămin pe care l-au avut împreună. De aceea consider că ea a făcut alegerea corectă întorcându-se aici – cel puțin pentru moment; Carlson își întoarse o clipă privirea, apoi adăugă: Bărbatul ei a fost un om de ispravă. A iubit-o foarte mult și a fost din cale afară de blând și de înțelegător cu ea. În ultima scrisoare pe care mi-a scris-o, mi-a dat indicații precise cu privire la genul de bărbat pe care și-l dorea alături de soția lui în această călătorie până în Idaho. Va dura o vreme până ce ea va putea mistui durerea pierderii lui – abia ce se căsătoriseră și moartea lui a fost cu totul neașteptată.

Abia ce se căsătoriseră, repetă Matthew în gând. Cuvântul „văduvă" îl dusese până acum cu gândul la o femeie în vârstă. În lumina acestei noi informații, întrebările de natură personală pe care i le adresase Carlson căpătară un cu totul alt sens. Și mai ales dacă femeia era de-o seamă cu el.

Soția pastorului se ivi în spatele ușii cu sită ținând în mâini o tavă cu băuturi. Matthew se ridică imediat în picioare și se duse să-i deschidă ușa.

— Vai, vă mulțumesc, domnule Taylor, spuse femeia, așezând tava pe masa de sub fereastră, după care îi servi pe amândoi cu câte un pahar cu ceai și le întinse o farfurie cu fursecuri.

La văzul lor, lui Matthew îi lăsă gura apa. Totuși, nevrând să pară lacom, rezistă tentației de a lua mai mult de două. Deveni conștient de foamea care îl chinuia încă de la prima înghițitură.

Într-o clipită dădu gata ambele fursecuri.

— Sunt cele mai gustoase fursecuri cu ovăz pe care le-am mâncat vreodată. Vă mulțumesc, doamnă.

Ea îl invită să se mai servească şi, văzându-l că şovăie, îl înghionti în şagă cu farfuria. Matthew luă bucuros încă doi biscuiți şi îi mulțumi din nou. Doamna Carlson era o femeie drăguță, cu păr castaniu şi nişte ochi blajini la care îți venea să te uiți de două ori, doar ca să te încredințezi că bunătatea lor nu era falsă. Dar nu, nu exista nimic prefăcut în acei ochi.

Matthew topi încă un fursec şi apoi sorbi cu nesaț din ceai. Doamna Carlson se aşeză în balansoar, cu fața luminată de curiozitate. Oare va trebui să răspundă încă unui potop de întrebări ca să-i câştige şi ei încrederea? Spera că nu. Din păcate, însă, judecând după expresia de pe chipul ei, era o speranță deşartă.

— Ați ajuns, aşadar, să vă cunoaşteți mai bine?

Realizând că întrebarea îi era adresată lui, Matthew înghiți şi îşi drese vocea.

— Da, doamnă.

Privind repede în jur, în speranța de a găsi un alt subiect de conversație, zări ghivecele cu flori aşezate pe treptele verandei.

— V-ați aranjat tare frumos casa, doamnă Carlson. Este un cămin unde orice bărbat ar fi bucuros să se întoarcă.

— Mulțumesc, domnule Taylor. Sunteți prea amabil.

— Domnul Taylor tocmai îmi povestea despre călătoriile lui, îi spuse Carlson soției sale. Despre caravanele pe care le-a condus şi locurile prin care a umblat. Are multă experiență.

Înțelegând aluzia, Matthew dădu pe gât cel de-al patrulea fursec cu o duşcă de ceai. Chiar dacă, în adevăratul sens al cuvântului, nu fusese niciodată călăuza vreunei caravane şi nici nu-i spusese pastorului că ar fi fost, ştia că asta lăsase de înțeles cu câteva momente în urmă prin felul în care îi prezentase informația lui Carlson. Nu voia să îi mintă pe cei doi soți, dar dovedise trecători montane nenumărate şi bătuse în lung şi-n lat câmpiile aride ce se întindeau la est de Munții Stâncoşi şi ştia că era omul potrivit. Şi avea nevoie de slujba asta. Nu trebuia decât să îl convingă pe Carlson – şi pe consoarta lui – că era calificat.

Îşi aşează paharul alături pe duşumea, apoi îşi îndreptă spatele şi se întoarse spre doamna Carlson.

— După cum îi spuneam soţului dumneavoastră, am călătorit mult. În ultimii ani am străbătut călare drumul de aici şi până în nord, în Washington şi Oregon, şi înapoi în sud, prin California. De aici am călătorit până în Wyoming şi Texas şi...

— Să înţeleg că aţi locuit o vreme aici, în Willow Springs? interveni Hannah Carlson, făcând ochii mari.

Când soţia pastorului se aplecă spre el, Matthew încercă din răsputeri să nu tresară. Două gânduri îi ricoşară concomitent prin minte. Primul – că aflând cât timp a trăit aici, pastorul ar putea să-l întrebe cum de nu l-a văzut mai des la biserică. La asta ar putea răspunde cu uşurinţă. A doua chestiune, mult mai periculoasă, era că pastorul s-ar putea să-l întrebe – şi, după privirea cu care îl pironea acum, era clar că *o va face* – unde lucrase în răstimpul petrecut aici. Adevărul fie spus, era un miracol că izbutise să ocolească până acum această întrebare.

Cu creierul zbârnâindu-i, mai luă o înghiţitură de ceai.

— Da, doamnă, am locuit o vreme prin părţile astea.

Nu, era o minciună.

— De fapt, am trăit aici şase ani... înainte de a mă duce în Texas, unde m-am...

— Zău? Doamna Carlson îi întinse iar farfuria cu fursecuri. Atunci sunt sigură că avem măcar câteva cunoştinţe comune.

Cu pofta de mâncare tăiată subit, Matthew clătină din cap, respingând fursecurile... şi întrebarea.

— Mă îndoiesc. Am lucrat la un *ranch* izolat, aflat destul de departe, la sud de oraş, în dealurile submontane.

Privirea pe care o schimbară cei doi soţi nu era deloc liniştitoare.

Ochii lui Carlson se umplură de admiraţie.

— Vasăzică te pricepi şi la treburile unei ferme?

Matthew încuviinţă din cap, zâmbind forţat.

— M-am ocupat de creşterea vitelor toată viaţa. Am crescut la un *ranch* şi se pare că îndeletnicirea asta mă urmăreşte pretutindeni.

Chiar dacă visul de a fi stăpânul propriei sale ferme pălise considerabil în ultimele luni.

— La ce *ranch* ai lucrat câtă vreme ai stat prin părţile astea? Noi trăim în Willow Springs de ani de zile şi cunoaştem o mulţime de localnici.

Din câte ştia el, Larson Jennings nu dăduse niciodată pe la biserică şi respinsese mereu ideea într-un mod cât se poate de deschis. Kathryn, pe de altă parte... Distanţa dintre fermă şi oraş fusese prea mare ca ea s-o poată parcurge săptămânal, dar atunci când s-a mutat în Willow Springs, după dispariţia soţului ei, mai mult ca sigur că a început să se ducă la biserică.

Răspunse la întrebare, simţind cum slujba îi scapă printre degete.

— Am lucrat în simbria unui bărbat pe nume Larson Jennings.

Zâmbetul doamnei Carlson păli şi aceasta îşi încreţi, întrebătoare, fruntea.

— Aţi lucrat la *ranch*-ul soţilor Jennings?

Întrebarea ei îi puse un nod în stomac.

— Da, doamnă. Am fost vechilul domnului Jennings.

Surprinderea de pe chipul pastorului o oglindea pe cea a soţiei sale.

Matthew încercă din răsputeri să nu pară defensiv.

— Dacă doriţi să-i cereţi informaţii despre mine, vă pot spune unde locuieşte familia Jennings. Dar de obicei nu vin la oraş decât de două, cel mult trei ori pe an.

Patrick Carlson pufni în râs.

— După cum probabil că ţi-ai dat deja seama, Matthew, Hannah şi cu mine îi cunoaştem pe soţii Jennings. Îi cunoaştem foarte bine.

Expresia pastorului redeveni sobră.

— Dacă ai fost plecat o vreme, s-ar putea să nu ştii ce s-a întâmplat cu Larson şi Kathryn.

Matthew ştia prea bine ce li s-a întâmplat, dar ascultă orişicum povestirea, dând din cap la momentele potrivite, încă incapabil să înţeleagă raţiunea care îl determinase pe Jennings să procedeze aşa cum o făcuse.

Deşi trecuseră deja luni de zile de când părăsise oraşul, Matthew încă îi purta pică lui Larson Jennings. Jennings îl lăsase să se facă de râs faţă de nevastă-sa, urmărind totul de la distanţă. După dispariţia lui Larson, Matthew o curtase pe Kathryn – şi chiar se oferise s-o ia de nevastă după „moartea" soţului ei. Şi ar fi făcut-o. Dacă ea ar fi spus „da". Acum era bucuros că Kathryn îl refuzase.

Deşi sentimentele faţă de ea fuseseră sincere şi onorabile la vremea aceea, durerea provocată de situaţie se vindecase repede. Mult mai repede decât ar fi trecut iubirea pe care o nutreşte un bărbat pentru soţia lui.

Putea spune cu toată sinceritatea că le dorea soţilor Jennings numai bine în căsnicie, dar încă îl mai supăra felul în care îi indusese Larson în eroare atât pe el, cât şi pe Kathryn. Mai ales când te gândeşti că soţia lui era însărcinată. Şi o parte din el, o parte îngropată într-un ungher lăuntric pe care Matthew prefera să nu îl exploreze în adâncime, încă nu putea să se împace cu gândul că Kathryn preferase o asemenea epavă în locul lui.

Doamna Carlson spuse ceva ce îl readuse subit cu gândurile în prezent. Şi mai că-i opri inima în loc. Se sforţă să nu sară în picioare.

— Cum aţi spus?

— Soţii Jennings ar trebui să sosească dintr-o clipă într-alta. Astăzi vin să facă o vizită în oraş. Sau cel puţin aşa aveau de gând acum o lună.

Când Carlson se ridică, Matthew făcu aşijderea, rezistând cu greu tentaţiei de a o lua la sănătoasa fără a arunca măcar o privire înapoi.

Annabelle pironi scrisoarea împăturită pe care o ţinea în mână. O trecu un fior. Nu era un fior izvorât din teamă sau din groază, ci unul provocat de gândul că era pe cale să întoarcă ultima filă dintr-un capitol pe cât de scurt, pe atât de drag din viaţa ei. Acestea erau ultimele cuvinte pe care le va *auzi* vreodată din partea soţului ei. După ce va fi citit această scrisoare, tot ce ţinea de Jonathan McCutchens se va transforma în amintire. Nu îi va mai rămâne nimic de descoperit despre omul care fusese odată.

Din acest motiv, o parte din ea îşi dorea să ascundă scrisoarea şi s-o citească altă dată. Dar curiozitatea era prea mare, iar ea – prea flămândă sufleteşte ca să reziste acestor ultime firimituri în care s-ar putea face referire la ea sau la pruncul lor. Regretul o săgetă din nou. Jonathan ar fi meritat o soaţă mai vrednică, o femeie care să-i fi fost nu doar tovarăşă de viaţă, ci şi fiinţa cea mai apropiată din toate punctele de vedere.

Apoi o păli un alt gând – un gând ce i se înfiripase în minte în acea după-masă petrecută în căruţă când Jonathan îi vorbise despre scrisoare. Întrebarea care de atunci persistase în umbră într-un ungher al minţii, mascată de straturi de durere, se ridică acum, defensivă, la suprafaţă.

Era oare posibil ca Jonathan să îl fi inclus, *într-adevăr*, pe Matthew în acest ultim răvaş? Să fie acesta un ultim mesaj pentru fratele lui?

Annabelle întoarse scrisoarea în mâini şi ridică încet o latură boţită a foii. Cum va reacţiona dacă Jonathan îi cerea să îi transmită lui Matthew un mesaj? Chiar dacă ar fi fost dispusă s-o facă, se îndoia că ar putea da de Matthew. Totuşi, nu asta o deranja cu adevărat. Cel mai tare o mistuia ranchiuna pe care i-o purta lui Matthew pentru durerea pe care i-o provocase fratelui său. Şi gândul că ea fusese adevărata pricină a rupturii nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.

Se aşeză pe o bancă de lemn din grădină şi inspiră adânc. Desfăcu scrisoarea şi şi-o întinse în poală, apoi aruncă o privire asupra paginii, contemplând literele aşternute uniform de mâna

lui Jonathan. Acesta era încă un lucru care o surprinsese la el. Privind mâinile lui Jonathan – cu degete groase, bătătorite şi brăzdate de tăieturi în urma anilor de muncă la fermă – nimeni nu ar fi bănuit că avea o caligrafie atât de lină şi de grațioasă.

Dragă Carlson,

Dacă citeşti aceste rânduri înseamnă că m-am dus la ceruri şi că Annie a mea va avea nevoie de ajutorul tău. Îți scriu aceste rânduri în timpul ultimului răsărit de soare pe care cred că mi-e dat să-l văd de această parte a veşniciei. Tu trăieşti după învățăturile pe care le propovăduieşti şi ăsta este motivul pentru care această scrisoare îți este adresată. Ştiu că ai să te îndrepți spre Dumnezeu şi, cu călăuzirea Lui, vei şti ce e de făcut mai departe. Annabelle are încredere în tine şi în soția ta. S-ar putea să refuze ajutorul altora, dar sunt sigur că va primi ajutorul oferit de voi.

După cum ți-am mai spus, pământul acela din Idaho ne aşteaptă. Este plătit în întregime şi vreau ca Annabelle să trăiască acolo. Împreună cu pruncul nostru. Îi trimit pe amândoi înapoi la tine, dar noi doi ştim prea bine că ea nu poate rămâne în Willow Springs. Câtă vreme are să trăiască în umbra trecutului, îi va fi cu neputință să înceapă o nouă viață.

Prin scrisoarea aceasta te împuternicesc să retragi din contul deschis pe numele meu la banca din Idaho fondurile necesare pentru tocmirea unei călăuze care s-o însoțească pe Annabelle până la caravana lui Brennan şi care să se încredințeze că va ajunge cu bine la ferma noastră din Idaho.

Annabelle făcu ochii mari când citi suma notată de Jonathan pe margine. Nu îi cunoscuse niciodată situația financiară. Şi asta fiindcă nu îl întrebase vreodată. Era convinsă că, după retragerea acestei sume, nu avea să mai rămână niciun ban în cont.

Când începu să citească următorul paragraf, simți cum i se pune un nod în mijlocul pieptului.

Călăuza trebuie să fie un bărbat onorabil. Un bărbat care să nu reprezinte o primejdie pentru soția mea din niciun punct de vedere și care să fie atent la nevoile ei. Călătoria va fi una anevoioasă și asta mai cu seamă pentru Annie, care este însărcinată. Nu vreau să aibă alături pe cineva care s-o împovăreze și mai tare. Nu știu cum vei alege omul potrivit, dar am încredere că îl vei găsi. Și că atunci când îl vei găsi vei ști înlăuntrul sufletului că este alegerea potrivită.

Acum o privesc pe Annie cum doarme și e atât de frumoasă, că mă doare să-mi iau privirea de la ea. Cum se face că atunci când trage aer în piept, simt cum propriu-mi piept se ridică și coboară? Mărturisesc că fierb de supărare că Dumnezeu mă ia atât de repede de lângă ea. Știu că Cel de Sus nu are nevoie de mine ca să aibă grijă de Annie și de pruncul nostru, dar zău că ardeam de nerăbdare să Îi dau o mână de ajutor măcar câțiva ani de-acum încolo. Sunt convins că Annie îmi va duce trupul înapoi în Willow Springs. E liberă să îmi aleagă orice loc de îngropăciune, dar tare mi-aș dori să fie undeva aproape de Fountain Creek. Noi doi am petrecut multe după-amiezi pe malul pârâului pe vremea când îi făceam curte. Îți mulțumesc, încă o dată, pentru ajutorul pe care i-l vei oferi.

Mereu am crezut că sunt un om iertător și socotesc că în ultimii ani chiar am fost, dar privind acum înapoi la viața mea, îmi doresc să fi iertat mai repede și să fi purtat mai puțină pică. De ce unele lucruri se învață atât de târziu în viață, pastore Carlson? Ce n-aș da să te pot întreba asta față în față! Fiindcă sunt sigur că ai știi răspunsul.

Aici scrisul se întrerupea brusc.

O pată întunecată de cerneală sângera prin hârtie, de parcă Jonathan ar fi ezitat, gândindu-se ce să scrie mai departe. Inima Annabellei se strânse şi mai tare când citi ultimele lui cuvinte. Vocea lui îi răsună clar în minte, de parcă ar fi fost chiar acolo, lângă ea.

Cu toţii murim în cele din urmă şi numai ceea ce facem pentru Dumnezeu este trainic şi rămâne după noi – acum ştiu asta. Vieţile noastre sunt ca nişte ape vărsate pe pământ. Nu se mai adună. Cred că de aceea încearcă Dumnezeu să ne aducă înapoi când suntem despărţiţi de El. El nu pierde* sufletele celor pe care îi iubeşte şi nici noi nu ar trebui s-o facem.

Îţi mulţumesc pentru credinţa pe care o ai tu în adevărul acesta şi Îl rog pe Dumnezeu să îţi răsplătească bunătatea însutit.

Jonathan Wesley McCutchens

Ochii Annabellei se înceţoşară până ce cuvintele de pe foaie se prefăcură într-o învălmăşeală de dâre întunecate şi mute. Îşi şterse lacrimile înainte ca ele să cadă pe hârtie şi să întindă cerneala. Jonathan nu pomenise nici măcar o dată de Matthew şi, în adâncul sufletului, se simţea uşurată. Ultimele dorinţe ale bărbatului ei erau cât se poate de clare, şi-apoi Matthew nu merita nici măcar o fărâmă din bunăvoinţa sau din pământul lui Jonathan – nu după cuvintele dureroase pe care i le spusese fratelui său şi felul în care se purtase cu el.

O fierbinţeală neaşteptată îi urcă spiralat din piept până în gât şi conştiinţa ei dezaprobă rapid atitudinea din spatele acestui ultim gând. Jonathan îl iertase din tot sufletul pe Matthew, fără să fie măcar rugat s-o facă. Atunci ea cum să nu ierte la rându-i dacă va fi vreodată silită să facă această alegere? Schiţă un surâs în colţul gurii. Probabilitatea de a-l reîntâlni vreodată pe Matthew era mult prea mică pentru a-şi face griji în privinţa asta.

* Verbul „a pierde" este folosit aici cu sensul de „a ucide".

Privi îndelung scrisoarea pe care o ținea în mâini, apoi pliurile pe care le făcuse Jonathan pe marginea foilor. Își trecu degetul de-a lungul lor. Jonathan fusese un om simplu la vorbă, care zicea pe șleau ce avea de zis, fără înfloriturі și fără a bate apa în piuă, dar avusese un dar al lui în ceea ce privea scrisul, darul de a înșira cuvintele pe hârtie cu ușurință și meșteșug.

Probabil că Jonathan n-o văzuse niciodată cum stătea ascunsă în umbra odăii, mult după ora de culcare, privindu-l noapte de noapte cum umplea paginile cu slove până ce se stingea flacăra din lampă. La început i se păruse ciudat că Jonathan își petrecea atâta timp scriind din moment ce el nu vorbea niciodată despre asta.

Apoi, într-o dimineață, la scurtă vreme după ce s-au căsătorit și s-au stabilit în Denver, descoperi, ascunse în tăciunii reci, rămășițele carbonizate ale unei scrisori, și scoase cu grijă sfertul de pagină din cenușă. Foaia era arsă pe margini și sfărâmicioasă, dar pe alocuri scrisul era încă lizibil. O scrisoare pentru Matthew... în care Jonathan îi cerea iertare fratelui său pentru cearta avută în noaptea aceea și i-o dăruia totodată pe a lui neprecupețit, invitându-l pe Matthew să li se alăture și să împartă cu ei pământul din Idaho.

În acele nopți oare câte răvașe i-o fi scris Jonathan fratelui său mezin în speranța împăcării? Răvașe care sfârșiseră toate în foc. Sau poate că Jonathan pusese, totuși, vreuna la poștă? Nu, i-ar fi spus dacă ar fi făcut-o.

Annabelle oftă și își ridică fața spre razele soarelui și adierea vântului. Dacă ar fi trebuit să plătească de una singură prețul căsătoriei sale cu Jonathan, l-ar fi plătit bucuroasă. Dar prețul plătit de Jonathan, pierderea unicului său frate, fusese prea mare. Fiind cu șase ani mai vârstnic decât Matthew, Jonathan îi purtase o iubire aproape paternă fratelui său.

Annabelle își întoarse iar privirea spre scrisoare și atenția îi fu atrasă de o frază: *numai ceea ce facem pentru Dumnezeu este trainic.*

Acel gând însuma în doar câteva cuvinte întreaga ființă a celui care fusese cândva Jonathan Wesley McCutchens.

Viețile noastre sunt ca niște ape vărsate pe pământ. Nu se mai adună...

Jonathan nu a pierdut sufletul ei călcat în picioare de atâția alții, ci a ales să îi dăruiască viață, răscumpărând-o – la propriu – de la bordel. Annabelle își ațintи privirea spre pământul bătătorit de sub picioare. Mai toată viața ei fusese vărsată pe pământ ca apa. Irosită iremediabil.

Dar nu va mai fi și de acum încolo.

Oftă și inspiră adânc, umplându-și plămânii până la refuz cu aer, apoi expiră din nou. Înainte ca Jonathan să închidă ochii pe veci, stătuse întinsă lângă el în căruță, dorindu-și ca flacăra credinței ce ardea atât de impetuos în sufletul lui să se aprindă și în al ei. Știa Sursa acelei flăcări. Ceea ce nu știuse atunci – și nu putea să își imagineze nici acum – era prețul pe care îl avea de plătit pentru a aprinde acea flacără lăuntrică.

Oare credința după care tânjea, o credință precum cea a lui Jonathan, o va costa în cele din urmă mai mult decât putea duce?

În tăcerea clipei, o adiere de vânt agită frunzele plopului sub care stătea și în foșnetul ușor Annabelle auzi un susur abia deslușit de voce.

Numai ceea ce facem pentru Dumnezeu este trainic.

Cu răsuflarea tăiată, încet și în tăcere, Annabelle acceptă mesajul.

Deși mai degrabă înfricoșată de făgăduința pe care o făcu în adâncul inimii, nu putu ignora senzația stranie de eliberare, de libertate, care însoțea jurământul. Oriunde ar călăuzi-o pașii de acum încolo, un lucru era cert – era hotărâtă să își trăiască viața în mod trainic.

Doar puterea voinței și disperarea simțită la gândul că n-avea de ales îl făcură pe Matthew să n-o ia la goană. Mintea îi zbârnâia. Una era s-o revadă pe Kathryn Jennings, oricât i-ar fi fost de greu, dar să dea ochii cu Jennings însuși... Ultima dată când îl văzuse pe fostul său șef, de la distanță, ura din ochii lui Jennings fusese aproape palpabilă.

— Rămâi să te întâlneşti cu ei, dacă ai timp, se lumină de entuziasm chipul lui Carlson. Şi să serveşti cina cu noi. Sunt sigur că vor fi încântaţi să te revadă.

Matthew încuviinţă din cap, văzând parcă scena cu ochii minţii. În momentul de faţă ar fi preferat să înfrunte gol puşcă viscolul în Montana decât să dea ochii cu soţii Jennings.

Hannah se ridică în picioare şi strânse paharele goale.

— O, da, vă rog să rămâneţi la masă. Avem mâncare din belşug şi, aşa, am avea prilejul să ne cunoaştem mai bine, spuse ea, după care intră în casă, oprind uşa batantă cu tocul cizmei înainte ca aceasta să se închidă cu o izbitură.

Matthew simţi un strop de sudoare prelingându-i-se în jos pe ceafă. O parte din el voia s-o ia la sănătoasa, dar o alta era sătulă să tot fugă, să se uite constant peste umăr, şi nu concepea să plece din această casă până nu va fi obţinut slujba. Cum altfel ar putea călători în nord să-l caute pe Johnny? Nu avea niciun ban. Niciun prieten adevărat. Nicio rudă. Iar gospodăriile din câmpiile estice la care ar putea câştiga un ban prestând diverse munci mărunte erau prea puţine şi răzleţite ca să reprezinte o sursă de venit stabilă.

Abia acum realiza câte speranţe îşi pusese în această slujbă.

— Domnule pastor, în ceea ce priveşte postul... Scoase din buzunar anunţul şi i-l întinse, încercând parcă să dea astfel greutate spuselor sale. Vreau să ştiţi că pot duce treaba asta la capăt. Vă garantez că pot. Am experienţa necesară şi am putea porni de îndată ce primesc proviziile şi mă încredinţez că atelajul femeii este gata de călătorie.

Carlson coborî treptele verandei şi îi făcu semn să îl urmeze.

— Hai să facem o plimbare în spatele casei. Vreau să îţi prezint pe cineva. Trebuie să-ţi mărturisesc, Matthew, că... pari să îndeplineşti toate cerinţele noastre, mai ales având în vedere experienţa pe care o ai în administrarea unui *ranch*.

Pe cât de încântat fu Matthew de încrederea pe care părea s-o aibă pastorul în cunoştinţele sale, ultimul comentariu al acestuia îl lăsă cam nedumerit.

— Nu cred că înțeleg ce importanță ar avea experiența mea ca vechil. În anunț se spunea că doriți să tocmiți o călăuză.

— Văduva în numele căreia am dat anunțul se duce în Idaho să ia în primire *ranch*-ul pe care l-a cumpărat soțul ei cu câțiva ani în urmă. Nu știu în ce stare și nici în ce stadiu se află acum ferma, dar bănuiesc că, odată ce va ajunge acolo, va avea nevoie de un bărbat cu experiență – de un om de încredere, dacă ești interesat. Ea nu știe nimic despre administrarea unui *ranch* și, din câte înțeleg, pământul este destul de măricel.

— Că tot veni vorba, domnule pastor... Dacă nu vă e cu supărare, ați putea să-mi spuneți câte ceva despre femeie?

Carlson se întoarse spre el și îl strânse prietenește de umăr.

— Ce-ai zice, dragul meu Matthew, dacă în loc să îți vorbesc despre ea, am să ți-o prezint chiar acum?

Gestul dezinvolt al pastorului îl făcu să tresară, amintindu-i de felul în care obișnuia să îl înșface Johnny de ceafă pe vremea când erau copii. Nu îndeajuns de strâns ca să doară, ci numai așa, în hârjoană. Și Johnny avea mereu pe buze nelipsitu-i zâmbet. Cât de dor îi era de el!

Deși avea doar patru ani pe atunci, își amintea cu claritate acea oră târzie din noapte când Johnny a intrat în dormitorul lor comun, și-a petrecut brațul pe după umerii lui – un gest pe care nu îl făcea de obicei – și i-a spus, în șoaptă, că mama lor s-a stins din viață. Johnny i-a explicat că fusese răpusă de o boală de inimă. Medicul a spus că mama lor avea o inimă plăpândă care pur și simplu a încetat să mai bată. Dar, în pofida vârstei sale fragede, Matthew știa că lucrurile nu s-au întâmplat așa.

Inima mamei lui nu s-a oprit pur și simplu – ci a fost sfărâmată de Haymen Taylor.

Mergând în urma lui Carlson, Matthew își aminti cuvintele pe care i le spusese fratelui său ultima oară când îl văzuse, *felul* în care le spusese, și îl străfulgeră o dâră de remușcare. Johnny nu avea dreptate, dar chiar și așa... față de el, se comportase ireproșabil. Trebuia să ajungă cumva în nord, să îl găsească pe frate-său și să îi ceară iertare.

Ceea ce însemna că trebuia să obțină postul de călăuză.

Privind dincolo de pastor, zări o femeie rezemată de gardul ce împrejmuia pajiștea. Ceva din postura ei îl făcu să încetinească pasul, ceva ce îi spunea că femeia poartă pe umeri o povară grea. Era, poate, felul în care își ținea capul înclinat într-o parte, ascultând parcă un glas purtat de vânt sau privirea ei ațintită peste câmp, spre ceva nevăzut din zare.

Orice ar fi fost, îi tăie avântul. Oare cum ar fi să călătorească sute de mile în tovărășia unei femei atât de îndurerate?

Neavând surori și mama murindu-i înainte ca el să apuce a o întreba mai multe despre sexul frumos, nu prea se pricepea la femei. Ei, dar cât de greu să fie să îi intre în grații? Femeile aveau inima mai puțin complicată, socotea el, și mereu îl plăceau din prima. Nu putea decât să spere că nici femeia aceasta nu va face excepție.

Femeia se răsuci. Privirea i se opri întâi asupra lui Carlson, apoi se întoarse spre el.

Matthew resimți șocul recunoașterii ca pe un pumn în stomac.

Și ea la fel, judecând după ochii care i se lărgiră subit.

Matthew îl auzi pe pastor vorbind, dar sunetul se pierdu parcă într-un tunel nesfârșit, acoperit de marfarul ce îi vuia în creier. Se căzni să ia aer, să nu cadă din picioare. Își coborî privirea spre anunțul pe care încă îl mai ținea în mână, dar nu văzu în fața ochilor decât imaginea fratelui său.

Amintirile i se învălmășeau în cap prea rapid ca să poată zăbovi asupra uneia anume – felul în care Johnny, un munte de om, se apleca să poată intra pe ușă, precizia ieșită din comun cu care prevedea vremea pe a doua zi citind cerul nopții, mânza răpciugoasă și aproape moartă de foame pe care a îmblânzit-o cu nespusă răbdare cu ani în urmă până ce aceasta a ajuns să-i răspundă chiar și la un simplu fluierat.

Nodul dureros ce i se urcă în gât și următoarea amintire despre fratele său îl făcură să se cutremure. Nu era atât o imagine, cât un sunet înfundat și prea bine cunoscut al cărnii plesnite de curea.

Capitolul 6

Annabelle se sprijini cu mâna tremurândă de gardul din spatele ei şi se holbă la el. Era ultimul om pe care s-ar fi aşteptat să-l mai întâlnească vreodată şi cu atât mai puţin în aceste împrejurări – răspunzând la anunţul ei. Ochii li se întâlniră şi ea citi pe chipul lui fiecare gând, fiecare emoţie ce îi străfulgera prin minte pe măsură ce ţiele se puneau, dureros, cap la cap, şi ştiu exact momentul când Matthew Taylor realiză că Jonathan a murit.

Faţa bronzată a bărbatului păli. Pumnii începură să-i tremure. Se uită la ea, apoi la peticul mototolit de hârtie pe care îl strângea în palmă şi făcu, clătinându-se, o jumătate de pas înapoi. Apoi slobozi un geamăt, ca şi cum i s-ar fi rupt o parte din suflet. Durerea îi năpădi întregul chip. Închise ochii.

În clipa aceea, Annabelle resimţi durerea devastantă a pierderii cu aceeaşi intensitate ca în noaptea când se trezise din somn în căruţă şi îl găsise pe Jonathan zăcând neînsufleţit lângă ea.

În mod surprinzător, cu toate că Matthew îl jignise pe Jonathan atât de profund şi o tratase pe ea cu atâta dispreţ, Annabelle tot îşi dorea să îi poată alina cumva durerea. Poate fiindcă ştia prea bine prin ce trecea el acum.

Dar când privirile li se întâlniră iar, realiză imediat absurditatea unui impuls atât de îndrăzneţ.

Ochii căprui ai lui Matthew se făcură aproape negri de furie şi în ei se citea clar acuzarea. Annabelle vru să-şi întoarcă privirea, dar nu fu în stare. Pe cât de tare o iubise fratele mai mare – şi făgăduise să o iubească şi după moarte – pe atât de hotărât părea fratele mezin s-o urască. Cum se făcea că în ochii unuia dintre fraţi văzuse întotdeauna fiinţa care ar putea să devină,

iar în ai celuilalt nu va găsi vreodată decât reproş pentru ceea ce fusese cândva?

— Domnule Taylor, ţi-o prezint pe doamna Jonathan McCutchens. Dumneaei este văduva despre care îţi vorbeam... Patrick pesemne că remarcă expresia lui Matthew, căci se întunecă şi el la chip. S-a întâmplat ceva?

Pastorul se uită la Annabelle, aşteptând o explicaţie, dar ea nu putu scoate niciun cuvânt.

Matthew tuşi uşor şi îşi puse pălăria înapoi pe cap.

— Pare-se că slujba asta nu e, totuşi, de mine, domnule pastor. Îmi pare rău că v-am răpit timpul degeaba; vocea lui groasă suna forţat, încărcată de emoţie – emoţie pe care Annabelle ştia că Matthew ar fi preferat să n-o arate de faţă cu ea. Vă rog să-i transmiteţi toate cele bune doamnei Carlson. O zi bună, stimate domn.

Spunând acestea, fără să mai arunce măcar o privire spre Annabelle, Matthew se îndepărtă.

Patrick dădu să pornească după el.

— Matthew, aşteaptă...

— Nu, Patrick, spuse Annabelle abia şoptit, prinzându-l de braţ. Nu înţelegi. Lasă-l, te rog, să plece.

Annabelle privi cum Matthew dispare după colţul casei, cu mersul apăsat şi mândru – mândrie pe care o întrezărise pentru prima oară în urmă cu doi ani, în seara când Kathryn Jennings le făcuse cunoştinţă. Matthew venise să o anunţe pe Kathryn că fusese descoperit trupul neînsufleţit al unui bărbat, care se presupunea a fi soţul ei. Annabelle se obişnuise ca lumea să o trateze cu dispreţ. Dar atitudinea lui din seara aceea vădea mai mult de atât. Ceva mult mai profund decât lipsa de consideraţie sau insultele care i se aruncau pe străzile oraşului. Când a privit atunci în ochii lui Matthew Taylor, a înţeles că, orice ar face, nu va putea niciodată să îi schimbe părerea pe care o avea despre ea. Pe scara lui de valori, ea nu avea să valoreze vreodată nici cât o ceapă degerată.

— Ce nu înțeleg, Annabelle? Nici măcar n-am apucat să fac prezentările. Cum de a putut să plece așa... Patrick se opri brusc. Îl cunoști cumva? L-ai întâlnit pe vremea când lucrai la bordel?

Annabelle clătină din cap, fără a se simți ofensată de întrebare. Era, în fond, una întemeiată.

— Nu, nici vorbă de așa ceva.

— Bine, dar atunci despre ce e vorba? Ce s-a întâmplat adineauri?

Era prima dată când îl vedea iritat.

— Părea candidatul perfect. Are experiență, ba mai mult, cred că este genul de om pe care şi-ar fi dorit Jonathan să-l ai alături într-o călătorie atât de lungă, stărui pastorul, apoi adăugă pe un ton blajin: genul de om despre care scria Jonathan în scrisoarea lui, un bărbat care să îți apere onoarea.

Annabelle îşi reprimă un râs amar. *Onoarea* ei cu siguranță că n-ar fi nicicând în pericol alături de Matthew Taylor.

— În această privință ai perfectă dreptate, Patrick. Onoarea mea, şubredă cum e ea, ar fi într-adevăr în siguranță în tovărăşia lui Matthew Taylor, oricât de lungă ar fi călătoria. De asta poți fi convins.

O durere surdă începu să-i mocnească în tâmpla stângă şi ridică mâna să se maseze. Evenimentele din ultimele săptămâni, adăugate sarcinii, îşi spuneau cuvântul.

— El este singurul care s-a prezentat în urma anunțului, Annabelle. Ar putea să fie unica ta şansă de a porni la drum în primăvara asta.

Văzând că Annabelle nu răspunde, pastorul făcu un pas spre ea.

— Ajută-mă, te rog, să înțeleg ce s-a petrecut, de fapt, aici. Am discutat o oră întreagă cu acest om, care părea a fi, permite-mi să spun, călăuza ideală. Apoi îl aduc aici să-i fac cunoştință cu tine şi el se comportă de parcă ar fi văzut o nălucă.

Durerea ce umbrise ochii lui Matthew încă mai bântuia gândurile Annabellei. Nu mai văzuse acea privire îndurerată decât

o singură dată în viață, la un alt bărbat care jelea și el pierderea unui frate.

— Într-un fel, chiar s-ar putea spune că a văzut o nălucă. Năluca răposatului meu soț. Vezi tu, Patrick, bărbatul cu care tocmai ai stat de vorbă, și își ridică o sprânceană, cel despre care crezi că ar fi călăuza ideală... este fratele lui Jonathan.

Matthew nu se opri până nu ajunse lângă Fountain Creek, aproape de marginea orașului. Se prăbuși gâfâind la umbra unui plop uriaș de pe malul râului și își azvârli pălăria cât colo. Îl durea stomacul. Se rezemă cu spatele de scoarța aspră a copacului, sperând că durerea va trece.

Johnny... murise. Nu îi venea să creadă.

Totuși, când se uitase în ochii acelei femei cu câteva minute în urmă, după ce pastorul îi relatase deja situația ei, știuse că era adevărat.

Of, Doamne...

Deodată, pântecul i se răzvrăti. Se năpusti în tufișuri și vărsă imediat puținul pe care îl avea în stomac. După ce îi trecu greața, se târî până pe marginea apei și bău cu măsură. Apoi, întinzându-se pe malul înclinat, se șterse la ochi și slobozi un oftat tremurat. Miji ochii să se ferească de razele ce răzbeau printre frunzele sălciilor sub care stătea. Un vânt călduț înfiora crengile.

Se răsuci și fixă cu privirea apele care, pe măsură ce zăpada iernii capitula în fața temperaturilor mai ridicate ale primăverii, se prăvăleau din înălțimi tot mai repezi și mai învolburate, umflând malurile noroiase. Cum se putea ca Johnny să fi murit? Și cum de rămăsese cu târâtura aia în tot acest timp? De ce n-o părăsise? Fusese convins că în cele din urmă fratelui său îi vor veni mințile la cap și o va izgoni. Dar Johnny fusese mereu ușor de dus de nas și uite că naivitatea lui l-a băgat în mormânt.

Se ridică în șezut, cu antebrațele proptite pe genunchi, și își ținu capul în palme până când zvâcnetul din tâmple se potoli,

transformându-se într-o durere surdă. Expiră prelung şi îşi frecă faţa, ştergând umezeala neobişnuită ce îi acoperise obrajii. Epuizat, fără sălaş şi, simţindu-se mai singur ca oricând, cedă şi se întinse la loc, ascultând cum se învolbură şi se rostogolesc pe lângă el apele îngheţate ale pârâului şi rederulând în minte evenimentele de peste zi.

Nimic nu ieşise aşa cum preconizase el. Era un fugar fără bani, fără slujbă şi fără perspective... iar acum moartea i-l răpise şi pe Johnny. Să fi avut toţi banii pe care visase să îi câştige în Texas şi o cu totul altă situaţie, ar renunţa la toate doar să-l aibă din nou alături pe fratele lui.

Ceva mai târziu, când se trezi, soarele după-amiezii se retrăgea deja vertiginos spre piscurile stâncoase din apus. Stomacul încă îl mai durea, dar de astă dată mai degrabă de foame decât de greaţă. Gândul îi zbură la conversaţia avută anterior cu pastorul şi, mai precis, la ceea ce îi spusese Carlson despre cei doi „soţi".

Tot ce aflase de la pastor era că fratele său fusese răpus de o boală de inimă. Ştiind ce soi de femeie era Annabelle Grayson – mincinoasă şi manipulatoare – Matthew se întrebă dacă nu cumva ea se făcea vinovată de moartea lui Johnny. Încă de când aflase de căsătoria lor, ştiuse că individa se măritase cu frate-său doar ca să scape de la bordel şi să profite de el în toate felurile posibile. Johnny aproape că recunoscuse treaba asta. Iar acum Johnny era mort şi toate îi rămâneau Annabellei Grayson. Inclusiv *ranch*-ul din Idaho care, de drept, ar fi trebuit să îi revină lui. În fond, Johnny îl plătise, cel puţin parţial, cu banii obţinuţi din vânzarea fermei familiale din Missouri şi îi oferise lui jumătate din proprietate toamna trecută, când îl rugase să meargă să lucreze pământul împreună cu el.

În timp ce medita la ocaziile pe care le ratase, atât în ceea ce privea pământul, cât şi pe fratele său, îl năpădi iar acel sentiment deja obişnuit de singurătate. Şi ce dacă atunci desconsiderase oferta lui Johnny? Asta nu schimba cu nimic faptul că pământul s-ar cuveni să îi revină lui.

Se ridică și își luă pălăria. Ce să facă acum? Încotro s-o apuce? Chiar dacă și-ar mai fi dorit slujba, deși nu și-o dorea – n-ar fi ajutat-o în ruptul capului pe acea ticăloasă de moravuri ușoare – nu ar fi avut nicio șansă odată ce pastorul va fi stat de vorbă cu Larson Jennings. Și fără îndoială că și Annabelle Grayson va avea grijă să îl prezinte într-o lumină cât mai proastă.

Nu, tot ce putea face pentru moment era să își găsească un loc de muncă aici, în Willow Springs, și să lucreze până va strânge destui bani ca să pornească iar la drum. Nu că ar fi avut idee unde s-ar duce după aceea.

În drum spre grajdul cu plată, îl străfulgeră un gând, făcându-l să schimbe direcția. Se apropie de noua sa destinație cu prudență, vrând să se asigure că nu mai era nimeni prin preajmă. Nu îi luă mult timp și găsi locul.

Movila înălțată recent deasupra mormântului nu era încă întărită, dar fără îndoială că, în acest climat arid, țărâna avea să se întărească în curând. Îi plăcea locul unde alesese pastorul să îl îngroape pe Johnny. Lângă Fountain Creek, la umbra Munților Stâncoși, era un loc liniștit care fără îndoială că i-ar fi plăcut lui Johnny.

Citind numele fratelui său gravat pe crucea rudimentară din lemn, Matthew își scoase pălăria și rămase minute în șir nemișcat, șipotul râului fiind singurul sunet ce rupea tăcerea. Slujba de înmormântare fusese ținută, fără doar și poate, de Carlson. Ce rău îi părea că nu fusese și el pe aproape să-l audă! Nădăjduia că pastorul vorbise frumos și din suflet despre fratele lui. Niciun om nu s-ar cuveni să fie așezat în mormânt cu doar câteva cuvinte impersonale, fără a se vorbi despre viața lui, de felul în care și-a trăit-o și contribuțiile aduse...

— Taylor?

Matthew ridică, surprins, privirea. Când văzu cine pusese întrebarea, îngustă ochii. Îl cunoștea pe bărbatul din fața sa. Sau, mai bine spus, îl cunoscuse cândva. Și totuși, acum avea impresia că se uită la un străin.

— M-am gândit că ai să treci, poate, pe aici înainte de a porni iar la drum, și voiam să te întâlnesc.

Fața și gâtul lui Larson erau brăzdate de cicatrice, iar în partea dreaptă a feței pielea se vindecase într-un unghi straniu, trăgându-i ochiul într-o parte. Jennings făcu un pas spre Matthew, apoi se opri. În doi ani părea să fi îmbătrânit cât în douăzeci.

— Aș vrea să vorbim despre ceea ce s-a întâmplat între tine... și soția mea.

Detectând acuzare în tonul lui, Matthew se puse în gardă. Știa prea bine ce vorbe avea să-i spună Jennings și nu era dornic să le audă.

— Și eu am niscaiva lucruri să-ți spun.

Jennings dădu din cap.

— Sunt convins.

Apoi tăcu, dându-i parcă ocazia de a vorbi primul.

— S-ar fi cuvenit să spui cinstit cine ești de la bun început, Jennings. Să nu ne lași să credem că te-ai prăpădit. Cum te-a lăsat inima să-i faci una ca asta lui Kathryn? S-o lași atâta timp să creadă că ai murit?

Fostul lui șef dădu să spună ceva, apoi pesemne că se răzgândi. Bine măcar că își recunoștea greșeala.

Gândurile lui Matthew zburară la o seară anume, când o așteptase pe Kathryn în fața ospătăriei lui Myrtle și apoi o condusese până acasă. În seara aceea încercase să o sărute. Îl trecură nădușelile la gândul că Jennings ar fi putut asista, din umbră, la scena aceea.

— Ai idee prin câte a trecut Kathryn în lunile acelea? Așteptându-te, neștiind dacă erai viu sau mort? Zbătându-se să păstreze *ranch*-ul? Apoi, în după-masa când au găsit cadavrul acela...

Matthew clătină din cap, amintindu-și ziua când o condusese pe Kathryn până la biroul de pompe funebre să vadă – ceea ce ei crezuseră a fi – rămășițele răposatului ei soț. O parte din el mulțumise cerurilor că trupul lui Jennings fusese, în sfârșit, găsit. Detestase s-o vadă pe Kathryn atât de îndurerată, dar detestase

și faptul că nu îi putea oferi iubirea și grija pe care își dorea să i le ofere la vremea aceea.

— De-ai fi văzut cât a suferit! Cum ai putut să-i faci una ca asta, Jennings? În timp ce era însărcinată cu propriul tău copil?!

Jennings trase încet aer în piept.

— Tocmai asta e, Matthew. Nu știam că este copilul meu. Credeam... Și întoarse capul, de parcă i-ar fi fost rușine să se uite la Matthew. Credeam că pruncul era al altuia, spuse el cu vocea-i hârâită, apoi adăugă abia șoptit: O vreme am... am crezut că pruncul e al tău.

Matthew știa că, la vremea aceea, circulase, într-adevăr, un astfel de zvon, dar cum de putuse Jennings să îi dea crezare?

— Cum ai putut crede una ca asta despre Kathryn? Chiar nu îți cunoști propria nevastă?

Fața lui Jennings se înseninâ.

— Acum o cunosc, răspunse el cu vocea tărăgănată. Acum, lăudat fie Domnul, o cunosc.

Incendiul schimbase înfățișarea lui Jennings, iar expresia ochilor îi era, de asemenea, schimbată – într-un fel pe care Matthew nu l-ar fi putut descrie și nici nu și-l putea explica. Jennings porni spre el și, deși era mai vânjos decât fostul său șef, Taylor se temu de un atac.

Jennings ridică mâna.

— N-am venit aici să mă răfuiesc cu tine, Taylor. Deși Dumnezeu știe că a fost o vreme când tare aș fi vrut s-o fac, iar buzele i se arcuiră într-un zâmbet strâmb. Trebuie să recunoști că e cam supărător să descoperi că nici nu ți s-a răcit bine trupul în mormânt, că prietenul în care ai avut încredere ani de zile a și început să-i dea târcoale soției tale; oftă și clătină din cap. Dar nu de aceea mă aflu aici, Taylor. Am lăsat în urmă toate acestea. Am venit aici... să îți cer iertare. Nu am făcut bine. Aveam motivele mele la momentul respectiv, dar asta nu îmi justifică nicidecum greșeala. Regret că acțiunile mele te-au făcut să suferi și mă aflu aici ca să te rog să mă ierți.

Jennings se foi de pe un picior pe altul, privi în lături și apo înapoi spre el.

— Kathryn mi-a spus cât de îndatoritor ai fost față de ea cum ai ajutat-o după dispariția mea, cât te-ai zbătut să ne salvez *ranch*-ul, pământul. Îl privi în ochi. Îți mulțumesc pentru tot c ai făcut. Am greșit nemărturisindu-vă adevărul după ce m-am întors, dar... ei bine, să zicem că am avut câteva lucruri de învă țat. Despre mine, despre soția mea și despre Domnul nostru.

Mărturisirea lui Jennings îl lăsă mut de uimire.

De-a lungul anilor petrecuți în slujba lui, ajunsese să îl admir pe Jennings. Fostul său șef putea fi aspru uneori și era iute l mânie, dar față de el se comportase întotdeauna corect. Jenning avea un simț înnăscut al afacerilor pe care Matthew îl respecta ș chiar îl invidia nițel. Cu toate acestea, Matthew nu l-ar fi descri niciodată pe bărbatul din fața lui drept un om binevoitor și nu-ș amintea ca Larson să fi recunoscut vreodată că a greșit și, cu atâ mai puțin, să-și fi cerut iertare.

Așa ceva și-ar fi amintit cu siguranță.

Neștiind cum să reacționeze și, nevrând să îl absolve prea uș de vină pe Jennings, Matthew acceptă pur și simplu confesiunea

— Îți primesc scuzele, Jennings. Kathryn este o femeie deose bită. Ești norocos să ai o nevastă ca ea.

— Asta așa este, prietene, Jennings se mai uită o clipă în ochi lui, apoi privi dincolo de el, spre mormânt. Condoleanțe pentr fratele tău. Eu nu l-am întâlnit decât de câteva ori pe Jonathan așa că nu l-am cunoscut prea bine, dar pastorul Carlson a vorbi foarte frumos despre el. A spus că a fost un om de ispravă.

Compasiunea din glasul lui Jennings, din felul lui de a vorbi îi puse un nod în piept.

— Da, a fost.

În momentul acela realiză că el nu îi spusese niciodată lu Jennings că avea un frate. Și nici lui Carlson. Rămânea o singur explicație – Annabelle Grayson. Fără îndoială că ea le spusese. Ș Dumnezeu știe ce altceva le-o mai fi zis despre el, întorcându-

împotriva lui, scornind tot soiul de minciuni, cum făcuse ca să-l prindă pe Johnny în mrejele ei.

— Am trecut pe la familia Carlson adineauri și, știind că ai lucrat la *ranch*-ul meu, pastorul mi-a pus o serie de întrebări despre tine, iar expresia lui Jennings deveni gravă. Vreau să știi că i-am răspuns cinstit.

Imaginându-și conversația care trebuie să fi avut loc și ce părere și-or fi făcut despre el de pe-acum pastorul și soția acestuia, Matthew simți că îi ia foc ceafa. Nerăbdător să pună capăt acestei conversații, primi sinceritatea lui Jennings cu o aplecare scurtă a capului și se răsuci să plece.

— I-am spus lui Carlson că ai fost unul dintre cei mai iscusiți văcari cu care am lucrat vreodată și cel mai bun vechil din câți am avut.

Matthew se întoarse încet spre el, crezând că poate nu auzise bine. Dar expresia lui Jennings arăta clar că nu îl înșelase auzul.

— I-ai spus tu asta despre mine?

Nu avea nicio noimă. De ce ar face una ca asta? Și mai ales acum când s-ar fi putut răzbuna însutit pe el?

— Cum așa?

— Pentru că ăsta e adevărul. Ești un om cumsecade, Taylor. Nu zic că ai fi perfect, adăugă Jennings mucalit, dar ești un om de ispravă.

În fața acestei generozități neașteptate, fălcile lui Matthew se încleștară de emoție. Încă tot nu înțelegea nimic.

— Dar și ce ți-am spus eu despre Kathryn a fost adevărat.

Jennings îi susținu privirea preț de o clipă, apoi încuviință din cap.

— Corect. Dar eu, unul, văd lucrurile în felul următor: uneori putem alege calea pe care s-o urmăm, alteori nu. Și uneori Dumnezeu trimite în calea noastră pe cineva care să ne ajute să facem acea alegere. Cu mine așa s-a întâmplat și, datorită oamenilor pe care mi i-a trimis în cale, azi sunt un om mai bun; din nou apăru acel zâmbet mucalit. Dar pentru a le putea accepta

ajutorul a trebuit, ce-i drept, să-mi calc pe orgoliu. Ceea ce n-a fost nicicând un lucru uşor pentru mine.

Jennings îşi întoarse o clipă privirea, apoi îşi întinse încet mâna spre el.

Inspirând adânc, Matthew îl cântări din priviri pe bărbatul din faţa sa, întrebându-se ce motiv o fi având să-i acorde încă o şansă, mai ales când el ştia că, dacă rolurile ar fi fost inversate, mai mult ca sigur că el n-ar fi procedat la fel.

Încă nedumerit, dar dorindu-şi să poată înţelege cumva, Matthew îi strânse în cele din urmă mâna.

După ce se despărţiră, Matthew porni spre grajdul cu chirie. Cel mai cuminte era să îşi ia calul şi să plece. Dar unde? Şi cu ce? Cu buzunarele goale şi stomacul la fel de gol, nu avea bani nici măcar pentru o masă, darămite ca să-l plătească pe Jake Sampson de la grajduri. Sentimentul acut al pierderii şi setea de răzbunare i se războiau în suflet pentru întâietate. Dacă în momentul acesta i s-ar putea îndeplini o singură dorinţă, şi-ar dori, mai presus de orice, să îl aibă din nou alături pe Johnny.

Iar dacă ar mai avea dreptul la o dorinţă, aceea ar fi ca Annabelle Grayson să plătească pentru ceea ce a făcut.

Capitolul 7

A doua zi dimineață, Annabelle se holbă la teancul de bancnote ce burdușea plicul pe care i-l întinsese Carlson. Nu că n-ar mai fi văzut până acum atâta bănet la un loc – văzuse. Doar că nu îi aparținuseră niciodată. După ce patroana bordelului își lua cota-parte, pe lângă cazare, masă, haine, cosmetice și parfum, fetele aproape că nu mai rămâneau cu nimic – asta fiind, negreșit, și intenția madamei.

În timp ce Annabelle număra încă o dată bancnotele, Patrick urcă lângă ea în căruță.

— Jonathan nu mi-a vorbit niciodată despre bani, iar eu nu l-am întrebat niciodată. Nici cu gândul n-am gândit că a pus deoparte atâția bani. Bănuiesc că asta a fost tot ce avea depus la bancă și contul din Idaho a fost închis.

Patrick rămase tăcut preț de o clipă, apoi răspunse, fără să o privească în ochi.

— Totul este aranjat. Aceasta este suma care a cerut Jonathan să fie retrasă din cont pentru tine, îți amintești?

Pastorul schiță un surâs, apoi plesni din hățuri și ocoli căruțele parcate în fața magazinului universal și a prăvăliei de nutrețuri.

— În felul acesta vei putea călători până în Idaho fără să duci lipsă de nimic, și îți vor rămâne bani berechet să tocmești o călăuză cu experiență.

— Da, știu, dar...

Intuind că mai era ceva ce rămăsese nespus, Annabelle aproape că nici nu observă marea de trecători ce se îmbulzeau pe trotuar. Lăsă tăcerea să se aștearnă între ei, dându-i pastorului ocazia de a vorbi, în timp ce îl urmărea cu coada ochiului.

Ochii lui Patrick rămaseră ațintiți asupra drumului.

Probabil că încerca să găsească o cale de a readuce în discuție subiectul Matthew Taylor. Știuse încă din ajun că multe dintre întrebările lui Patrick și ale lui Hannah cu privire la relația ei cu Taylor – dacă aceea se putea numi relație – rămăseseră fără răspuns. Judecând după reacția avută de Matthew după-masa trecută când dăduse ochii cu ea, fără îndoială că acesta părăsise deja Willow Springs sau o va face cât de curând. Nu putea nega faptul că, după șocul inițial, o parte din ea se bucurase să îl revadă. În fond, din câte știa, Matthew era singura rudă în viață a lui Jonathan, și probabil că îl cunoscuse pe soțul ei mai bine ca oricine. Matthew reprezenta ultimul fir, cât de subțire, care o lega de Jonathan.

Gândurile îi zburară la momentele când Jonathan îi povestise despre „frățiorul lui", depănând amintiri despre copilăria lor. Ce straniu i se părea acum totul! Imaginea pe care o plăsmuise mintea ei despre „băiețelul de odinioară" nu semăna deloc cu bărbatul pe nume Matthew Taylor.

Aruncând o ultimă privire spre Patrick, hotărî să îl lase să pritocească în liniște gândurile care îl frământau, oricare ar fi fost ele.

— Cred doar că e ciudat că Jonathan nu a pomenit niciodată de banii ăștia, atâta tot.

— Jonathan al tău a fost un om modest, Annabelle.

Jonathan *al ei*. Nimeni nu mai folosise până acum această expresie. Cum putea o femeie ca ea să merite distincția de a-l numi pe un bărbat precum Jonathan McCutchens „al ei"? Îi era dor de soțul ei, dar conversațiile lor începeau deja să i se încețoșeze în minte. O mare parte din el îi scăpa printre degete, dureros de repede. Era ultima zi de mai. Deși trecuseră doar șaptesprezece zile de la moartea lui, în inima ei trecuseră mult mai multe.

— Întrucât Jonathan m-a numit executorul său testamentar, am semnat deja toate actele necesare. Toată documentația e gata și urmează să fie trimisă prin poștă băncii din Idaho. La sosire va trebui să treci pe acolo și ei te vor ajuta cu tot ce va fi nevoie.

Pastorul scoase un teanc de hârtii din buzunar şi i le înmână, odată cu scrisoarea lui Jonathan, pe care o luase cu el drept dovadă a testamentului făcut de soţul ei.

— Păstrează-le într-un loc ferit şi, când ajungi, prezintă-le pe toate băncii. Banca a fost anunţată că vei sosi cândva pe parcursul acestei toamne sau al celei următoare, în funcţie de cum se aranjează lucrurile.

Annabelle îşi trecu repede privirea peste foi. Nu înţelegea toţi termenii juridici, dar îşi jură să parcurgă amănunţit toate documentele mai târziu. Le aşeză pe toate în săculeţul ei.

— Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, Patrick. Şi sunt convinsă că Jonathan îţi este, de asemenea, recunoscător.

Pastorul ridică modest din umeri.

— Am făcut-o bucuros. Îi ajut pe mulţi în astfel de chestiuni. Ţi-am vorbit până acum de onorariul meu?

Zâmbetul lui mucalit o făcu şi pe ea să zâmbească.

— Nu, dar dacă ai să-mi ceri unul cât să ridici o nouă biserică, să ştii că am să intru la bănuieli.

Imaginea care i se contură în minte o făcu să pufnească în râs.

— Îţi poţi imagina? Un lăcaş sfânt plătit de o doamnă a nopţii!

Ironia gândului o amuză.

— *Fostă* doamnă a nopţii. Şi acum o doamnă în toată puterea cuvântului, o corectă Patrick binedispus, apoi miji ochii. Hm... un lăcaş sfânt plătit de un păcătos căruia i s-a oferit o a doua şansă în viaţă şi a hotărât să o îmbrăţişeze. Mda, cred că ar merge, adăugă el, aruncându-i un zâmbet.

— Dar nu cred că mulţi dintre oamenii virtuoşi din Willow Springs ar călca pragul unei asemenea biserici dacă ar şti.

— Mda, oamenii virtuoşi... Patrick clătină, oftând, din cap. Din păcate, Annabelle, mă tem că în această privinţă s-ar putea să ai dreptate. Sunt îngrozitor de mulţi oameni *virtuoşi* în acest oraş care au nevoie de vindecare. Dar, din nefericire, ei nici măcar nu ştiu că sunt suferinzi. Omul nu poate înţelege îndurarea lui Dumnezeu până nu realizează că nu este vrednic de iertare el însuşi.

Cuvintele pastorului – și amintirea acelei ultime seri petrecute alături de Jonathan – îi umplură sufletul de căldură.

— În noaptea în care a murit, Jonathan mi-a spus cam același lucru. A zis că el și cu mine avem un avantaj față de Ma...

Nu rosti până la capăt numele lui Matthew. Nu voia să îi ofere lui Patrick ocazia de a readuce subiectul în discuție.

— Față de... mulți alții, fiindcă noi doi am văzut ceea ce suntem cu adevărat fără Isus. Cei ce nu înțeleg lucrul acesta nu pot fi nici pe departe îndeajuns de recunoscători. Și nici îndeajuns de milostivi cu alții; râse amar, tremurat. Prin urmare, eu ar trebui să fiu una dintre cele mai recunoscătoare ființe din lume, nu-i așa? Și dintre cele mai milostive.

— Și așa și ești, spuse pastorul blajin.

Surprinsă de răspunsul lui, Annabelle rămase o vreme tăcută, savurându-l.

Când Patrick mână căruța pe o stradă lăturalnică, atenția îi fu atrasă de o siluetă ce înainta gârbovită pe drum.

— Patrick, ești bun să oprești o clipă? Te rog.

Pastorul se conformă și Annabelle coborî din căruță, folosind ca punct de sprijin butucul roții.

Bătrânul vânzător ambulant cu care îi făcuse cunoștință Kathryn Jennings mergea pe marginea drumului, trăgând după el cotiga hodorogită și adresându-se tuturor celor pe lângă care trecea, fie că aceștia îl băgau în seamă ori ba. Când Annabelle îi atrase atenția, un zâmbet încreți șanțurile săpate de soare pe chipul bărbos al lui Callum Roberts.

Bătrânul trânti numaidecât cotiga la pământ.

— Măi să fie, domnișoara Grayson în persoană! Tare chipeșă mai ești azi, fata moșului!

Annabelle nu simți nevoia să-l corecteze în nicio privință, ci doar își atinse ușor broșa lipsită de strălucire pe care și-o prinsese la șal în dimineața aceea chiar înainte de a ieși din casă, bucuroasă că se hotărâse în ultima clipă s-o poarte. Când văzu broșa, ochii bătrânului se luminară. Annabelle o cumpărase de la el primăvara trecută, când ieșise în oraș împreună cu Kathryn

Jennings. Bijuteria îi amintea nu doar de bătrânul vânzător de mărunțișuri, ci și de lecția de bunătate pe care o învățase de la Kathryn.

Cele două prietene erau adâncite în conversație în momentul acela și Annabelle ar fi trecut pe lângă bătrânul negustor ambulant fără să îl observe. Dar nu și Kathryn.

Kathryn s-a oprit și a intrat în vorbă cu el, l-a privit în ochi, i-a lăudat marfa și a cumpărat două lucrușoare de care Annabelle știa că prietena ei nu are nicidecum trebuință. Apoi Kathryn l-a îmbrățișat pe bătrân – da, chiar l-a îmbrățișat! În ciuda mirosului neplăcut pe care îl emana acesta. Și atunci pe fața moșneagului s-a prelins o lacrimă, făcând-o pe Annabelle să se întrebe cât timp o fi trecut de când nu mai fusese strâns în brațe, de când nu i se mai adresase o vorbă bună.

Se aplecă și cercetă conținutul cotigii.

— Ce chilipiruri ai azi, moș Roberts?

Presupunea că adunătura de mărunțișuri și vechituri conținea, în mare parte, aceleași lucruri prin care căutase și Kathryn anul trecut.

— Cauți ceva anume, domnișoară?

— O, cine știe ce s-ar putea să-mi cadă cu tronc! Cum îți mai merge?

După înfățișare, bătrânul părea să nu mai fi mâncat pe săturate de zile, dacă nu chiar de săptămâni întregi.

Știind că s-ar putea să simtă ispita băuturii, Annabelle îi studie fața, căutând urme ale viciului. Dar nu găsi niciuna. Ochii bătrânului erau senini și luminoși, mâinile nu îi tremurau, iar respirația – deși avea un miros greu, de dinți putreziți – nu îi mirosea nicidecum a alcool.

— Așa și-așa. Lumea se duce buluc la magazinu' ăla simandicos de peste drum. Deși zău că nu pricep ce cată acolo, când eu am aici tot ce le trebuie. Și le vând pe o nimica toată, adăugă moșneagul, aplecându-se să-și maseze piciorul drept.

Annabelle își aminti că, atunci când îl zărise, observase că bătrânul șchiopăta ușor.

— Ai perfectă dreptate, moș Roberts.

Alese în cele din urmă un tom vechi și ros de vreme, mic cât palma. În ciuda vechimii, cărticica părea să-și fi păstrat, totuși, toate foile. Cercetând petele de pe margini, Annabelle nu putu decât să spere că textul dinăuntru va fi rămas cât de cât lizibil. Nu cunoștea numele autorului, trecut pe copertă, dar titlul – *Inima destăinuitoare* [The Tell-Tale Heart] – era îndeajuns de captivant.

Ridică și o oglindă de mână care trebuie să fi fost pictată în auriu cu câteva vieți în urmă. Oglinda era crăpată în două locuri, iar frumusețea mânerului împodobit era știrbită de trei șănțulețe ce trebuie să fi conținut cândva bucățele de sticlă colorată. Annabelle ridică oglinda în dreptul feței să își vadă reflecția și observă imediat evidentele ei cusururi.

Nu pe ale oglinzii, ci pe ale sale.

În unghiul în care ținea oglinda, una dintre crăpăturile sticlei se suprapunea aproape perfect cu cicatricea care îi brăzda tâmpla dreaptă. Coborî încet oglinda și se sforță să zâmbească.

— N-am cuvinte să îți mulțumesc, moș Roberts. Chiar căutam ceva de citit, iar oglinda asta îmi va fi cât se poate de folositoare. Le iau pe amândouă.

Îndesă câteva bancnote în mâna moșneagului.

— Nădăjduiesc să te bucuri de ele, fata mea. Am lustruit cu mâna mea oglinda chiar ieri. Cartea, pe de altă parte... eu nu prea le am cu buchisitu', așa că nu știu dacă face cât trage la cântar. E una dintre cărțile celea de-ți încap taman bine în buzunar și se citesc pe diligență, așa mi s-a zis.

Callum Roberts se uită la banii pe care îi avea în palmă și apoi se holbă la Annabelle, care pornise deja spre căruță.

— A, nu... Mi-ai dat prea mult, domnișoară. Mult prea mult.

Urcând înapoi pe capră, Annabelle simți cum o străbate o senzație stranie – de parcă soarele ar fi răsărit a doua oară în dimineața aceea, doar că de astă dată... în sufletul ei. Zâmbea cu toată fața.

— Cum să fie prea mult, moș Roberts? Pentru mine, lucrușoarele astea fac toți banii. Cu o parte din ei fii bun de te du la

doctorul Hadley să-ți dea ceva pentru piciorul beteag. Ia-ți o șubă nouă și-o pereche de mănuși. Apoi du-te la locanda lui Myrtle și te ospătează cu niște pui fript și budincă de pâine.

Sub barba-i deasă și neîngrijită, buzele bătrânului tremurau.

— Din suflet îți mulțumesc, domnișoară. Ai o inimă mare. O inimă de aur.

Înainte ca emoția să o copleșească, Annabelle îi făcu semn lui Patrick că poate să pornească. Când ajunseră în josul străzii, privi înapoi.

Callum Roberts stătea exact acolo unde îl lăsase, cu o mână sprijinită pe cotigă și cu cealaltă ridicată în aer în chip de rămas-bun. Annabelle îi făcu și ea cu mâna.

Când ajunseră la colțul străzii, Patrick aruncă o privire spre obiectele din poala ei.

— Pe unele lucruri e greu să pui un preț, nu-i așa?

Annabelle nu îi răspunse. Nu era nevoie. Patrick manevră caii să ocolească o trăsurică, iar ea continuă să Îi mulțumească lui Dumnezeu pentru nemeritata minune pe care i-o scosese în cale.

Peste câteva minute, Patrick opri în spatele casei, sări de pe capră și ocoli căruța. Annabelle acceptă mâna întinsă de el și coborî. Apoi privirile li se întâlniră. Și în a lui, Annabelle simți *aceeași* întrebare nerostită pe care o intuise ceva mai devreme, în oraș.

Zâmbi.

— Hai, nu te mai codi... și spune deschis ce ai pe suflet.

— Ce să spun? făcu el, aparent nedumerit.

Dar înainte ca Patrick să-i întoarcă spatele, Annabelle întrezări un zâmbet încurcat arcuindu-i buzele.

— Nu știi să minți, Patrick. Dar acest neajuns al tău este, de fapt, o calitate.

Pastorul se întoarse cu fața spre ea.

— Mă întrebam doar dacă aș mai putea vorbi o dată cu Matthew. Dacă se mai află în oraș, probabil că l-aș putea convinge să accepte postul. Trebuie să pleci din Willow Springs, Annabelle. Să poți s-o iei de la capăt în altă parte.

Intuindu-i dezaprobarea, se grăbi să adăuge:

— Ieri, când am stat de vorbă, Larson mi-a spus că Matthew ar fi o călăuză excelentă. Or eu știu cum să iau omul și cred că aș putea să...

Annabelle îi făcu semn să se oprească.

— Am discutat despre asta aseară, Patrick. Sunt sigură că Matthew a părăsit deja Willow Springs.

Porni spre casă și Patrick o urmă.

— Și te încredințez că nu vrea să aibă nimic de a face cu mine. N-are niciun rost ca tu și Hannah...

În dreptul treptelor din dosul casei, se răsuci spre el și își îndulci, în mod voit, tonul.

— Ca tu, Hannah și cu mine să nutrim alte speranțe. Săptămâna asta am să mă duc la Denver. Acolo am să închiriez o cameră la o pensiune pe care o știu, iar primăvara viitoare am să mă alătur primei caravane ce pornește spre nord. Am să mă descurc, Patrick. Voi găsi un loc de muncă – unul respectabil, îți promit, adăugă ea, făcându-i cu ochiul, iar lunile vor trece cât ai bate din palme.

Își așeză mâna pe pântec, recunoscătoare pentru acest prunc ce continua să o lege de Jonathan, și adăugă pe un ton ce se voia jovial:

— Și-apoi, nu eram oricum prea dornică să bat o mie de mile cu acest prunc înghiontindu-mă întruna.

Se forță să zâmbească, sperând ca zâmbetul să pară convingător. Își trăise mai toată viața prefăcându-se și știa să își ascundă adevăratele sentimente.

Sau, mai bine zis, știuse cândva.

Capitolul 8

În după-masa aceea, Annabelle le ajută pe Hannah şi pe fetiţa ei, Lilly, să întindă rufele la uscat în curtea din spatele casei. Hannah era din cale afară de tăcută. Annabellei nu îi fu greu să ghicească de ce.

— Ştii, Hannah, oraşul Denver nu e chiar aşa departe de Willow Springs. Ne-am putea întâlni din nou înainte să pornesc la drum primăvara viitoare.

Lilly, fetiţa de unsprezece ani ce moştenise părul negru şi ochii violeţi ai lui Hannah, se lumină la faţă.

— Am putea face o excursie s-o vedem pe tanti Annabelle înainte să plece! exclamă ea entuziasmată.

Hannah întinse un cearşaf pe sfoară, zâmbind forţat.

— Lilly, eşti bună să dai o fugă până în casă ca să vezi ce face frăţiorul tău? Până acum, Bobby trebuie să fi isprăvit de mâncat.

Aşteptă ca fiica ei să se îndepărteze, apoi se întoarse spre Annabelle.

— De ce nu vrei să rămâi aici până la anul, Annabelle? Mă sperie gândul că vei trăi singură în Denver şi asta mai ales acum că aştepţi un copil. Dacă nu vrei să rămâi aici cu noi, sunt sigură că ţi-am putea găsi găzduire la careva dintre enoriaşi. La o persoană din afara oraşului care să îţi înţeleagă situaţia şi care are o odaie de închiriat.

Sforţându-se să nu pufnească în râs, Annabelle pocni din degete.

— Gata, am găsit! Aş putea sta în gazdă la coana Cranchet! Ce frumos ne-am petrece noi amândouă, croşetând şi căutând idei pentru predicile lui Patrick!

Expresia amuzată de pe chipul lui Hannah nu făcu decât să îi dea apă la moară.

— Ia să vedem... „Virtuțile castității" – ăsta ar putea fi titlul primei predici.

Hannah făcu ochii mari.

— Annabelle McCutchens, nu se cuvine să iei în râs cele sfinte, o apostrofă ea, strângând din buze.

Auzindu-i tonul serios, Annabelle se temu preț de o clipă că se întrecuse – iar – cu șaga. Răsuflă, însă, ușurată, când Hannah își duse mâna la gură să-și ascundă zâmbetul. Începură amândouă să chicotească.

Hannah se aplecă și îi șopti la ureche:

— Cum ar fi s-o întrebăm dacă te-ar putea primi în gazdă? Îți poți imagina cum ar reacționa?

Annabelle ridică o sprânceană.

— Ar lovi-o damblaua. Și uite așa Patrick ar scăpa odată pentru totdeauna de sfaturile ei prețioase.

Deși nu fusese niciodată la biserică împreună cu Patrick și Hannah, Annabelle se întreba adesea cum ar fi să pășească într-o biserică *adevărată*, cu clopotniță albă și toate cele. Amintiri estompate din copilărie, ferecate în adâncurile ființei, frizară suprafața minții, apoi păliră imediat. Câtă vreme trăiseră în Denver, Jonathan și cu ea obișnuiau să petreacă diminețile de duminică alături de un grup restrâns de credincioși ce se adunau în casa unuia sau a altuia, bărbații citind pe rând din Scriptură. Pe cât de plăcută acea experiență, gândul adunării într-o „casă a Domnului" o atrăgea în continuare în mod irezistibil.

Patrick și Hannah o invitaseră, în repetate rânduri, să meargă cu ei la biserică, dar ea îi refuzase de fiecare dată, convinsă de primirea pe care i-ar face-o doamna Cranchet și alții ca ea. Și-apoi, nu voia ca familia Carlson să plătească pentru greșelile ei – mai scump decât o făcuseră deja primind-o sub acoperișul lor. Prin urmare, oricât de fierbinte își dorea ca într-o bună zi să poată lua parte la o asemenea adunare, singurele învățături sfinte pe care și le amintea erau cele după care Patrick și Hannah și încă

o mână de oameni își trăiau viața zi de zi. Și cele propovăduite de Jonathan prin exemplul propriei vieți.

Și nu se simțea câtuși de puțin nedreptățită.

Hannah scutură o cămașă udă și o agăță pe sfoară.

— Ce ai să faci în Denver până la anul? Cum ai să te descurci?

— În primul și în primul rând, am să-mi aduc pruncul pe lume. Am s-o scot eu la capăt, nu-ți face griji. Am să cheltuiesc cu chibzuință și am să-mi găsesc de lucru ca menajeră ori călcătoreasă. Și, în felul acesta, voi avea bani destui și la primăvară. Jonathan a pus deoparte o sumă frumușică pentru noi, Hannah. A economisit mai mult decât mă așteptam.

Cele două femei continuară să întindă rufele la uscat. Așternuturile umede fâlfâiau ușor în vânt și mirosurile liniștitoare de săpun și soare parfumau aerul călduț. Pe Annabelle nu o deranjase niciodată spălatul rufelor; îi făcuse întotdeauna plăcere să frece rufăria până ce sclipea de curățenie.

— Pot să te întreb ceva?

Hannah luă coșul gol și îl propti de șold.

Sesizând schimbarea survenită în tonul ei, Annabelle rămase în așteptare.

— În legătură cu Matthew Taylor și ceea ce s-a întâmplat ieri...

Hannah îi aruncă o privire, testând parcă terenul; apoi, conchizând pesemne că nu exista niciun pericol, continuă.

— Aseară ne-ai spus că Matthew este fratele mezin al lui Jonathan, dar ai pomenit și faptul că știe că ai lucrat la bordelul din oraș și că îți poartă pică din pricina asta; Hannah își mușcă buza inferioară. Ceea ce nu înțeleg eu este ordinea în care s-au petrecut toate acestea. Tu ai lăsat în urmă viața aceea anul trecut în septembrie, când te-ai măritat cu Jonathan. Iar Matthew v-a vizitat în octombrie, când erați *deja* căsătoriți. Cum de știa cu ce te-ai îndeletnicit tu înainte?

Știind că răspunsul nu va fi unul scurt, Annabelle arătă spre buturuga de la marginea pajiștei. Se așeză și Hannah luă loc lângă ea.

— Prima dată l-am întâlnit pe Matthew Taylor acum doi ani, Kathryn Jennings ne-a făcut cunoștință. Nu știu cât de bine cunoști evenimentele care au avut loc în acea perioadă.

Hannah îi făcu semn să se oprească.

— Nu îți cer să îmi dezvălui nimic ce ar putea compromite persoana ta, pe Kathryn sau chiar pe Matthew, și schiță un zâmbet. Dar cele petrecute ieri după-masă trebuie să mărturisesc că mi-au stârnit curiozitatea.

— Matthew Taylor e ultimul om pe care mă așteptam să-l mai revăd vreodată, și cu atât mai puțin aici și acum.

Annabelle se aplecă, smulse un fir lung de iarbă și își rezemă coatele pe genunchi.

— După cum ți-am spus, Kathryn ne-a făcut cunoștință. În seara aceea, Matthew Taylor mi-a aruncat o privire... și în acea privire am citit totul. Disprețul lui profund... Clătină din cap, copleșită de amintire. Respingerea din ochii lui nu ținea doar de faptul că dezaproba ocupația mea și pe mine ca om. Eram obișnuită să văd asta. Dar el m-a privit într-un fel cu totul aparte... M-a studiat încet, din cap și până în picioare, și să nu-ți închipui că a făcut-o așa cum se uită uneori un bărbat la o femeie...

— Ca unul care se crede mai bun ca tine? sugeră Hannah, gânditoare.

Annabelle analiză în gând întrebarea.

— Nu, ci mai degrabă ca și cum s-ar fi bucurat că *nu era* în locul meu. De parcă era bucuros că nu făcuse greșelile pe care le-am făcut eu și că nu ducea viața pe care o duceam eu.

— Ți-a adresat vreun cuvânt în seara aceea, după ce Kathryn v-a făcut cunoștință?

Annabelle încuviință din cap.

— Dar cred că erau să-i stea în gât cuvintele acelea; râse încetișor, să destindă atmosfera, dar amintirea era încă usturător de vie în mintea ei. Îmi amintesc cuvânt cu cuvânt ce mi-a spus. „Mă bucur că ai găsit o prietenă atât de bună în persoana doamnei Jennings." Părea atât de politicos, de amabil... Dar eu știam ce gândește de fapt.

— Şi bănuiesc că ai avut tu grijă să-l pui la punct.

Hannah ridică o sprânceană, întrebându-se în mod evident ce replică usturătoare o fi zburat de pe buzele Annabellei în seara aceea.

Annabelle clătină din cap.

— Tocmai asta e. Am înţeles ce gândeşte şi... n-am putut să scot niciun cuvânt. Am amuţit pur şi simplu. Nu l-am putut pune la punct, Hannah, fiindcă... fiindcă tot ce gândea el despre mine... era adevărat. Eu probabil chiar *făcusem* toate acele lucruri pe care şi le imagina. Şi altele poate chiar mai grave.

Îşi muşcă buza inferioară şi încercă, în van, să îşi înghită nodul ce i se pusese în gât. Continuă în şoaptă, cu privirea aţintită în pământ:

— Am păcătuit atât de mult în viaţă... Nu trece zi în care să nu-mi doresc să pot da timpul înapoi ca să îndrept greşelile pe care le-am făcut.

Simţi cum braţul lui Hannah îi cuprinde umărul şi nu opuse rezistenţă când aceasta se trase mai aproape de ea.

— Dar toate acele greşeli ţi-au fost iertate, Annabelle, oricare ar fi fost ele. Tot răul pe care l-am făcut noi în viaţă ne este iertat. Ştii asta.

Annabelle aprobă din cap. Rămase tăcută câteva clipe, întrebându-se cât de mult ar trebui să îşi deschidă inima. Avea deja încredere în Hannah. Şi avea nevoie de cuvintele mângâietoare şi de călăuzirea ei.

— Hannah, îmi promiţi că nu vei tălmăci nimic din ceea ce urmează să-ţi spun ca pe o ponegrire a lui Jonathan sau a amintirii lui?

Braţul lui Hannah se strânse şi mai tare în jurul umerilor ei.

— Îţi promit.

— Eu îl mai văzusem o dată pe Matthew înainte de seara în care ne-a făcut Kathryn cunoştinţă. O aşteptam pe Kathryn să se întoarcă acasă. Matthew a bătut la uşa ei, apoi, văzând că nu deschide, a plecat. Nu mă zărise.

Crestă cu unghiile vârful firului de iarbă şi apoi îl rupse cu grijă până ce obţinu două fâşii identice.

— Ştiu că asta o să sune ciudat – chiar şi mie îmi sună ciudat – dar bărbatul pe care l-am văzut în seara aceea avea ceva ce... m-a fermecat. Era prima dată când mă atrăgea un bărbat; strânse din umeri, simţindu-se ruşinată şi expusă. Ştiu că ţi se pare straniu ca una ca mine, care a fost cu atâţia bărbaţi, să spună aşa ceva.

— Ba nu mi se pare deloc straniu, Annabelle, ci un lucru cât se poate de firesc.

O vrabie se aşeză pe gardul din apropiere şi o urmăriră amândouă în tăcere până îşi luă iar zborul.

— Deci ce anume te-a atras la Matthew Taylor în seara aceea?

Întrebarea directă aduse la suprafaţă chestiunea la care Annabelle nu făcuse până acum decât aluzii indirecte. Chiar aşa, ce anume o *atrăsese* la Matthew în seara aceea?

— Bărbatul pe care l-am văzut atunci avea un aer plin de... siguranţă. Nu c-ar fi părut trufaş sau înfricoşător. Doar sigur pe el. De parcă ar fi ştiut el ceva de care restul lumii nu avea habar, aşa i l-am descris şi lui Kathryn.

— Matthew Taylor este un bărbat foarte chipeş, declară Hannah cu dezinvoltură. Am remarcat de cum l-am văzut. Dar să nu-i spui lui Patrick, adăugă ea, înghiontind-o în joacă. Nevestele de predicatori nu se cuvine să observe asemenea lucruri.

Annabelle zâmbi, amintindu-şi trăsăturile feţei lui Matthew şi acei ochi... ca whisky-ul cald într-o noapte de iarnă. Culese încă un fir de iarbă şi îl rupse în două, la fel ca pe primul.

— A doua oară când am fost prezentaţi unul altuia a fost şi mai rău. Prin alăturare, prima noastră întâlnire părea de-a dreptul agreabilă.

Îi povesti lui Hannah despre întâlnirea din colibă şi despre cearta care s-a iscat între Jonathan şi Matthew după aceea.

Hannah slobozi un oftat amar.

— Înainte de acea întâlnire de la colibă, descoperiseşi că Matthew era fratele lui Jonathan?

Annabelle rămase o clipă tăcută, dorindu-şi din nou să poată da timpul înapoi ca să îndrepte greşelile trecutului.

— Da, la scurtă vreme după ce m-am măritat cu Jonathan, am pus lucrurile cap la cap.

Oarecum, îi era, de fapt, îndatorată lui Matthew. Vara trecută, după ce a cumpărat vite din Denver, Jonathan şi-a trimis oamenii să mâne cireada în nord şi el a purces spre Willow Springs în speranţa de a-şi găsi fratele. Dacă Jonathan nu ar fi venit aici să-l caute pe Matthew, poate că ea nu l-ar fi întâlnit niciodată pe cel ce i-a devenit apoi soţ.

— Într-o noapte, după ce ne băgaserăm deja în pat, Jonathan a început să-mi povestească despre fratele lui mai mic, despre copilăria lor în Missouri, despre mama lor. Apoi a pomenit numele fratelui său... şi atunci am înţeles.

— Şi i-ai spus?

Annabelle oftă prelung.

— Nu. Dar atunci când Matthew ne-a bătut la uşă, am regretat că n-am făcut-o. Sincer vorbind, nu am crezut că se vor mai revedea vreodată – după ce pierduseră legătura de atâta amar de vreme.

— De unde să fi ştiut că într-o bună zi Matthew va apărea din senin la uşa voastră?

Annabelle făcu o grimasă.

— Ei bine, pare-se că Jonathan a aflat unde s-a dus Matthew de la Jake Sampson, proprietarul grajdului cu chirie. După cele întâmplate cu Kathryn şi Larson, Matthew s-a mutat în sud, undeva în Texas – nu-mi amintesc unde anume. Şi îl înţeleg perfect. Probabil că a fost la fel de nerăbdător să părăsească Willow Springs cum sunt eu acum. Ceea ce nu ştiam la vremea aceea era că Jonathan îi scrisese lui Matthew, invitându-l să se mute cu noi în Idaho; şi privi în depărtare, peste câmp. Hannah, te rog să mă crezi că, dacă aş fi ştiut de acea scrisoare, aş fi procedat cu totul altfel. Şi poate că atunci lucrurile nu ar fi ieşit atât de prost. Mai ales între ei doi.

Hannah oftă prelung, cugetând la cele auzite.

— Cei doi frați nu semănau deloc, nu-i așa? S-ar zice că nu se deosebeau doar fizic, ci și în privința temperamentului, adăugă ea, aruncându-i Annabellei o privire cu tâlc.

Annabelle încuviință din cap, apoi își ațintă ochii spre locul în care stătuse ieri Matthew.

Înalt, solid, cu pieptul și umerii lați, Jonathan nu o atrăsese datorită fizicului său mai degrabă comun, ci a bunătății și blândeții nemaipomenite pe care nu te-ai fi așteptat să le întâlnești la un bărbat de statura lui. Matthew, pe de altă parte, deși nu rivaliza cu fratele său în înălțime și greutate, avea un trup zvelt și musculos, și niște plete castanii rebele ce îi scoteau și mai mult în evidență frumoșii ochi căprui. Simți o strângere de inimă. Ciudat cum un om poate deveni mai atrăgător – sau uneori, mai puțin atrăgător – pe măsură ce ajungi să îl cunoști mai bine.

— Se trăgeau din tați diferiți – așa se explică faptul că erau diferiți ca înfățișare, răspunse ea în cele din urmă.

Bine, dar cum se explica diferența de temperament? Cum puteau doi frați să se deosebească atât de tare?

— Din câte mi-a spus Jonathan, mama lui s-a recăsătorit când el era încă mic, iar tatăl lui Matthew s-a dovedit a fi un om iute la mânie, și asta mai ales atunci când se îmbăta. Jonathan avea umerii și brațele brăzdate de cicatricele lăsate de cureaua lui.

Hannah rămase o clipă tăcută.

— Cum poate cineva să lovească un copil, Annabelle? Sau să se poarte așa cu o femeie?

Annabelle atinse distrată cicatricea care îi brăzda tâmpla și obrazul drept și amintirile trecutului o năpădiră iar. Ajunsese să privească viața dusă la bordel nu ca pe o perioadă de timp, ci ca pe o altă viață, cu totul diferită de cea pe care o trăia acum. Ani la rând a fost sigură că avea să-și găsească sfârșitul acolo. Nu a avut nicio îndoială în privința asta. Dar Jonathan i-a dovedit că se înșelase. A răscumpărat-o și apoi i-a arătat prețul și mai mare cu care fusese deja răscumpărată cu mult, mult timp în urmă.

Văzând că Hannah privește spre apus, își îndreptă și ea privirea în aceeași direcție. Razele aurii ale soarelui scăldau șirul

de piscuri înzăpezite, conferindu-le un nimb luminos, de parcă munţii ar fi strălucit din interior.

Când îşi întoarse privirea, Annabelle văzu că Hannah avea ochii plini de lacrimi. Într-un târziu, o lacrimă căzu şi i se prelinse în jos pe obraz. Hannah o cuprinse într-o îmbrăţişare tăcută, apoi se ridică şi porni singură înapoi spre casă. Annabelle o petrecu cu privirea. Hannah îi amintea, în mai multe privinţe, de Kathryn Jennings. Amândouă erau atât de curate sufleteşte... ştiau atât de puţine despre cruzimea de care sunt în stare oamenii...

Annabelle îşi coborî privirea spre fâşiile de iarbă de prerie împrăştiate pe jos. Pe ea răutatea oamenilor nu o mai surprindea. Ceea ce o surprindea era toată această bunătate nebănuită.

Capitolul 9

Matthew simțea ranchiuna față de acea femeie crescând cu fiecare pas ce îl apropia de casa pastorului. Petrecuse ultimele două nopți perpelindu-se. Și, în cele din urmă, luase o hotărâre – de ce s-ar lăsa el călcat în picioare de o femeie de teapa Annabellei Grayson? În fond, nu făcea decât să își revendice ceea ce îi aparținea de drept.

Stătuse mai toată noaptea treaz, întorcând situația pe toate părțile.

Pământul acela îi aparținuse lui Johnny. Pe vremea când erau copii, visaseră ca într-o bună zi să își cumpere un *ranch* undeva în vest, cât mai departe de Haymen Taylor, și să lucreze împreună pământul. Acum Haymen Taylor era deja în mormânt și, ca atare, chiar dacă visul din copilărie se estompase de-a lungul anilor în memoria lui Matthew, proprietatea se cuvenea să îi revină, de drept, lui – singura rudă de sânge a lui Johnny.

Perspectiva de a petrece chiar și câteva clipe în compania acelei femei îi întorcea stomacul pe dos. Dar gândul la pământul din Idaho și la propunerea făcută inițial de Johnny – frate-său își *dorise* să împartă pământul cu el – îl determină să meargă mai departe. Orice om care știa cu ce se îndeletnicise Annabelle Grayson și înțelegea adevăratul motiv pentru care se măritase cu fratele lui i-ar da dreptate.

— Ziua bună, domnu' meu.

La auzul vocii, Matthew încetini pasul.

— N-ai vrea să arunci o privire peste marfa mea? Am niște lucrușoare frumoase. Poate găsești ceva pentru soțioara... sau pentru drăguța dumitale.

Matthew se răsuci și îl măsură din priviri pe negustorul ambulant ce se apropia de el. Hainele, murdare și pătate, atârnau pe trupul firav al moșneagului și, când acesta zâmbi, barba-i neîngrijită se despărți, dezvăluind un șir de dinți îngălbeniți. Cam atunci ajunse la nările lui Matthew și mirosul. Matthew făcu un pas înapoi. Bătrânul trăgea după el o cotigă din lemn. Matthew aruncă o privire peste conținutul cotigii, îndoindu-se amarnic că printre vechiturile acelea s-ar găsi ceva folositor sau de valoare.

— Am niște piepteni frumoși, zise moșneagul, întinzându-i ceva. Sau poate că ai dori o sticluță de parfum pentru drăguța dumitale.

Dacă mai e ceva în sticluța aceea, ai face bine să folosești matale parfumul, gândi Matthew.

— Nu, mulțumesc.

Chiar dacă s-ar fi putut lipsi de câțiva bănuți, dar nu putea fiindcă avea buzunarele goale, se temea că orice sumă i-ar da bătrânului ar sfârși în cele din urmă – și, după cum arătau lucrurile, cât de curând – în casa de marcat a cârciumii.

— Îmi pare rău, moșule, dar nu te pot ajuta.

Fără să aștepte un răspuns, Matthew traversă strada, convins că îl va auzi pe bătrân strigând în urma lui, bătându-l la cap să cumpere ceva.

— Nu-i bai, fiule. Poate data viitoare. Îți mulțumesc că ai aruncat o privire și Dumnezeu să te binecuvânteze.

Auzind glasul din spatele lui, Matthew încetini pasul și se răsuci. Imaginea avea să îi rămână multă vreme întipărită în minte. Mâna firavă a vânzătorului ambulant ridicată într-un gest de rămas-bun, hainele largi ce atârnau pe trupu-i plăpând, atât hainele, cât și trupul duhnind a mizerie.

Și, cu toate că avea atât de puține, bătrânul zâmbea.

Matthew clătină din cap, simțind cum și pe fața lui se înfiripă un zâmbet. Își duse degetele la pălărie în semn de rămas-bun. Bătrânul se lumină la față. Bănuind că moșneagul nu va dori să fie primul care își întoarce privirea, Matthew porni mai departe

de-a lungul străzii, mișcat, în mod straniu, de omul cu care tocmai se întâlnise.

Când zări casa pastorului, hotărârea de a recupera ocazia pierdută i se adânci și mai mult în suflet. Aceasta era singura cale de a ajunge în nord să își revendice pământul. Era convins că, dându-i lui Carlson câteva lămuriri, va putea obține slujba. Chiar dacă pentru asta va trebui să își calce binișor pe orgoliu.

Urcă treptele verandei frontale câte două odată, își scoase pălăria și bătu ușor în ușa batantă. Apoi făcu un pas înapoi și își șterse palma asudată de blugi.

Era plăcut să își simtă stomacul îndestulat. Își câștigase cina din ajun și masa din dimineața asta curățând grajduri. A isprăvit lucrul mult după lăsatul întunericului, iar apoi a pus capul pe pernă pentru puținele ceasuri ce mai rămâneau până în zori în baraca muncitorilor. În dimineața aceasta, când proprietarul *ranch*-ului l-a întrebat dacă nu ar vrea să mai rămână o vreme în simbria lui, Matthew i-a respins oferta. Avea în perspectivă ceva mai bun.

Neprimind niciun răspuns, bătu din nou la ușă, de astă dată mai puternic.

Într-o clipă ușa se deschise.

— Ah... Bună dimineața, domnule Taylor, făcu doamna Carlson, vădit surprinsă, apoi zâmbi, încrețindu-și ușor fruntea.

— Bună dimineața, doamnă. Domnul Carlson este acasă? M-am întors să vorbesc cu dumnealui despre post.

Ea deschise gura să spună ceva, dar în cele din urmă se mulțumi să dea din cap și îi făcu semn să intre.

— Da, desigur. Patrick este în bucătărie. Stă de vorbă cu... cineva.

În momentul acela îi ajunse la urechi glasul lui Carlson. Apoi se auzi răspunsul unui bărbat, urmat de râsul ușor al unei femei. Pesemne că soții Carlson aveau invitați la micul dejun. Șovăi.

— Deranjez. Pot să revin mai târziu dacă este un moment nepotrivit...

— Nici poveste, îl întrerupse doamna Carlson, zâmbind cu mai multă naturalețe de data asta, după care îi făcu semn să pășească înăuntru. Vă rog să luați loc aici, în antreu. Mă duc să îl anunț pe Patrick că sunteți aici.

— Vă mulțumesc.

Preferând să rămână în picioare, Patrick își roti ochii prin mica încăpere. Luni, când stătuse de vorbă cu Patrick Carlson, nu intrase în casă. O canapea și un fotoliu ocupau aproape tot spațiul, dușumeaua de scânduri sclipea de curățenie, odaia era amenajată simplu, dar cu bun gust. Cu toate că mâncase mai devreme, mirosul apetisant de clătite și cârnați îi lăsă gura apă.

Își trecu, înfrigurat, degetele peste borul pălăriei. Auzind pași în spatele său, se răsuci.

— Matthew, ce surpriză!

Când dădu mâna cu Carlson, îi citi în ochi reținerea. Pastorul îi strânse mâna parcă mai ferm ca data trecută.

— Nu mă așteptam să te revăd. Ce mai faci?

— Mulțumesc, bine, domnule pastor. Și îmi dau seama că nu vă așteptați să mă mai vedeți la față – după cele întâmplate.

De când plecase, în urmă cu două zile, Matthew nu încetase să se întrebe ce le-o fi spus Annabelle Grayson despre el soților Carlson. Cu siguranță că aflaseră că era fratele lui Jonathan. Dar ce altceva le-o mai fi povestit?

— Te rog să primești sincerele mele condoleanțe, Matthew.

Carlson se aplecă și își puse mâna pe antebrațul lui – gest pe care, dacă ar fi venit din partea oricărui alt bărbat, Matthew l-ar fi găsit nelalocul lui, dar care, venit din partea pastorului, părea ceva cu totul firesc.

— Jonathan a fost un om de ispravă și un bun prieten al meu și al familiei mele. Dacă luni, când am stat de vorbă, aș fi știut că a fost fratele dumitale, te încredințez că aș fi abordat lucrurile cu totul altfel.

Matthew dădu din cap, înghițind nodul ce i se pusese brusc în gât.

— Vă mulțumesc, domnule pastor. Mărturisesc că mi-a fost greu să aflu vestea în felul acela... să cuprind totul cu mintea... În ultimii ani abia dacă ne văzuserăm de câteva ori, iar ultima dată ne-am despărțit certați; clătină din cap. Credeam că voi mai avea ocazia de a îndrepta lucrurile între noi înainte ca...

Se opri. Destăinuise deja mai multe decât avusese de gând. Carlson avea o fire deschisă care făcea pe oricine să se simtă în largul lui. Vasăzică Johnny și Carlson fuseseră prieteni. Nu era de mirare că fratele lui îl plăcuse pe pastor. Începea să îl placă și el.

Își îndreptă ușor spatele.

— Bănuiesc că doamna Carlson v-a spus motivul pentru care am venit.

Carlson încuviință din cap, așa că Matthew continuă.

— V-am vorbit acum două zile de experiența mea și înțeleg că Larson Jennings v-a oferit o recomandare favorabilă.

Rămase în așteptarea unei reacții. Tăcerea și privirea cu care îl fixa Carlson îi dădură de înțeles că încă mai avea mult teren de recuperat.

— Felul în care m-am comportat luni trebuie să vi se fi părut ciudat și v-aș fi recunoscător dacă mi-ați îngădui să mă explic.

Din nou, aceeași privire răbdătoare.

Matthew își drese, încurcat, glasul.

— Ei bine, când am dat cu ochii de domnișoara Grayson și am înțeles gravitatea situației și ce însemna asta, am fost cu totul...

— Doamna McCutchens, vrei să spui, spuse blajin Carlson.

— Poftim?

— Adineauri i-ai spus, în mod eronat, domnișoara Grayson. Acum ea este doamna McCutchens.

Tonul lui Patrick era în continuare prietenos, dar atitudinea lui devenise ușor mai aspră.

Matthew sesiză între ei o tensiune care nu existase cu o clipă în urmă. Simți că îi ia foc ceafa. Orice ar fi făcut Annabelle Grayson ca să câștige afecțiunea lui Johnny, se pare că acum țesuse aceeași pânză amăgitoare ca să intre în grațiile Carlsonilor.

— Da, desigur, murmură el cu un zâmbet forțat, întreaga sa ființă răzvrătindu-se la gândul că trebuia să facă referire la ea drept nevasta lui Johnny – chiar dacă, din punct de vedere legal, acesta era adevărul.

În momentul acela gândul îi zbură la pământul din Idaho.

Pajiști întinse, acoperite de iarba grasă de primăvară, mărginite de un pârâu ca Fountain Creek, izvorât din inima munților ce se înălțau semeți deasupra. Își imagină cum ar fi să aibă un cămin al lui și asta îi risipi – momentan – iritarea. Nici nu mai știa de când nu mai avusese un cămin. Era deja sătul să tot pribegească de colo colo și, mai nou, să se uite constant peste umăr în fiecare oraș.

Concentrându-se asupra acestui gând, răspunsul său veni aproape firesc a doua oară.

— Când am dat cu ochii de... doamna McCutchens, și am înțeles că ea era văduva de care mi-ați vorbit, ei bine, am fost bulversat. Cum era și firesc. N-am știut ce să spun, ce să fac... așa că am preferat, pur și simplu, să plec.

Adevărul spus doar pe jumătate rămase suspendat în aer și Matthew își întoarse privirea.

— Este de înțeles, spuse Carlson.

În tonul pastorului nu era pic de răutate și, cu toate astea, Matthew simți o avertizare tăcută aterizându-i la picioare. Fixă podeaua de scânduri, întrebându-se ce să spună mai departe.

O tăcere, nu tocmai neplăcută, se așternu între ei.

— Înțeleg că nu ai fost încântat de soața pe care și-a ales-o Jonathan.

Matthew ridică brusc privirea, simțindu-se expus și acuzat pe nedrept. Dar în ochii lui Carlson nu se citea pic de acuzare. Deși, pe de o parte, Matthew admira francheța pastorului, era clar că nu îl va putea convinge cu una, cu două. Răspunse privindu-l pe Carlson drept în ochi.

— Domnule pastor, nu știu ce v-a spus domnișoara Gray... doamna McCutchens despre mine, dar vă încredințez că pot s-o fac. Pot s-o ajut să ajungă cu bine în Idaho.

— Nu există niciun dubiu în privința experienței dumitale, Matthew. Nu despre asta e vorba. Și, după cum ți-am spus la prima noastră întrevedere, faptul că te pricepi și la administrarea unui *ranch* constituie un avantaj în situația de față. Asta dacă alegi să rămâi în Idaho, firește.

Carlson șovăi, apoi aruncă o privire spre hol.

— În dimineața asta s-a mai prezentat cineva pentru slujbă. Bărbatul în cauză are mai multă experiență drept călăuză și dispune de mai multe referințe. Și, la drept vorbind, mă întreb dacă, în situația de față, nu ar constitui un însoțitor mai potrivit decât dumneata pentru doamna McCutchens.

Matthew simți că îi fuge pământul de sub picioare.

— Să înțeleg că ați făcut deja o alegere?

— Nu... nicidecum. Încă nu e nimic bătut în cuie. Tocmai stăteam cu toții de vorbă în bucătărie. N-ai vrea să ni te alături?

Spunând acestea, Carlson se ridică în picioare și îi făcu semn lui Matthew să îl urmeze.

Înainte să apuce a refuza invitația în mod politicos, Matthew se și trezi împins în încăperea alăturată. Dacă în urmă cu câteva momente se simțise acuzat, acum se simțea aruncat în fața instanței de judecată.

Capitolul 10

Conversația se opri brusc când Carlson îl conduse în bucătărie și toate privirile se îndreptară spre el.

Matthew își încleștă degetele pe pălăria sa Stetson și trebui să facă un efort de voință să nu îi strivească borurile.

— Permiteți-mi să vi-l prezint pe domnul Matthew Taylor; Patrick arătă spre Hannah. Domnule Taylor, pe soția mea o cunoști deja.

Hannah Carlson stătea așezată la capătul opus al mesei dreptunghiulare. În stânga ei ședea un bărbat mai în vârstă cu o înfățișare impresionantă – robust, cu un păr negru presărat cu fire argintii și o barbă stufoasă.

— Iar dumnealui este domnul Bertram Colby.

Cutele adânci ce brăzdau fața arsă de soare a bărbatului stăteau mărturie nenumăratelor mile bătute de acesta de-a lungul anilor. Ar fi putut avea cincizeci de ani, la fel cum ar fi putut avea șaizeci. Taylor n-avea cum să îi ghicească vârsta exactă.

Ceea ce știa însă în mod intuitiv era că bărbatul acesta pe nume Bertram Colby nu doar cunoștea fiecare pietricică și crestătură ce marcau toate drumurile dintre Willow Springs și Idaho, ci probabil că și însemnase cu mâna lui majoritatea copacilor. Imaginea vie a *ranch*-ului din Idaho începu să se încețoșeze în mintea lui Matthew.

În stânga lui Colby ședea – plină de importanță, i se păru lui – cea care pentru el rămânea în continuare domnișoara Annabelle Grayson, indiferent de felul în care va fi, poate, obligat să îi spună din respect pentru Carlsoni, cu mâinile împreunate pe masă. Uitându-se direct la el, femeia înclină aproape imperceptibil

din cap şi schiţă un zâmbet. Matthew nu binevoi să răspundă în vreun fel la salutul ei tăcut şi fu primul care îşi întoarse privirea.

Se aşeză pe scaunul liber de lângă Patrick şi înclină din cap când Hannah îl servi cu cafea.

— Vă mulţumesc, doamnă Carlson.

În timp ce stăpâna casei îi umplea cana, remarcă în privirea ei ceva ciudat – nu atât acuzare, cât rezervă. Pesemne că Annabelle îi povestise o grămadă de lucruri despre el şi că perspectiva din care o făcuse... nu îl prezenta defel într-o lumină favorabilă.

— Domnule Colby, te-am întrerupt. Tocmai ne povesteai despre caravana cu care ai plecat din Missouri.

— Aşa este, doamnă McCutchens. Asta se întâmpla în '59. N-am să uit cât oi trăi călătoria aia din Independence până în Oregon, iar râsul gros al lui Bertram Colby reverberă în bucătărioară. Erau aproape şaizeci de căruţe în caravană. Înaintam ca melcu', nici zece mile pe zi, şi îl aveam printre noi pe unu' din Boston... un ageamiu fără pereche!

Bertram Colby îşi desfăţă ascultătorii cu istorioare nostime din trecutul său, făcându-i să râdă în hohote. Ascultându-l, Matthew realiză că acest om nu îşi împărtăşea experienţele din dorinţa de a obţine slujba, ci fiindcă ele reprezentau întreaga sa viaţă. Îi erau la fel de vitale ca aerul pe care îl respira.

— Domnule Taylor, interveni Annabelle, cu glasul încă tremurând de râs, îmi închipui că şi dumneata ai în tolbă o istorioară, două.

Fără să se uite la ea, Matthew zâmbi, sperând să nu i se citească pe faţă nervozitatea.

— Vă încredinţez că nimic din ce aş avea eu să vă istorisesc nu ar fi la fel de amuzant precum ceea ce ne-a povestit domnul Colby.

Patrick se foi pe scaun.

— Sunt convins, stimaţi domni, că amândoi cunoaşteţi teritoriile îndeajuns de bine ca s-o puteţi însoţi pe doamna McCutchens până în Idaho şi, cu toate că nu este obligatoriu ca dânsa să se alăture caravanei lui Jack Brennan pentru a ajunge acolo, eu unul

m-aș simți mai liniștit să știu că străbate acest drum cu un număr mai mare de căruțe și de oameni; pastorul făcu o pauză. Cred că suntem cu toții de acord că unde-s mulți, puterea crește.

Matthew nu știa dacă Bertram Colby înțelegea ori ba unde bate pastorul, dar el unul înțelegea prea bine. Și îl putea încredința pe Patrick Carlson că onoarea acestei femei – oricât ar fi fost ea de pătată – era în siguranță cu el. Că s-ar afla singuri în prerie ori ba.

— Matthew, după estimarea dumitale, continuă Patrick, în cât timp crezi că ați putea să ajungeți din urmă caravana condusă de Jack Brennan?

Matthew făcu un calcul rapid în minte, ținând cont de data la care îi spusese inițial Patrick că plecase caravana din Denver.

— Având în vedere mărimea caravanei, probabil că grupul poate străbate, în medie, vreo unsprezece, douăsprezece mile pe zi. O singură căruță, pe de altă parte, cu o încărcătură ușoară și fără dobitoace, poate înainta, desigur, mai iute. Pe teren plat, deschis, probabil că am putea străbate mai bine de optsprezece mile pe zi.

Scrutând chipurile celorlați, prinse, în mod straniu, inimă când îl văzu pe Colby încuviințând din cap. Se îndreptă binișor din spate.

— Azi este 1 iunie. Dacă am călători într-un ritm susținut, din zori și până-n noapte, și nu se strică vremea, probabil că doamna McCutchens ar ajunge din urmă caravana cândva între prima săptămână și jumătatea lunii iulie.

Bertram Colby se aplecă înainte, cu antebrațele sprijinite pe masă.

— Sunt de acord cu tânărul Taylor aici de față; se întoarse spre stânga și se uită la Annabelle. Mai aveți documentele pe care i le-a dat Brennan bărbatului dumneavoastră înainte de a pleca din Denver?

— Nu le-am văzut, dar știu despre ce este vorba. Sunt sigură că se află în cufăr.

— Am mai călătorit cu Brennan o dată, acu-s câțiva ani, continuă Colby. Din câte știu eu, îi stă în obicei să dea de știre grupului așezările unde se vor opri pe drum și când anume. Din hârtiile alea ar trebui să aflăm care sunt popasurile stabilite pentru reîmprospătarea proviziilor – punând la socoteală, vezi bine, și vremea rea. Pe măsură ce înaintăm, ne putem interesa în fiecare oraș de pe listă câtă vreme a trecut de când a plecat Brennan de acolo. În felul ăsta vom putea estima ce avans are caravana.

Văzând că Annabelle încuviințează atentă din cap, Matthew se apostrofă că nu se gândise și el să pomenească de asta. Acum Colby avea, fără doar și poate, un avantaj în ochii ei în ceea ce privea experiența.

— Îți mulțumesc, domnule Colby, că ne-ai vorbit de acest aspect și că ai răspuns în mod atât de amănunțit.

În complimentul adus de ea lui Colby, Matthew simți o subtilă insultă, făcută cu sau fără intenție, la adresa lui. Domnișoara Grayson gesticula în timp ce vorbea. Doar acum, privind-o, observă ce mâini micuțe avea. Și cât de delicate.

Și apoi remarcă, pentru prima dată, inelușul de aur de pe mâna ei stângă.

Rămase cu ochii pironiți asupra verighetei, ascultând discuția doar cu o ureche.

Un cuțit îi trecu, parcă, prin inimă când se gândi că trupul lui Johnny zăcea îngropat undeva pe aproape, și că, odată cu fratele său, pierduse orice șansă de a-i spune acestuia cât de mult își regreta cuvintele și faptele. Și că, dacă i-ar sta în putere să dea timpul înapoi, ar proceda cu totul altfel. Un vid imens începu să i se caște în suflet și își încleștă fălcile, încercând să i se împotrivească. Ar fi trebuit să se întoarcă mai repede în Willow Springs. Să stăruie mai mult pe lângă Johnny și să-i fi băgat mințile în cap atunci când avusese prilejul.

Un val subit de mânie îi umplu golul din suflet. Dacă n-ar fi întâlnit-o pe această femeie, poate că Johnny ar fi trăit și azi. Își aminti spusele lui Carlson, cum că frate-său se prăpădise, la fel ca mama lor, de inimă. Se părea că Annabelle Grayson n-ar fi

avut cum să îi prevină sfârșitul, dar putea fi el sigur că Johnny murise, într-adevăr, așa cum susținea ea? Neîncrederea crescândă nu făcu decât să îi adâncească aversiunea pe care o simțea față de femeia așezată vizavi de el.

— Domnule Taylor?

Vocea ei îi întrerupse șirul gândurilor. Observă că mâna stângă a femeii dispăruse sub masă.

— Domnule Taylor? întrebă ea din nou.

Matthew clipi din ochi să se dezmeticească și se sforță să se uite la ea. Conștientizând, în sfârșit, întrebarea Annabellei Grayson, își drese vocea, pregătindu-se să răspundă. Indiferent de ceea ce simțea față de ea, trebuia să îi intre în grații. Avea nevoie de această slujbă ca să ajungă în Idaho pentru a revendica pământul lui Johnny. Pământul *lui*.

— Am putea porni la drum peste trei zile. Sâmbătă, dis-de-dimineață.

Ochii ei erau de un albastru mai deschis decât își amintea el, și mult mai inteligenți. Deși femeia nu era întru totul neatrăgătoare, nu îi făcea plăcere să se uite la ea. Privind-o, nu îl vedea decât pe Johnny. Își îndreptă răspunsul și atenția spre Carlson.

— Sunt multe pregătiri de făcut, după cum știți prea bine și dumneavoastră. Noi doi am discutat despre asta deunăzi, așa că n-am să revin acum asupra acelor amănunte. Dar am credința că fie îl alegeți pe domnul Colby, fie mă alegeți pe mine, cel ales va putea face o treabă bună și va fi pregătit de plecare înainte de sfârșitul săptămânii.

— La ce pregătiri te referi mai exact... domnule Taylor?

În glasul blajin al Annabellei Grayson se simțea o sfidare subtilă. Matthew se întoarse, fără tragere de inimă, spre ea.

— Dacă nu te superi, ți-aș fi îndatorată dacă ai intra puțin în detalii, să mă lămuresc și eu.

Matthew simți cum i se încordează mușchii gâtului și ai umerilor. Încercă să descifreze intenția din spatele întrebării ei, dar pe fața femeii nu văzu decât o mască binevoitoare, de parcă n-ar fi

avut nimic mai bun de făcut decât să aştepte răspunsul lui. Nu îi luă mult să îşi dea seama unde îşi perfecţionase acea mină.

Ceea ce nu ştia sigur era dacă ea îi pusese întrebarea dintr-un interes sincer sau dacă îl punea la încercare. Luându-i în considerare fosta profesie, înclină spre cea de-a doua probabilitate. Se aplecă în faţă, îşi aşeză braţul pe marginea mesei şi i se adresă pe un ton ce se dorea sincer.

— Înainte de toate, ... doamnă McCutchens, se cere verificat atelajul. Aveţi cai sau boi la căruţă?

Ea îl aţinti câteva secunde cu privirea înainte de a răspunde.

— Cai.

Matthew dădu din cap. Ar fi preferat o căruţă trasă de boi, dar din moment ce doreau să ajungă cât mai grabnic – şi cu cât va avea mai puţin timp de petrecut cu femeia asta, cu atât mai bine – mergeau şi caii.

— E o problemă, domnule Taylor?

— Nu, nu este o problemă. Câţi cai aveţi de toţi?

— Şase. Cei suri din spatele casei.

— După cum sunt sigur că ştiţi, continuă el, presupunând că ea probabil nu avea, de fapt, habar de asta, se călătoreşte mai repede cu o căruţă trasă de cai, dar la drum lung caii sunt mai puţin rezistenţi decât boii. Nu fac faţă atât de bine căldurii. Va trebui să ne asigurăm că toţi caii sunt sănătoşi şi pregătiţi de drum. Când le-aţi schimbat ultima dată potcoavele? Şi, din cunoştinţele dumneavoastră, căruţa e în stare bună?

Patrick se aplecă spre el.

— Taylor, sunt sigur că de toate acestea...

Annabelle îi aruncă pastorului un zâmbet, apoi se întoarse spre Matthew.

— Presupun, domnule Taylor, că toţi caii suri sunt la fel de sănătoşi cum erau acum o lună, când au fost cumpăraţi. Nu ştiu când au fost potcoviţi ultima dată şi, sinceră să fiu, nu sunt sigură în privinţa căruţei. Din câte îmi aduc eu aminte, roata dreaptă din spate are o crăpătură pe marginea din afară; îşi îngustă uşor ochii. Dar asta am să vă las să stabiliţi fie dumneata, fie domnul

Colby, iar aici făcu o pauză și fața i se destinse încet într-un zâmbet, punctându-i autoritatea cuvintelor. În funcție de ceea ce am să hotărăsc în dimineața aceasta.

Înțelegând pe deplin tâlcul ultimelor ei cuvinte, Matthew înclină scurt din cap, reevaluând-o în tăcere. În mod vădit, era o femeie înfiptă și nu se codea să spună ceea ce gândea cu adevărat, indiferent de felul în care o făcea. Ambele erau calități pe care le admira foarte mult... la un bărbat.

— Înțeleg că v-ați aprovizionat deja în vederea unei călătorii îndelungate, dar actualele provizii trebuie orișicum inventariate. Tot ceea ce lipsește va trebui comandat și ridicat de la magazinul universal, prăvălia de nutrețuri și fierărie. În această perioadă a anului comercianții ar trebui să aibă pe stoc majoritatea mărfurilor de care avem trebuință. Desigur că totul va trebui plătit cu banii jos, doamnă McCutchens; Matthew își înclină ușor capul într-o parte. Mă tem că negustorii din orașul ăsta n-au să vă vândă nimic pe datorie.

O umbră alunecă peste chipul ei și Matthew știu că Annabelle îi înțelesese aluzia.

Femeia zâmbi binevoitor.

— Stai liniștit, domnule Taylor. Voi plăti totul cu bani gheață.

Matthew se crispă la gândul că Annabelle Grayson se va folosi de banii lui Johnny. De banii *lui*. Deși iritat de siguranța ei, nu putea spune că răspunsul ei îl luase prin surprindere. Judecând după leafa generoasă pe care, conform anunțului, o oferea unei călăuze, era clar că femeia avea bani. Toamna trecută Johnny îi spusese că ferma din Idaho era prosperă. Amintindu-și cum obișnuia frate-său să exagereze în copilărie, Matthew nu îi prea dăduse crezare. Acum nu mai era atât de sigur.

— Călăuza va primi de la mine toți banii de care are nevoie ca să cumpere cele trebuincioase, continuă Annabelle. În afară de asta, domnule Taylor, mai există și alte chestiuni urgente legate de călătorie despre care trebuie să discutăm?

Simțindu-se pus la punct și jignit din pricina asta, Matthew încuviință din cap.

— Înainte de plecare trebuie pregătite merindele. Dar mă tem că asta va trebui să cadă în răspunderea dumneavoastră; păstră un ton jovial şi schiţă un zâmbet în colţul gurii. Eu unul nu mă pricep la gătit.

Bertram Colby râse zgomotos.

— Nici eu, Taylor, aşa că se pare că-n privinţa asta doamna n-are noroc cu niciunu' dintre noi.

Bănuind că o lovea într-un punct slab, Matthew ridică o sprânceană şi încercă să afişeze o mină nevinovată.

— Să sperăm, aşadar, că treburile casnice se află pe lista numeroaselor dumneavoastră talente, doamnă McCutchens, simţind o furnicătură de satisfacţie când văzu cuta subtilă ce apăru pe fruntea ei. Va trebui să puneţi carnea de porc în saramură. Şi să uscaţi nişte fructe, dacă doriţi să luaţi fructe pe drum. Şi nu pierdeţi din vedere nici...

— Îţi mulţumesc, domnule Taylor, pentru aceste sugestii, însă de astă dată zâmbetul nu îi încălzea albastrul ochilor. După cum bine bănuieşti, nu prea ştiu ce pregătiri se fac în astfel de împrejurări, dar doamna Carlson a avut amabilitatea să mă ajute. Şi cred că... dacă ai avea ocazia – din tonul vocii era, însă, clar că nu i-o va acorda, probabil, niciodată – ai fi surprins să vezi cât de repede pot să învăţ unele lucruri.

Matthew nu şovăi decât o secundă, dorinţa de a o pune la punct întunecându-i temporar judecata.

— De fapt, doamnă, asta nu m-ar surprinde câtuşi de puţin. Am fost cât se poate de sigur de lucrul acesta încă de când v-am cunoscut.

Se aşteptase ca privirea femeii să devină glacială, dar în schimb ochii ei se umbriră, ca şi cum cineva ar fi stins o lumânare în spatele lor. Matthew îşi regretă imediat cuvintele, oricâtă satisfacţie i-ar fi adus rostirea lor. Şi asta nu fiindcă îi era teamă să n-o jignească – chit că momentan privirea ei rănită nu îi aducea nici pe departe mulţumirea pe care se aşteptase s-o simtă – ci fiindcă ştia, dincolo de orice îndoială, că acea remarcă negândită îl costase chiar slujba.

Capitolul 11

Rămaseră aşezaţi la masa din bucătărie încă un ceas, răstimp în care noi întrebări fură adresate şi primiră răspuns. *Ce rost are tărăgănarea asta?* se întrebă ofuscat Matthew. Annabelle Grayson luase deja o hotărâre, iar el îi făcuse alegerea mai uşoară. Privirile schimbate subtil de soţii Carlson erau fără echivoc. O vor încuraja, fără îndoială, să îl tocmească pe Colby.

De două ori o surprinsese pe Annabelle privindu-l. Oare la ce s-o fi gândind femeia? De câte ori se uita la ea, gândul îi zbura la Johnny. Iar, de fiecare dată când se gândea la Johnny, simţea şi mai multă aversiune faţă de ea.

— Probabil că n-ar strica să se mai dea o dată cu ulei prelata căruţei, continuă Colby. În caz că plouă. Să verificaţi pe rând toate lucrurile pe care aveţi de gând să le luaţi la drum şi apoi om vedea dacă încap toate-n căruţă, iar Colby aruncă un zâmbet complice spre Matthew şi Patrick. Uneori femeile par să creadă că poţi îndesa o gospodărie întreagă într-o căruţă.

Comentariul stârni câteva râsete şi, în timp ce doamna Carlson turna cafea proaspătă în căni, Betram Colby le povesti despre piesele de mobilier şi lăzile cu servicii de porţelan abandonate pe drum ce împânzeau Kansasul şi teritoriul Wyoming.

— În unele locuri zici că-i magazin universal în toată regula. Şi totu-i gratis. Da' chiar de-ai vrea să iei una, alta, baiu' e că n-ai unde să le pui. Aşa că te uiţi bine la ele, apoi clatini din cap şi îţi vezi de drum. Sau, cum am făcut eu nu o dată, le pui pe foc. Îmi amintesc că o dată am dat peste o masă arătoasă cu nişte scaune...

Matthew aruncă pe furiş o privire spre Annabelle. În timp ce Colby îi dădea înainte despre lucrurile pe care le abandonau

oamenii pe drum, femeia își coborî privirea spre cana din fața ei și începu să amestece, melancolică, în cafea, adâncită parcă în gânduri.

Își amintea cu exactitate cum era îmbrăcată și felul în care arăta femeia când o întâlnise prima oară. Castaniul natural al părului era vopsit într-o nuanță nefirească de roșu și trăsăturile feței îi păreau mai aspre din cauza boielii stridente. Iar rochia vulgară arăta clar că era o femeie ce putea fi cumpărată – cum se și întâmplase, de altfel. Totuși, oare ce văzuse frate-său la ea? Ce putuse ea să îi ofere – în afară de ceea ce se înțelegea de la sine – ca să-l convingă s-o ia de nevastă?

Cum stătea el așa, încercând să nu se holbeze la ea, realiză ce anume îl rodea cel mai tare. Cine nu o cunoștea pe Annabelle Grayson și ar întâlni-o azi pentru prima dată sau ar vedea-o pe stradă în rochia albastră pe care o purta acum, cu nasturii încheiați până sub bărbie și dantelă albă la încheieturi și la gât, ar presupune că este o femeie de caracter. N-ar vedea dincolo de aparențe – târfa care, folosindu-se de nurii și de șiretlicurile ei, își croise drum în viața unui om cumsecade ca să ia ce nu era al ei. Deși după înfățișare părea virtuoasă, fără a lăsa să se întrevadă spurcăciunile săvârșite cândva, în spatele acestei aparențe de bun simț nu era decât o imitație ieftină a...

Annabelle încetă să amestece în cafea și se uită direct la el.

Gândurile din capul lui Matthew încremeniră.

Cu o expresie de nepătruns, femeia îi scrută deschis chipul. El nu își putu întoarce privirea. Ar fi adus prea mult a capitulare. Secundele treceau înfiorător de încet și el începea să se simtă tot mai stânjenit sub privirea ei pătrunzătoare, convins că Annabelle Grayson ghicise gândurile ce îi trecuseră prin cap cu câteva clipe în urmă. Se foi pe scaun, încercând să adopte, la rându-i, o mină impasibilă.

Greșise și el în viață. N-o putea tăgădui. Și se străduia să-și îndrepte cumva greșelile. Dar greșelile lui nu se comparau nici pe departe cu ale ei. El nu făcuse o alegere conștientă să ducă

viața pe care o dusese ea și nici să se dedea la lucrurile scârboase pe care alesese ea să le facă.

Își aminti frânturi ale unor avertismente ce îi rămăseseră adânc întipărite în minte, rostite de o voce pe care, deși o redusese la tăcere, nu o dăduse niciodată uitării. *„Căci buzele femeii necinstite strecoară miere, și cerul gurii ei este mai lunecos decât untdelemnul. Ea te va ademeni prin mulțimea cuvintelor ei. Dar cel care se duce după ea este ca boul ce merge la înjunghiere sau ca pasărea ce dă buzna în laț, fără să știe că o va costa viața."*

Copil fiind, auzise de nenumărate ori aceste cuvinte rostite din amvon. Și apoi i se repetau acasă. Acele învățături din Scriptură erau pline de dreptate și de adevăr și trebuiau ascultate. Ceea ce nu se putea spune despre tatăl din gura căruia le auzea.

Clipi din ochi și își întoarse privirea de la ea.

Patrick se aplecă în față.

— Așadar, domnii mei, ați dori să mai adăugați ceva înainte ca doamna McCutchens să ia o hotărâre?

Matthew nu se miră câtuși de puțin când Bertram Colby încuviință din cap și dădu, după cum îi era obiceiul, un răspuns amănunțit.

Când îi veni lui rândul, Matthew se căzni să își adune gândurile, încă incapabil să își explice stinghereala ce pusese stăpânire pe el. Își dădu la o parte cana goală și încercă să adopte un ton hotărât, deși știa prea bine că asta va conta prea puțin.

— Sunt de acord cu domnul Colby. În doi, călătoria până la caravana lui Brennan va fi anevoioasă, dar nu imposibilă. Dacă s-ar întâmpla să întâlnim o altă căruță pe drum, aș prefera, pentru mai multă siguranță, să ne întovărășim.

Amintindu-și ceva ce spusese Colby, adăugă:

— Și eu am avut de a face cu indienii. Știu că prin părțile astea au existat de curând niște conflicte cu indienii Arapaho și Kiowa, dar cei din triburile Cheyenne și Ute par a fi oameni destul de pașnici și nu cred că vom avea de furcă cu ei în drum spre Idaho.

Patrick se ridică în picioare și le mulțumi ambilor candidați.

— Fără îndoială că amândoi aveți experiența necesară. Vă mulțumim pentru timpul pe care ni l-ați acordat în dimineața aceasta.

Pastorul își întoarse privirea spre Annabelle.

Aceasta se ridică încet în picioare.

— Vă mulțumesc și eu, stimați domni, pentru timpul acordat și pentru că sunteți dispuși să mă ajutați să duc această călătorie până la capăt; îl privi drept în ochi pe Bertram Colby și apoi privi fugitiv spre Matthew. Cu permisiunea dumneavoastră, aș dori să vorbesc puțin între patru ochi cu pastorul Carlson.

Colby făcu un pas în față.

— Primiți încă o dată condoleanțele mele, stimată doamnă. Vă admir pentru curajul de a duce până la capăt această călătorie. În locul dumneavoastră, multe femei ar fi preferat să rămână aici, unde cunosc locurile și sunt în siguranță. Cred că bărbatul dumneavoastră ar fi tare mândru.

— Îți mulțumesc, domnule Colby. Nici nu știi cât de tare mă încântă gândul acesta.

Sinceritatea ce îi îndulci subit vocea îl luă pe Matthew prin surprindere. Remarcă tristețea ce i se citea în ochi și, dacă n-ar fi știut cum stăteau, de fapt, lucrurile, mai c-ar fi crezut că este una sinceră.

Hannah Carlson îl conduse pe Bertram Colby până pe verandă, dar Matthew rămase țintuit locului, șovăind. Știa că trebuie să spună ceva. Dar nu era în stare. Tensiunea din încăpere începu să crească. Nu bănuise niciodată că tăcerea poate fi atât de apăsătoare.

Se uită peste masă, la Annabelle. Femeia stătea cu ochii plecați și mâinile încleștate pe abdomen. Era clar că nu avea să-i ușureze treaba câtuși de puțin. Luase deja o hotărâre acum un ceas. Atâta lucru era clar. Atunci de ce nu i-o spunea, pur și simplu, în față?

Își strânse toate puterile, neștiind ce îl deranja mai tare – faptul că se pusese cu bună știință în poziția de a-i cere ceva acestei femei sau faptul că ea avea să îl respingă cu siguranță, așa cum o respinsese el odată.

Annabelle privi cum Matthew strânge mâna lui Patrick. Aversiunea pe care o avea față de persoana ei era fără echivoc. Încet, Matthew se întoarse spre ea. Judecând după încordarea feței, pesemne că orgoliul pe care își călcase întorcându-se azi aici îi rămăsese ca un nod în gât. Și ea se simțea parțial vinovată de asta.

Adineauri îi întinsese dinadins o capcană cerându-i să îi vorbească amănunțit despre pregătirile de călătorie, iar Matthew călcase direct în ea. Aproape că el o împinsese să facă asta, refuzând să o privească în ochi. Începea adresându-i-se ei, apoi își întorcea brusc atenția spre altcineva și continua să îi vorbească acelei persoane. Apoi, când a întrebat-o cum avea de gând să plătească pentru provizii, știuse prea bine cum va reacționa la auzul răspunsului ei.

Matthew presupunea, pesemne, că se măritase cu Jonathan din interes și probabil că n-ar fi crezut în ruptul capului ce surprinsă fusese să afle câți bani avea, de fapt, fratele lui. După cum se întunecase Matthew la față când auzise că va plăti totul cu bani gheață, era clar că nu se înșelase în această privință. Nu putea decât să spere că acesta nu se va apuca niciodată de jocuri de noroc: ar fi un jucător de poker execrabil.

Ca acum doi ani, când făcuse cunoștință cu el, Matthew se purtase și astăzi în mod cordial, dar ei nu-i scăpase aversiunea ce-i clocotea în suflet, cât pe ce să dea pe afară. Și nu le scăpase nici soților Carlson.

Annabelle aruncă o privire spre mâna pe care Matthew și-o ținea sprijinită pe spătarul scaunului de bucătărie. Mâinile lui nu semănau nici pe departe cu ale lui Jonathan. Nimic din persoana lui nu aducea fizic cu Jonathan. Atunci cum se făcea că, ori de câte ori se uita la el, nu îl vedea în fața ochilor decât pe răsposatul ei soț?

Matthew Taylor juca teatru ca să obțină slujba. Teatru și nimic mai mult. Annabelle o știa, dar, judecând după răceala expresiei

lui, pesemne că lui Matthew puțin îi păsa dacă ea își dăduse seama ori ba. Cugetând la asta, Annabelle își reaminti totodată că acest bărbat tocmai ce își pierduse fratele, de care ultima dată se despărțise certat. Gândurile îi zburară la amintirile pe care i le depănase Jonathan. Toate acele povestiri o făcuseră să creadă că Jonathan și Matthew erau – sau cel puțin fuseseră – foarte apropiați, doi frați ce se încredeau unul în altul. Asta până să apară ea pe scenă...

— Vă mulțumesc că m-ați ascultat, doamnă McCutchens.

Cuvintele fuseseră rostite fără tragere de inimă și Annabelle se minună că Matthew nu se înecase cu ele.

— Cu plăcere, domnule Taylor.

Încercă iar să schițeze un surâs în direcția lui, în chip de ofertă de pace. El îi zâmbi la rându-i, cu toată însuflețirea unui om condamnat la spânzurătoare. Doamne, cum ar fi să călătorească săptămâni în șir, până hăt în Idaho, fără alt tovarăș de drum în afară de el?

Singuratic fu primul cuvânt care îi veni în minte. Al doilea fu *greu*. Nici sentimentul de singurătate, nici greutățile nu erau străine de ea.

— Cum te simți?

Întrebarea îi scăpă pe negândite, luând-o prin surprindere.

La fel de surprins păru și Matthew.

— Bine.

Din felul în care răspunsese, coborând capul și privind aiurea, Annabelle înțelese, însă, că lucrurile nu stăteau deloc așa. Oare încruntarea de pe chipul lui era pricinuită de suferința pierderii fratelui sau de faptul că o reîntâlnise pe ea? Sau și de una, și de cealaltă?

Aruncă o privire spre holul pe care se făcuseră nevăzuți Hannah și domnul Colby, apoi se întoarse iar spre Matthew.

— Te rog să ne ierți, domnule Taylor, aș dori să stau puțin de vorbă cu pastorul Carlson.

Era sigură că lui Matthew nu îi va cădea deloc bine să fie concediat în felul acesta și, într-adevăr, înainte să iasă din încăpere, acesta se făcu negru la față.

— Ce-a fost cu privirea aceea? întrebă Patrick după ce rămaseră singuri.

Annabelle clătină din cap.

— Cred că n-am mai întâlnit pe nimeni care să mă condamne atât de profund în toată viața mea; încercă să râdă ca să înlăture îngrijorarea ce apăruse pe chipul lui Patrick. Și asta spune multe, crede-mă.

— Cred că Dumnezeu ți-a făcut alegerea mai ușoară decât mă așteptam eu să fie, Annabelle. Mult mai ușoară.

Amintindu-și în tăcere răvașul scris de Jonathan în ultimele lui ceasuri – *Numai ceea ce facem pentru Dumnezeu este trainic* – Annabelle simți că o străbate un fior, apoi dădu încet din cap.

— Așa este.

— În ceea ce privește experiența de călăuză, Bertram Colby este, fără doar și poate, cel mai experimentat dintre cei doi. A călăuzit caravane de dinainte să te naști tu.

— Mda, dar s-ar putea să fie un pic cam ursuz pentru gustul meu, spuse Annabelle, mimând seriozitatea. Mie îmi plac oamenii mai vorbăreți, adăugă ea, arcuindu-și o sprânceană.

— Îi place să trăncănească, ce-i drept. Dar mie îmi inspiră încredere, Annabelle, și am convingerea că, avându-l pe el drept călăuză, vei putea călători în siguranță. Pare, de asemenea, să fie un om cu bun-simț, o alegere pe care Jonathan ar fi încuviințat-o. Un om care îți va respecta onoarea. În fond, veți călători împreună, doar voi doi, timp de o lună, dacă nu chiar mai mult.

Încuviințând din cap, Annabelle se duse la fereastra deschisă și privi afară, peste pajiște.

— În această privință, cred că aș fi în siguranță cu oricare dintre ei.

Dar ar fi, negreșit, mai în siguranță cu Matthew. Matthew Taylor ar prefera să rămână celibatar toată viața decât să se atingă de una ca ea.

Un vânticel cald de iulie flutură perdelele albe de dantelă, umplând bucătăria cu un miros dulce de caprifoi și levănțică.

Numai ceea ce facem pentru Dumnezeu este trainic.

Annabelle inspiră amestecul de miresme și oftă, lăsând cuvintele să i se înrădăcineze în suflet. Voia să își trăiască restul vieții făcând din ele un ciur prin care să aleagă binele de rău atunci când avea de luat o hotărâre, când nu știa ce să facă. Cum să știe ea dacă alegerea spre care o îndemna inima era cea corectă ori ba? Meditase de o oră încoace la această întrebare. Nu exista, oare, o rugăciune specială la care să ți se dea răspuns de îndată ce o rostești?

Jonathan se ruga întotdeauna înainte de a lua o hotărâre, uneori cu voce tare, alteori în gând. De ce nu fusese mai atentă la cuvintele lui? Adesea soțul ei se ruga după ce mergeau la culcare și ea adormea, legănată de vocea lui ce răsuna, gravă, în odaie. Ce n-ar da să mai poată dormi o dată sub acea pătură de rugăciune!

— Vrei să le spun eu?

La auzul vocii lui Patrick, Annabelle se răsuci și clătină din cap.

— Nu. Cred că este de datoria mea s-o fac.

Când trecu pe lângă pastor, luând-o înainte spre verandă, detectă pe chipul lui o sclipire de admirație.

Deschise ușa cu sită și îi zări pe Hannah și pe domnul Colby stând de vorbă, așezați unul lângă altul. Sau mai bine zis, pe domnul Colby vorbind, amuzând-o pe Hannah cu încă una dintre numeroasele sale peripeții. Privirile celor două femei se încrucișară și Annabelle îi făcu cu ochiul prietenei sale. Hannah își întoarse repede privirea spre domnul Colby și dădu din cap, concentrându-se asupra oaspetelui său. Annabelle văzu cum buzele i se arcuiesc încet în sus și, deși privirea prietenei sale rămase ațintită asupra domnului Colby, știu cumva că zâmbetul îi era adresat ei.

Matthew Taylor stătea în picioare lângă Hannah și domnul Colby, dar în afară de planul fizic, era clar că se separase cu totul de ei. Cu mâinile îndesate în buzunarele blugilor, umerii

țepeni și privirea fixată pe piscurile apusene, părea să fi ridicat în jurul său un zid nevăzut. Nici măcar nu tresări când auzi scârțâitul ușii.

— Domnilor.

Annabelle tăcu preț de o clipă, cu privirea încremenită pe spatele lat al lui Matthew, întrebându-se dacă făcea alegerea corectă, dacă Jonathan nu și-ar fi dorit, poate, altceva. Așteptă până ce domnul Colby se ridică în picioare și Matthew se întoarse cu fața spre ea.

Acesta din urmă își scoase, nesigur, mâinile din buzunare și aruncă o privire spre ea. Apoi se uită în altă parte. Apoi din nou la ea. Fiecare gest îi trăda înfrigurarea. Pe fondul amintirilor depănate de Jonathan despre copilăria lor, imaginea băiețelului neglijat care fusese cândva, bărbatul ce stătea acum în fața ei îi umplu mintea și, privindu-l, Annabelle simți cum i se înmoaie inima.

Matthew părea a-și dori cu înflăcărare această slujbă și ea nu înțelegea în ruptul capului de ce. Din loialitate față de ea precis că nu, chit că era văduva fratelui său. O fi având nevoie de bani? Cum stătea el așa, cu pumnii strânși pe lângă corp și maxilarele încleștate, Matthew avea, într-adevăr, aerul unui om disperat.

— Încă o dată, reluă ea, adunându-și gândurile, țin să vă mulțumesc amândurora că ați venit. Sunt impresionată de experiența domniilor voastre și nu am nicio îndoială că oricare dintre dumneavoastră mi-ar putea garanta siguranța și confortul în această călătorie.

Făcu un pas spre Bertram Colby și văzu cu coada ochiului cum Matthew lasă capul în pământ și face un mic pas în spate.

— Domnule Colby, istorioarele dumitale sunt încântătoare și mă fac să îmi doresc mai mult ca niciodată să îmi văd noul cămin din Idaho. Îți mulțumesc încă o dată că te-ai arătat dispus să mă însoțești în această călătorie, dar... am hotărât să îl angajez pe domnul Taylor.

Matthew ridică buimăcit capul, Patrick făcu ochii mari și Hannah schiță un surâs nedumerit.

— Nicio supărare, fata mea. Sunt sigur că Taylor o să se descurce de minune.

Tonul domnului Colby părea sincer și asta o făcu pe Annabelle să răsufle ușurată. Colby slobozi un râs răsunător.

— Da' îmi pare rău că n-oi apuca să-ți povestesc toate peripețiile mele noaptea, în jurul focului. Că am tolba plină de istorioare – asta-i sigur.

— De asta nu mă îndoiesc nicio clipă și îmi pare și mie tare rău că n-am să le aud.

Spera ca domnul Colby să simtă că îi era sincer recunoscătoare.

— Și îți mulțumesc încă o dată, domnule Colby, pentru ceea ce mi-ai spus adineauri. Că soțul meu ar fi mândru că duc această călătorie până la capăt. Nici că puteai să îmi faci un compliment mai mare, stimate domn.

Colby îi luă mâna, o duse la buze și apoi o sărută cu duioșie. Niciun bărbat, nici măcar Jonathan, nu îi sărutase mâna vreodată. Annabelle încremeni, amuțită. Cum se putea ca un gest atât de simplu s-o facă să se simtă atât de feminină, atât de stimată?... Că era vrednică de stimă ori ba.

Domnul Colby îi strânse cu blândețe vârful degetelor și apoi îi dădu drumul. Ochii lui cenușii străluceau de bunătate și Annabelle se gândi iar că Bertram Colby avea cel mai prietenos chip din câte văzuse vreodată.

— Eu unul cred că oamenii dragi ce se duc înaintea noastră ne veghează din împărăția cerurilor. Mi s-a spus că nu-i așa, că cei din viața de apoi sunt mai presus de cele ce se întâmplă aici, pe pământ. Dar eu am înclinat întotdeauna să cred că se adună cu toții laolaltă, încurajându-ne să mergem înainte atunci când cădem sau dăm de greu. Și, dacă am dreptate, bănuiesc că exact asta face acum bărbatu' dumitale. Vă încurajează să mergeți înainte. Pe dumneata și pe pruncul pe care îl porți sub inimă.

Annabelle îl auzi pe Matthew icnind ușor lângă ea și toată căldura pe care i-o adusese în suflet bunătatea domnului Colby se risipi într-o clipită, făcând loc cruntei realități. În ultima vreme, Matthew primise lovitură după lovitură – întâi vestea

neașteptată a morții lui Jonathan... iar acum afla pe nepregătite și de copilul lui Jonathan. Cu toate că subiectul nu mai revenise în discuție după ce Matthew li se alăturase în dimineața aceasta, Annabelle nu îi ascunsese vestea în mod intenționat. Dar nici nu fusese prea dornică să îi vadă reacția la auzul veștii.

După ce domnul Colby se retrase, atmosfera de pe verandă deveni apăsătoare.

Toată lumea tăcea.

Annabelle îl petrecu cu privirea pe domnul Colby. Știa că Patrick și Hannah stăteau în așteptare. Trase adânc aer în piept.

Pe cât de bine putuse să îl citească pe Matthew înainte, acum Annabelle îi scrută chipul și nu putu deslușI nimic. Ochii lui erau întunecați, indescifrabili, sfidători. Nu semănau deloc cu privirea încrezătoare și deschisă a lui Jonathan.

Jurându-și să nu clipească prima, Annabelle căută în trecut, printre lecțiile pe care le învățase la o vârstă fragedă. În fosta ei profesie, dacă nu învățai repede să nu te lași intimidată, nu aveai viață lungă.

Inima îi bubuia în piept, dar de-a lungul anilor, făcuse o adevărată artă din simularea nepăsării și știa că asta îi masca și acum durerea pe care o simțea în suflet.

— Înainte ca domnul Colby să se facă nevăzut, poate că ar trebui să te întreb din nou, domnule Taylor, dacă îți mai dorești această slujbă.

Fața lui Matthew reflectă un amalgam de emoții, iar postura lui îi dădu de înțeles că voia să spună ceva. Acesta aruncă o privire spre Patrick și Hannah, de parcă tocmai și-ar fi amintit că erau și ei de față, apoi întoarse iar capul spre ea.

Chibzui o clipă, cu fălcile încleștate.

— De unde știi că e copilul lui?

Annabelle fu cât pe ce să îi dea, din reflex, o replică tăioasă. Apoi privi lucrurile din perspectiva lui și dădu din cap.

— E o întrebare îndreptățită, date fiind împrejurările. Știu că pruncul pe care îl aștept este al lui Jonathan deoarece nu am mai fost cu niciun alt bărbat de anul trecut, din iunie.

Matthew dădu încet din cap, neîncrederea citindu-i-se pe față.

— Presupun, domnule Taylor, că știi să socotești.

— O, da, știu prea bine să fac socoteli. Dar știu și cum sunt făcute femeile de teapa dumitale și de aceea toată situația asta mi se pare fără nicio noimă. Spune-mi, mă rog, de ce ar alege un bărbat ca fratele meu să facă un copil cu una ca dumneata?

Patrick făcu un pas în față.

— Destul, Taylor. Nu-ți permit să mai...

Annabelle îl opri cu un gest.

— Nu, Patrick. Este în regulă. Vreau ca domnul Taylor să spună pe față ce gândește.

Patrick o privi drept în ochi.

— Ca să pot spune pe față ce gândesc cu adevărat, va trebui întâi s-o rog pe doamna Carlson să se retragă.

Annabelle îi susținu privirea fără să clipească, admirându-l în sinea ei, dar nevrând s-o arate. Bărbatul acesta avea mai multă tărie de caracter decât crezuse. Fără să își ia ochii de la el, se adresă gazdelor.

— Patrick, Hannah, ne puteți lăsa puțin singuri, vă rog?

Patrick protestă, dar Annabelle îl luă de braț.

— Te rog, Patrick.

Patrick cedă fără tragere de inimă și intră în casă împreună cu soția sa. După ce se închise ușa cu sită, spre lauda ambilor soți, Annabelle auzi închizându-se în urma lor și ușa interioară.

— Așa, domnule Taylor. Hannah s-a retras. Nu mai este prezentă nicio altă *doamnă*, adăugă ea, dând glas insinuării făcute de el adineauri. Poți să vorbești deschis. Și te rog să nu îți pui frâu la limbă din cauza mea.

Capitolul 12

Judecând după expresia lui surprinsă, pesemne că Matthew nu se aşteptase ca ea să îl confrunte, cerându-i să îşi dea cărţile pe faţă. În sinea ei, Annabelle se îndoia că el va avea curajul să meargă până la capăt.

— Eşti sigură... domnişoară Grayson, că vrei să afli ce gândesc cu adevărat?

Calmul vocii contrasta puternic cu privirea lui încordată.

La auzul schimbării de apelativ, Annabelle ridică o sprânceană.

— Dacă e să călătorim împreună în următoarele trei luni, domnule Taylor, prefer să îţi descarci sufletul de la bun început. Şi te încredinţez că, orice ai avea de spus, nu va fi prima dată când o aud.

El îi aruncă o privire ce arăta că se îndoia de lucrul acesta, apoi se uită în zare, cumpănind parcă la preţul unei sincerităţi totale. Privindu-l, Annabelle se întrebă cum de unul dintre fraţi se alesese cu toate trăsăturile frumoase ale trupului şi celălalt, cu toată bunătatea. În momentul acesta, cel puţin, aşa părea să fie.

Ochii lui Matthew zăboviră pe chipul ei doar preţ de o clipă.

— Oarecum, înţeleg de ce i-ai căzut cu tronc lui frate-meu, domnişoară Grayson.

Vocea îi era blajină, dar faţa nu oglindea pic de blândeţe.

— Ai o sclipire aparte şi nu dai înapoi cu una, cu două. Lui Johnny precis că i-a plăcut asta de la bun început. Şi, pe deasupra, eşti ageră la minte, o calitate pe care frate-meu a admirat-o întotdeauna.

Instinctiv, din motive pe care nu şi le putea explica, Annabelle se puse în gardă.

— A fost un om bun și a avut dintotdeauna o slăbiciune pentru făpturile rătăcite. Când eram copii, Johnny se întorcea mai mereu acasă cu câte ceva. Ba cu o pasăre care își părăsise prea repede cuibul, ba cu un cățel șchiop. În mare parte, erau vietăți și lucruri pe care alții le lepădau pe marginea drumului. N-a prea știut să vadă lucrurile... și ființele așa cum erau ele cu adevărat. El vedea ceea ce voia el să vadă în ele; își încrucișă brațele. Dar eu te văd așa cum ești cu adevărat. I-ai dus de nas pe Kathryn Jennings și pe Carlsoni, așa cum ai făcut și cu fratele meu. Știi cum să te folosești de oameni ca să obții ce vrei. Cu o vreme în urmă, te-ai apropiat ca un șarpe de Kathryn Jennings, nădăjduind probabil că are să îți dea niște bani după vânzarea pământului.

Annabelle simți cum o străbate o fierbințeală defensivă.

— N-am luat niciun penny de la Kathryn Jennings. Întreab-o dacă nu mă crezi...

— Și apoi ai văzut o țintă ușoară în fratele meu și i-ai intrat în grații. Ca să pui, neîndoielnic, mâna pe tot ce era al lui; ochii îi scânteiară de mânie și brațele i se încordară pe lângă corp. Nu știu cum ai izbutit, dar l-ai convins să te răscumpere de la bordel. L-ai lăsat să îți plătească prețul, deși de iubit, nu îl iubeai nici cât negru sub unghie. Și el o știa prea bine. Sau nu l-ai auzit spunând asta când trăgeai cu urechea, din cealaltă odaie a colibei? În noaptea aceea, Johnny mi-a spus că nu îl iubești, așa că fă bine și nu pretinde acum că, de fapt, ai ținut la el. Până și Johnny știa că nu este adevărat!

Mult mai înalt decât ea, Matthew Taylor avea o prezență impunătoare și mai cu seamă atunci când era mânios. Pumnii i se încleștau și descleștau pe lângă corp. Probabil că o făcea fără să își dea măcar seama, gândi Annabelle. Totuși, ei nu de pumnii lui îi era teamă. Ghicise deja că nu era genul de bărbat care ar da într-o femeie și cine să se priceapă la asta mai bine ca ea?

O năpădiră gânduri contradictorii.

Confruntată cu acuzațiile lui, simțea obișnuitul impuls de a riposta. Cu o căutătură feroce și bine țintită, șterse în trecut rânjetul de pe chipul multor bărbați care o priviseră cu același

dispreț, și asta o umpluse mereu de satisfacție. De obicei asta se întâmpla după ce bărbații își satisfăceau pofta și își îmbrăcau iar hainele și respectabilitatea pe care și-o lepădaseră la ușa ei. Sau când îi vedea ulterior în oraș și, în locul dorinței din alcov, în ochii lor citea doar scârbă, de parcă ar fi învinovățit-o *pe ea* pentru ceea ce aleseseră ei să facă.

Jonathan ar fi spus că femeia care fusese ea cândva era acum moartă și îngropată, înghițită vara trecută de apele repezi ale râului Fountain Creek. Și, totuși, în fața acuzațiilor aduse de Matthew, simțind gustul dulce-amar al replicii tăioase ce îi stătea pe limbă, nu mai era atât de sigură.

Cuvintele grele ale lui Matthew o loviseră ca un pumnal în inimă și ardea de dorință să întoarcă același tăiș bine ascuțit împotriva lui. Știa cum s-o facă. Matthew voia să audă adevărul? Ei bine, i-l va servi cu cea mai mare plăcere.

— Am auzit multe lucruri în noaptea aceea, domnule Taylor. Printre care și unele de natură mai... *personală*; îi făcu plăcere să vadă cum ochii lui de culoarea mierii își pierd puțin din siguranța de sine. Lucruri pe care sunt sigură că ai prefera să nu le fi auzit.

Matthew își încleștă maxilarul și își ridică sfidător bărbia.

— Mi se pare ciudat că un bărbat ca dumneata – care s-ar zice că se pricepe atât de bine la oameni și mai cu seamă la femeile de teapa mea, cum ai pus dumneata problema – n-a putut să...

I se puse un nod în gât. Vorbele lui Bertram Colby îi răsunară iar în minte și cruzimea voită a ceea ce urm să spună o zgudui. Se rușină la gândul că Jonathan îi urmărea acum acțiunile și știa ce fusese pe cale să facă. Și asta mai ales având în vedere cât de bun fusese cu ea și cât de mult ținuse la fratele lui mai mic.

Matthew își mută greutatea de pe un picior pe altul, atrăgându-i atenția.

— Poți să vorbești deschis, domnișoară Grayson; ridică o sprânceană și îi aruncă un zâmbet malițios, gest ce devenea rapid unul obișnuit. Și te rog să nu îți pui frâu la limbă din cauza mea.

În alte împrejurări, Annabelle ar fi găsit amuzant faptul că repetase cuvânt cu cuvânt ceea ce îi spusese ea adineauri. Dar nu și acum.

Se căzni să găsească un alt răspuns, unul pe măsura sfidării din tonul lui.

— Voiam să spun, domnule Taylor, că... mi se pare ciudat cum unul ca dumneata, care se pricepe atât de bine la oameni și le înțelege gândurile ascunse, s-a putut înșela atât de tare în privința propriului său frate.

Văzu cum zâmbetul lui Matthew păleşte și chipul lui Jonathan îi umplu mintea. Un ungher din adâncul ei se deschise și următoarele cuvintele îi ieșiră pe gură negândite.

— Cum poți să susții că ai ținut atât de tare la fratele dumitale, când eu am văzut cu ochii mei cum l-ai îndepărtat cu bună știință de dumneata? După ani de despărțire, i-ai aruncat în obraz acele cuvinte grele și apoi ai plecat pur și simplu, fără să îți iei măcar rămas-bun. Mă întreb... ai habar cât de tare ți-ai rănit fratele? Cât de dezamăgit a fost Jonathan?

Tremurând din tot corpul, Annabelle închise gura și se întrebă de unde izvorâseră toate acele cuvinte. Nu fusese intenția ei să le rostească și mai ales pe cele din urmă, dar amintirea durerii pe care o citise pe chipul lui Jonathan toamna trecută, după plecarea lui Matthew, dezlănțuise în ea un șuvoi de resentimente. Și, după vinovăția ce se așternu pe chipul lui Matthew, înțelese că atinsese un subiect delicat. Pentru amândoi.

Matthew fu primul care își întoarse privirea.

Trecură câteva secunde fără ca vreunul dintre ei să scoată un cuvânt.

Adineauri, fusese atât de sigură în privința angajării lui Matthew... Ar fi putut jura că simțise o confirmare lăuntrică. Dar acum...

Se simțea recunoscătoare pentru sunetele înăbușite ce umpleau tăcerea grea dintre ei – nechezatul cailor suri pe câmp, țipetele voioase ale lui Lilly și ale lui Bobby, frățiorul ei de șase

ani, care se jucau în spatele casei, uruitul unei căruțe pe drumul principal.

Matthew își scoase pălăria și, cu o expresie resemnată, își trecu mâna prin păr.

— Să fim cinstiți unul cu altul, domnișoară Grayson. Măcar într-o privință; vocea gravă îi deveni din nou blajină. Amândoi știm că te-ai măritat cu fratele meu ca să obții ceva ce nu puteai obține de una singură. Așa e sau nu e așa?

Nu, nu era întru totul așa, își spuse Annabelle, dorindu-și să poată tăgădui adevărul parțial al afirmației.

— Ceea ce spui este, în parte, adevărat, domnule Taylor. Fără ajutorul fratelui dumitale, n-aș fi putut niciodată să încep o nouă viață. Dar am ținut la Jonathan. Am ținut foarte mult la el. A fost cel mai bun om pe care l-am întâlnit vreodată.

Matthew închise ochii preț de o secundă, apoi dădu din cap.

— Îți mulțumesc că ai fost sinceră, domnișoară Grayson. Măcar într-o privință, adăugă el, privind câteva secunde dincolo de ea. Johnny a fost prea credul. Găsea mereu circumstanțe atenuante unor indivizi care nu le meritau. Și, Dumnezeu știe de ce, nu și-a dat seama cum ești cu adevărat. Bănuiesc că era prea... acaparat de nurii dumitale. Dar află că eu știu cine și *ce* ești. Și pe mine nu mă atragi câtuși de puțin.

O măsură încet, din cap până în picioare, și, într-adevăr, Annabelle nu detectă pe fața lui nimic care să semene măcar de departe a dorință. Ceea ce văzu, în schimb, fu amintirea chipului ei imperfect în reflexia răsfrântă a oglinzii de mână. Brusc conștientă de respirația-i sacadată, clipi din ochi să alunge imaginea nedorită.

Matthew deschise gura să spună ceva, apoi se răzgândi și clătină din cap, căutându-și în mod vădit cuvintele.

Annabelle știa prea bine ce va urma. Matthew îi va spune că nu era vrednică să respire același aer cu el și, cu atât mai puțin, să facă umbră pământului. Că femeile ca ea erau niște gunoaie și trebuiau tratate ca atare. Nu era nimic ce să nu fi auzit până acum.

Matthew își pironi cizmele și oftă, parcă brusc obosit.

— Domnișoară Grayson, am în minte o seamă de lucruri pe care voiam să ți le spun de câteva luni încoace, de când am aflat că Johnny s-a însurat cu dumneata. Iar în ultimele două zile, de când am aflat vestea morții lui, lista a devenit și mai lungă; își încreți încruntat fruntea, dar numai preț de o clipă. Dar acum că mă aflu aici și am prilejul să ți le spun pe toate verde-n față... Slobozi un oftat prelung, apoi strânse din umeri cu jumătate de inimă. Parcă nu-mi vine s-o fac.

— Ei, zău așa, domnule Taylor, până acum te-ai descurcat de minune. De ce să nu-i dai înainte?

Vorbele sunară mai blajin decât și-ar fi dorit Annabelle, și asta mai ales în lumina faptului că, dacă ajungea să îl angajeze, mai devreme sau mai târziu Matthew Taylor tot va simți nevoia să îi spună acele lucruri. Atunci mai bine să le spună acum. Și știa cum să-l determine s-o facă.

— Sau poate că te sfiești, totuși, domnule Taylor, să le rostești în prezența unei doamne?

Matthew schiță un zâmbet amar, care păli însă imediat.

— Nu, domnișoară Grayson, în privința asta nu-mi fac griji, spuse el încet, sinceritatea înlocuindu-i cinismul. Mă tem că doamna din dumneata a dispărut de mult.

Incapabilă să răspundă, Annabelle știu în momentul acela – din instinct sau dintr-un soi de intuiție – că orice ar avea să îi mai spună Matthew Taylor nu era ceva ce mai auzise până acum. Și nici ceva ce și-ar dori să audă.

— Probabil că n-ai să mă crezi și, sincer să fiu, nici nu cred că-mi pasă dacă mă crezi sau nu, dar... m-am întors aici, în Willow Springs, în speranța de a-l găsi pe fratele meu și de a-i cere iertare. Nu se poate spune că Johnny ar fi fost un sfânt. L-ai cunoscut, așa că presupun că ai descoperit asta destul de repede. Și totuși, în ciuda cusururilor sale, Johnny a fost un om bun. Un om cumsecade; își coborî privirea, apoi își ridică iar ochii spre ea, cu o expresie îndurerată. Dumneata ai fost sinceră cu mine adineauri, așa că am să fiu și eu sincer cu dumneata.

Am şi acum aceeaşi părere căreia i-am dat rostire în noaptea aceea, în colibă. Cred că Johnny a greşit luându-te de nevastă. Am convingerea că te-ai măritat cu el ca să scapi de la bordel, să pui mâna pe banii lui, pe pământul lui şi pe tot ce se mai putea. Şi, deşi nu-mi face nicio plăcere să îţi spun acum lucrul acesta..., după care râse amar. Sau, mă rog, nici pe departe plăcerea pe care credeam că am s-o simt... Fratele meu, Dumnezeu să-l odihnească, merita ceva mai bun decât o femeie decăzută... întinată... şi uzată ca dumneata.

Ultimele cuvinte fură rostite încet, blajin şi deliberat. Şi fiecare dintre ele găsi un punct slab în armura ei şi o lovi drept în inimă.

Annabelle încercă să ia aer, dar nu putu din cauza nodului din gât. De câte ori nu se gândise la ea însăşi în aceiaşi termeni! Dar, până acum, nu auzise pe nimeni spunându-i-le, cu atâta blândeţe îndurerată!

— Şi încă tot nu sunt convins că porţi în pântec copilul lui. Asta, dacă eşti măcar însărcinată. Oricum, jos pălăria, recunosc că a fost un plan ingenios. Ezită o clipă. Adineauri mi-ai pus o întrebare. Acum bănuiesc că e rândul meu să te întreb. *Dumneata* nu te-ai răzgândit între timp? Eşti sigură că mai vrei să mă angajezi?

Cum stătea el în faţa ei, aşteptându-i răbdător răspunsul, era clar că habar nu avea cât de mult o răniseră ultimele lui cuvinte. Într-adevăr, mai voia să îl angajeze? Sau l-ar prefera pe Bertram Colby? Bertram Colby mai degrabă ar muri decât să îi vorbească în felul acesta. Betram Colby, pe de altă parte, nu îi cunoştea trecutul şi nici nu era singurul frate al răposatului ei soţ.

Numai ceea ce facem pentru Dumnezeu este trainic.

Annabelle văzu cu ochii minţii scrisul curgător al lui Jonathan şi ceva îi pâlpâi în suflet, ceva ce aducea a flăcăruie. O flacără ce ardea tot mai puternic. Clătină încet din cap.

— Nu, domnule Taylor. Nu sunt sigură că mai vreau să te angajez.

Matthew expiră prelung aerul din plămâni şi resemnarea îi umbri din nou frumosul chip.

— Şi s-ar putea s-o regret în curând..., adăugă ea, dar slujba este încă a dumitale.

Matthew pufni în râs, crezând în mod vădit că glumeşte.

Ca să-i demonstreze că nu glumea şi ştiind că următoarele ei cuvinte nu îi vor face deloc plăcere, Annabelle adăugă:

— Plecăm sâmbătă, la răsăritul soarelui. Asta înseamnă că ne mai rămân trei zile. Crezi că poţi pregăti totul până atunci?

Matthew abia ce apucă să încuviinţeze din cap, că ea îi dădu înainte:

— Căruţa e în spate, încărcată cu provizii. Când te duci la grajd, verifică şi caii. Pregăteşte o listă cu lucrurile de care crezi că vom avea nevoie şi apoi adu-mi-o să mă uit peste ea ca să pot aduce completările necesare, în caz că lipseşte ceva. Cumpără tot ce consideri că ne va fi de trebuinţă. Apoi încarcă lăzile şi cuferele şi înhamă caii la căruţă.

Aducându-şi aminte, băgă mâna în buzunar.

— Aici sunt banii pentru provizii şi o treime din leafa dumitale în avans, după cum se arăta în anunţ. Dacă ai nevoie de mai mulţi, dă-mi de ştire. Şi, să fie clar, domnule Taylor, restul banilor îi vei primi...

— Când ajungem în Idaho.

Matthew luă teancul de bani fără să îi atingă mâna şi îi susţinu privirea puţin mai mult decât era necesar.

— Totul e cât se poate de clar, spuse el, băgând banii în buzunar. Am să mă ocup de cai mâine la prima oră şi am să fac toate pregătirile necesare ca să putem porni sâmbătă; înclină scurt din cap. La răsăritul soarelui, după cum poftеşti. Nu ştiu cu ce eşti obişnuită dumneata, domnişoară Grayson, dar eu unul vreau să ajungem cât mai grabnic din urmă caravana lui Brennan. Aşa că niciunul dintre noi nu se va putea da în lături de la treburile ce îi revin. Vom călători într-un ritm susţinut, din zori şi până-n noapte.

— Am să ţin pasul cu dumneata, orice ritm ai alege.

Matthew o priveşte o clipă cu privirea, apoi dădu încet din cap.

— Atunci cred că ne-am înţeles, domnişoară Grayson.

— Prea bine.

Annabelle dădu să plece, dar în ultima clipă se răzgândi.

— Şi încă un lucru, domnule Taylor. De acum înainte te-aş ruga să mi te adresezi cu numele meu de după căsătorie. Că îţi place ori ba, *am fost* măritată cu fratele dumitale.

Schiţă un zâmbet cu gust de arsenic, apoi adăugă:

— Şi, ca să nu existe neînţelegeri, te rog respectuos să nu uiţi care dintre noi este şeful.

Zicând acestea, intră în casă, închise încet uşa în urma ei şi apoi, în căutare de sprijin, se rezemă de ea, tremurând. O trecu un fior. Ce o apucase? Se presupunea că este o nouă fiinţă întru Cristos, remodelată după chipul Lui şi, cu toate astea, savurase fiecare cuvânt cu care îl pusese la punct pe Matthew Taylor. Cum va rezista săptămâni întregi pe drum în compania unui bărbat care stârnise, cu atât de puţin efort, tot ce era mai rău în ea?

Poate că încă nu era prea târziu să se răzgândească. Se răsuci şi trase cu ochiul printr-o deschizătură a perdelei.

Matthew stătea nemişcat pe marginea treptelor, vădit îngândurat. Poate că şi el se gândea la acelaşi lucru. Ca un copil ce nu poate rezista ispitei de a deschide cutia cu fursecuri, Annabelle se folosi de ocazie ca să îl studieze pe îndelete. Cu aerul lui nepăsător şi plin de siguranţă, Matthew era un bărbat din cale afară de chipeş, oricâte cusururi de caracter ar fi avut el. Dar ea ştia prea bine că acea frumuseţe era doar una de suprafaţă. Dacă ar putea să aleagă, ea tot pe fratele mai mare l-ar alege. Fără să stea pe gânduri.

Matthew se răsuci brusc şi privi spre uşă.

Annabelle lăsă repede perdeaua să cadă şi se lipi de perete, cu inima bubuindu-i în piept.

Şi inima ei nu îşi recăpătă ritmul normal până nu auzi tocurile cizmelor lui pe treptele verandei. Lăsă capul pe spate şi slobozi un oftat. Întotdeauna se pricepuse să citească oamenii, dar pe Matthew Taylor cu siguranţă că îl subestimase. Îi subestimase voinţa de fier şi, mai ales, devotamentul faţă de fratele lui.

Capitolul 13

Ca o bătaie uşoară pe umăr, intuiţia îi spuse să se întoarcă. Matthew o făcu, încet, şi îl zări pe bărbat stând în dreptul uşilor deschise ale grajdului cu chirie. Razele zorilor răzbăteau cenuşii prin crăpăturile vechii clădiri de lemn, abia iluminând interiorul. Cu inima zvâcnindu-i în piept, Matthew se retrase tiptil în boxa goală din spatele lui, convins că încă nu fusese văzut.

Jake Sampson luă de dârlogi calul străinului şi porni cu el chiar spre boxa în care se afla Matthew. *Îmi fac griji degeaba,* îşi spuse Matthew. Totuşi, nu putea ignora clopotele de alarmă ce îi răsunau în creier. Se lipi de peretele boxei şi speră că Sampson îşi va închipui că ieşise în curtea din spate cu caii suri pe care îi adusese în dimineaţa asta.

Sampson alese boxa goală de lângă el şi Matthew răsuflă uşurat.

— Cât timp rămâneţi în oraş, domnu' meu?

— O zi, cel mult două. Îmi poţi spune unde se află biroul şerifului Parker?

Glasul nu îi era cunoscut, dar Matthew se crispă la auzul accentului texan. Era sigur că nu îl mai văzuse până acum pe bărbat, dar asta nu îi potoli câtuşi de puţin neliniştea.

— Şeriful Parker a plecat din Willow Springs acum câteva luni. Un bărbat pe nume Joshua Garvin i-a luat locul. Da' mă îndoiesc să fie la muncă atât de devreme, adăugă Sampson, închizând uşa boxei. Îmi plătiţi doi dolari acum şi restul când vă întoarceţi după cal.

Preţ de câteva secunde, se lăsă tăcere, probabil atât cât îi luă lui Sampson să-şi vâre bancnotele în buzunar.

— Azi fiind joi, la ora asta şerifu' Garvin e mai mult ca sigur la localu' lui Myrtle, ospătându-se cu papară şi carne friptă. Dacă vă grăbiţi, precis că-l prindeţi încă acol'. Aveţi treabă cu el, vasăzică.

Matthew îşi încleştă dinţii auzind cu câtă îndemânare îl descosea Jake Sampson pe străin, mai ceva ca o femeie.

— Trebuie doar să îi transmit numele şi portretele unor nelegiuiţi. Ţi-aş fi îndatorat dacă ai arunca şi dumneata o privire peste ele când ai să găseşti puţin timp liber.

— Cu mare plăcere. Multă lume trece pe la grajdurile mele şi uite aşa, ajung să îi cunosc pe toţi, localnici şi nou-veniţi deopotrivă.

— Dă-mi de ştire dacă recunoşti vreun chip, spuse necunoscutul şi cei doi bărbaţi porniră împreună spre ieşire. Orice pont va fi răsplătit. Am să mă întorc să iau hârtiile după micul dejun.

Matthew ieşi din ascunzătoare abia când auzi ciocanul lui Sampson lovind ritmic nicovala. Aşteptă până Jake se întoarse cu spatele, apoi traversă iute grajdul şi se apropie de el, venind, chipurile, dinspre intrarea din dos.

Sampson ridică, zâmbind, ochii spre el.

— Aproape c-am uitat că eşti şi tu pe-aici, Taylor. Am să mă ocup de caii suri în după-masa asta. Or să fie gata până dimineaţă, n-avea grijă.

Fierarul umflă de câteva ori foalele, alimentând focul din vatră, apoi îşi reluă lucrul.

— În regulă. Îţi mulţumesc, Jake, spuse Matthew, ochind foile aşezate pe bancul de lucru aflat la câteva picioare de ei.

— Spuneai că pleci peste două zile. Unde te duci de astă dată?

Matthew îl cercetă o clipă pe Sampson, cumpănindu-şi răspunsul.

— Aş vrea să-mi încerc norocul în California.

— California!... Sampson slobozi un fluierat prelung. N-am fost niciodată prin părţile alea, da' mi-am jurat că odată ş-odată am să mă duc şi eu. Deşi bănuiesc că auru' s-a cam isprăvit de pe-acum. Singur pleci?

— 'Neaţa, Jake. Eşti bun să-mi dai şi mie o mână de ajutor?

La auzul întrebării, Matthew şi Sampson întoarseră capul la unison. Matthew îl recunoscu pe bărbatul care stătea în prag. Îl ştia din vedere, din oraş.

— Vin acuşica, Wilson! îi strigă Sampson, punându-şi barosul deoparte. Numai să isprăvesc aici; îşi şterse mâinile de şorţ. Mă cheamă datoria, Taylor.

Bucuros să scape de întrebările lui, Matthew oftă.

— E în regulă, Jake, trebuie oricum s-o iau din loc. Îţi mulţumesc încă o dată. Mă întorc după cai mâine.

De îndată ce Sampson părăsi grajdul, Matthew se năpusti la bancul de lucru şi înhăţă vraful de hârtii pergaminate. Păreau să fie vreo cincisprezece, douăzeci de foi. Le răsfoi pe primele zece, ridicând privirea spre uşă din două în două secunde.

Unsprezece, douăsprezece. Începea să se liniştească.

Auzind râsul lui Sampson răzbătând de afară, continuă să dea foile, uneori citind întâi numele, alteori studiind direct portretul în cărbune. Recompensa trecută în partea de sus a unei pagini îi atrase atenţia şi studie portretul bărbatului de dedesubt. Chipul nu i se părea cunoscut, dar ceva îl făcu să zăbovească asupra lui.

Citi încă o dată numele. Nimic.

Auzind un zgomot în spatele său, aruncă imediat hârtiile la loc pe bancul de lucru şi se întoarse. Nevăzând pe nimeni, îşi spuse că era pesemne prea agitat şi reveni asupra ultimelor foi.

Când ajunse la penultima, încremeni şi degetele i se încleştară pe pergament. Îl trecu un fior de groază. Aruncă iute o privire spre uşă, apoi îşi coborî iar ochii spre foaie.

— Nu ştiu. S-ar putea să am piesa înăuntru, stai să văd...

Matthew îndoi foaia şi o vârî sub cămaşă. Apoi mai luă alte două, la întâmplare, şi le ascunse şi pe acelea la sân. O singură foaie lipsă ar fi fost un indiciu clar. O pistă întortocheată este mai greu de urmat decât una dreaptă.

— Găsit-ai ceva pe placul tău, Taylor?

Cu inima bubuindu-i în piept, Matthew îşi trecu degetele peste hamurile pe care le ţinea acum în braţe.

— Toate îmi plac. Faci o treabă grozavă, Jake.

— Mulțam. Ți le pot da la un preț bun dacă ești interesat.

— Mă mai gândesc și ți-oi da un răspuns dimineață. Orișicum, îți mulțumesc.

Matthew era deja la jumătatea drumului către casa pastorului când își aminti că nu trecuse pe la magazinul universal. Făcu cale întoarsă și îi lăsă lista femeii care servea la tejghea, reușind să fie amabil, dar fără a se întinde la discuții. După ce părăsi prăvălia, se întoarse la casa Carlsonilor pe alei lăturalnice, ocolind de departe ospătăria lui Myrtle.

— Vă mulțumesc pentru invitația la cină, doamnă Carlson. Mâncarea a fost delicioasă.

Când Hannah se întinse să îi ia farfuria goală, Matthew se ridică în picioare să i-o dea. Ea îi făcu semn să se așeze la loc, iar el se conformă, fără tragere de inimă. Îi făcea plăcere compania soților Carlson, dar pergamentul pe care și-l dosise mai devreme în desagă îi săpa o gaură în conștiință. Unde mai pui că, după ce lucrase toată după-amiaza la căruță, era mort de oboseală și îl durea tot corpul.

— Cu plăcere, domnule Taylor. Mă bucur că ai putut să ni te alături. Ești bine-venit să iei masa cu noi și în următoarele două zile dacă dorești.

— Vă mulțumesc, doamnă.

Se simți tras de mânecă.

— Rămâi și la desert, domnule Taylor?

Lilly, care stătea pe scaunul de alături, își ridică, zâmbind, privirea spre el. Fetița de unsprezece ani, cu părul ei negru, ochii violeți și gustul pentru pălăvrăgeală pe care Matthew ajunsese să îl descopere pe parcursul ultimei ore, era bucățică ruptă din mama ei.

— Bineînțeles că rămâne, Lilly; Patrick își trase scaunul în spate și îl ajută pe Bobby să i se cațere pe genunchi. Cum să nu

guste din plăcinta cu cireşe a mamei tale? Iar acum fii bună ş ajută la strânsul mesei.

Matthew hotărî să mai rămână câteva minute.

— Matthew, dacă vrei, eşti bine-venit să dormi în hambar. Îr felul acesta ai putea lucra cât de mult doreşti şi ai fi pe aproape în caz că doamna McCutchens are trebuinţă de ceva sau dacă aveţi de discutat una, alta despre călătorie.

Ghicind intenţia lui Carlson, Matthew dădu din cap, apoi privi peste masă, spre Annabelle. Aceasta se uită la Lilly, apoi înapoi la el. După expresia din ochii ei, Matthew înţelese că, dacă ar fi singuri, femeia i-ar spune fără ocolişuri ceea ce gândeşte – şi se bucură că nu erau. Privirea Annabellei coborî spre picioarele scaunului său şi abia atunci realiză Matthew bocănitul uşor în podea... pe care îl făcea cizma lui.

Încetarea subită a zgomotului o făcu să zâmbească.

Lui Matthew încă nici acum nu-i venea a crede că se învoise să îl angajeze. După toate vorbele grele pe care i le aruncase ieri. Cât de mult riscase rostind acele cuvinte! Dar s-ar fi simţit ca un laş dacă nu ar fi înfruntat-o, şi asta mai ales având în vedere felul în care îl provocase ea. Totuşi, faptul că îi spusese ceea ce credea despre ea nu îi adusese satisfacţia bănuită. Şi nu putea să-şi scoată din minte privirea ei. Preţ de o clipă, păruse sincer rănită, ca şi cum până acum nimeni nu i-ar mai fi spus verde-n faţă adevărul acela.

Gândurile îi zburară la pruncul despre care ea pretindea că ar fi al lui Johnny. De unde să ştie că nu era o simplă minciună scornită de ea ca să îl prindă şi mai strâns în laţ pe frate-său? Ca Johnny să n-o lase? Şi chiar dacă era grea, nu putea dovedi că pruncul era al lui Johnny.

Se întoarse spre Carlson.

— Vă mulţumesc, domnule pastor. Asta îmi va uşura munca.

Având un sălaş aici, nu va mai trebui să străbată atât de des oraşul – lucru pe care voia să îl evite. Îşi dorea să poată porni mai repede la drum, dar încă mai erau multe pregătiri de făcut.

— În ceea ce privește călătoria, doamna McCutchens și cu mine am stat ieri de vorbă și cred că ne-am înțeles cam în toate privințele. Nu-i așa, doamnă?

Annabelle avea o față surâzătoare, deși în timpul mesei fusese nespus de tăcută. Nu că tăcerea ei l-ar fi deranjat.

— Da, cred că ne-am înțeles cât se poate de clar, domnule Taylor, răspunse Annabelle, ridicându-se și strângând restul farfuriilor.

Când trecu pe lângă el, aruncă o privire spre cizma lui dreaptă.

Matthew își apăsă piciorul pe podea. Îi admira în secret subtilitatea, dar nu o arătă. Chiar și când tăcea, femeia asta spunea prea multe.

După ce înfulecă, pe nerăsuflate, cea mai bună plăcintă cu cireșe pe care o gustase vreodată, se folosi de ocazie și le ură gazdelor noapte bună.

Annabelle stătea așezată pe marginea verandei, bălăbănindu-și picioarele acoperite de fustă. Inspiră cu nesaț aerul răcoros al serii.

— Cel mai mult cred că au să-mi lipsească nopțile din Colorado.

Nopțile de după ce părăsise bordelul.

Patrick stătea lângă Hannah la câteva picioare de ea, pe leagănul de pe verandă, cu brațul petrecut după umerii soției sale. Scârțâitul ușor al leagănului era singurul sunet ce umplea întunericul din jurul lor.

— Hannah și cu mine ne întrebam... cât de multe știi despre noul tău cămin din Idaho? Ce ți-a spus Jonathan?

— N-am discutat prea mult despre asta. Abia aștepta să ajungem acolo și să-mi arate *ranch*-ul. Spunea că este cel mai frumos loc din lume, ceea ce spune multe, când te gândești cât de mult îndrăgea aceste meleaguri. Dar mi-a spus că Idaho îi amintea

foarte mult de Colorado. Dar, indiferent cum va fi noul meu cămin – mie are să-mi fie drag pentru că i-a fost drag lui.

Se întinse după ceai şi verigheta i se lovi cu un clinchet de pahar. Întoarcerea aici, discuţiile nocturne de pe verandă, toate îi aminteau de vremurile când Jonathan îi făcuse curte. Petrecuseră multe seri aici, stând la poveşti cu Carlsonii.

— Azi mi-a venit iar în minte scrisoarea lui Jonathan, spuse Hannah. Nici nu mi-am dat seama că era atât de talentat la scris.

— Nici eu, răspunse Annabelle, zâmbind în sinea ei. Până când am citit-o. Nu ştiam decât că obişnuia să scrie noaptea, după ce eu mă retrăgeam la culcare.

Sunetele nopţii umplură tăcerea. Greierii, adăpostiţi în straturile cu flori ale lui Hannah, îşi ţârâiau cântecul de leagăn. Frunzele plopilor tremurători foşneau în vânt, iar vântul purta pe aripile lui clinchetul a o mie de clopoţei. Annabelle închise ochii, ascultând.

Pârâitul unei rămurele o făcu să tresară. Deschise ochii.

Zgomotul se auzi din nou, chiar de după colţul casei. O fi fost vreun raton ieşit în căutarea unei cine târzii. Şi parcă totuşi... Scrută întunericul. Nu îi era teamă... doar că nu mai era convinsă că sunt singuri. Poate că Matthew hotărâse în cele din urmă să accepte invitaţia lui Patrick de a li se alătura. La cină păruse din cale afară de... agitat. Poate că de vină erau emoţiile de dinaintea călătoriei. Dar se îndoia.

— Ai mai aflat ceva despre Sadie?

La auzul întrebării puse în şoaptă de Hannah, simţi o apăsare în suflet.

— Nu. M-am interesat ieri la cârciumă, apoi m-am întors la bordel să discut cu câteva dintre fete. Nimeni nu pare să ştie nimic.

Ciuli urechile, dar nu mai auzi nimic de după colţul casei.

— Cei ce au răpit-o pe Sadie au plecat de mult – sunt sigură de asta. Nu puteau să o ţină multă vreme prin partea locului. O înfăţişare ca a ei prea sare în ochi.

Acea frumuseţe aparte era atuul şi totodată blestemul fetei.

— Dar poate că, într-un fel, ăsta e un lucru bun. Dacă se află în unul dintre orașele pe care le vom străbate în drum spre nord sau dacă a trecut de curând pe acolo, am s-o găsesc eu cumva.

— Și ce ai să faci când ai s-o găsești?

Annabelle aprecie în sinea ei faptul că Patrick folosise „când", și nu „dacă".

— Am s-o răscumpăr, dacă se vor învoi să mi-o dea.

— Și dacă nu se vor învoi?

Annabelle ridică, oftând, din umeri.

— Nu știu. Dar de astă dată n-am s-o mai părăsesc. În fiecare zi pe care o trăiesc departe de viața aceea mă gândesc la sărmana copilă care este încă tot captivă acelei vieți.

Auzi un oftat adânc. Scârțâitul leagănului amuți.

— Nu știu cum să te întreb asta, Annabelle.

Privi prin întuneric spre Patrick. Bărbatul stătea cu capul plecat și cu antebrațele rezemate pe coapse.

— Poți să mă întrebi orice, Patrick. Și tu la fel, Hannah. Știți asta.

— Nu vrem să fim indiscreți, Annabelle, dar întunericul nu putu masca blândețea din glasul lui Hannah. Vrem doar să încercăm a înțelege...

Tăcere.

— Ce anume? întrebă într-un sfârșit Annabelle.

Vorbele lui Patrick veniră blajin.

— Vrem să înțelegem prin ce ai trecut. Ne-ai spus că ai... lucrat... vreme de șaisprezece ani... Nu vreau să te jignesc, dar...

Pastorul se opri, parcă incapabil să rostească întrebarea.

— Cum de, în toți acei ani, n-am găsit o cale de scăpare? încheie Annabelle fraza în locul lui.

— Nu te-ai gândit niciodată să fugi de acolo? Să pleci în timpul nopții?

Șovăiala lui Patrick o mișcă, la fel ca naivitatea lui.

— Înainte de toate, nimic din ce ați avea voi să îmi spuneți n-ar putea să mă jignească; Annabelle își masă ușor nodul de la încheietura mâinii. La început, am încercat să fug, și asta nu

o dată. Dar bătăile deveneau mai crunte de fiecare dată când ne aduceau înapoi.

— Mai crunte? murmură Hannah.

— Madamele pentru care am lucrat aveau şi bărbaţi în simbrie. Măcar unul. Acesta avea grijă ca muşteriii să îşi aştepte rândul şi să nu fie prea brutali cu fetele. Îi despărţea pe cei ce se încăierau şi se ocupa de toate neplăcerile pe care le avea madama cu legea. Şi avea, de asemenea, grijă ca fetele să fie „în siguranţă". Aşa obişnuiau ei să-i spună.

Gândul îi zbură la Gallagher, omul lui Betsy. Se cutremură când îşi aminti ceea ce îi făcuse ei şi celorlalte fete ca să le taie aripile.

— Dacă dispărea vreo fată, madama îl trimitea s-o aducă înapoi, pretinzând că fata îi era datoare. Jumătate din tot ce câştigam noi intra direct în buzunarul madamei şi, pe lângă asta, trebuia să plătim pentru casă, masă şi haine. Niciun comerciant n-ar fi vândut ceva pe datorie unei fete de la bordel; gândul îi zbură la Matthew şi la felul deloc delicat în care ridicase el problema dimineaţa trecută. Aşa că eram nevoite să ne împrumutăm, tot de la madamă.

— Îndatorându-vă şi mai mult faţă de ea, răsună în noapte, plină de înţelegere, vocea adâncă a lui Patrick.

— În cele din urmă ajungeai să-i fii datoare vândută. Uneori madama se oferea să-ţi şteargă datoria în schimbul iscălirii unui nou contract. Eu m-am învoit în primele două rânduri, crezând că, prin muncă, îmi voi putea recâştiga libertatea; pufni amar. N-a mers niciodată. Madama te muncea şi mai tare – prelungindu-ţi orarul de lucru şi trimiţându-ţi şi mai mulţi muşterii pe noapte.

— Incredibil..., murmură abia şoptit Patrick. Îmi pare nespus de rău...

Suspinele înfundate ale soţiei lui îi însoţiră în întuneric cuvintele de regret.

— După ce încercau să fugă şi erau aduse înapoi, de fiecare dată tot mai pustiite sufleteşte, unele dintre fetele pe care le-am

cunoscut, sătule de luptă, alegeau singura cale de scăpare ce le mai rămânea. Își puneau capăt vieții cu morfină sau laudanum... dar eu n-am putut niciodată s-o fac.

Deși se jucase de multe ori cu gândul...

Annabelle își strânse buzele, copleșită de o frică mai veche, și gândul îi zbură iar la Sadie. Of, Doamne, ce se întâmplase cu copila aceea? Unde se afla acum? Scrută câmpul scufundat în bezna de lângă casă. Iarba deasă de primăvară, ce-ți ajungea deja peste glezne, strălucea cenușie în razele lunii.

— Mi-a fost prea frică, spuse ea cu un râs tremurat.

O amintire trunchiată începu să se zbată, dând să iasă de sub vălul ce despărțea fosta ei viață de cea nouă.

— Mă simțeam prizonieră. Nu mai voiam să trăiesc, dar îmi era chiar și mai frică să mor.

— Ne pare atât de rău, Annabelle, repetă Patrick în șoaptă, cu glasul răgușit de emoție.

Se lăsă tăcerea.

Într-un sfârșit, Annabelle se întoarse spre ei și îi privi. Patrick își ținea capul plecat – la fel ca Hannah. Era un om nespus de bun, un om plin de har, cum ajunsese ea să îl considere, și nu era întru totul neștiutor în privința căilor lumești ce se deosebeau de ale lui. Iar Hannah era o femeie minunată, cu o inimă de aur. Nu vorbiseră despre viața dusă de Annabelle la bordel decât arareori, iar de fiecare dată ea fusese sinceră cu ei. Totuși, acum se întrebă dacă răspunsurile date în seara aceasta nu fuseseră cumva de o sinceritate prea brutală.

— Îmi pare rău pentru ce ți-au făcut toți acei bărbați, Annabelle.

Cuvintele lui Patrick și compasiunea duioasă din glasul lui fură atât de neașteptate, încât Annabelle nici nu știu ce să spună. Era ca și cum Patrick i-ar fi cerut iertare *în numele* tuturor acelor bărbați. Câți fuseseră la număr, nu mai știa. Nici nu voia să-și amintească. Chiar dacă nu îi putea șterge din memorie, își putea trăi viața de acum înainte ca și cum ei n-ar fi existat niciodată. Și exact așa hotărî să facă.

Capitolul 14

Vineri dimineața, Matthew ajunse la grajdul cu chirie înainte să se crape de ziuă. Era într-o dispoziție proastă și, când descoperi că nu era primul musteriu, supărarea i se adânci și mai tare. Nu îl cunoștea pe bărbatul ce aștepta în fața lui, dar acesta părea să fie inofensiv. Matthew scrută strada, bucuros că orașul nu se trezise încă din somn și că bărbatul îndesat de lângă el nu era dornic de conversație.

Când deschise larg ușile masive de lemn, Jake Sampson făcu ochii mari de mirare.

— Văd că azi vă treziți amândoi cu noaptea-n cap! Cercetă strada întunecoasă, apoi adăugă: Ca să ocoliți îmbulzeala, de bună seamă!

Hohoti de parcă ar fi zis o glumă bună.

Cei doi îl urmară înăuntru.

— Ai venit după căruță, Duncan? E gata și dă-mi voie să-ți spun – Jake îi făcu din ochi, arborând obișnuitul său zâmbet șugubăț – că a ieșit o minunăție. Am lucrat la ea toată noaptea ca să mă încredințez că totul e așa cum ai...

În timp ce Jake înșira voios calitățile vehiculului, Matthew studie căruța trasă în spatele clădirii, apoi pe bărbatul de lângă el. Duncan părea că se codește să îl privească pe Jake în ochi și se juca nervos cu pălăria pe care o ținea în mâini.

— Jake, interveni el în cele din urmă și aruncă o privire spre Matthew, după care își lăsă rușinat capul în jos. Nici nu știu cum să-ți spun... Mă tem... Mă tem că nu mai pot lua căruța. Mi-ar fi de trebuință, firește, și am de gând să îți răsplătesc efortul așa cum se cuvine... Doar că deocamdată... n-am cu ce.

Zâmbetul de pe fața lui Jake păli.

— Ellen a căzut iar la pat?

Duncan dădu abătut din cap, apoi își drese glasul.

— Doctorul Hadley a făcut tot ce i-a stat în putință, da' nevastă-mea încă tot nu s-a înzdrăvenit. Iar acu' a căzut beteag și fecioru' nostru și eu, de unul singur, nu mai prididesc cu munca; îi aruncă lui Jake o privire arzătoare. Dar azi ți-am adus atât cât am putut, vârând mâna în buzunar. Vreau să primești acești bani drept zălog...

Jake scutură din cap și îi îndepărtă mâna.

— N-am să fac una ca asta, Duncan.

Bărbatul îi întinse din nou bancnotele.

— Știu că sunt puțini, dar vreau să îi iei. Altfel m-aș simți ca ultimul om.

Matthew îi privea mut de uimire, curios să vadă care va fi reacția lui Jake. Jake avea dreptate – era, într-adevăr o minunăție de căruță. Robustă și rezistentă, construită să care încărcături grele pe distanțe lungi, căruța purta, fără doar și poate, obișnuita amprentă a măiestriei lui Sampson. Oricât de caraghios ar fi fost acesta altminteri. Doar materialele folosite la construirea vehiculului trebuie să-l fi costat o avere.

Jake își așeză mâna pe umărul lui Duncan și ochii i se umplură de înțelegere – o compasiune adâncă pe care Matthew n-ar fi bănuit-o niciodată la unul ca el.

— Duncan, vreau să te duci acasă, să-ți iei cele două iepe bălțate și să vii să-ți ridici căruța. Îți aparține. Știu că mă pot încrede în tine și, la drept vorbind, e mai bine pentru amândoi să îți ferma aia a ta pe picioare; îl bătu ușor pe umăr. În felul ăsta vom ieși amândoi câștigați pe termen lung.

Într-un târziu, Duncan încuviință din cap.

— N-am cuvinte să îți mulțumesc, Jake.

Îi întinse iar bancnotele, cu o expresie stăruitoare.

Jake le primi.

— Uite cum facem. Ellen a mai pus compoturi anul ăsta?

— Păi cum să nu pună? Prepară, doar, cele mai bune compoturi din ținut.

— Atunci ia adu-mi tu vreo două dintre compoturile ei d căpșuni și cu asta suntem chit până te pui pe picioare. Ei, ce zici batem palma?

Matthew privi cum cei doi își strâng mâinile, minunându-s încă în sinea lui de brusca transformare a lui Sampson.

După plecarea lui Duncan, Jake arboră din nou obișnuitul să zâmbet șugubăț.

— Ai venit după cai, nu-i așa, Taylor? Strașnice animale, cai ăștia suri!

Matthew îl măsură o clipă pe bărbatul din fața lui. Jak Sampson redevenise – momentan, cel puțin – cel dintotdeauna.

— Da, nu-s de lepădat.

Arătă cu capul în direcția în care pornise Duncan, încă mișcat de ceea ce văzuse.

— Ești un om de omenie, Jake.

Sampson ridică din umeri.

— Am făcut doar ceea ce-au făcut și alții pentru mine atunci când m-am aflat în nevoie. Jake îi susținu privirea preț de o secundă. Tu n-ai dat niciodată de greu, Taylor?

Întrebarea, asociată cu privirea pătrunzătoare pe care i-o aruncă Sampson, îl făcu să tresară.

— Că eu am dat, continuă Jake, pornind spre locul în care se aflau caii suri și făcându-i semn să-l urmeze. De greu, vreau să zic. Tare greu îi vine unui bărbat să ajungă să nu se mai descurce prin puterile lui, darămite atunci când mai are și o familie de întreținut... Clătină din cap. Neputința de a-i ocroti pe cei dragi poate dărâma un bărbat. Și pierderea demnității, așijderea.

Sampson se opri în dreptul unei boxe.

— Un bărbat trebuie să știe că are importanță cuvântul lui. Dimineața, când se uită în oglindă, poate o vedea un om care n-a prea reușit în viață dacă e să măsurăm reușita după modelul lumesc, dar are să-și poată ține fruntea sus dacă știe că a făcut tot ce i-a stat în putință și că și-a onorat cuvântul dat; se bătu cu palma peste buzunarul în care se aflau puținii bani primiți de la Duncan. Dacă-i răpești demnitatea unui bărbat, îi iei singurul

lucru de care are nevoie ca să lupte mai departe, oricât i-ar fi de greu.

Matthew încuviinţă din cap, incapabil să găsească un răspuns la acest sfat atât de neaşteptat, cuprins de senzaţia supărătoare că Jake ştie adevărul despre el. Dar era imposibil. Doar nu avusese bătrânul timp ieri să parcurgă întregul teanc de hârtii... Sau poate că da?

Înhămară caii suri în tăcere, apoi Matthew îi plăti lui Sampson suma cuvenită şi urcă pe capră.

— Îţi mulţumesc încă o dată că ai isprăvit atât de iute.

— Asta mi-e meseria. Ai grijă de tine, Taylor. Şi vezi să-mi aduci şi mie niscaiva aur din California, ai auzit?

Matthew se căzni să zâmbească. Fără să mai piardă timpul, se duse întins la magazinul universal, trase căruţa în spatele prăvăliei şi încărcă proviziile. La opt şi ceva, când ajunse înapoi la casa Carlsonilor, bănuiala că Sampson îi cunoştea secretul i se domolise deja considerabil şi răsuflă uşurat ştiind că nu va mai trebui să facă un drum în oraş până în dimineaţa zilei următoare, când aveau să părăsească Willow Springs.

Apoi văzu bileţelul ţintuit pe uşa hambarului.

Ştiu din partea cui era fără să îl citească. Era, pesemne, pusă pe dat ordine din zori. Clătinând din cap, coborî din căruţă şi, ignorând peticul de hârtie, intră în hambar.

În următoarea oră, descărcă proviziile din căruţă şi le duse în hambar, unde le stivui pe categorii ca să le poată inventaria şi apoi reambala pentru îndelungata călătorie. Când lepădă pe masa de lucru sacul cu vreo 23 de kilograme de făină – o cerere făcută de duduia Grayson aseară, printr-un bileţel, al patrulea din ultimele două zile – auzi uşa din spatele casei deschizându-se şi apoi închizându-se la loc.

Retrăgându-se în umbra hambarului, o urmări cum traversează curtea până la hainele întinse pe sfoară. Annabelle privi spre hambar şi clătină uşor din cap. Sau poate doar i se păruse lui? Matthew aruncă o privire spre bileţelul pe care îl lăsase aninat pe tocul uşii şi zâmbi în barbă.

Încă un motiv să pornească la drum – atunci *el* va deține controlul.

Se duse la fântâna din spatele hambarului și coborî găleata în hăul întunecos. O auzi lovind apa, așteptă câteva secunde și apoi o scoase. După ce bău pe săturate, își turnă apa rămasă peste față și grumaz. Cu toate că în aerul rece și uscat al dimineții nu nădușise mai deloc, apa îl învioră.

Trebuia să părăsească neîntârziat orașul. Ba nu, se corectă el rapid, înainte de toate, trebuia să își plătească datoria. Dar asta nu avea să fie cu putință prea curând, așa că, neavând încotro, reveni la primul gând.

Întorcându-se în hambar, privi peste umăr spre casă și scrută curtea goală. Ezită o clipă, apoi scoase hârtiile pergaminate de pe fundul desagii, se așeză pe un scăunel și puse ultima foaie deasupra celorlalte.

Încă nu-i venea a crede că se uita la propriul său portret. Acum fața îi era mai slabă și lipsită de barba creionată grosolan în desen. Dar numele tipărit cu majuscule îngroșate în susul paginii făcea ca acel desen naiv să fie de prisos.

Își trecu degetul peste prenumele pe care i-l dăduse la botez maică-sa, bucuros că aceasta nu mai trăia să vadă ce se alesese de el. Nu își mai amintea culoarea exactă a ochilor ei, nici felul în care își aranja părul, nici hainele pe care obișnuia să le poarte. Din amintirile lui despre ea, îi rămăsese întipărit în memorie un singur lucru: mirosul de caprifoi înrourat și de soare. Laura McCutchens Taylor murise când el avea doar patru ani, așa că sarcina de a i-o zugrăvi căzuse în seama fratelui său mai mare. Portretul făcut de Johnny mamei lor i se înrădăcinase în minte de mic și îl călăuzea și acum, la maturitate.

Era ciudat cât de dor îi era de maică-sa când, la drept vorbind, nici măcar nu apucase s-o cunoască.

Își trecu apoi degetul și peste numele de familie și se uită lung la el, simțind o rămășiță a sentimentelor contradictorii – de ușurare, și vinovăție, și dușmănie – pe care le trăise când aflase de moartea tatălui său. Nu se cuvenea, nu era firesc ca un fiu

să răsufle uşurat auzind că părintele său a murit. Pe de altă parte, Haymen Taylor nu fusese niciodată un tată adevărat pentru niciunul dintre fiii săi.

Trase adânc aer în piept, apoi expiră încet. Necunoscutul pe care îl văzuse ieri la grajdul cu chirie era, cel mai probabil, un vânător de recompense. Nu era de mirare că persoanele care îl căutau aleseseră această cale. În fond şi la urma urmei, datoriile lui nu erau tocmai de natură legală. Judecând după vorba-i tărăgănată, străinul era texan, dar nu arăta ca un om al legii. Totuşi, nu putea fi sigur.

Aţinti cu privirea preţul pus pe capul său. Dureros lucru să-ţi vezi viaţa redusă la o sumă de bani, nici măcar una foarte substanţială. Preţ de o clipă îşi imagină că fostul său şef din San Antonio îl va lăsa să plătească acea recompensă şi cu asta vor fi chit. Dar señor Antonio Sedillos nu era omul care să îşi accepte plata în rate şi nici care să stea la tratative cu datornicii. Matthew o ştia din proprie experienţă.

Îşi coborî capul şi îşi auzi inima bubuind în piept. O fierbinţeală ameţitoare îi umplu stomacul, ca în clipa imediat următoare să facă loc unui sâmbure rece de groază. Cum de decăzuse în asemenea...

— 'Neaţa, domnule Taylor.

La auzul vocii mai că-i sări inima din piept.

— Lilly..., bolborosi el.

Fetiţa Carlsonilor stătea în dreptul uşii hambarului, cu mâinile la spate.

— Ce te aduce aici, mititico? adăugă Matthew, îndesând foile înapoi în desagă şi strângând bine cureaua desagii.

Trebuia să le ardă, dar ieri dimineaţă, la grajduri, nu avusese timp suficient să le arunce în vatra forjei. Şi-apoi, acolo ar fi existat riscul să fie descoperite.

— Nu sunt chiar atât de mică, domnule Taylor. Luna viitoare împlinesc doisprezece ani, ripostă fetiţa, ridicându-şi semeaţă bărbia.

Matthew îşi şterse palmele asudate de blugi.

— Zău? Eşti atât de mare?

Gata îmbrăcată de şcoală, fetiţa se legăna de pe călcâie pe vâr furile picioarelor.

— Eşti supărat pe mine? întrebă ea la un moment dat, oprin du-se din legănat.

— Nici poveste. Ce te face să crezi una ca asta?

Pesemne că Lilly moştenise nu doar frumuseţea mamei, ci ş francheţea tatălui ei.

— Eşti tare drăguţă azi.

— Mulţumesc, răspunse ea, îmbujorându-se de plăcere şi îşi prinse fâstâcită fustiţa ce îi ajungea până la glezne. M-a trimis mama să te chem la micul dejun. A făcut pesmeţi cu sos; ochii i se luminară şi se linse poftic ioasă pe buze. Noi am mâncat deja cu toţii, dar eu ţi-am lăsat farfuria pe sobă să nu ţi să răcească.

Porniră amândoi spre casă. Deşi reuşea să ţină pasul cu el, Matthew observă că fetiţa şchiopătează uşor. Se întrebă dacă s-o fi născut cu acest defect sau dacă el apăruse în urma unui accident. Îi ţinu uşa din dos deschisă şi auzi zgomot dinspre bucătărie. Probabil că Annabelle mâncase deja; n-avea chef de încă o răfuială cu ea. Nu putea decât să spere.

— Bună dimineaţa, domnule Taylor. Mi-ai găsit bileţelul?

Mda, fusese o speranţă deşartă.

— 'Neaţa, doamnă McCutchens.

Se aşeză la capătul opus al mesei şi Lilly îi puse în faţă o farfurie, toată numai un zâmbet.

— Da, doamnă, l-am găsit. Mulţumesc, Lilly, adăugă el în şoaptă, surprins s-o vadă pe micuţă revendicându-şi scaunul de lângă el.

Luă o bucată de pesmet înmuiat în sos de cârnaţi.

— Mm, ai avut dreptate, mititico. E cu adevărat delicios.

Lilly făcu ochii rotunzi.

— Ţi-am spus deja, domnule Taylor, că împlinesc...

— Doisprezece ani luna viitoare, completă el fraza, dând din cap. Aşa este, acum îmi amintesc. Eşti, practic, un om mare.

Fetița îl răsplăti cu un zâmbet. *Ce dulceață de copil.*

Simți că Annabelle îl privește, așteptând. Savură încă o înghițitură, simțind cu satisfacție cum mâncarea îi umple stomacul.

— Și? stărui Annabelle pe un ton ceva mai ridicat, pe care el îl mai auzise o dată.

Își ridică agale privirea, rederulând în minte cuvintele de despărțire pe care i le spusese ea în urmă cu două zile, pe verandă: *Te rog respectuos să nu uiți care dintre noi este șeful.* Făcu o grimasă când își aminti surâsul ei malițios. Nicio femeie nu îi vorbise vreodată atât de direct și de sfidător. Nu era deloc feminin.

— Da, doamnă? făcu el într-un final.

— Care-i răspunsul dumitale?

— La drept vorbind, încă n-am apucat să citesc bilețelul.

Oftatul ei oglindi propria lui iritare.

— Domnule Taylor, în bilețel îți spuneam că trebuie să ne amânăm plecarea cu o zi deoarece...

— Nu. E imposibil.

Își trânti furculița pe masă și se ridică, împingându-și nervos scaunul în spate.

— Plecăm mâine, la răsăritul soarelui, după cum ne-a fost înțelegerea.

Lilly se ivi iar lângă el, ținând în mâini ibricul cu cafea. Nici nu observase când plecase fetița.

— Mai dorești puțină cafea, domnule Taylor?

Annabelle ridică din umeri.

— Ei bine, nu înțeleg de ce ar conta o zi încoace ori încolo. Azi Hannah vrea să facă o vizită unei prietene de-a ei care locuiește în afara orașului. Femeia e suferindă și aș vrea să mă duc și eu s-o văd, dat fiind că n-am să mă mai întorc aici... multă vreme de acum încolo.

Cu aceste cuvinte, îi întoarse spatele, ca și cum chestiunea ar fi fost hotărâtă.

Matthew simți că ia foc. Mai că-i venea să traverseze bucătăria și s-o strângă de gât.

— Doamnă McCutchens, înainte de toate, te rog să nu îm întorci spatele câtă vreme nu ne-am isprăvit vorba. Unora s-a putea să li se pară nepoliticos.

Annabelle se răsuci alene spre el și ridică o sprânceană.

— Te sfătuiesc, doamnă, să te bucuri de vizita din dimineaț asta și apoi să te întorci acasă și să-ți strângi lucrurile. Pentru c plecăm mâine în zori, după cum ne-a fost vorba.

— Domnule Taylor, vrei să-ți torn niște cafea proaspătă?

— Da, Lilly, mulțumesc, îngână Matthew, străduindu-se să se adreseze copilei pe un ton calm.

Totuși, fetița nu se urni și Matthew văzu cum zâmbetul de p feței oara ei pălește. Oare cu ce greșise?

— Îți mulțumesc, Lilly, se grăbi el să adauge, încercând s îndrepte lucrurile.

Fetița îi umplu cana, apoi se îndepărtă cu umerii căzuți ș puse ibricul înapoi pe sobă.

— E timpul să mă duc la școală.

Fără să înțeleagă de ce, Matthew se simțea oarecum răspun zător pentru schimbarea ei bruscă de dispoziție și nu știa cum s își dreagă greșeala.

Fetița se opri în prag și se întoarse spre el, cu ochii încărcaț de tristețe.

— La revedere, domnule Taylor. Ne vedem după-masă. Vei f încă aici, nu-i așa?

Matthew încuviință din cap și fetița ieși, închizând ușa dup ea. Dintr-odată, micul dejun parcă nu i se mai părea atât de îmbi etor. Ceea ce îi spusese adineauri femeia îi tăiase toată pofta d mâncare. Trebuia, cu orice preț, să iasă câștigător din aceast dispută.

— Doamnă McCutchens... Îl irita să i se adreseze astfel acum că erau singuri, dar, date fiind împrejurările, era dispus să fac această concesie. Când m-ai angajat, ai spus că trebuie să ajun gem la caravana lui Brennan și, împreună cu ei, până în Idaho înainte de prima ninsoare. Asta înseamnă că nu avem nicio zi de pierdut.

Încercă înfrigurat să găsească motive care să îi justifice graba. În afară de cele evidente, pe care nu i le putea destăinui.

— Ar trebui să fii mai atent cu ea, domnule Taylor.

Matthew își îngustă ochii și privi agasat peste umăr.

— Mai atent cu cine? Despre ce vorbești?

Annabelle clătină din cap și îi aruncă o privire compătimitoare.

— Habar n-ai la ce mă refer, nu-i așa?

— Despre ce vorbești?

— Despre dulceața de copil care a plecat adineauri.

Matthew aruncă nedumerit o privire spre ușa pe care ieșise Lilly. Femeia își pierduse și puțina minte pe care o avea.

— E îndrăgostită lulea de dumneata, domnule Taylor. Annabelle își arcui încet o sprânceană și adăugă în șoaptă, dar îndeajuns de tare ca el s-o audă: Dumnezeu știe de ce.

Matthew pufni disprețuitor.

— Nu știi ce vorbești. Ceea ce mă readuce la întrebarea dumitale. Nu, nu putem amâna plecarea nici măcar cu o zi. Plecăm mâine, cum ne-a fost înțelegerea. Nu de alta, dar umblă vorba că în curând s-ar putea porni ploile.

— Cine spune asta? întrebă Annabelle, aruncând o privire pe fereastră. Mie nu mi se pare c-ar sta să plouă.

— Nu vreau să risc, doamnă McCutchens. I-am dat cuvântul meu pastorului Carlson că vom ajunge din urmă caravana lui Brennan nu mai târziu de jumătatea lui iulie.

Îi studie expresia, încercând să vadă cât de eficiente erau argumentele lui. Dar orice ar fi gândit femeia, chipul ei nu dădea nimic în vileag. Oricât i-ar fi fost de urât să călătorească singur cu ea, prefera această corvoadă sorții sigure care l-ar aștepta aici.

— Nu avem nicio zi de pierdut. Pe drum se pot ivi situații neprevăzute, care să ne întârzie o zi sau chiar mai multe. Timpul e prețios într-o călătorie atât de lungă, având în vedere rezerva limitată de hrană și apă, vremea schimbătoare, enumeră el motivele pe degete. M-ai angajat să-ți fiu călăuză, doamnă McCutchens. Acum te sfătuiesc să mă lași s-o fac.

Ochii Annabellei se îngustară preț de o clipă, și Matthew s pregăti s-o audă împotrivindu-se.

— În regulă, domnule Taylor. O să facem cum zici dumneata..

De data asta, auzi Matthew cuvintele rostite de ea în gând ir scurta pauză ce urmă.

— Voi fi pregătită să plecăm mâine dimineață, după cum ne-a fost înțelegerea.

Lui Matthew îi trebuiră câteva secunde să realizeze că Annabelle cedase în fața lui.

— Atunci... așa rămâne.

Dădu – autoritar, spera el – din cap și își termină binedispu micul dejun, păsându-i prea puțin că sosul se răcise.

Tocmai câștigase cea de-a doua rundă.

Capitolul 15

După micul dejun şi mai puţin plăcuta întâlnire cu Annabelle Grayson, Matthew găsi solitudinea hambarului liniştitoare. Isprăvi de sortat proviziile şi le reambală în cutii şi lăzi astfel încât să încapă toate în spaţiul restrâns din căruţă. Apoi inspectă reparaţiile pe care le făcuse la roţi şi se uită pentru a doua oară sub căruţă, să se asigure că nu existau fisuri în cadru.

— Taylor?

Matthew se răsuci la auzul vocii bărbăteşti şi se uită uimit la perechea ce stătea la câteva picioare de el. Şi la băieţelul pe care îl ţinea de mână bărbatul.

— Te rog să ierţi deranjul, Matthew; Larson Jennings zâmbi, apoi arătă cu capul spre soţia sa, care îi stătea alături. Dar Kathryn a ţinut să te vadă înainte să pleci. Şi eu aşijderea.

Revederea lui Kathryn Jennings avu efectul unei întoarceri în timp. Kathryn arăta la fel ca în urmă cu doi ani. Ochii lui Matthew se îndreptară, involuntar, spre pântecul ei şi, când realiză că se holba, îşi ridică repede privirea.

Kathryn schiţă încet un surâs şi înclină uşor din cap.

Matthew se uită imediat la Jennings, ştiind că pe vremuri o simplă privire aruncată soţiei sale ar fi fost de ajuns ca acesta să te trântească la pământ. Toţi muncitorii de la *ranch* avuseseră înţelepciunea să se ţină departe de Kathryn – atunci când Jennings era cu ochii pe ei.

Acum pe chipul bărbatului nu se citea pic de ranchiună.

— M-am bucurat să aud de la Carlson că ai primit slujba.

Matthew lăsă privirea în pământ.

— Şi eu m-am bucurat.

Cei doi soţi izbucniră în râs şi el li se alătură.

— Îți mulțumesc încă o dată, Jennings, pentru... ceea ce i-ai spus pastorului Carlson.

— Nu i-am spus decât adevărul, replică Jennings, zâmbind cu naturalețe. Orice om are, când și când, nevoie de o mână de ajutor. Am făcut-o bucuros.

Kathryn se lipi de soțul ei și își așeză mâna pe pieptul lui, iar el îi cuprinse mijlocul. Matthew nu putu să nu remarce ce pereche potrivită formau.

— Micul William și cu mine mergem să dăm o raită prin oraș. Kathryn, ne întoarcem după tine mai târziu.

Spunând acestea, Jennings îl luă în brațe pe micuțul cu păr castaniu și îl ridică astfel încât Kathryn să-l poată îmbrățișa.

— Hai, băiatul tatei. Mergem să ne uităm la niște căluți.

Ținându-și fiul cu un braț, Jennings își întinse mâna liberă spre Matthew.

— Rămânem în oraș peste noapte. Am ceva de rezolvat mâine dimineață, dar vom veni aici la crăpatul zorilor să vă ajutăm la încărcat și să ne luăm rămas-bun.

— Mulțumesc. Ajutorul este bine-venit.

În ciuda arsurilor pe care le suferise în urmă cu doi ani, Jennings îi strânse mâna cu forță și fermitate, la fel cum o făcuse și anterior, când se întâlniseră la cimitir. Matthew se uită la băiețel; asemănarea cu Jennings era uimitoare. Același păr brunet, aceiași ochi albaștri. Bărbia și nasul îi moștenise de la Kathryn, dar în rest era bucățică ruptă din taică-său.

— Cum îți merge, Matthew? îl întrebă Kathryn după ce soțul ei și micuțul William se făcură nevăzuți.

Matthew ridică din umeri.

— Binișor.

— După cum arăți, se pare că soarta a fost generoasă cu tine.

De-ai ști cât de mult te înșeli, își zise Matthew, cu gândul la hârtia ascunsă în desaga aflată la distanță de doar câteva picioare.

— Același lucru se poate spune și despre tine, Kathryn. Ești la fel de frumoasă ca ultima dată când te-am văzut.

Se gândi din nou cât de mult ţinuse cândva la ea şi cât de bucuros era acum să o vadă alături de soţul ei.

Expresia lui Kathryn deveni mai duioasă.

— De mult vreau să îţi mulţumesc, Matthew. Mi-ai fost un adevărat sprijin... în acele vremuri grele. Îţi sunt recunoscătoare pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine. Pentru noi.

— Am făcut-o bucuros, răspunse el, după care îşi aminti că Jennings spusese acelaşi lucru.

— Condoleanţe pentru fratele tău. Larson şi cu mine nu îl cunoşteam foarte bine pe Jonathan şi, firește, n-am ştiut până acum că voi doi eraţi fraţi. Am fost la nunta Annabellei şi atunci fratele tău ne-a lăsat impresia unui om foarte bun şi atent. Şi părea să ţină enorm la Annabelle.

Făcu o pauză, de parcă ar fi aşteptat ca el să spună ceva, apoi continuă.

— Annabelle este o femeie deosebită, Matthew. Noi două am devenit foarte apropiate. Ştiu... ştiu că tu nu o cunoşti prea bine şi, prin urmare, ai putea fi înclinat să crezi, ca alţii din oraş, că ea nu s-a schimbat decât în aparenţă. Dar te încredinţez că nu este aşa. Acum Annabelle este o femeie cu totul diferită de cea pe care ai cunoscut-o tu acum doi ani; privirea îi deveni nesigură. Veţi călători împreună săptămâni în şir şi nădăjduiesc că veţi încerca să găsiţi măcar câteva puncte în comun. Dă-i şansa de a-ţi dovedi cât de mult s-a schimbat. Încearcă să nu o judeci prea grabnic.

Îi dărui un zâmbet plin de speranţă, apoi adăugă:

— Să ştii că oamenii chiar *pot* să se schimbe.

El vru s-o contrazică, dar sinceritatea din glasul ei îl opri.

— Uneori, Matthew, părerea pe care ne-o facem despre oameni ne poate împiedica să vedem schimbările care au loc în ei. Oricât de bine crezi că ai cunoaşte pe cineva, uneori lucrurile pur şi simplu nu sunt ceea ce par a fi.

— Că bine zici, murmură el.

Zâmbiră amândoi.

— Te rog să nu mi-o iei în nume de rău, dar încearcă să te pui în locul ei. Încearcă să-ţi imaginezi cât de greu trebuie să fie

s-o iei de la capăt într-un loc unde toată lumea știe cu ce te-ai îndeletnicit, îți cunoaște toate greșelile – și toate secretele. Și au grijă să ți-o arunce în față la tot pasul.

Intensitatea ochilor ei era atât de pătrunzătoare că, preț de o clipă, Matthew se întrebă dacă nu cumva știa adevărul despre *el*. Despre ceea ce făcuse. La gândul acesta, simți că îi arde obrazul de rușine, dar cercetându-i chipul, se liniști. Privirea ei nu era câtuși de puțin acuzatoare – doar îngrijorată.

Apoi avu o revelație. Avea, totuși, ceva în comun cu Annabelle Grayson. Amândoi aveau un trecut pe care ar fi preferat să îl țină sub tăcere. Doar că el era privilegiat în acest caz – ea nu știa de trecutul lui. Ar fi crezut că un astfel de avantaj îi va aduce satisfacție. Dar, în schimb, nu îi aduse decât un sentiment de gol sufletesc.

— Îți dau cuvântul meu de onoare, Kathryn. Fiindcă mi-o ceri tu, am să încerc să nu o judec prea aspru.

Deși nu-i va fi deloc ușor. Și fără doar și poate că Annabelle Grayson McCutchens nu-i va ușura deloc treaba.

Annabelle privea de lângă căruță cum Kathryn și Hannah o îmbrățișează pe rând pe bătrână, frazele lor suprapunându-se.

— Miss Maudie, câtă vreme a trecut de când nu ne-am mai văzut!

— Mă bucur atât de mult să vă revăd, miss Maudie!

— Vă simțiți mai bine?

— V-am adus puțină supă de legume și niște brioșe de ovăz ca acelea care v-au plăcut așa de mult data trecută.

Ținându-le de mână, miss Maudelaine făcu un pas înapoi, trase emoționată aer în piept și apoi le dărui un zâmbet luminos.

— Of, dragile mele, chiar că a trecut prea multă vreme de când nu ne-am mai văzut. Mă simt mult mai bine, mulțumesc. Și mai cu seamă acum.

Annabelle zâmbi. Kathryn avusese dreptate. Accentul irlandez făcea ca tot ce spunea femeia să sune melodios. Părul alb al bătrânei strălucea precum bruma dimineții în razele soarelui și fiecare gest al ei emana prestanță.

— Revederea voastră e ca o gură de apă pentru un suflet însetat. Hannah, ești încântătoare ca întotdeauna, draga mea. Și ce mai face pastorul meu preferat?

— Patrick este bine, miss Maudie, și la fel sunt și copiii. Cu toții vă transmit salutări.

— Spune-le, rogu-te, că îi sărut și eu pe ei. Iar tu, Kathryn – iar miss Maudie ținându-l admirativ – ptiu pe tine, că tare mai ești frumoasă! Și iar strălucești toată de fericire. Nici nu-i de mirare, căci în curând îți vei aduce pe lume cel de-al doilea copilaș. Și scumpul tău soț ce mai face? Tare-aș vrea să-l văd pe Jac...

Bătrână scuturăde din cap, realizând că fusese cât pe ce să-i spună pe numele sub care îl cunoscuse cândva pe Larson.

— Pe Larson, vreau să zic. Mă tem că, în mintea mea, soțul tău va rămâne mereu Jacob.

— Larson e bine, sănătos, și vă transmite și el salutări.

— Ce rău îmi pare că nu l-ai adus și pe adorabilul tău băiețel! Pun rămășag că s-a înălțat cu un cap de când nu l-am mai văzut.

Ochii lui Maudie se îndreptară brusc spre însoțitoarea celor două și Annabelle simți cum căldura zâmbetului ei îi umple întreaga ființă.

— Da, William crește văzând cu ochii, spuse Kathryn. Și nu are astâmpăr, acesta fiind, de altfel, și motivul pentru care l-am lăsat azi în oraș cu tatăl lui. Și-apoi, am vrut să petrecem ziua de azi între noi, fetele. Miss Maudie, am vrea să vă facem cunoștință cu o bună prietenă de-a noastră; Kathryn o trase blând pe Annabelle lângă ea. Annabelle, ți-o prezint pe miss Maudelaine. Dânsa este intendenta de la Casaroja. Miss Maudie, v-o prezint pe doamna Jonathan McCutchens, o persoană foarte dragă atât mie, cât și lui Hannah. Annabelle pornește mâine spre teritoriul Idaho și am dorit să petrecem împreună această ultimă zi a ședерii ei aici...

și să vă facem cunoștință. Așa că am hotărât să lăsăm împacheta tul și s-o aducem cu noi.

Miss Maudie strânse mâinile Annabellei într-ale sale.

— Este o bucurie să te cunosc, doamnă McCutchens. Sau po să-ți spun Annabelle?

— Chiar vă rog.

— Iar eu aș prefera să-mi zici miss Maudie, dacă nu te superi și îi făcu cu ochiul. *Miss Maudelaine* mă face să par prea bătrână.

Luară loc toate patru în salonul de la intrare. Annabelle îș sorbea ceaiul cu mirodenii, admirând ceașca și farfurioara de porțelan, mobila superbă, covoarele somptuoase. Descrierile lui Kathryn nu erau reprezentative nici pentru casă, nici pentru domeniul din jurul ei. Dar firește că pentru Kathryn nu exista loc mai minunat decât căsuța pe care o ridicase Larson pentru ea sus în munți, lângă Fountain Creek.

— Vă mulțumesc pentru supă și brioșe, dragile mele. Acestea cu ovăz sunt de departe preferatele mele.

Annabelle simți o atingere răcoroasă pe braț și o văzu pe miss Maudie aplecându-se în față și zâmbindu-i.

— Iar acum, Annabelle dragă, fii bună și povestește-mi câte ceva despre dumneata. Din moment ce Kathryn și Hannah țin atât de mult la dumneata, trebuie că Dumnezeu v-a plămădit pe tustrele din același aluat. Unde v-ați cunoscut? La biserică? Sau poate la vreo clacă în Willow Springs?

Annabelle fu cât pe ce să se înece cu ceaiul. Așeză cu grijă ceașca și farfurioara pe masă, tuși ușor și se uită speriată la prietenele sale. Privirile lor îi dădură de înțeles că nu îi vorbiseră bătrânei despre trecutul ei.

Își drese glasul.

— Pe Kathryn am cunoscut-o acum doi ani... un prieten comun ne-a făcut cunoștință într-o seară. Iar pe Hannah am cunoscut-o în același an, în decembrie, la nunta lui Kathryn.

Deși răspunsul nu depășise hotarele adevărului, ei tot a minciună îi suna. Concluziile pe care le va trage această femeie cumsecade o vor înfățișa, fără îndoială, într-o lumină în care

ea nu avea niciun drept să fie înfățișată. Încercă să atragă atenția prietenelor sale, dar în zadar.

Chipul bătrânei radia de zâmbet.

— Nu e minunat felul în care țese Dumnezeu prietenii în viețile noastre? Noi nici n-o bănuim când o face. Dar mai apoi, când privim în urmă, vedem negreșit lucrarea mâinii Sale. Cred că este minunat că Dumnezeu a adus laolaltă trei femei atât de destoinice.

Rușinea Annabellei creștea cu fiecare cuvânt al bătrânei. Pe vremea când ea și Jonathan trăiau în Denver și mai apoi, când s-au alăturat caravanei lui Brennan, lumea nu știa de trecutul ei. Dar oamenii aceia nu îi atribuiseră cinstea pe care i-o atribuia, în mod vădit, miss Maudie.

— Mă scuzați, miss Maudie... (tăcu o clipă, căutându-și cuvintele) dar mă tem că vă înșelați într-o privință. Eu nu sunt nicidecum...

— Sunt întru totul de acord cu tine, Annabelle, interveni Kathryn, aplecându-se în față.

Deși ușurată că prietena sa îi sărise în ajutor, Annabelle fu totodată ușor dezamăgită că aceasta simțise nevoia s-o facă.

— Vă înșelați negreșit într-o privință, miss Maudie, continuă Kathryn. Ați spus *trei femei destoinice,* accentuând cuvintele, aruncând o privire plină de afecțiune spre Annabelle. Dar ar fi trebuit să ziceți patru. Ați uitat să vă puneți la socoteală și pe dumneavoastră.

Vom discuta despre asta mai târziu, îi spuse ea din priviri Annabellei.

În după-masa aceea, pe drumul de întoarcere, în apropiere de casa Carlsonilor, Annabelle nu se mai putu răbda. Se ridică în picioare și se aplecă peste spătarul caprei spre prietenele ei.

— De ce ai făcut-o?

Kathryn întoarse ușor capul, fără a-și lua ochii de la drum.

— Despre ce vorbești?

— De ce i-ai lăsat acelei femei cumsecade impresia că sun la fel ca voi? *Trei femei destoinice*, adăugă ea, încercând să imite accentul bătrânei.

Hannah pufni în râs.

— Dar tu chiar *eşti* o femeie destoinică, Annabelle McCutchens

Annabelle făcu o grimasă.

— Ştii bine ce vreau să zic. Oricum m-aţi privi voi două, greşelile pe care le-am făcut mă deosebesc de voi. Şi a mă prezenta drept o... o doamnă unei femei ca miss Maudie mi se pare cumva o minciună.

Kathryn opri căruţa în spatele casei familiei Carlson şi trase frâna.

— Cred că ştiu la ce te referi. Şi am un răspuns.

— O, în privinţa asta n-am nicio îndoială! ripostă Annabelle, îngustându-şi ochii. Şi, dacă n-ai avea, sunt sigură că ai născoci unul pe loc.

Evită cu uşurinţă ghiontul jucăuş lui Kathryn.

Expresia lui Kathryn deveni gânditoare.

— Chiar dacă am fost iertaţi, ne este peste putinţă să uităm. Purtăm în suflet amintirea alegerilor greşite pe care le-am făcut şi a relelor care ni s-au făcut, fără voia noastră; Kathryn strânse uşor mâna Annabellei. Începând o nouă viaţă departe de Willow Springs, ai să întâlneşti o mulţime de oameni ce nu vor şti vreodată de viaţa pe care ai dus-o aici. Şi mare parte dintre ei nici nu vor avea nevoie să ştie. Dar sunt sigură că, mai devreme sau mai târziu, Dumnezeu te va îndemna să îţi împărtăşeşti povestea vieţii cu cineva; şi ridică din umeri. Fie ca să îi dai speranţă, fie ca să îi arăţi ce schimbare poate aduce iertarea în viaţa unui om. Şi când va veni acea clipă, s-ar putea ca dezvăluirea secretului tău să te coste scump, dar faptul că îţi vei asuma acest risc şi vei da ascultare vocii lui Dumnezeu va fi totodată o binecuvântare.

— Kathryn are dreptate, Annabelle. Ai să ştii exact momentul şi locul în care să îţi deschizi sufletul. Nu trebuie decât să Îi asculţi glasul.

Annabelle încuviință din cap, convinsă că nu va mai găsi nicăieri alte două femei pe care să le iubească mai mult ca pe acestea. Cu coada ochiului, îl zări pe Matthew lucrând în hambar, chiar în dreptul ușii.

Când le observă, acesta lăsă imediat treaba și se apropie de căruță.

— Doamnelor, permiteți-mi să vă ajut.

Se duse întâi la Kathryn. Urmărindu-l, Annabelle se întrebă dacă Matthew mai nutrea, oare, sentimente pentru prietena ei. Chiar dacă era așa, nu o arăta. Matthew luă mâna lui Kathryn și o ajută să coboare, apoi dădu fuga de cealaltă parte a căruței și o ajută și pe Hannah. Între timp, Annabelle coborî din spatele căruței fără niciun ajutor.

Când atinse pământul, simți că o cuprinde amețeala. Își încleștă un braț peste abdomen și cu mâna liberă se sprijini de căruță.

Hannah se înființă numaidecât lângă ea.

— Te simți bine, Annabelle? Matthew, ai putea, te rog, s-o ajuți?

Matthew se apropie, dar Annabelle îi făcu semn să plece, știind că bărbatul se afla acolo doar la rugămintea lui Hannah.

— Mă simt bine. N-am nevoie de niciun ajutor.

O durere înfundată, asemănătoare cu crampele ei lunare, dar mult mai ascuțită, îi săgetă abdomenul. Se chirci, respirând sacadat printre dinții încleștați.

Kathryn își petrecu brațul după umerii ei.

— Trebuie să te ducem în casă. Matthew, ești bun să o duci în brațe până înăuntru?

Annabelle îl simți înconjurând-o cu brațul. Ridică mâna.

— Nu... doar... doar lăsați-mă un minut să-mi trag răsuflarea.

Kathryn îngenunche lângă ea și îi netezi cu blândețe în spate șuvițele de pe față.

— Ai mai avut asemenea dureri până acum?

Annabelle clătină din cap. Săgetându-l pe Matthew cu privire, citi în ochii lui nesiguranță – și îndoială. Îi răspunse lu Kathryn în șoaptă:

— Am avut de curând niște crampe... dar niciuna atât d dureroasă.

Kathryn se ridică în picioare.

— Matthew, ajut-o, te rog, pe Annabelle să urce înapoi î căruță. O duc la doctor.

Capitolul 16

— Stai să te ajut.

Medicul îi întinse mâna și, cu ajutorul lui, Annabelle se ridică în șezut.

— Te las să te îmbraci. Discutăm peste câteva minute.

După ce doctorul închise ușa în urma lui, Annabelle se îmbrăcă și își trecu încet mâna peste pântec. *E doar din pricină că m-am ostenit prea tare în ultima vreme,* își spuse ea, încercând să prindă inimă. *Am, pur și simplu, nevoie de mai multă odihnă.* Mâna îi zăbovi pe abdomen și gândurile îi zburară la o cumpănă asemănătoare pe care o înfruntase cu ani în urmă... De atunci își spusese adesea că așa fusese cel mai bine. În fond, ce fel de mamă ar putea să fie o femeie ca ea? Iar acum o bântuia aceeași întrebare.

O bătaie în ușă o făcu să tresară.

— Intrați.

Doctorul Hadley deschise ușa și arătă spre băncuța aflată sub fereastra acoperită de draperie.

— Ce-ar fi să ne așezăm aici? Ți-am spus și o repet: e o mare bucurie să te revăd după atâta timp, doamnă McCutchens; îi zâmbi cu blândețe. Tare-mi place cum sună! Iar în privința pruncului, stai liniștită, totul pare să fie în ordine. Nu cred să existe niciun fel de probleme.

Annabelle slobozi un oftat și închise, ușurată, ochii.

— Vă mulțumesc, domnule doctor.

— Părerea mea e că acesta a fost un semnal prin care corpul dumitale îți zice să o iei mai încet și să te odihnești mai mult. Iar o viitoare mamă trebuie să fie foarte atentă la aceste semnale.

Annabelle încuviință din cap. Cât de drag îi era omul acesta Doctorul Hadley le trata de ani de zile pe fetele de la bordel și d fiecare dată o făcea cu grijă și blândețe – nicicând cu brutalitat sau dispreț.

Medicul își așeză mâna peste a ei.

— Condoleanțe pentru soțul dumitale. A suferit mult?

Annabelle privi o clipă, mișcată, mâna ce o acoperea pe a ei p bancă, apoi dădu un răspuns amănunțit.

Doctorul o ascultă cu atenție, dând când și când din cap.

— Să înțeleg că acum ești singură?

— Da. Și nu. Am tocmit o călăuză care mă va însoți până în Idaho. Plecăm mâine dimineață; se aplecă și își așeză mâna pe brațul lui. Asta dacă nu credeți că n-ar trebui să pornesc într-o călătorie atât de lungă.

— Ei, aș! Ești abia la începutul sarcinii. Din spusele dumitale, doamnă McCutchens, abia ce ai pășit sau urmează să pășești în luna a doua. Și, după cum ți-am zis adineauri, totul pare să fie în ordine. Este firesc ca trupul dumitale să treacă prin anumite schimbări în această perioadă. Dar, dacă te apucă iar crampele și, mai ales, dacă ai sângerări, să te duci degrabă la doctor. Nu e ieșit din comun ca o femeie însărcinată să aibă sângerări, dar de cele mai multe ori acesta este felul în care ne avertizează corpul că există o problemă. Așa că te sfătuiesc să te odihnești mult și să asculți ce îți spune corpul.

Arcuindu-și sprâncenele cărunte, așteptă până ce ea încuviință din cap, apoi o bătu ușor pe mână și se ridică.

— Te superi dacă te întreb de o fată pe care am tratat-o mai demult la bordel?

Văzând că Annabelle clatină din cap, doctorul continuă.

— Era foarte tânără, avea părul lung, negru...

— Sadie.

— Da, pare-mi-se că așa o chema. Ce s-a întâmplat cu copila aceea? N-am mai văzut-o de ceva vreme.

— Și eu aș vrea să știu, domnule doctor. Nu cu mult timp în urmă, după ce m-am întors în oraș, m-am dus s-o vizitez la

bordel, dar ea nu mai era acolo. Fetele mi-au spus că dispăruse de curând; năpădită de regretul că nu reușise s-o ocrotească, Annabelle își încleștă maxilarele. Fetele s-au trezit într-o dimineață și i-au găsit odaia goală. Cineva a luat-o, dar nu se știe cine; își fixă mâinile. Perna îi era pătată de sânge.

— Ei, asta explică totul; doctorul Hadley clătină abătut din cap. În ultimele luni gândurile mi-au zburat la ea, aparent fără niciun motiv, în cele mai ciudate momente. Și de fiecare dată simțeam imboldul de a mă ruga. Neștiind pentru ce anume să mă rog, am încredințat-o, iar și iar, în grija lui Dumnezeu.

La auzul cuvintelor lui, Annabelle simți aprinzându-i-se în suflet speranța.

— Nu mă las până ce n-am s-o găsesc, chiar de va fi s-o caut în fiecare bordel, sală de jocuri și cârciumă dintre Willow Springs și Idaho.

— Chiar te cred în stare. Fii cu băgare de seamă, Annabelle, și Dumnezeu fie cu tine; medicul ridică iar o sprânceană. Și cu cei la care se află Sadie, atunci când îi vei găsi.

În seara aceea, Annabelle își luă inima în dinți și traversă curtea întunecată, cu cănile în mâini. Înarmată cu cele două cafele, intră în hambar, știind cumva că Jonathan și-ar fi dorit să mai facă o încercare.

Orientându-se după luminița roșiatică a unei lămpi cu petrol, îl zări pe Matthew în fundul hambarului, rezemat de un butoi, cu privirea aplecată spre foaia pe care o ținea în mână. Se apropie și așteptă ca el să ridice capul. Dar el nu făcu nicio mișcare. Nu *voia* să deschidă el vorba. Uneori bărbatul ăsta putea fi atât de încăpățânat, atât de orgolios, mai că-i venea să...

Reprimându-și reacția firească, Annabelle afișă un zâmbet și făcu un pas mai aproape.

— M-am gândit să trec pe aici să văd ce mai faci.

Matthew sări ca ars în picioare și se răsuci spre ea. Annabelle făcu repede un pas înapoi, vărsându-și pe haine câțiva stropi de cafea fierbinte.

— Ce cauți aici? o întrebă Matthew iritat, ascunzând la spate hârtia pergaminată.

— Bună seara și dumitale, domnule Taylor, ripostă ea, tresărind din cauza arsurii ușoare – amintirea motivului pentru care venise îi domoli, însă, imediat sarcasmul. Îmi pare rău. N-am vrut să te sperii. Credeam că m-ai auzit venind.

— Nu m-ai speriat. Doar că...

Matthew clătină din cap, apoi se îndepărtă cu pași apăsați și vârî foaia în desagă.

Gestul atrase atenția Annabellei. Oare ce-o fi scris pe foaia aia de îl absorbise atât de tare? Ei îi plăcea să citească și o rodea curiozitatea să afle ce fel de lecturi prefera el. Preferatele ei erau cărțile de aventuri, care te făceau să te întrebi cine este personajul negativ și unde-i ascunsă comoara furată.

Matthew arătă spre grămezile de lăzi și cutii de lângă ei.

— Am luat deja toate proviziile de la magazinul universal și am să le controlez în seara asta, să mă asigur că nu lipsește nimic.

— Îți mulțumesc, dar nu acesta este motivul pentru care mă aflu aici.

Hotărâtă să meargă până la capăt, îi întinse o cană cu cafea.

Matthew se uită lung la cană, apoi înapoi la ea.

Nesiguranța din ochii lui o făcu să pufnească în râs.

— Poți să bei liniștit, pe cuvânt. Ți-am plătit deja o treime din leafă, domnule Taylor. Ar fi o nerozie să încerc să te otrăvesc acum; îi întinse iar cafeaua. Am să aștept până ce-om ajunge mai aproape de Idaho. Așa aș ieși mai câștigată, nu crezi?

Matthew pufni ușor, dar nu îi răspunse la glumă cu zâmbetul la care se așteptase. Luă cafeaua, dar nu bău din ea.

O fixă preț de o clipă cu privirea – apoi păru că s-a dumirit. Băgă mâna în buzunarul vestei și scoase un teanc de bancnote.

— Ăștia sunt banii care au mai rămas după cumpărarea proviziilor. Urma să ți-i dau dimineață. Sunt aproape șapte dolari, adăugă el pe un ton defensiv. Poți să-i numeri.

Vizita nu mergea deloc așa cum plănuise ea.

— Îți mulțumesc, domnule Taylor, dar poți ține banii. Fără îndoială că pe drum va trebui să cumpărăm și alte provizii.

— Voiam doar să știi câți bani au rămas.

— Am încredere în dumneata, domnule Taylor.

Rostise cuvintele aproape pe negândite, iar neadevărul lor făcu ca tăcerea ce urmă să fie și mai apăsătoare.

Privirea lui deveni admirativă.

Așadar ea îi adusese cafeaua din dorința de a încheia un soi de armistițiu înainte de plecare. Totuși, parcă nu îndrăznea să spere la atât de mult, atât de repede.

Își vârî banii înapoi în buzunar și își mută greutatea pe celălalt picior.

Annabelle înțelese că n-o voia acolo. Ceea ce îi adânci și mai tare hotărârea de a rămâne. În același timp, gândurile îi zburară la ciocnirea pe care o avuseseră pe verandă în urmă cu două zile și Îl rugă pe Dumnezeu să pună strajă gurii sale. Nu știa dacă există în Biblie o asemenea cugetare, dar era convinsă că s-ar cuveni să fie. Chiar dacă numai pentru ea.

Fără să aștepte vreo invitație, se așeză pe un scăunel de lângă perete și sorbi din cafea.

— Așadar... ești pregătit să părăsești Willow Springs?

Matthew își îngustă ochii.

— De ce întrebi?

Același ton defensiv.

— Doar așa, de dragul conversației.

Matthew schiță încet un zâmbet în colțul gurii.

— Te dai bine pe lângă angajat, carevasăzică!

Era un început.

— Cam așa ceva; aruncă o privire spre cafeaua lui, încă neatinsă. Vrei să beau eu prima ca să-ți dovedesc că nu e otrăvită?

Văzând scânteia ce se aprinse în ochii lui, nu îi fu greu să își imagineze replica tăioasă ce îi stătea pe limbă – că n-ar bea în ruptul capului din aceeași ceașcă cu ea.

Matthew sorbi din cafea, gestul său fiind un răspuns în sine.

— Sunt măgulită. Se pare că și dumneata ai încredere în min domnule Taylor.

— Nici pe departe. Dar m-am gândit că mai ai nevoie de min Încă o vreme.

Annabelle ridică o sprânceană.

— După cum ai spus, m-ai plătit deja. Cred că pot să bea liniștit din cafeaua făcută de dumneata măcar până ce – și î înclină capul într-o parte, chipurile îngândurat – până ce trecer de Wyoming.

— Și după aceea?

— După aceea s-ar putea să fiu nevoit să-mi fac singur cafeau

Chiar dacă umbrit de sarcasm, zâmbetul lui era since Nu avea încredere în ea, dar măcar era onest în privința ast Urmărindu-l, Annabelle încercă să nu analizeze motivul pentr care zâmbetul lui părea să o binedispună atât de tare.

— Parcă ziceai că nu știi să gătești. M-ai mințit?

— Nu. Dar între gătit și moarte, cred că aș alege, totuși, gătitul

Se uită la ea și fața i se întunecă subit, de parcă abia acun și-ar fi amintit cu cine stătea de vorbă. Luă încă o gură de cafea privind-o peste marginea cănii, apoi vărsă restul pe jos.

— Cred că mi-a fost de ajuns pentru o seară.

Annabelle îl studie preț de o clipă, apoi se ridică. El c îndepărta, iar ea se lăsa îndepărtată. Atinsese deja scopul pentr care venise.

Capitolul 17

— Vasăzică, încă tot nu știi nimic de Sadie?

Kathryn așeză ultimul pachet de cafea în lada de lemn și bătu în cuie capacul lăzii.

— Nimic pe fața pământului, răspunse Annabelle, trecând în revistă lucrurile rămase pe masa din bucătărie, după care îi relată lui Kathryn ceea ce le spusese soților Carlson joi seară.

În afară de copii, toți se treziseră devreme. Dincolo de lumina caldă din bucătăria Carlsonilor, lumea era încă învăluită în întuneric. De emoție, Annabelle aproape că nu închisese un ochi toată noaptea și acum resimțea deja efectele lipsei de somn. Inspiră adânc și așteptă să îi treacă durerea de șale, atentă să nu o arate.

Larson intră în bucătărie și privi în jur.

— Ce mai rămâne de încărcat?

— Ce ne mai dați? întrebă și Patrick, ivindu-se în spatele lui.

Annabelle arătă spre lada pregătită adineauri de Kathryn, apoi spre alte două de pe masă.

— Mulțumesc, băieți. Mai avem puțin și am isprăvit.

Bărbații încuviințară din cap, își săltară lăzile pe umeri și se făcură nevăzuți.

Acum că venise timpul să părăsească Willow Spring, sentimentele îi erau împărțite. Seara trecută se dusese la cimitir să pună flori proaspete pe mormântul lui Jonathan. În mod straniu, însă, asta nu o întristase atât de tare precum crezuse. Știa că soțul ei nu mai este de mult în acea groapă. Jonathan își începuse deja noua viață în împărăția cerului, oriunde se afla aceasta, așa cum și-o va începe și ea în curând pe a ei. Departe de aici.

Cel mai tare o întrista despărțirea de prietenele sale. Privi spre Kathryn și Hannah, ce sporovăiau în celălalt capăt al bucătăriei

în timp ce împachetau ultimele câteva lucruri. Își dorea să i poată întipări în minte fiecare amănunt al acestei clipe, ca atun când va fi departe și cuprinsă de dor, să își poată aminti cu clar tate părul lor de culori contrastante – lungile plete bălaie ale l Kathryn, răsucite într-un coc, și buclele negre ce se revărsau p spatele lui Hannah – sunetul cald al râsului lor și, mai presus c toate, plăcutul sentiment de a se ști acceptată de ele.

Oare își va face prieteni acolo unde avea să meargă? O mi care de dincolo de fereastra bucătăriei îi atrase atenția și văzu siluetă întunecată ieșind din hambar. Recunoscu imediat me sul apăsat și sigur al lui Matthew. Gândul îi zbură la armistițiu tacit pe care îl încheiaseră seara trecută. Poate că avea să-și fac totuși, un prieten în călătoria aceasta.

Simți o atingere pe umăr și se întoarse.

— Dacă între timp aflăm ceva despre Sadie, îți vom da d știre, îi spuse Kathryn în chip de îmbărbătare.

Annabelle dădu din cap, dar în adâncul inimii știa că n-or s afle nimic. Cei ce o luaseră pe Sadie plecaseră de mult. Când s întoarse să-și reia lucrul, o surprinse pe Hannah deschizând c cutie ce fusese deja sigilată. În mod normal nu ar fi acordat nicio atenție acestui lucru, dar expresia vinovată de pe chipul prietene sale îi trezi suspiciunea. Femeia asta, Dumnezeu s-o ajute, nu era în stare să se prefacă nici chiar dacă i-ar fi depins viața de asta. Hannah strecură ceva înăuntru și apoi închise la loc capacul lăzii.

Annabelle se apropie de ea.

— Ce faci tu acolo?

— Poftim? Hannah își îndreptă spatele și își netezi fusta. Ăă... nimic... împachetam și eu ce-a mai rămas...

Annabelle săltă capacul lăzii și slobozi un oftat.

— Vai, nu, Hannah! Acestea sunt două dintre cele mai bune șervete ale tale. Și n-ai decât patru de toate!

Surprinderea disimulată de pe chipul prietenei sale se topi într-un zâmbet.

— Poate c-or să aducă un strop de civilizație în lunga voastră călătorie. Folosește-le din când în când și gândește-te la noi.

— Vai, Hannah, dar nu pot să le...

— N-are rost să i te împotrivești, Annabelle, făcu Kathryn pe un ton conspirativ. E adevărat ce se spune despre nevestele pastorilor. O fi ea dulce ca mierea pe dinafară, dar pe dinăuntru e tare ca stânca.

Știind că era adevărat, Annabelle se uită la acele comori brodate și simți că îi dau lacrimile.

— Îți mulțumesc, Hannah, șopti ea, trecându-și degetul peste migălos lucrata literă „C" înconjurată de floricele delicate.

— Când mergi s-o cauți pe Sadie, promite-mi că ai să-l iei și pe Matthew cu tine; Hannah își așeză mâna pe brațul ei. Să nu te duci singură prin locurile acelea. Mai ales noaptea. E periculos.

Annabelle dădu evaziv din cap și speră că prietenele sale o vor tălmăci drept consimțire.

— Nu uitați că sunt obișnuită cu astfel de locuri, și de oameni. N-o să pățesc nimic.

Kathryn, care tocmai împăturea un prosop, se opri brusc din lucru.

— Annabelle McCutchens, ăsta n-a fost un „da".

— Și noi așteptăm un „da", i se alătură Hannah, punându-și mâinile în șold, cu o mină – ce doar se voia – amenințătoare.

Annabelle nu își putu reprima un zâmbet.

— Nu mi-e frică să mă duc singură. Cunosc mersul lucrurilor. Am să fiu cu băgare de seamă, vă promit.

— Și eu am oarece habar despre cum merg lucrurile prin locurile acelea și aș fi mai liniștită să știu că Matthew este cu tine, ripostă Kathryn, încercând, fără succes, să adopte un ton sever.

Văzând că Annabelle nu pare prea convinsă, adăugă oftând:

— Ești cea mai încăpățânată femeie pe care am cunoscut-o vreodată, doamnă McCutchens.

Hannah ridică o sprânceană.

— La drept vorbind, doamnă Jennings, nu știu care dintre voi două este mai încăpățânată decât cealaltă.

Kathryn rămase cu gura căscată.

— Și tu de partea cui ești, mă rog, doamnă Carlson?

Annabelle le asculta amuzată. Cât de tare îi vor lipsi acest femei! Venindu-i o idee, își drese glasul.

— Eu nu știu cine de partea cui îi, dragile mele, spuse ea, im tând-o perfect pe miss Maudie, dar, știind cât suntem de *desto nice*, îs sigură că Dumnezeu ne-a plămădit pe tustrele din acela aluat.

Ar fi putut jura că râsul lor s-a auzit până în celălalt capăt a orașului.

— Cel mai tare mă îngrijorează relația dintre voi, Matthew Asta îmi ridică semne de întrebare.

Matthew și pastorul Carlson se întoarseră în hambar. Matthew își aranjă mănușile, apoi își săltă încă două lăzi pe umăr. Încă câteva drumuri și vor fi încărcat totul. Nu dormise bine noaptea trecută. Nu putuse scăpa de presentimentul că avea să se întâm ple ceva rău.

Nevrând să se despartă certat de pastorul Carlson, se străduu să își ascundă iritarea.

— La ce vă referiți, mai exact, domnule pastor, când spuneț „relație"?

— La faptul că porniți la drum împreună când voi doi aproape că nu vă vorbiți.

Carlson luă două cutii și îl ajunse din urmă.

— Ei, asta nu e adevărat. De vorbit, vorbim.

Când ea nu îi lăsa de ales.

Carlson pufni, neîncrezător.

— Da, când nu aveți încotro. Și, chiar și atunci, din vârful buzelor. Iar între voi plutește mereu o încordare mocnită, primejdioasă ca apele râului când se umflă la dezgheț și stau să dea pe dinafară.

Încercând să câștige timp, Matthew așeză lăzile lângă căruță și se întoarse în hambar. Nu prea îi ardea de discuții la orele mici ale dimineții – și cu atât mai puțin de una ce atingea o coardă atât

de sensibilă. Bine măcar că Jennings le ajuta pe femei în casă și nu era de față să audă toate astea.

Încordare mocnită... Oftă. Asta descria perfect ceea ce simțea când se afla în preajma Annabellei. Ceva ascuns ce plutea, nevăzut, între ei, pe cât de supărător, pe atât de imprevizibil. Se întâmpla adesea să discute despre un lucru și să aibă brusc senzația că ea vorbește despre cu totul altceva. Îi făgăduise lui Kathryn Jennings că va încerca să o privească pe „scumpa ei prietenă" cu alți ochi, dar aceasta avea să fie o promisiune greu de onorat. În ceea ce îl privea, Annabelle Grayson rămânea femeia care îl ademenise pe Johnny în mrejele ei și îi furase moștenirea. Acceptase slujba doar de nevoie. Trebuia să părăsească Willow Springs și ea era singura lui cale de scăpare. Și-apoi, Annabelle Grayson avea ceva ce era al lui. Ceva ce era hotărât să își revendice.

Așeză o ladă peste o alta.

— Ne purtăm civilizat unul cu altul, domnule pastor.

— Tocmai asta e, Matthew. Sunteți politicoși unul cu altul – uneori chiar prea politicoși. Dar totul este doar o fațadă; Carlson clătină din cap, vădit îngrijorat. Mie, cel puțin, așa mi se pare.

Matthew își reprimă un oftat. O durere ascuțită îi săgetă ceafa și începu să îi bubuie tâmplele. Simți că îi crapă capul când săltă cele două lăzi pe umăr și porni cu ele spre căruță, cu pastorul după el.

N-o văzuse încă pe Annabelle în dimineața asta, dar îi auzise râsul cu câteva clipe în urmă – râs care probabil că trezise din somn jumătate din oraș. Râdea mult când se afla în tovărășia lui Hannah și a lui Kathryn. Adineauri, când le auzise râzând, simțise cum se aprinde în el o scânteie de invidie, un sentiment ce nu îi convenea și pe care nu și-l putea explica.

Își întoarse privirea spre casă, nădăjduind în sinea lui că Annabelle nu va fi gata la timp. Ce mutră va face duduia când îi va aminti că ea ținuse morțiș să pornească la drum chiar la răsăritul soarelui! Gândul reuși imediat să îl binedispună.

Carlson își lepădă și el povara lângă căruță și slobozi un oftat.

— Domnule pastor, începu Matthew, dorindu-şi sincer s poată spune ceea ce voia să audă acesta, cred că înţeleg unc bateţi. Şi vă înţeleg îngrijorarea. Recunosc că sunt clipe cân mă simt şi eu îngrijorat. Mă întreb dacă nu cumva e o greşea să pornesc la drum cu această femeie. Dar m-a angajat, eu ai acceptat slujba şi urmează să plecăm în mai puţin de un ceas.

Îşi coborî, şovăielnic, privirea. Nimic din ceea ce spusese n sunase aşa cum trebuie.

— E ca şi cum mi-aţi cere să schimb ceea ce simt în adânci sufletului, şi nu pot. Nu pot s-o fac de la o zi la alta. Ori de cât ori mă uit la ea, îl văd pe frate-meu şi îmi amintesc că...

I se urcă un nod în gât şi îşi întoarse privirea, întrebându-s cât de sincer ar trebui să fie. Aducând vorba despre pământ sai despre faptul că Annabelle recunoscuse oarecum că se măritas cu Johnny doar din interes, nu ar fi făcut decât să tulbure şi ma mult apele. Mai cuminte era să se rezume la adevărul general.

— Îmi amintesc că Johnny nu se mai întoarce niciodată. Oar lucrurile n-ar fi stat altfel, dacă n-ar fi întâlnit-o pe femeia asta Dacă ea ar fi rămas la bordel?

Preţ de o clipă, Carlson nu zise nimic.

— Să înţeleg că o învinovăţeşti pe Annabelle pentru moarte lui Jonathan?

Matthew se gândi la mama lui. Era posibil ca Johnny să f murit din aceeaşi cauză? Nu putea fi sigur şi ştia că niciodată nu va putea dovedi cum s-au petrecut, de fapt, lucrurile. Anevoie reuşi în cele din urmă să clatine din cap drept răspuns la întrebarea lui Carlson – şi asta îndeosebi fiindcă era răspunsul dorit de pastor. În sinea lui, încă o considera pe Annabelle Grayson parţial vinovată.

Carlson îl aţinti o clipă cu privirea – chiar dacă umbrele cenuşii ale zorilor îi mascau ochii, era clar că nu îl credea – apoi porni abătut spre hambar.

Matthew aşeză câteva lăzi în căruţă şi dădu să urce, dar ezită. Îşi întoarse privirea spre munţii mult iubiţi ce se înălţau semeţi în vest, cu întunecatele lor piscuri ascuţite cu reflexe vineţii,

abia deslușite pe fundalul întunecat al cerului. Ar fi vrut să-și poată întipări pentru totdeauna în minte această priveliște. Pajiștile de lângă casa Carlsonilor erau încă scufundate în tăcere. Câtă pace! De-ar fi simțit și el aceeași pace în suflet...

Estimând că soarele avea să se înalțe la orizont în cel mult o jumătate de ceas, urcă în spatele căruței. Sub coviltir totul era învăluit în umbre. Legă strâns cu o sfoară mai multe lăzi.

— Unde vrei să-l pun?

Ridicând privirea, Matthew îl văzu pe Carlson legănând pe umăr un sac mare cu făină.

— Dați-l încoace.

Luă sacul, îl fixă între un cufăr și o ladă în mijlocul căruței și apoi îl acoperi cu o învelitoare dată cu ulei ca să apere de umezeală.

— Veți călători vreme îndelungată. Singuri. Doar voi doi. Nopți în șir.

Matthew ridică privirea. Admira francheța lui Carlson, dar asta era parcă prea de tot.

— Dacă vă referiți la onoarea ei, puteți sta fără grijă, domnule pastor; râse forțat. Vă dau cuvântul meu că n-am să mă ating de ea.

— Cu dumneata pe post de călăuză, îmi fac griji nu atât în privința onoarei, cât a liniștii ei sufletești.

Era nițel cam târziu să își facă orișicine griji în privința onoarei Annabellei Grayson, gândi Matthew, îndreptându-se din spate cât putu el de bine în căruța înghesuită. Îl ațintì pe Carlson cu privirea, încercând să îi citească gândurile. Dar privirea răbdătoare a pastorului nu dezvăluia nimic. Dacă ar fi avut vreo înclinație pentru jocurile de noroc, predicatorul ar fi fost un adversar redutabil. Matthew își simți buzunarele mai goale numai gândindu-se la asta. Ferecând bine gândul înainte ca el să ia proporții, sări jos din căruță.

Vâjâitul din tâmple deveni înnebunitor. Trebuia să bea niște cafea.

— M-am învoit să o însoțesc pe doamna McCutchens până în teritoriul Idaho și exact asta am să fac. Am experiența drumului. Știu la ce să mă aștept și de ce să mă feresc...

Văzând că pastorul nu răspunde, Matthew își masă mușchii din partea stângă a grumazului și oftă cu năduf.

— V-am dat deja cuvântul meu de onoare. Ce mai vreți de la mine?

— Vreau ca tonul dumitale să oglindească seriozitatea promisiunii pe care ai făcut-o, domnule Taylor. Asta vreau.

Matthew se holbă la el, mut în fața unei sincerități atât de brutale. Îl plăcea pe Patrick Carlson și în scurtul răstimp petrecut împreună ajunsese să îl respecte. Era usturător gândul că, dacă alegerea călăuzei i-ar fi revenit lui, pastorul l-ar fi ales pe Bertram Colby. Ba mai mult, probabil că o sfătuise pe Annabelle să nu îl angajeze. Revelația îl lovi cu forța unui pumn. Încă un om căruia îi înșelase așteptările...

Își săltară, tăcuți, pe umeri ultimele lăzi rămase în hambar și le duseră la căruță.

— Înainte să pleci, Matthew, aș vrea să-mi faci o promisiune; glasul pastorului deveni mai blajin.

Matthew încuviință din cap.

— Promite-mi că vei avea grijă de soția lui Jonathan McCutchens. Orice ai crede dumneata despre ea, Jonathan a ales-o pe Annabelle să-i fie soață. A iubit-o. Iar eu simt că am o datorie morală față de Jonathan în acest sens, răspunderea de a mă încredința că ultimele sale dorințe vor fi respectate.

Cuvintele „datorie morală" asociate numelui fratelui său șterseră orice gând din mintea lui Matthew, în afară de unul. Chiar dacă nu apucaseră să se împace, Johnny putea, totuși, să se bizuie pe el de dincolo de mormânt. Indiferent de sentimentele lui, va avea grijă ca Annabelle Grayson să ajungă cu bine în Idaho. Nu de dragul ei, ci de dragul lui Johnny.

Îl privi pe Carlson drept în ochi.

— Aceste ultime zile n-au fost ușoare pentru mine, domnule pastor. Și îmi dau seama că nici pentru ea. Uneori v-am răspuns

scurt și tăios și vă rog să mă iertați. Iar în dimineața asta am să-mi cer bucuros iertare și de la doamna McCutchens. *Nu că ar folosi la ceva,* adăugă el în gând. Viața mi-a dat numai lovituri crunte de când m-am întors aici, dar mi-am luat un angajament și am de gând să îl onorez. Așa că, drept răspuns la întrebarea dumneavoastră... da, domnule pastor, voi avea grijă de Annabelle McCutchens și mă voi încredința că ajunge cu bine în Idaho.

Carlson îl pironi o clipă prin întuneric, apoi își așeză mâna pe umărul lui și dădu o dată din cap.

În momentul acela, de după căruță își făcu apariția Hannah, cu două cafele aburinde în mâini.

— Poftiți, domnii mei. Mai avem puțin și isprăvim treaba și în casă.

Zicând acestea, Hannah întinse fiecăruia câte o cană și porni înapoi spre casă.

Carlson se rezemă de căruță și sorbi încet din cafea. Matthew i se alătură, savurând la rându-i gustul bogat și fin al licorii.

— Soția dumneavoastră face o cafea nemaipomenită. Tare o să-mi lipsească gustul ăsta pe drum.

— N-aș crede. În dimineața asta Annabelle a făcut cafeaua; anticipând parcă neîncrederea lui Matthew, Carlson încuviință din cap. Hannah a învățat-o să gătească înainte ca ea și Jonathan să se mute la Denver. A durat ceva vreme, dar în cele din urmă Annabelle a căpătat îndemânare. Prepară cei mai fragezi pesmeți cu praf de copt din câți ai gustat vreodată. Erau preferații lui Jonathan; îi făcu cu ochiul. Nu sunt cu nimic mai prejos decât cei făcuți de Hannah, dar să nu-i spui nevesti-mii că am zis asta.

Recunoscător pentru această turnură a conversației, Matthew rămase tăcut, lăsându-l pe Carlson să călăuzească discuția pe făgașul dorit de el – ceea ce oricum nu se îndoia că va face.

— Știai că Jonathan și Annabelle s-au cunoscut aici, în casa noastră?

— Glumiți, desigur.

Carlson râse încetișor.

— Ba nu glumesc deloc şi, la drept vorbind, mă surprinc faptul că nu m-ai întrebat niciodată de asta. Bănuiam că ştii dej Da, s-au întâlnit chiar aici... în casa *predicatorului*, adăugă e accentuând ultimul cuvânt.

— Hm... Eu credeam că a cunoscut-o la... lucru.

Matthew regretă imediat gândul rostit cu voce tare. Johnn frecventase casele de toleranţă în tinereţe. Totuşi – nu că Matthev ar fi încuviinţat asta câtuşi de puţin – una era ca un bărbat s calce de câteva ori pragul unui bordel şi cu totul altceva c o femeie să aleagă să îşi câştige traiul în acest fel.

— Voiam să zic că... aveam impresia că, poate, Johnny...

— Nu trebuie să îi găseşti scuze fratelui dumitale, Matthew Jonathan a fost un om cumsecade. Dar ştiu că nu a fost nici p departe perfect. Nu sunt un om care roşeşte cu una, cu două, da trecutul lui Jonathan, ei bine, a fost unul plin de culoare; pastoru îşi înclină uşor capul într-o parte.

Gândindu-se la şotiile puse la cale de Johnny pe vremea cânc erau copii, Matthew schiţă un zâmbet în colţul gurii.

— Fără doar şi poate, încuviinţă el încet, năpădit de senti mente dulci-amare.

Carlson îşi aşează cana pe platforma căruţei.

— Unul dintre motivele care făceau compania lui Jonathan atât de agreabilă era faptul că nu încerca să ascundă greşelile pe care le-a făcut. Nu că ar fi fost mândru de ele, nici vorbă de aşa ceva! Doar că n-a încercat niciodată să pară altfel decât era. Jonathan avea darul de a-i face pe oameni să se simtă în largul lor în preajma lui... oricine ar fi fost ei.

Oarecum, îi făcea plăcere să discute despre fratele lui, dar discuţia ameninţa totodată să dezlănţuie un şuvoi de emoţii pe care prefera să le ţină zăgăzuite.

— I-am cununat aici, în apropiere, continuă Carlson, arătând cu capul spre malurile râului Fountain Creek. Şi pot să-ţi spun că uniunea lor este legală în toate privinţele. Atât în faţa legii... cât şi a lui Dumnezeu.

Trecu o clipă până ce Matthew realiză ce spunea, de fapt, pastorul.

— Nu m-am îndoit niciodată de legalitatea căsătoriei lor, domnule pastor. Singura mea întrebare către Johnny a fost de ce a făcut-o.

— Și ți-a dat un răspuns?

— Nu unul mulțumitor.

— Ești sigur că i-ai ascultat răspunsul cu atenția cuvenită?

— Cât se poate de sigur. Doar că nu înțeleg în ruptul capul de ce ar alege orișice bărbat o femeie ca asta.

Spre surprinderea lui, Carlson zâmbi.

— O femeie ca asta..., repetă el cu aceeași expresie răbdătoare pe care o avusese adineauri, așteptând în mod vădit ca Matthew să spună mai departe.

Dar Matthew rămase tăcut și se simți ușurat când, într-un târziu, Carlson se ridică și se întoarse în casă.

Își termină cafeaua – observă că nu era zaț pe fundul cănii lui – apoi puse cana la o parte și se îndreptă spre cei patru cai suri ce așteptau înhămați la căruță, gata de plecare. Ceilalți doi erau priponiți în spatele căruței, împreună cu vaca de lapte. Pe parcursul călătoriei avea să deshame, prin rotație, câte doi cai odată, ca animalele să își refacă, pe rând, puterile. Erau șase armăsari pe cinste ce vor străbate, spera el, fără nicio problemă distanța până în Idaho – Johnny făcuse o alegere bună.

Calul său șarg, care era, de asemenea, legat în spatele căruței, se cabră și necheză, încercând parcă să îi atragă atenția. Matthew se apropie și mângâie moțul alb dintre ochii lui Manasseh, șoptindu-i blând:

— Mai e puțin și pornim, băiete.

Calul părea la fel de nerăbdător ca el să pornească iar la drum.

— Ești gata de plecare, domnule Taylor?

Annabelle aștepta lângă capră, cu geanta de voiaj în mână. Matthew se apropie de ea, fără tragere de inimă.

— Da, doamnă, sunt gata. Dar înainte de toate...

I se puse un nod în gât. Amintirea promisiunii făcute pastor lui îl ajută, totuși, să continue.

— Trebuie să îmi cer iertare.

Annabelle ridică o sprânceană, dar el o ignoră și, plecându-capul, alese să pironească în schimb pământul bătătorit de su cizme. Era mult mai greu decât își închipuise.

— Am fost repezit cu dumneata în aceste câteva zile și. Se căzni să ridice privirea. Și îmi cer iertare.

Annabelle îi scrută, neîncrezătoare, chipul, apoi privi pest umărul lui. Matthew se întoarse și îi văzu pe soții Carlson aștep tând lângă casă împreună cu copiii lor și cu familia Jennings.

— Pentru că trebuie? întrebă Annabelle în șoaptă.

— Poftim?

— Îți ceri iertare pentru că trebuie sau pentru că vrei, dom nule Taylor?

Dură o clipă ca Matthew se priceapă tâlcul întrebării. Oare d ce încerca femeia asta să sape mereu dincolo de aparențe?

— Ți-am prezentat scuzele mele, doamnă McCutchens Motivul pentru care am făcut-o nu contează.

Nici prin cap nu îi trecea să se justifice în fața ei. Femeia n-avea decât să îi accepte scuzele sau să le respingă.

— Bine, dar motivul pentru care sunt rostite face ca scuzele să fie sincere... sau nu.

Matthew își încleștă fălcile. Uite cine vorbește despre sinceritate! Desluși un surâs abia perceptibil răsărind nu pe buzele, ci în ochii ei albaștri. Era genul de farmec femeiesc care l-ar fi atras pe Johnny. Dar asupra lui Matthew avu efectul exact opus.

— Ai în continuare scuzele mele, doamnă McCutchens. Dumneata poți să faci cu ele ce dorești.

Annabelle strânse din buze, cântărind parcă oferta.

— Socotesc că va trebui să mă încred în sinceritatea dumitale; aruncă un zâmbet credibil peste umărul lui, destinat probabil celor ce îi urmăreau de la distanță, apoi adăugă ceva mai tare: Îți accept scuzele, domnule Taylor, și îți mulțumesc pentru cuvintele amabile.

Matthew pufni ușor și văzu cum zâmbetul ei devine și mai luminos. Era, desigur, doar teatru. Annabelle îi ghicise lipsa de sinceritate și o știau amândoi. Dar pesemne că ea voia să lase impresia că și-au rezolvat neînțelegerile înainte de a porni la drum. Ce fățarnică...

Bine, dar adineauri, când discutase cu Carlson, nu făcuse și el același lucru? În fond, tocmai de aceea acceptase să își ceară iertare de la ea.

Iritat de descoperire, Matthew își luă pălăria de pe capră, dornic să părăsească Willow Springs o dată și pentru totdeauna. Ce păcat că, odată cu orașul, nu o putea lăsa în urmă și pe Annabelle Grayson!

Capitolul 18

Annabelle lucra cu repeziciune în întunericul tot mai adânc. Adună şomoioage de iarbă uscată pe post de iască şi aranjă o grămăjoară de surcele din rezerva de lemne pe care o aveau în căruţă. După distanţa străbătută de la răsăritul soarelui, când părăsiseră oraşul, se simţea sleită de puteri şi, în mod straniu, nemulţumită de ea însăşi.

Se aşeză lângă vreascuri şi întinse mâna după cremene şi amnar, când cu coada ochiului îl zări pe Matthew. Rămase cu ochii aţintiţi spre el, urmărindu-l cum dezleagă caii de la căruţă.

Spre deosebire de Jonathan, care fusese înalt şi voinic, Matthew avea un fizic zvelt care îi îngăduia să se mişte cu o suplеţe de care era convinsă că nu este conştient. Cunoscuse mulţi bărbaţi prea siguri de farmecul şi de frumuseţea lor, dar siguranţa de sine pe care o emana Matthew – acea încredere tăcută în forţele proprii pe care o purta cu aceeaşi naturaleţe cu care îşi purta vechea vestă de piele – nu i se părea că ar izvorî din trufie.

Matthew îi surprinse privirea şi ea clipi stingherită din ochi.

După expresia lui întrebătoare, era clar că aştepta un răspuns.

Annabelle simţi că i se pune un nod în stomac.

— Iartă-mă, n-am auzit ce m-ai întrebat.

— Vrei să iau găleata ori ba? întrebă el, vădit iritat.

Annabelle rămase o clipă fără grai, apoi încuviinţă din cap, întrebându-se, un pic ruşinată, cum de un gest atât de mărunt o putea mişca atât de tare.

— Da, ţi-aş fi recunoscătoare. Îţi mulţumesc.

Matthew luă găleata din căruţă şi, fără să îi arunce măcar o privire când trecu pe lângă ea, porni spre pârâul pe care îl văzuseră mai devreme dincolo de povârniş.

Jonathan i-ar fi umplut găleata cu apă fără ca ea să fie nevoită să i-o ceară – era un lucru de la sine înțeles. Dar Matthew Taylor nu era soțul ei și nu se putea aștepta ca el să fie la fel de îndatoritor cu ea cum fusese Jonathan. Matthew era o călăuză și nimic mai mult. Gândul îi zbură la ziua în care i-a spus-o verde-n față, pe veranda Carlsonilor. Cum s-a mai întunecat la față!... Dacă o privire ar putea ucide, ea fără îndoială că ar fi deja moartă de mult.

Își potriviseră repede ritmul unul după celălalt în primele ceasuri ale călătoriei. Era, practic, un ritm al tăcerii. Ea călătorise în spatele căruței, pentru că acolo o condusese Matthew și ea nu voise să protesteze de față cu ceilalți înainte de plecare. Rederulă în minte scuzele forțate pe care i le prezentase în dimineața aceea și clătină din cap. Felul în care o privise...

Oricum i s-ar adresa Matthew, în ochii lui se citea clar părerea lui neschimbată despre ea.

Annabelle oftă din greu și se sforță să revină cu gândurile în prezent. Cu o fervoare înnoită, înșfăcă amnarul și cremenea și le poziționă deasupra grămăjoarei de iarbă uscată așa cum își amintea că obișnuia să facă Jonathan – bucata de oțel în formă de „C" în mâna stângă, aproape de surcele, și cremenea în mâna dreaptă.

Scăpără cremenea cu amnarul. O dată, de două, de trei ori.

Nimic. Nici măcar o scânteie.

Încercă din nou, consolată de gândul că uneori nici chiar lui Jonathan nu-i reușea până la a șaptea sau a opta încercare. Va ține socoteala. *Patru, cinci, șase...*

Jonathan obișnuia să aprindă focul de îndată ce se opreau undeva. Apoi își vedea de celelalte treburi în timp ce ea pregătea cina. Matthew considera, pare-se, că făcutul focului e treabă de femeie. Prea bine. Îi va dovedi că poate s-o facă.

Zece, unsprezece, doisprezece...

Voia să îi demonstreze lui Matthew, să *își* demonstreze că era îndeajuns de puternică să se descurce singură. De aceea își ascunsese până și lacrimile în dimineața aceasta, când își luase

rămas-bun de la soții Carlson și Jennings și de la copiii lor. Scena păruse să îl stânjenească pe Matthew și, având în vedere felul în care se despărțise acesta ultima dată de Jonathan, Annabelle trăsese concluzia că despărțirile nu se numărau printre punctele lui forte.

Kathryn și Larson o cuprinseseră într-o îmbrățișare, dar auzind vocea nesigură a lui Matthew în spatele ei, Annabelle ciulise urechile, încercând să audă schimbul de cuvinte.

— ... și vă mulțumesc pentru amabilitatea pe care mi-ați arătat-o, domnule pastor. Dumneavoastră și întreaga familie. Cine știe, poate c-o s-ajung să duc dorul discuțiilor noastre.

— Mie sigur au să-mi lipsească, replică Patrick râzând.

Douăzeci și unu, douăzeci și doi, douăzeci și trei...

Annabelle continua să lovească amnarul de cremene, fără niciun rezultat. Ceea ce spusese și făcuse apoi Matthew în dimineața aceasta o mișcase cum n-ar fi crezut că ar fi vreodată cu putință. Amintirea îi puse un nod în gât.

— Lilly, luna viitoare este ziua ta. Ieri, când am fost în oraș, ți-am luat un mic cadou. Nu e cine știe ce, dar... Matthew își vârî mâna în buzunar și scoase o panglică de culoarea levănticii, pe care o desfășură și o așeză cu grijă în palma deschisă a fetiței. Culoarea m-a dus cu gândul la ochii tăi. M-am gândit că o să-ți șadă bine prinsă în păr.

Lilly îl strânse emoționată în brațe.

Matthew se uită la Patrick, parcă în căutare de călăuzire. Văzând că Patrick arătă cu capul spre Lilly, Matthew mângâie ușor spatele fetiței, apoi se desprinse din îmbrățișare și se întoarse spre micul Bobby.

— Și pentru tine am ceva, tinere, spuse el, punând o caramelă în palma băiețelului.

Micuțul îi răspunse printr-un zâmbet radios ce făcea cât o mie de cuvinte.

Annabelle nu își mai amintea exact cuvintele rugăciunii pe care o rostise Patrick pentru ei după aceea, dar nu avea să uite

niciodată pacea care i s-a pogorât în suflet la auzul lor. Ar fi dat orice să poată păstra acea pace pentru zilele ce aveau să vină.

Douăzeci şi trei, douăzeci şi patru, douăzeci şi cinci...

Se opri şi se întinse, apoi îşi îndepărtă un fir rebel de pe frunte. Stomacul îi era gol, trupul istovit şi sufletul neliniştit. Chircindu-se din nou deasupra vreascurilor, începu să scapere iar cremenea cu amnarul.

La cea de-a patruzeci şi şaptea încercare, cremenea îi scăpă din mână şi colţul pietrei i se înfipse în degetul mare. O trecu un val de fierbinţeală şi îşi încleştă dinţii să nu dea rostire cuvântului ce îi ardea vârful limbii. Rana începu să doară. Închise ochii şi, ridicându-şi degetul la buze, simţi gustul sângelui.

— Nu ştii să aprinzi un foc?

Matthew stătea la câţiva paşi în spatele ei. Auzind neîncrederea din vocea lui, văzându-i atitudinea sfidătoare, acel aer de siguranţă tăcută pe care îl admirase la el cu numai câteva minute în urmă, Annabelle se făcu foc şi pară.

Nu ştii să aprinzi un foc?

Îşi încleştă maxilarele să reprime răspunsul tăios care îi stătea pe limbă. O, ba da, ştia *totul* despre aprinsul focurilor...

Aruncă o privire spre el. În ciuda aerului său plin de importanţă, Matthew părea să nu aibă habar de insinuarea ascunsă de întrebare. Cât de uşor i-ar fi să-i dea peste nas, amintindu-i ceea ce auzise toamna trecută, la colibă, în timpul conversaţiei lui cu Jonathan! Pe cât de îmbucurător era faptul că Matthew nu strecurase în întrebare nicio aluzie răutăcioasă, pe atât de supărător era rânjetul încrezut de pe faţa lui.

Matthew se foi de pe un picior pe altul şi o aţinti cu privirea.

— Deci, te descurci?

Cu fălcile încleştate, Annabelle simţi partea nerostită a întrebării – *sau nu?* – suspendată în aer, atârnând deasupra capului ei ca o secure gata să cadă. Va aprinde acest foc afurisit şi dacă va dura o noapte întreagă.

— Da, mă descurc.

Matthew se aplecă spre ea.

— Fiindcă, dacă ai nevoie de ajutor, doamnă McCutchens, ia tonul lui era plin de condescendență, nu trebuie decât să-mi cer

Dacă bărbatul ăsta trăia cu impresia că avea să-i ceară vrec dată ceva, se înșela amarnic...

— Nu, mulțumesc, domnule Taylor, răspunse ea cu un zâm bet forțat. Niciunul dintre noi nu se poate da în lături de la tre burile ce îi revin.

Ochii bărbatului scăpărară neprietenos.

— Da, parcă-mi amintesc să fi zis ceva de genul ăsta.

Annabelle se întoarse cu spatele la el.

Zgomotul înăbușit al pașilor lui ce se îndepărtau îi aduse ur sentiment de ușurare și de singurătate.

Se opriseră să ridice tabăra abia după lăsatul serii. Deși ar f vrut să se oprească cu măcar un ceas mai devreme, Annabelle nu spusese niciun cuvânt. Îi fusese rău mai toată dimineața dir cauza hurducatului constant al căruței, așa că pe parcursul zilei preferase în repetate rânduri să meargă pe jos. Îi spusese lui Matthew că putea face față ritmului impus de el și tocmai asta avea de gând să facă, oricât de greu i-ar fi fost, fără să se plângă. Atâta vreme cât nu punea în pericol pruncul. Urmând instrucțiunile doctorului Hadley, astăzi avusese grijă să nu se extenueze. Era doar istovită și flămândă și avea nevoie de odihnă.

Înșfăcă iar cremenea și amnarul. La cea de-a șaizeci și cincea încercare, o scânteie sări din amnar. Și se stinse imediat. La cea de-a șaptezeci și patra încercare, reuși să îndrepte o scânteie îndărătnică spre iască și suflă ușor în flăcăruia ce se aprinse. Adăugând șomoioage de iarbă uscată, privi cum se întețește focul și râse încetișor, fericită de izbândă. Va încălzi niște șuncă de porc și pesmeții rămași de la micul dejun și peste doar câteva minute vor putea cina.

Când se întoarse să arunce o privire în spatele ei, toată bucuria i se risipi.

De cealaltă parte a căruței, la vreo 15 iarzi de locul în care stătea ea în genunchi, ardea deja un alt foc de tabără, mai puternic

decât al ei. Matthew stătea culcat lângă foc, cu șaua sub cap și pălăria pe față.

Nu știa dacă să plângă sau să râdă. Fără îndoială că Matthew o privise cum se strofoca să facă focul, apoi aprinsese el unul cât ai bate din palme. Nu prea se gândise ea unde va dormi fiecare, dar nici cu gândul n-ar fi gândit că vor avea două focuri separate, atât de departe unul de celălalt.

Fusese prea multă vreme o paria, ca leprosul despre care citise deunăzi pe care, deși toți îl ocoleau de departe, Isus l-a atins cu mâna Lui fără nicio reținere. Apoi, într-o dimineață, în viața ei a apărut Kathryn Jennings și acel sentiment de izolare a început să se risipească. Kathryn a fost prima care i-a schimbat viața. I-au urmat, pe rând, Larson, Hannah și Patrick, iar apoi Jonathan. Jonathan *al ei*, cum îi spusese Patrick.

Toți oamenii aceștia au acceptat-o, au iubit-o. Atunci de ce se simțea atât de goală pe dinăuntru?

Luă din căruță cele trebuincioase, puse pesmeții și șunca în ceaun și agăță vasul pe trepiedul de fier pe care îl așezase deasupra flăcării. Apoi scrută preria ce se întindea, vastă, întunecoasă și pustie, de jur împrejur. Într-un târziu, privirea i se opri asupra luminii roșietice care dispărea în spatele piscurilor înzăpezite din vest. Și atunci înțelese...

Era din nou singură – așa se explica acest gol sufletesc. Toți cei care o iubeau – și pe care îi iubea – rămăseseră departe.

După câteva minute, ridică, folosind o cârpă, capacul ceaunului și scoase doi dintre cei trei pesmeți și o bucată generoasă de șuncă. Matthew nu ridică privirea când se apropie de focul lui de tabără, dar judecând după încordarea maxilarului, era în mod vădit conștient de prezența ei.

— M-am gândit că ți-o fi foame.

În momentul acela zări lângă el, pe salteaua de paie, o bucată neterminată de pastramă.

— Am mâncat deja, mulțumesc, răspunse el fără să se miște, cu fața ascunsă aproape în întregime de pălărie.

Hotărâtă să nu renunțe atât de ușor, Annabelle se apl
să așeze blidul de tinichea lângă el. Un junghi îi săgetă șal
și abdomenul. I se tăie respirația. Întinse o mână să își recap
echilibrul și, din greșeală, atinse piciorul lui Matthew.

Matthew sări ca ars în șezut, mărind distanța dintre ei.

Durerea dispăru la fel de repede precum se ivise. Annabe
trase adânc aer în piept.

Matthew se holba la ea, cu ochii plini de suspiciune.

Și atunci Annabelle înțelese... Matthew credea că îl atinse
dinadins. Și, judecând după alarmarea ce i se citea pe față, ac
gând îl speria de moarte. Sau îi provoca o scârbă nemaipomenit

Cu grijă, Annabelle se ridică și făcu un pas în spate, încercân
să arboreze un zâmbet politicos.

— Îmi pare rău, mi-am pierdut o clipă echilibrul... O fi di
cauza oboselii...

Matthew se uită la blid, apoi îi aruncă o privire.

— Am spus că am mâncat deja. Nu mi-e foame; arătă cu capu
spre focul ei de tabără. Ai face bine să te culci. Mâine pornin
de cum mijesc zorile și ne așteaptă două zile grele dacă vren
să ajungem la Denver luni, până-n lăsatul serii.

Când auzi de Denver, Annabelle realiză că încă nu îi spusese

— Luni seara am ceva de rezolvat acolo, așa că mă voi duce în
oraș de îndată ce alegem un loc de popas.

— Ai ceva de rezolvat? făcu el, vădit suspicios.

— Întocmai. Probabil că n-o să dureze mult.

Oricât de îngrijorate ar fi fost Hannah și Kathryn, aceasta era
o problemă pe care trebuia s-o rezolve singură. Și-apoi, locurile
acelea nu erau potrivite pentru un bărbat ca Matthew Taylor.
Oricât de onorabile erau intențiile ei, ultimul lucru pe care și-l
dorea era ca el să o vadă într-un bordel sau într-o cârciumă.

— Noapte bună, domnule Taylor, spuse ea încet.

— Ce treabă poate să aibă o femeie în oraș după lăsatul
întunericului?

Annabelle se opri și întoarse privirea, dăruindu-i un zâmbet
sec.

— Vai... sunt mișcată! Îți faci griji pentru siguranța mea?

— I-am dat cuvântul meu lui Carlson că voi avea grijă să ajungi cu bine în Idaho. Și asta am de gând să fac.

Annabelle râse încetișor, ridicând o sprânceană.

— Ia te uită... mai există cavaleri în câmpiile vestului!

Matthew nu păru să guste gluma.

În cele din urmă, Annabelle reuși să-și domolească buna dispoziție și adăugă pe un ton serios:

— Îți promit, domnule Taylor, că nu vom zăbovi acolo mai mult decât este necesar; cu gândul la ceea ce avea de făcut în Denver, se rugă ca, dacă Sadie era acolo, Dumnezeu să se îndure a-i călăuzi pașii până la ea. Ba dimpotrivă, dacă îmi ating scopul, va trebui să plecăm din Denver cât mai grabnic cu putință.

Capitolul 19

În drum spre salonul de pocher, Annabelle se întrebă din nou cum își dobândise Denver porecla de „giuvaer în inima deșertului". Nu de alta, dar această parte a orașului numai a podoabă nu aducea. Din fericire pentru ea, localurile pe care trebuia să le viziteze erau situate aproape unele de altele, în periferia estică a urbei, nu departe de locul în care își ridicaseră tabăra.

Străbătuse scurta distanță până în Denver în vreo zece minute. În seara asta, contrar așteptărilor ei, Matthew nu se arătase deloc curios să afle motivul vizitei sale în oraș. Lipsa întrebărilor arătase clar lipsa lui de interes. Pentru Matthew, ea nu reprezenta decât o obligație de serviciu, un mijloc de a-și atinge scopul și nimic mai mult. Și totuși, ea știa că lucrurile nu se rezumau la atât. Aversiunea profundă pe care i-o purta, în mod mai mult sau mai puțin conștient, Matthew îi dădea Annabellei speranța, cât de firavă, că într-o bună zi poate că își va schimba părerea despre ea. Nu de alta, dar ea învățase cu mult timp în urmă că acolo unde există sentimente puternice, există și posibilitatea unei schimbări. Nu ura, ci indiferența este cea care ucide speranța.

În fața salonului de jocuri de noroc, trotuarul era plin de sticle goale și gunoaie. Prin ușile deschise ale localului răsunau acordurile metalice ale unui pian și dinspre cârciuma de alături răzbătea un damf grăitor de băutură. Annabelle aruncă o privire în spate, de-a lungul străzii pe care venise.

La bordelul din oraș nu o găsise pe Sadie, dar întâlnise o veche cunoștință. După ce i-a trecut uluirea, amintindu-și cearta pe care o avuseseră cândva, Patrice a tratat-o cu oarecare reticență.

— N-am văzut nicio fată care să arate așa și crede-mă că aș fi ținut-o minte. Nu de alta, dar bărbații de pe-aici s-ar da în vânt

după una ca ea, iar asta mi-ar strica, fără doar şi poate, socotelile; Patrice o măsură din cap până-n picioare. Te ţii bine... chiar şi după atâta amar de vreme.

— Şi tu arăţi bine, zâmbi Annabelle, regretând că trebuia să mintă.

Adevărul fie spus, Patrice era şi acum una dintre cele mai frumoase femei din câte văzuse vreodată. Pletele ei blonde şi tenul alb ca spuma laptelui înnebuniseră întotdeauna bărbaţii, iar rochia elegantă pe care o purta acum era strânsă pe corp, accentuând marfa. Şi totuşi, faţa femeii, gura ei, aveau o asprime ce o îndureră pe Annabelle până în adâncul sufletului.

— Ai scăpat, vasăzică.

Annabelle încuviinţă din cap.

— Acum un an.

— Cine te-a răscumpărat?

— Un bărbat. El a plătit preţul cerut de Betsy.

Patrice îşi arcui sprânceana şi fluieră admirativ.

— Se vede treaba că l-ai impresionat.

Annabelle râse încetişor.

— De fapt, m-a cumpărat fără să vadă „marfa", cum s-ar zice.

Ochii machiaţi ai prostituatei se lărgiră de uimire. Apoi Patrice se încruntă şi, din suspiciune, Annabelle văzu desprinzându-se un nou sentiment. *Aleanul*. Îl recunoscu doar fiindcă, ani în şir, simţise la rândul ei acelaşi dor. Şi încă îl mai simţea.

Patrice dădu încet din cap, ca şi cum abia acum ar fi înţeles tâlcul vorbelor ei.

— Vasăzică îşi face altfel hatârul.

Nu era o întrebare, iar Annabelle înţelese imediat la ce se referea Patrice.

— Nu, nu m-a bătut. Jonathan nu m-a lovit niciodată.

— Vasăzică ţi-a dat deja papucii? pufni Patrice.

Annabelle îi povesti despre Jonathan şi văzu cum ochii lui Patrice se umplu de duioşie. Până în noaptea asta, nu se mai gândise la Patrice Bellington de ani de zile. Şi tot aşa dăduse uitării şi multe alte persoane pe care le cunoscuse cândva de aproape.

Zgomotele ce răzbeau din salonul de pocher o readuseră în prezent. La această oră târzie, localul era ticsit de mușterii. Nu o găsise pe Sadie la niciun bordel din oraș, așa că, până la următorul oraș, acest loc era ultima ei speranță. Urcă pe trotuar și, străduindu-se să își păstreze vie flacăra speranței, intră în local.

De pe o alee întunecoasă, Matthew o văzu intrând în clădire și apoi își lăsă încet capul în pământ. Era exact cum bănuise. Deși o părticică din el – de a cărui existență nici măcar nu fusese conștient până acum – sperase că ea îi va demonstra că se înșelase. Pastorul Carlson, Kathryn Jennings, toți... se străduiseră să îl convingă că Annabelle Grayson se schimbase.

Pare-se că el era singurul care nu se lăsase păcălit de ea.

Manasseh, pe care îl priponise în spatele lui, necheză. Matthew se apropie de cal și, mângâind moțul alb dintre ochii lui, întoarse iar privirea spre sala de jocuri. Cu gândul la bordelurile vizitate de Annabelle în ultimele două ceasuri, se întrebă ce rost mai avea s-o aștepte. Dacă ea avea de gând să se întoarcă la vechea ei îndeletnicire, el nu avea cum s-o oprească.

Fratele lui, pe de altă parte, plătise un preț mare pentru libertatea acestei femei – și nu doar în bani. Îl mânia gândul că Annabelle Grayson ar putea călca atât de repede în picioare sacrificiile pe care le făcuse Johnny pentru ea.

Aștepta, din ce în ce mai iritat, ascultând în minte ticăitul unui ceasornic imaginar marcând trecerea minutelor. Tocmai când se hotărî să se întoarcă la locul de tabără, o văzu ieșind. Nu era singură. Bărbatul se aplecă spre ea și îi spuse ceva. Annabelle clătină din cap. Matthew îl auzi pe bărbat râzând, dar nu putea deslușì ce își ziceau.

Bănuind cu ce se îndeletnicise femeia în ultimele minute, simți că i se strânge stomacul. Bărbații nu frecventau astfel de localuri doar ca să joace o partidă de pocher între prieteni. Îi veni în minte chipul lui Johnny și nodul din stomac deveni de-a dreptul

dureros. Cum putea să fie atât de lipsită de suflet şi de scrupule? Şi mai ales din moment ce se presupunea a fi însărcinată? După cele văzute, se îndoia şi mai abitir de existenţa aşa-zisei sarcini.

Se îndepărtă, dar la capătul străzii se opri brusc, şovăind. Cum să procedeze? Să se ducă la ea şi să o acuze de ceva ce nu putea dovedi? O cunoştea îndeajuns de bine ca să ştie că ar minţi. Ar scorni încă o minciună cât ai bate din palme. Nu, va trebui să o prindă asupra faptului, ca să nu mai aibă pe unde să scoată cămaşa. Cum de a putut Johnny să iubească o femeie ca asta?

Se săltă în şa şi se întoarse, pe ruta cea mai lungă, la locul de popas.

Stăteau unul lângă altul pe capră. Annabelle aruncă pe furiş o privire spre Matthew, dar nu încercă să intre în vorbă cu el. Nu de alta, dar în dimineaţa aceasta încercase de două ori şi niciodată nu ieşise bine. Noaptea trecută, când se întorsese la locul de tabără, fusese încântată să îl găsească încă treaz şi nădăjduise să poată sta de vorbă cu el, ca să îndepărteze cât de cât tensiunea dintre ei. Dar din tăcerea lui rece şi necruţătoare îi dăduse de înţeles, încă o dată, că drumul până în Idaho avea să fie unul înfiorător de lung.

Azi-noapte, în Denver, nu reuşise să afle nimic. Nimeni nu părea s-o fi văzut pe Sadie sau să fi auzit de o fată cu semnalmentele ei. La salonul de pocher, Annabelle se întâlnise, în schimb, cu un vechi „prieten". Acesta s-a ţinut de ea până afară, dornic de ceva mai mult. Când i-a spus că a lăsat acea viaţă în urmă, individul a pufnit în râs. De parcă ar fi fost o glumă. Amintirea răspunsului său îi adânci şi mai tare recunoştinţa pe care i-o purta lui Jonathan McCutchens şi bărbatului ce şedea acum lângă ea.

De n-ar fi fost Matthew Taylor, poate că nu l-ar fi cunoscut niciodată pe Jonathan. Aruncă, zâmbind, încă o privire spre Matthew şi cochetă cu ideea de a-i împărtăşi acest mic amănunt.

Dar se îndoia că în momentul de față el ar găsi amuzantă această ironie a sorții.

La amiază se opriră să se odihnească și să adape animalele. Matthew deshămă caii înaintași, răstimp în care ea pregăti prânzul. Pastramă de porc și pesmeți reci. Nu aveau timp să facă focul; asta putea aștepta până diseară. Annabelle îi umplu blidul și îl așeză lângă el. În dimineața de după prima noapte petrecută pe drum îi găsise blidul gol, lângă focul stins. Matthew îi spusese că mâncase deja și era sătul, dar se pare că pe parcursul nopții se răzgândise. Sau poate că doar aruncase mâncarea în tufișuri. Ce om îndărătnic.

Lucrau amândoi în tăcere. În cele din urmă, Matthew își înșfăcă blidul, trânti un „mulțumesc" și se retrase în locul unde priponise animalele. Încă nu o întrebase unde fusese azi-noapte în Denver. Pesemne că făgăduința făcută pastorului Carlson cum că va avea grijă ca ea să ajungă cu bine în Idaho nu se referea decât la timpul petrecut pe drum. Dacă Annabelle era atacată, desfigurată sau ucisă în timp ce se afla în oraș, „pe cont propriu", ghinionul ei. Gândul o făcu să zâmbească, știind că nici Hannah nu și-ar fi putut reprima un zâmbet la auzul unui asemenea comentariu.

După ce caii fură înhămați, Annabelle o luă pe jos înaintea căruței conduse de Matthew, trăgându-și boneta peste frunte să își ferească fața de razele soarelui de amiază. Îi făcea plăcere mersul pe jos și, mai ales, să fie departe de Matthew Taylor.

În după-masa aceea și în ziua următoare lăsară în urmă mile întregi de câmpie sălbatică și pustie, până ce Annabelle începu să aibă senzația că ei doi erau ultimii oameni rămași pe pământ. Un gând de-a dreptul înspăimântător. Voia să creadă că unele zone îi erau cunoscute, căci trecuse deja pe acolo cu Jonathan și cu caravana lui Brennan, dar adevărul e că nu recunoștea nimic. Câmpia golașă urca și cobora lin, mereu aceeași, cale de mile întregi, când, dintr-odată...

Cum stătea lângă Matthew pe capră, Annabelle zări ceva în depărtare – un memorial solitar, abandonat pe câmp. Recunoscând obiectul, Annabelle icni și se aplecă în față.

— Matthew! Oprește, te rog, căruța!

El nu dădu niciun semn că ar avea de gând să dea curs rugăminții.

— Sunt doar o grămadă de lucruri lepădate de alții. Nimic folositor.

— Ți-am spus să oprești, domnule Taylor: își întoarse privirea spre el, iritarea amenințând să-i umbrească bucuria. Te rog, adăugă apoi, ceva mai hotărât.

Aruncându-i o căutătură cruntă, Matthew se conformă și trase brutal hățurile. Gestul lui brusc o aruncă înapoi pe scaun, fapt care îl umplu, intui Annabelle, de satisfacție.

Prea încântată ca să se lase afectată de proasta lui dispoziție, Annabelle se dădu jos din căruță și se opri în dreptul scrinului din lemn de pin. Cum de uitase de el? Își trecu mâna peste blatul comodei, nevenindu-i parcă să creadă că se afla încă acolo. Se murdări când puse mâna pe scrinul acoperit de un strat gros de mizerie. Zâmbi și își șterse praful de pe degete.

— Căruța e plină ochi. Nu avem loc pentru nimic altceva.

Fără să bage în seamă vocea din spatele ei, Annabelle cercetă scrinul. Cel de-al doilea sertar lipsea, dar în afara faptului că trebuia să o spele bine – și să *se* spele – comoda era în stare bună. Aruncă o privire spre cele câteva lăzi pe care fusese nevoită să le lase în plata Domnului și văzu că erau goale. În apropiere, rămășițele unui foc de tabără explicau ce se întâmplase cu sertarul care lipsea, iar urmele de labe presărate pe câmpie arătau ce se întâmplase cu conținutul lăzilor.

Anticipând deja reacția lui Matthew, Annabelle se apucă să scoată sertarele goale.

— Ești bun să cobori și să vii să mă ajuți?

— Nu vorbești serios...

— Ți se pare că aș glumi, domnule Taylor?

Atentă să nu vatăme pruncul ce creştea în ea, Annabelle ridică unul dintre sertarele masive şi îl aşeză lângă căruţă. Când se întoarse, văzu că Matthew nu se urnise de pe capră.

— Nu pierde timpul, domnule Taylor, îl îndemnă ea, după care încercă să afecteze un ton mai jovial: Ştii cum se spune: timpul costă bani.

— Dumneata ştii asta mai bine ca oricine, nu-i aşa?

Annabelle se opri brusc, cu spatele la el. Deci aşa se tălmăcea tăcerea de gheaţă cu care o tratase în ultimele zile – încă o condamna pentru ceea ce fusese cândva. Se răsuci spre el. Ochii lui Matthew, fălcile încleştate... – întreaga lui fiinţă arăta că este pus pe harţă. Dar ea ştia exact ce trebuie să spună ca să îi domolească mânia şi avea să o facă fără a pronunţa chiar şi un cuvânt urât.

— Soţul meu... fratele *dumitale*, Jonathan...

La pomenirea numelui, totul în jur păru să încremenească. Până şi vântul stătu, parcă, o clipă, aşteptând să audă ce va urma. Inima îi bubuia în piept, dar reuşi să îşi ascundă tremurul din glas.

— El mi-a făcut acest scrin ca dar de nuntă şi n-am de gând să îl las în câmp pentru a doua oară.

Matthew dădu să spună ceva, dar se răzgândi. Aţinti cu privirea comoda din spatele ei şi treptat, toată mânia i se risipi. Annabelle aproape că îi putea citi gândurile după umbrele ce îi alunecau pe faţă – acesta era locul unde îl lăsaseră puterile pe fratele lui mai mare. Aici căzuse Johnny la pat. De aceea au fost nevoiţi să lase în câmp toate lucrurile astea. Ca Johnny să se poată întinde în căruţă.

Trecură câteva clipe fără ca vreunul dintre ei să scoată un cuvânt.

Matthew îşi ridică privirea spre apus, unde munţii erau scăldaţi într-un gri vineţiu şi soarele cobora încet în spatele piscurilor înzăpezite. Poate că şi el simţea acelaşi lucru pe care îl simţise ea cu câteva momente în urmă.

Matthew trase frâna şi coborî din căruţă.

— O să înnoptăm aici, spuse el cu glas domol, apucându-se să deshame caii.

Când Annabelle dădu să ridice un alt sertar, o opri cu blândețe.

— Dumneata pregătește cina. Mă ocup eu de asta.

Nu era un ordin, ci mai degrabă o rugăminte, așa că Annabelle se conformă.

De-a lungul serii, îl urmări cum își face treaba, eficient ca de fiecare dată. Meticulozitatea cu care muncea vădea mândria lucrului bine făcut. Totuși, acum Matthew avea un aer solitar care îi atrăsese atenția, și asta mai ales atunci când remarcase cu câtă grijă șterge scrinul înainte de a-l așeza în căruță. Voise să curețe ea comoda, dar, văzându-l, se abținuse.

În noaptea aceea, când se întinse pe salteaua de paie, Annabelle bănuia deja ce îl determinase să facă acel gest. Matthew stătea culcat în celălalt capăt al taberei, lângă propriul său foc, cu spatele la ea. Annabelle se întoarse pe spate și scrută cerul nopții, lăsându-și privirea să alunece de la o stea la alta. Erau atâția aștri pe cer că era cu neputință să fixeze unul anume, fără ca un altul să nu îi atragă aproape imediat atenția.

Poate că, într-un mod doar de Dumnezeu înțeles, curățind praful și mizeria de pe scrin, trecându-și mâinile peste muchiile netede, tăiate și fasonate de fratele lui mai mare, Matthew își luase, în felul lui, rămas-bun de la Jonathan. Și poate că tocmai iubirea pe care i-o purtau încă amândoi lui Jonathan – acest fir subțire și delicat ce până acum adusese între ei doar vrajbă – avea să le aducă, într-o bună zi, pace amândurora.

Capitolul 20

Annabelle își luă inima în dinți și intră în cârciumă, rostind în gând o rugăciune. *Doamne, călăuzește-mi, Te rog, pașii în noaptea asta. Dacă Sadie este aici, ajută-mă s-o găsesc.*

Ridicaseră tabăra după asfințit în apropiere de Parkston, un orășel izolat, situat lângă hotarul nordic al teritoriului Colorado. Dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica, de astă dată nu voise să-i spună lui Matthew unde se duce. Nici măcar că se duce în oraș. Așa că așteptă până ce Matthew adormi și apoi plecă pe furiș. În ultimele două zile, se conturase între ei un armistițiu din ce în ce mai plăcut. Ar fi fost exagerat să-l descrie pe Matthew drept vorbăreț, dar important era că începuseră să comunice, or ea nu voia să primejduiască în niciun fel acest echilibru precar. Și-apoi, se îndoia amarnic că Matthew ar fi de acord cu ceea ce avea ea de gând să facă sau că s-ar fi învoit s-o ajute în vreun fel.

Notele unui pian dezacordat se amestecau, stridente, cu zarva din localul plin de fum. Un bărbat lovea fără milă clapele de fildeș, intonând fals un cântec deochiat pe care Annabelle îl cunoștea prea bine. Numără vreo douăzeci de mese, toate pline. Mușteriii care nu jucau cărți priveau de la distanță sau stăteau aplecați peste băuturile lor la tejghea.

Își roti ochii prin încăpere, studiind femeile. Cinci serveau la mese și o a șasea urca pe o scară laterală, urmată de un bărbat. Privirea Annabellei se încrucișă cu a barmanului. Bărbatul, un individ solid și pleșuv, o luase deja la ochi.

Annabelle zâmbi. El nu.

Barmanul își reluă lucrul, dar Annabelle știa prea bine, în timp ce își croia drum printre mese spre el, că atenția îi rămăsese

concentrată asupra ei. Dacă Sadie era sau fusese cândva aici, omul acesta ar trebui s-o știe.

Își adusese toți banii cu ea, ascunși într-un săculeț pe care și-l legase în jurul coapsei, de unde nu puteau fi luați cu ușurință și, mai ales, nu fără știrea ei. Acum îi părea rău că nu păstrase câțiva bănuți pentru o băutură. Nu că ar fi băut alcool. Se vindecase de viciul acesta cu ani în urmă, după ce îi văzuse, în nenumărate rânduri, prețul. După cum citise într-una dintre predicile lui Patrick... alcoolul dă cu o mână și ia cu două.

Se strecură între doi bărbați ce stăteau la bar, aproape de locul în care se afla barmanul. Bărbații se dădură la o parte, dar nu înainte de a o măsura din cap până-n picioare – genul de privire pe care bărbații o aruncă femeilor atunci când își imaginează cum ar arăta ele dezbrăcate, cum spunea Sadie. Annabelle își aminti noaptea când Sadie rostise pentru prima oară acele cuvinte, cu accentul ei dulce și molcom și toate fetele izbucniseră în râs. Amintirea îi adânci și mai mult hotărârea de a o găsi pe copilă.

Bărbatul din dreapta ei îi zâmbi cu subînțeles și dădu să spună ceva, dar întâlnindu-i privirea fioroasă, cuvintele îi înghețară pe buze. Individul se îndepărtă imediat.

— Pe cine cauți? i se adresă barmanul, proțăpindu-se în fața ei, cu brațele vânjoase sprijinite amenințător pe tejghea.

Intimidată, Annabelle rezistă tentației de a face un pas înapoi, știind că orice semn de slăbiciune ar costa-o scump. Barmanul era un munte de om. În mâna lui uriașă, cu degete groase, sticla de whisky părea de-a dreptul minusculă. Nu era genul de om pe care să îl iei în zeflemea și ei nici prin cap nu-i trecea să o facă.

— Caut o fată. S-ar putea să fi trecut pe-aici în ultimele cinci-șase luni.

— Pe-aici trec multe fete.

Luă un păhărel, îl umplu și îl puse în fața ei.

Annabelle clătină din cap.

— Pe ea sigur ai fi ținut-o minte. Păr negru lung, piele măslinie, ochi migdalați, înfățișare exotică.

— Și câți ani are, mă rog, fata asta?

— Cincisprezece. Dar pare mai matură.

Bărbatul își fixă preț de o clipă privirea undeva în spatele ei.

— Ai venit singură.

Privirea lui o făcu să se înfioare. Nu era nevoie să răspundă; nu fusese o întrebare. Reconstitui repede în minte drumul până la ușă, știind prea bine că, fără consimțământul lui, nu va putea părăsi localul. Gândul îi zbură la Matthew și regretă că nu îi mărturisise ce voia să facă în noaptea aceasta. Nu că, după ce ar fi aflat scopul care o aducea aici, Matthew s-ar fi învoit s-o însoțească. N-ar fi pus nici mort piciorul într-un loc ca acesta.

— Cin' te-a trimis?

Știe ceva.

— Am venit neînsoțită, răspunse ea repede; șovăiala ar fi făcut o impresie greșită. O cheamă Sadie. E doar o copilă. Și e prietena mea, adăugă ea, în speranța că sinceritatea sa o va atrage pe a lui.

Bărbatul îi cercetă cu privirea fața, gâtul, corsajul. Annabelle se crispă.

— Așteaptă-mă în odaia din dos. Cinci minute.

Annabelle scutură din cap.

— Nu, domnule, ai înțeles greșit...

— Cinci minute, am spus.

Barmanul dădu pe gât băutura pe care i-o pusese în față și trânti paharul lângă mâna ei.

— Asta nu se discută.

Cu o mișcare repezită a capului, arătă spre ușa din spatele lui. Annabelle simți că îi cade o greutate de plumb în stomac. Pironind tejgheaua cu o expresie neînduplecată, barmanul îi fixă mâna tremurândă.

— Așteaptă-mă înăuntru, adăugă el, o scânteie întunecată aprinzându-i-se în ochi.

Când se întinse să ia păhărelul, bărbatul își trecu mâna peste a ei și i-o strânse ușor. Apoi se întoarse, dar nu înainte ca ea să remarce o ușoară schimbare pe chipul lui. Sau poate că doar i se păruse. Totul se întâmplase prea repede ca să poată fi sigură.

Cu inima bubuindu-i în piept, își roti privirea prin localul ticsit de mușterii. Vacarmul de voci se strânse opresiv în jurul ei, amestecat cu fumul gros de trabuc. Simți că se sufocă. Oare îl citise corect pe omul acesta? Dacă da, se afla cu un pas mai aproape de Sadie. Dacă nu... *O, Doamne, dacă nu...*

Își întoarse privirea spre tejghea. Bărbatul își umplu un pahar cu aceeași băutură, îl goli dintr-o înghițitură și apoi se uită drept în ochii ei. Nu putea face asta. O iubea pe Sadie din tot sufletul, dar ceea ce îi cerea bărbatul acesta era acum peste puterile ei. Or, odată ce va trece de ușa aceea, nu va mai exista cale de întoarcere.

Simți cum fierbe sângele în ea. Dumnezeu îi dăruise nespus de multe în aceste ultime luni, dar nici ea nu se lăsase mai prejos. Făcuse schimbări în viața, în ființa ei, ca să fie mai pe placul Lui. Și asta primea de la El drept răsplată? Avusese grijă, cu bună știință, să nu Îi ceară prea mult. Pentru că știa cum e să dai și să tot dai – și să nu primești nimic în schimb.

Și, totuși, se așteptase la mai mult de la Dumnezeu. I se umplură ochii de lacrimi.

Încleștându-și maxilarele, se răsuci să plece. Făcu doi pași, apoi se simți ridicată în aer.

— Am spus cinci minute. Da' bag de seamă că n-o să am nevoie de atât.

Râsete aspre răsunară din mulțime.

Barmanul o săltă pe umăr. Annabelle simți că îi năvălește tot sângele în cap. I se tăie respirația. Bărbatul porni cu pas apăsat spre ușă.

Incapabilă să țipe, Annabelle făcu ceea ce îi veni, în mod instinctiv, după ani întregi trăiți cu scopul de a supraviețui. Își înfipse dinții în spatele lui. Cămașa bărbatului avea gust de sudoare și de fum. Înecându-se, îl mușcă și mai adânc.

Barmanul mârâi amenințător și o înșfăcă de păr. Annabelle simți că îi ia foc scalpul. Fălcile i se descleștară. Simțea că îi crapă capul. Începu să se învârtă lumea cu ea.

Spectatorii izbucniră iar în râs.

— E năbădăioasă!

— S-o înveți minte!

— Mai știi? Poate că cinci minute n-or să-ți fie, totuși, de ajuns!

Barmanul deschise ușa și porni de-a lungul unui coridor întunecos. Annabelle țipă și își înfipse unghiile în brațul lui până la sânge. La capătul coridorului, bărbatul deschise cu piciorul o ușă. Înalt cum era, Annabelle strânse din dinți, pregătindu-se să fie lovită cu spatele de pragul de sus. Dar bărbatul se înclină chiar la timp, apoi trânti ușa în urma lui.

— N-ar fi trebuit să vii aici singură și să pui asemenea întrebări.

Atârnând pe spinarea lui, Annabelle întinse înnebunită mâna în spatele ei și, găsindu-i fața, ținti ochii.

Înjurând vârtos, bărbatul o înșfăcă de talie și o puse cu năduf cu picioarele pe podea.

— Ești nărăvașă rău – asta-i clar.

Annabelle inspiră sacadat, încercând să își revină din ameteală, apoi se năpusti spre ușă.

Bărbatul îi blocă fără efort calea și îi păru cu aceeași ușurință loviturile.

— Liniștește-te și ascultă-mă o clipă.

Annabelle își roti privirea prin încăpere, în căutarea unei arme. În colț, direct pe podea, se afla o saltea veche de paie. Pe perete, deasupra unei mese de scris ticsite cu hârtii, era agățat un panou plin de portrete bărbătești în cărbune. Annabelle ajunse din doi pași la masă și deschise, cu o smucitură, un sertar.

Bărbatul se apropie în spatele ei, îi îndepărtă mâna și împinse sertarul la loc. Prinsă între el și masă, Annabelle nu putea face nicio mișcare.

— N-am să-ți fac nimic. Îți promit.

Simțindu-i răsuflarea caldă în păr, Annabelle se cutremură de groază. Se gândi la pruncul ei și la ce vătămări grave i-ar putea aduce acest bărbat cu o singură lovitură. Își mușcă obrazul până la sânge. Plângând sau implorându-l să aibă milă nu ar face decât să înrăutățească lucrurile.

Bărbatul rămase o clipă nemișcat, lăsându-i parcă un răgaz să se calmeze, apoi se dădu înapoi, poziționându-se din nou între ea și ușă.

— Nu te las să mă atingi.

Annabelle rostise cuvintele apăsat, deși știa că era în van. Nu avea cum să îi țină piept.

— Ascultă-mă.

Bărbatul făcu un pas spre ea.

Annabelle se dădu înapoi și se lipi de perete. Tremurul interior încetase. I se înmuiară picioarele. Scutură din cap.

— Nu pot s-o fac. Nu mai pot, murmură ea, mai mult pentru sine.

— N-am să-ți fac nimic. Dar trebuia să te scot cumva de acolo. Întrebările pe care le-ai pus au atras atenția. Și prin părțile astea nu e cuminte să atragi atenția.

— Bine, dar credeam...

— Știu ce credeai. Dar îți dau cuvântul meu de onoare că n-am să-ți ating nici măcar un fir de păr. Ai fi știut că vreau să te ajut dacă ai fi gustat băutura. Era sirop de salcie – e o sticlă pe care o țin special sub tejghea, pentru situații de soiu' ăsta.

Annabelle inspiră tremurat, încă neîncrezătoare.

— Cârciumarul te-a luat la ochi. Ba mai rău, omul lui de la tejghea a auzit că întrebai de fată. Copila a trecut, într-adevăr, pe aici, acu-s vreo patru luni. Au stat o vreme, apoi au plecat.

— *Au* stat?

Ușurarea i se revărsă, caldă, prin membre și trebui să se rezeme de perete ca să nu cadă.

— Erau doi bărbați cu ea. Au încheiat o înțelegere cu crâșmarul. Nu știu ce fel de înțelegere, doar că localul a fost ticsit de mușterii în zilele care-au urmat.

Annabelle își masă creștetul capului. Încă mai simțea furnicături pe scalp.

— Îmi pare rău c-a trebuit să fiu atât de brutal, spuse bărbatul, urmărindu-i mișcările. Da' cârciumaru' și oamenii pentru care lucrează el nu-i văd cu ochi buni pe cei ce pun întrebări despre

afacerile care se învârt aici. Şi, cu atât mai puţin, nu le place să fie luaţi la rost de un ţâr de femeie. Te rog, doamnă, să nu mi-o iei în nume de rău.

Annabelle pufni în râs.

— Stai liniştit.

— Un bărbat a venit să întrebe de ea câtă vreme fata era încă aici; barmanul clătină din cap. Paznicii fetei i-au dat o bătaie soră cu moartea.

Gândul Annabellei zbură imediat la Gallagher, omul lui Betsy, paznicul bordelului din Willow Springs.

— Era un bărbat înalt? Cu barbă şi păr des, negru?

Văzând că barmanul încuviinţează din cap, Annabelle nu putu să îşi reprime o uşoară satisfacţie la gândul că Gallagher simţise pe pielea lui cum e să fii bătut.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, domnule...

— Cel mai cuminte e să nu facem schimb de nume. Nu ştiu încotro au purces de aici, doar că într-o dimineaţă au luat-o pe fată şi au plecat în graba mare. Dacă ai de gând s-o cauţi în continuare, fii cu băgare de seamă. Indivizii ăia or să-ţi facă, fără doar şi poate, ce i-or făcut şi bărbatului 'cela. Sau chiar mai rău.

Ştiind că nu era nici pe departe invincibilă, Annabelle încuviinţă din cap.

— Am avut de-a face toată viaţa cu astfel de bărbaţi. Şi ştiu de ce sunt în stare.

Pe faţa aspră a bărbatului apăru un surâs blajin.

— Mi-am dat seama, spuse el încet. Doar c-am socotit că ai reuşit cumva să scapi.

Realizând ce spunea bărbatul, Annabelle înghiţi cu noduri. Va veni vreodată şi ziua în care fosta ei viaţă nu i se va mai citi pe chip? Îşi pironi o clipă mâinile, apoi îşi întoarse iar privirea spre el.

— Cum de-ai ştiut?

Bărbatul ridică din umeri.

— Trăiesc de multă vreme în lumea asta. Când ai intrat în cârciumă, nici măcar n-ai tresărit. O... femeie normală... ar fi fost... ce mai, ar fi fost scandalizată. S-ar fi răsucit imediat pe călcâie și ar fi plecat. Dar dumneata nu ai făcut-o. Dintr-o privire, ai cântărit întreaga încăpere și ți-ai găsit ținta; zâmbi. Pe mine.

Zâmbetul lui o făcu și pe ea să zâmbească. De astă dată era să plătească scump pentru experiența ei.

— Îți mulțumesc încă o dată, pentru ajutor.

Porni spre ușă.

El o opri cu o mișcare a mâinii.

— Mă tem că n-are să fie atât de ușor.

Annabelle se opri, nedumerită, în dreptul lui.

— Dacă te întorci acolo fără mine și încerci să pleci, vei fi oprită. Cârciumarul știe deja că ai venit să te interesezi de fată. Nu, vom ieși împreună. Eu am să le fac semn cum c-am aranjat lucrurile și atunci ei or să te lase să pleci.

Deși reticentă, Annabelle se învoi.

— Și încă un lucru... O măsură din cap până în picioare. Dacă ieși așa, or să-și dea seama că e doar o făcătură, și-atunci șefu' meu o să ne ia pe amândoi la întrebări. Or eu vreau să am cât mai puțin de-a face cu omu' ăsta.

Înțelegând la ce se referea, Annabelle încuviință tremurat din cap și îi privi îngrozită mâinile.

Oftând, bărbatul îi ridică blajin bărbia.

— N-avea grijă, doamnă, n-am să te lovesc. Uite...

Își trecu degetele peste zgârieturile de pe braț și îi mânji obrajii cu sânge.

Cât de tare regreta acum Annabelle ceea ce gândise adineauri despre grija lui Dumnezeu!

— Îți mulțumesc, șopti ea. Pentru tot.

— Soțul dumitale știe că ești aici?

Annabelle se încruntă, apoi observă că el avea privirea ațintită spre inelul de pe mâna ei stângă.

— O, nu... nu știe.

Se auzi zarvă pe coridor.

— Ușa n-are zăvor, așa că te sfătuiesc să te grăbești; scoțându-și cu o mână cămașa din pantaloni, barmanul arătă cu cealaltă spre corsajul ei. Voi avea grijă să pleci cu bine de aici, îți promit.

Annabelle își scoase acele din păr și se ciufuli. Ezită doar o fracțiune de secundă – pașii se auzeau tot mai aproape pe coridor – apoi își scoase cămașa din fustă și începu să își descheie nasturii de sus. În momentul acela ceva îi atrase atenția. Un nume... trecut pe unul dintre desenele agățate deasupra mesei. Chipul aducea ușor cu cel al lui...

Încremeni. Făcu un pas mai aproape și întinse mâna, sigură că nu văzuse bine. În momentul acela ușa se izbi de perete și ea se răsuci speriată.

În ușă stătea Matthew Taylor.

Capitolul 21

La început, Matthew nu putu decât să se holbeze. Annabelle avea cămaşa descheiată, părul ciufulit, iar în spatele ei stătea un munte de om. Matthew bägă mâna în jachetă după armă.

Annabelle porni spre el, cu mâinile încleştate pe cămaşă.

— Matthew, nu înţelegi. Nu este ceea ce...

— Taci; Matthew scutură din cap, simţind că i se face greaţă. Nu încerca să te justifici.

Judecând după faţa ei mânjită de sânge, pesemne că bărbatul fusese violent cu ea. Era vina ei, dar totuşi... Scârba care pusese stăpânire pe el se înteţi. Nu avea nicio noimă. La fel ca un câine care se întoarce la propria-i vărsătură. De ce s-ar întoarce Annabelle la o astfel de viaţă după ce i se oferise o cale de scăpare?

Fiind treaz când Annabelle părăsise tabăra şi bănuind unde se va duce aceasta, o urmărise până în oraş. Îl neliniştea să lase tabăra nesupravegheată atâta timp şi tocmai de aceea alesese să facă popas în apropierea unei gospodării mărginaşe. Voia să obţină, o dată şi pentru totdeauna, dovezi palpabile în privinţa Annabellei Grayson. A văzut-o intrând în cârciumă, a aşteptat, iar apoi a intrat şi el, ferm hotărât ca de astă dată să o surprindă asupra faptului. Şi sperând din suflet că era în continuare cu un pas înaintea vânătorului de recompense pe care îl văzuse în Willow Springs.

Dar când a lovit uşa cu piciorul şi a văzut-o acolo, punându-şi hainele pe ea, n-a simţit nici pe departe satisfacţia pe care se aşteptase s-o simtă în momentul demascării ei.

Aţinti arma spre bărbat, care părea mai degrabă descumpănit decât speriat.

— Am să plec de aici cu femeia asta. Nici prin cap să nu-ți treacă să vii după noi.

— Dom'le, nu știu cum ai intrat aici, dar dacă nu vă însoțesc eu pân' afară, îți garantez că n-o să puteți ieși pe ușa cârciumii.

— Nu mai spune!

Matthew o apucă pe Annabelle de braț și o trase afară pe coridor.

Bărbatul dădu să îi urmeze, dar când Matthew îl ațintì din nou cu arma, se opri și ridică mâinile în semn de capitulare.

— Doamnă, spuse el, aruncându-i Annabellei o privire cu tâlc, te sfătuiesc să îi bagi mințile în cap. Repejor.

Matthew îi trânti ușa în nas și o trase pe Annabelle pe coridorul întunecos.

Ea se opuse, făcându-l să încetinească.

— Nu știi ce faci, Matthew. Acela era barmanul. Am intrat în vorbă cu el adineauri. Mi-a fost de ajutor...

— Am văzut eu cum ți-a venit în ajutor – că doar nu-s chior, replică Matthew, târând-o mai departe.

Pentru prima oară în viață, Annabelle nu știu cum să riposteze. Când ajunse în dreptul ușii, Matthew se aplecă spre ea.

— Cum de poți să te întorci într-un astfel de loc... să *faci* ceea ce tocmai ai făcut, când...?

I se puse un nod în gât, fapt care îl întărâtă și mai tare. Își încleștă degetele pe brațul ei.

— Când Johnny te-a răscumpărat? Deși nu pot să înțeleg de ce te-a iubit frate-meu, Dumnezeu să-l ierte. A ținut la tine... și tu așa îi răsplătești iubirea?!

Annabelle rămase cu ochii ațintiți în gol, fără să clipească.

Când Matthew dădu să deschidă ușa, îl opri.

— Stai și ascultă-mă, Matthew. A fost o greșeală să vin aici singură. Acum o știu. Dar bărbatul acela ne poate ajuta să scăpăm teferi de aici. Mi-a spus că, dacă aș încerca să plec singură, cârciumarul nu m-ar lăsa. Și nu te va lăsa nici pe tine. Nu înțelegi ce...

Cu inima bubuind, Matthew deschise uşa şi ieşi. O zări imediat pe femeia care îi spusese unde s-o caute pe Annabelle. Privirea ei îl puse în gardă. Se uită în spate. Coridorul era gol.

Dar uşa odăii din dos era deschisă.

— Matthew! Fereş...

O lovitură în şale îl aruncă în genunchi. Arma îi căzu pe podea. Se întinse s-o apuce, dar cineva o azvârli cât colo cu piciorul.

— Ai luat ceva ce-mi aparţine – încă vreo câteva minute cel puţin. Aşa că, de ai de gând să pleci cu ea, socot că-mi eşti dator, nenicule.

Cu capul plesnindu-i de durere, Matthew se căzni să se ridice în picioare. Clipi să se dezmeticească şi o văzu pe Annabelle luptându-se cu cei doi bărbaţi care o imobilizaseră. Apoi ridică ochii spre muntele de om ce stătea în dreptul lui. Barmanul care cică o „ajutase" pe Annabelle. Halal erou.

Dezorientat, nu se mişcă îndeajuns de repede şi pumnul în falcă îl azvârli înapoi. Totuşi, nu căzu lat pe spate – cum ar fi trebuit să se întâmple, dacă omul ăsta cât un urs l-ar fi lovit cu toată puterea. Prin ceaţă, îl văzu pe barman năpustindu-se iar spre el. În ciuda staturii, bărbatul avea o agilitate uimitoare.

Barmanul îl înşfăcă de cămaşă şi îl trânti de perete. Preţ de o clipă, totul i se înceţoşă în faţa ochilor. Ca prin vis, îi ajunseră la urechi chiotele înăbuşite ale mulţimii. Johnny spunea întotdeauna că, într-o încăierare, cel mai important e să ştii când să lupţi şi când să te retragi. Îi răsărea orgoliul, mai ales de faţă cu Annabelle, dar n-avea cum să iasă câştigător din această înfruntare. Ar zice mersi să scape de aici într-o bucată. Şi, având în vedere promisiunea pe care i-o făcuse pastorului Carlson, nu voia ca Annabelle să aibă şi mai mult de suferit. Simţi cum mâna uriaşului îi cuprinde gâtul şi se aşteptă ca acesta să îl strângă mai tare. Dar nu o făcu.

Barmanul îşi apropie, în schimb, faţa de a lui.

— Dacă vrei să ieşiţi teferi de-aici, îi şopti el printre dinţi, fă exact cum îţi spun.

Privind în capătul opus al încăperii, Matthew desluşi îngrijorarea din ochii Annabellei. Ea nu se mai lupta cu bărbaţii care o ţineau, ci avea întreaga atenţie îndreptată asupra lui. Mâna uriaşului i se strânse brusc în jurul gâtului şi Matthew îşi întoarse privirea spre el, socotind că era mai bine să-i dea ascultare.

După ce termină ce avea de spus, barmanul îi dădu drumul şi se întoarse. Matthew îl atacă pe la spate. Bărbatul se răsuci şi îl lovi năprasnic în faţă – din nou, nu cu o forţă vrednică de braţele-i vânjoase, dar Matthew se prăbuşi, orişicum, la podea. Ridicându-se repede în picioare, îi administră un pumn sub coşul pieptului şi se dădu înapoi, strângându-şi mâna dreaptă ce îi pulsa de durere. Era ca şi cum ar fi dat cu pumnul într-un zid.

Simţi gust de sânge şi îşi şterse gura.

— Nu-ţi datorez nimic. Şi nici ea nu-ţi este datoare.

— I-auzi!

Barmanul zâmbi şi îşi roti privirea peste mulţimea adunată în jurul lor, care între timp amuţise.

— Câţi dintre voi sunt de părere că mi-e dator?

Aclamaţii.

— Şi câţi dintre voi sunt de părere că *ea* mi-e datoare?

Şi mai multe urale, amestecate cu râsete.

Barmanul îşi întoarse privirea spre Matthew.

— Bag seamă că te înşeli, nenicule. Înţeleg eu că-ţi aperi târfa şi, din partea mea, n-ai decât. Da' mi-eşti dator pentru timpul pierdut; barmanul făcu un pas spre el. Ţi-o cedez în schimbul a... cinci dolari. Cam atât face deranju'.

Matthew îi aruncă o căutătură fioroasă... apoi scoase bancnotele din buzunar, le numără şi i le puse în palmă.

— Mulţam, zise barmanul zâmbind, după care le făcu semn bărbaţilor care o ţineau pe Annabelle.

Dar ei nu îi dădură drumul femeii. Încercând să îşi ascundă surprinderea, barmanul întoarse rapid capul spre Matthew.

Matthew auzi paşi în spatele său. Bărbatul ce venea spre el era bine îmbrăcat, cu vreo douăzeci de ani mai vârstnic decât el. Părul negru, pieptănat pe spate şi privirea plină de cruzime

îi amintiră de Antonio Sedillos din Texas. La gândul prețului pus de acesta pe capul lui, îl trecură fiori pe șira spinării.

Bărbatul se opri la un metru de el. În ochii lui negri, strălucea o autoritate de fier.

— Bag seamă că, în loc să stea acasă, cu dumneata, femeia dumitale preferă să caute tovărășie prin alte părți. E mereu atât de nesupusă?

Câțiva bărbați pufniră în râs.

Matthew se opuse cu greu tentației de a arunca o privire spre barman. Dar știa că nu ar fi deloc indicat.

— Nu, domnule, nu e. Asta e prima dată când face așa ceva. Credeam că s-a schimbat; zâmbi forțat. Dar pare-se că o târfă rămâne târfă toată viața.

Murmure de aprobare.

Bărbatul își îngustă ochii.

— Nu vreau să te jignesc, dar mă uit la dumneata și nu văd un bărbat care știe cum să țină o femeie în frâu; expresia lui spunea însă tocmai contrariul. Și cu atât mai puțin, o femeie ca asta.

Le făcu semn cu capul bărbaților care o țineau pe Annabelle și aceștia o aduseră înaintea lui.

Cu părul căzându-i despletit peste umeri, Annabelle avea o privire aspră, sfidătoare.

Matthew dădu să facă o mișcare, dar văzând avertizarea ce străfulgeră în ochii ei, încremeni.

Bărbatul ridică o buclă de pe pieptul Annabellei și o frecă între degete.

— Lasă-mă să ghicesc. Ai cumpărat-o dintr-un loc ca acesta, crezând că, odată eliberată, se va schimba; clătină, țâțâind, din cap. Doar neghiobii se amăgesc cu gândul că pot schimba destinul unui om. Lasă-mă să-ți dau un sfat, ca de la bărbat la bărbat.

Îi aruncă lui Matthew o privire paternă, apoi își trecu degetul peste obrazul Annabellei și în jos, pe gât, oprindu-se brusc acolo unde erau descheiați nasturii cămășii.

Frica Annabellei era trădată doar de înălțarea și coborârea rapidă a pieptului.

Matthew se crispă, arzând de dorința de a riposta. Și știind că nu poate.

— În adâncul sufletului, orice femeie vrea să știe că bărbatul de lângă ea e puternic și capabil s-o ocrotească; în privirea individului se citea o sinceritate absurdă. Ești de acord?

— Întru totul, răspunse Matthew, arzând de dorința de a-i arde un pumn.

— Atunci te-aș sfătui ca în noaptea asta să-i dai o lecție în ale ocrotirii.

Știind exact la ce se referea bărbatul, Matthew încercă să își imagineze ce viață trebuie să fi dus Annabelle, având de a face cu astfel de indivizi. Annabelle își ținea capul plecat, mâinile îi atârnau moi pe lângă corp.

— Așa am să fac, răspunse Matthew, cu stomacul întors pe dos de dezgust. Mulțumesc pentru sfat.

— Cu mare plăcere.

La un semn al bărbatului, oamenii acestuia îi dădură imediat drumul Annabellei.

Ea se opri lângă Matthew, ținând în continuare capul în pământ. Matthew o luă ușor de braț, pregătindu-se să plece.

— A, și încă un lucru.

Auzind falsa amabilitate din vocea bărbatului, Matthew se întoarse. Și dădu cu nasul de țeava propriei sale arme. Instinctiv, făcu un pas în fața Annabellei.

Fața bărbatului se destinse încet într-un zâmbet.

— Ai uitat ceva.

Întoarse arma cu patul spre Matthew și i-o întinse.

Când Matthew dădu s-o ia, bărbatul trase arma înapoi.

— Ca să mă încredințez că ai înțeles exact la ce fel de lecție mă refer, aș vrea să-ți fac o demonstrație, dacă nu te superi.

Matthew făcu un pas în față.

— Ba mă supăr.

Se uită, cu coada ochiului, la barman și văzu că acesta clatină, aproape imperceptibil, din cap.

— E femeia mea. Şi, dacă trebuie să i se dea o lecţie, eu voi fi cel care i-o dă.

Faţa bărbatului se crispă în faţa sfidării.

— Prea bine. Atunci, te rog s-o faci.

Detestând ceea ce trebuia să facă, Matthew se întoarse din nou cu faţa spre Annabelle. Ea îşi ţinea în continuare capul în pământ.

— Uită-te la mine.

Ea nu îi dădu ascultare.

El o smuci de bărbie, forţând-o să ridice privirea.

— Uită-te la mine, am spus.

O scânteie se aprinse în ochii ei preţ de o clipă, spunându-i că înţelege ce face. Şi totuşi, îi venea atât de greu să o facă!

O plesni o dată peste faţă. Ea primi lovitura fără să clipească. Matthew simţi că i se rupe inima.

O lovi iar şi se rugă ca ea să îşi ţină capul plecat. Annabelle îşi ridică bărbia, sfidătoare, cu o privire ce părea să spună: „Doar atâta poţi?"

O plesni din nou, cât de tare îl lăsă inima, şi de astă dată Annabelle nu mai înălţă privirea.

— Îţi promit, murmură ea după o clipă, că n-am să mai fac.

Dorindu-şi cu disperare să poată şterge urmele loviturilor de pe obrazul ei, Matthew o împinse spre uşă. Aşteptă ca Annabelle să iasă, apoi se întoarse.

— N-are să mai calce pe-aici.

Bărbatul îi întinse arma.

— Şi nădăjduiesc că n-ai s-o faci nici dumneata.

Capitolul 22

Annabelle se năpusti afară pe trotuarul scufundat în beznă, se lipi cu spatele de clădire și rămase acolo, cu urechile ciulite.

— N-are să mai calce pe-aici, răzbi până la ea glasul adânc al lui Matthew.

Își atinse obrazul stâng. Încă mai simțea pe piele usturimea palmelor primite de la el. Totuși, judecând după expresia chinuită pe care o întrezărise în ochii lui, știa că pe el loviturile acelea îl duruseră mult mai tare decât pe ea.

— Și nădăjduiesc că n-ai s-o faci nici dumneata.

Annabelle închise ochii. *Nu mai spune nimic, Matthew. Pleacă. Doar pleacă.*

Peste câteva secunde, Matthew ieși pe ușă, cu arma în mână și chipul împietrit. Când se întoarse și o văzu, o parte din acea asprime se topi. Annabelle simți cum crește în el sentimentul de revoltă, gata să dea pe dinafară. Clătină din cap. Înțelegându-i parcă îndemnul tăcut, Matthew aruncă o ultimă privire înapoi, apoi o luă ușor de braț și o conduse până la colțul străzii. Acolo o trase pe o alee.

Numele ei îi scăpă de pe buze într-o șoaptă răgușită.

— Iartă-mă... pentru ceea ce am făcut, ceea ce-am spus... Ridică mâna, dând parcă să îi atingă obrazul, apoi șovăi. N-am vrut să te rănesc. Am...

— Știu, Matthew. Știu.

În lumina difuză a felinarului, nu putea să deslușească decât regretul lui plin de duioșie.

— Sigur ești bine? stărui Matthew, cercetându-i fața.

Îngrijorarea lui o făcu să zâmbească. Se aşteptase la niscaiva scuze, dar nicidecum la asta. Râse uşor, încercând să destindă atmosfera.

— Matthew, asta a fost o nimica toată. Am primit eu bătăi adevărate, crede-mă.

Voise să-i uşureze conştiinţa. Dar cuvintele avură asupra lui tocmai efectul opus.

Oftând, Matthew îşi apropie faţa de a ei, până ce frunţile li se atinseră. Îi atinse braţele şi apoi îşi aşeză mâinile pe umerii ei. Annabelle îi simţea răsuflarea caldă pe obraz. Matthew închise ochii, dar ea nu îndrăzni să facă aşijderea. Rămase încremenită. Trupurile nu li se atingeau, dar erau prea aproape unul de altul. Nu era o apropiere necuviincioasă, în ceea ce îl privea. Annabelle ştia asta. Şi totuşi, nu fusese în toată viaţa ei mai conştientă de apropierea unei alte fiinţe.

Bulversată de reacţia sa, Annabelle făcu, cu grijă, un pas înapoi.

Matthew se încruntă uşor.

— Aşteaptă aici.

Se făcu nevăzut după colţ şi după un minut se întoarse cu o batistă udă în mână. Stoarse batista şi îi ridică bărbia.

Annabelle îşi aminti de sângele cu care o mânjise barmanul abia când el începu să îi şteargă faţa. Gândul îi zbură imediat la reacţia pe care a avut-o Matthew când a găsit-o în odaia din dos.

— În legătură cu ceea ce ai văzut în noaptea asta, Matthew... aş vrea să îţi explic. Când ai intrat... lucrurile păreau cu totul altfel decât erau în...

— Ştiu, şopti el.

— Bine, dar privirea ta...

Matthew o opri cu un gest.

— Am spus că ştiu. Barmanul mi-a explicat ce făceaţi voi doi acolo... în timp ce mă strângea de gât; zâmbi mânzeşte. E un om foarte convingător.

Annabelle chicoti.

— Dacă n-aș fi știut că e de partea noastră, poate că mi-aș fi făcut griji în privința ta.

Matthew afectă o mină rănită, apoi redeveni serios.

— Te-am urmărit până în oraș, convins că am să te prind cu mâța-n sac; își întoarse o clipă privirea. O parte din mine chiar *spera* să fie așa ca să pot dovedi o dată și pentru totdeauna că nu te-ai schimbat. Că soții Carlson, Kathryn... că toți se înșelau în privința ta. Și că eu aveam dreptate.

Deși era sincer de astă dată, era clar că nu-i venea ușor să își ceară iertare. În cutele subtile ale feței lui se citea încă un dram de neîncredere, dându-i de înțeles că încă nu era întru totul convins de onestitatea ei.

Annabelle nu putu decât să dea din cap, uimită nu atât de sinceritatea acestor vorbe – Matthew fusese dureros de sincer cu ea și până acum – cât de umilința lui. Aceasta era o latură de-a lui Matthew Taylor pe care încă nu o văzuse.

Matthew reîncepu să îi șteargă cu blândețe obrazul.

— Sar la bătaie, să te apăr de indivizii ăia și asta mi-e răsplata! Clătină din cap, schițând un zâmbet în colțul gurii.

— Hm, ciudat mod de a apăra o femeie, replică Annabelle mucalită, masându-și ușor maxilarul.

Matthew încremeni și ea regretă imediat că readusese subiectul în discuție. Se înroși.

— N-am dat niciodată într-o femeie, Annabelle.

— Știu, Matthew... mi-am dat seama.

O spusese cu toată seriozitatea, dar văzându-l că zâmbește, zâmbi și ea. Matthew își stăvilise puterea atunci când o lovise, așa cum făcuse și barmanul cu el. Brațele lui musculoase, lucrate de-a lungul anilor de muncă grea, erau în stare de o lovitură mult mai puternică.

— Îți promit că n-am să mai fac, șopti el, repetând cuvintele rostite de ea la cârciumă cu doar câteva minute în urmă.

— Vezi să te ții de promisiune.

Matthew făcu un pas înapoi şi ochii îi căzură pe decolteul ei. Clipi fâstâcit şi, încordându-şi maxilarul, îşi întoarse privirea. Apoi, parcă împotriva voinţei sale, se uită iar la ea.

Simţind că îi iau foc obrajii, Annabelle îşi încleştă degetele pe cămaşă şi se întoarse cu spatele la el, încheindu-şi grăbită nasturii. Pe dedesubt purta o bluză de corp ce o acoperea, dar îi cunoştea îndeajuns de bine pe bărbaţi ca să ştie că nu le trebuia mult ca să li se aprindă imaginaţia. Mâinile îi tremurau îngrozitor, iar cu nasturii aceia exasperant de minusculi, nu reuşea să...

— Eu am să aştept ceva mai încolo până... isprăveşti.

— Da, mulţumesc. Nu va dura decât un minut.

Închise ochii şi inspiră de câteva ori adânc. Nu avea în minte decât privirea lui. Îşi trăise mare parte din viaţă ademenind bărbaţii. Îmbrăcând haine care să le atragă atenţia. Folosind cuvinte care să îi atragă în joc. Atingându-i într-un mod aparent inocent, când inocenţa era ultimul lucru pe care îl aveau în gând şi unul, şi altul. Simţi că i se strânge inima la gândul că Matthew ar putea crede că încercase să folosească asemenea tactici cu el.

După o clipă, se calmă îndeajuns cât să îşi poată petrece năstureii prin cheotoarele înguste, apoi se apropie de el.

Porniră unul lângă altul spre locul de popas, învăluiţi într-o tăcere neaşteptat de liniştitoare. Bucuroasă să lase în urmă oraşelul Parkston, Annabelle se folosi de răgaz ca să îşi pună ordine în gânduri. Iar ele reveniră, în mod repetat, la una dintre marile diferenţe care existau între bărbaţi şi femei – la cât de atras e un bărbat să se uite la trupul unei femei. Şi la cât de diferite sunt calităţile de care se simte atrasă o femeie. Ştia că Dumnezeu trebuie să fi creat lucrurile aşa cu un scop anume – şi nu Îi punea înţelepciunea sub semnul întrebării – dar totuşi nu putea înţelege de ce Creatorul îi făcuse pe bărbaţi şi pe femei atât de diferiţi unii de alţii în această privinţă. Părea o rânduială menită să semene derută şi vrajbă.

Se gândi la bărbatul de lângă ea şi la toate lucrurile pe care le ştia despre el – unele chiar fără ştirea lui. Şi îşi jură să fie mai atentă în preajma lui, să nu se îmbrace sau să acţioneze într-un

fel care știa că ar putea provoca din nou tulburarea pe care i-o citise adineauri pe față.

Razele palide ale lunii scânteiau, reflectate de ceva în depărtare. Era prelata albă a căruței lor. O privelişte cât se poate de bine-venită. Deşi nu știa cum și când anume se întâmplase, realiză cu oarecare reținere neașteptata afecțiune pe care i-o purta lui Matthew. La fel ca fratele său, Matthew Taylor era un om bun și cinstit – chiar dacă uneori putea fi îndărătnic ca un catâr și mult prea cârcotaș. Îi veni în minte zâmbetul timid, copilăros, pe care îl schițase când pomenise de discuția avută cu barmanul, în timp ce acesta îl „strângea de gât". Fără să vrea, scăpă un chicot.

— Ce-i atât de amuzant?

Annabelle scutură din cap.

— Mă gândeam doar la înfruntarea ta cu barmanul.

Matthew inspiră zgomotos.

— Să fi avut mai mult timp, cred că l-aș fi dovedit.

Annabelle izbucni în râs.

— Fără doar și poate.

Un vânticel răcoros umflă prelata căruței și Annabelle își frecă înfrigurată brațele, abia acum realizând cât era de obosită și de înfometată. În seara asta nu prea se atinsese de mâncare, dar acum numai la asta îi stătea gândul. Își stinsese focul înainte de a pleca în oraș și observă că la fel făcuse și Matthew.

— Cel mai bine-ar fi să-mi fac focul.

— Te superi dacă ți-l aprind eu?

Matthew ridică privirea, apreciind parcă poziția lunii.

— Mă tem că, dacă te las să-l reaprinzi singură, ne prinde răsăritul aici.

— Țin să te anunț că în seara asta l-am aprins din numai treizeci și nouă de încercări! Totuși, mulțumesc, îți accept bucuroasă ajutorul.

Matthew îi aprinse focul cât ai bate din palme, apoi se ridică și dădu să plece.

— N-am prea mâncat la cină, așa că mă gândeam să încălzesc ceva de-ale gurii, spuse Annabelle, întorcând ușor capul. Ție nu ți-e foame?

Câteva minute mai târziu ședeau de o parte și de alta a focului, bucurându-se de căldura emanată de flăcări și de tăcerea preriei, mâncând fasole cu șuncă de porc și ostoindu-și setea cu apă. În ciuda simplității mesei, Annabelle găsi o reală desfătare atât în bucate, cât și în compania lui Matthew.

— De ce ai plecat fără să-mi spui ce aveai de gând să faci?

Annabelle ridică privirea și văzu că o fixează. În lumina galbenă-roșiatică a focului fața lui bronzată părea aproape arămie. Annabelle își puse blidul deoparte.

— Fiindcă m-am gândit că nu vei fi de acord și că vei încerca, poate, să mă oprești.

Matthew clătină încet din cap.

— Nu cred că s-a născut încă bărbatul care să te oprească pe tine, Annabelle.

Annabelle zâmbi. Acesta fusese cândva adevărul, dar apariția lui Jonathan McCutchens în viața ei schimbase totul. Ce păcat că Jonathan n-a știut ce înrâurire minunată a avut asupra ei, cât de multe o învățase într-un răstimp atât de scurt... Sau poate că a știut.

— Cine-i fata asta de care mi-a zis barmanul – cea pe care o cauți?

Întrebarea lui Matthew o readuse în prezent și Annabelle se rugă să găsească vorbele potrivite.

— O fată care mi-a fost tovarășă de suferință la bordelul din Willow Springs; deși stăteau la distanță unul de altul, simți cum Matthew se crispează. A fost răpită în toiul nopții, anul acesta, în ianuarie. Pe perna ei s-au găsit urme de sânge.

Cu privirea ațintită spre foc, Annabelle îi povesti lui Matthew tot ce aflase de la barman.

— Am s-o caut pân-am s-o găsesc, adăugă ea, coborând dinadins glasul.

În mod vădit, această ultimă afirmație îl intrigă.

— Oricât ar fi de periculos?

Știind că lui Matthew nu-i va plăcea răspunsul ei și anticipând concluzia pe care o va trage, Annabelle alese să nu răspundă direct la întrebare.

— Vreau să o răscumpăr.

Într-un târziu, Matthew dădu din cap, dar clar nu a aprobare.

— Cu ce bani?

Refuzând să intre în joc, Annabelle continuă pe același ton coborât.

— Știm amândoi răspunsul la această întrebare, Matthew.

— Crezi că asta și-ar fi dorit Johnny?

Întrebarea i se păru inutilă Annabellei, căci în ea era cuprins tocmai răspunsul pe care îl căuta Matthew. Îl pironi o clipă cu privirea, așteptând. În cele din urmă, Matthew păru să se dumirească și își întoarse capul.

— Și dacă n-o găsești?

— Am s-o găsesc.

— Și dacă, totuși, nu vei izbuti să dai de ea?

Annabelle își ridică umerii, apoi îi lăsă să cadă. Pe unde-o fi Sadie acum? I se puse un nod în gât.

— Atunci cred că... n-are să treacă zi din viața mea...

I se frânse vocea. Neputând stăvili emoția ce îi umplea pieptul, coborî capul și respiră adânc.

— În care să nu regret amarnic că n-am putut face pentru ea ceea ce a făcut Jonathan pentru mine.

O lacrimă i se prelinse pe obraz. Totuși, se căzni să ridice privirea.

— Și ceea ce ai făcut tu pentru mine... în noaptea asta.

Văzând cutele ce apărură pe fruntea lui, știu că Matthew a înțeles. Și de astă dată nu întoarse privirea, fapt care îl înălță în ochii ei.

— De când o știi pe fata asta?

— Am cunoscut-o pe Sadie acum patru ani, când a fost adusă la bordelul din Willow Springs; șovăi, știind că următoarele

ei cuvinte aveau să-l bulverseze. Avea doar unsprezece ani pe atunci.

Cutele de pe fruntea lui se adânciră. Matthew scutură din cap, de parcă n-ar fi auzit bine.

— Unsprezece ani? Păi... asta e vârsta pe care o are...

Nu putu să ducă fraza până la capăt, așa că o făcu Annabelle în locul lui.

— Lilly.

Stupoare. Dezgust. Milă. Mânie. Toate acestea scăpărară pe chipul lui, într-o fracțiune de secundă.

— Părinții lui Sadie au venit aici din China ca să le asigure copiilor un trai mai bun; oftă. Nu știu ce s-a întâmplat exact. Sadie a fost mereu rezervată în privința asta. La drept vorbind, e o copilă rezervată în general. Tot ce știu e că părinții ei au murit și ea a rămas singură pe lume; clătină din cap. Ceea ce e o nenorocire pentru o fată prin părțile astea.

Matthew își îngropă capul în mâini. Aproape deslușind geamătul tăcut ce izvorî din adâncul lui, Annabelle își rezemă capul pe genunchi și se rugă. Se rugă pentru Sadie, se rugă s-o găsească și se rugă pentru Matthew care începea să înțeleagă ce fel de viață dusese ea.

În tăcerea ce se lăsă între ei, nu se auzea decât pârâitul focului.

După câteva minute, Matthew se ridică. Zgomotul o făcu să ridice capul. Ochii lui străluceau de emoție.

— Mâine vom trece în teritoriul Wyoming. De-a lungul căii ferate Union Pacific, între Cheyenne și Laramie, sunt câteva orășele.

Matthew făcu o pauză, apoi adăugă:

— Ai idee unde ar fi putut s-o ducă? Știi vreun oraș cunoscut pentru... astfel de afaceri?

Annabelle clătină din cap.

— Puteau s-o ducă oriunde. Nu există orășel, cât de mic, unde să nu existe *astfel de afaceri.*

Matthew rămase o clipă tăcut.

— O s-o găsim noi, șopti el într-un sfârșit, după care se răsuci și se îndepărtă.

Annabelle îl petrecu cu privirea până ce Matthew trecu de căruță și se făcu nevăzut în întuneric, apoi se acoperi cu pătura și se ghemui pe o parte – ostenită, recunoscătoare și, în mod straniu, plină de speranță. Așteptă câteva minute până când zgomotele – pașii lui Matthew și nechezatul cailor, urmat de murmurul vocii lui dezmierdând animalele – încetară, apoi scoase din pantalonașii de sub fustă pergamentul pe care îl luase din odaia din dos a cârciumii.

Portretul rudimentar nu aducea decât vag cu Matthew Taylor. Annabelle nici n-ar fi făcut legătura dacă n-ar fi văzut numele. Citi acuzațiile care i se aduceau. N-ar fi crezut ca Matthew să fie un cunoscător al jocurilor de noroc. Ei, dar din afiș reieșea tocmai faptul că nu era. Sau, în orice caz, nu unul foarte bun.

Zâmbi amar, mișcată nu atât de ghinionul lui, cât de asemănările dintre ei. Amândoi fugeau de trecut. Asta explica înfrigurarea cu care își dorise Matthew postul de călăuză și poate chiar nerăbdarea lui de a pleca din Willow Springs... dacă fusese sau era pe cale să fie descoperit.

Făcu pergamentul sul și îl aruncă în foc. Urmărind cum mistuiau flăcările hârtia, avu o revelație dulce-amară. Îl judecase greșit, din mai multe puncte de vedere. Iar într-o privință anume era din cale afară de bucuroasă că se înșelase.

Matthew Taylor semăna, totuși, izbitor de tare cu fratele lui mai mare.

Capitolul 23

Mutându-şi greutatea pe celălalt picior, Matthew îşi coborî privirea spre locul unde şedea Annabelle, dincolo de foc.

— Cum adică nu ştii să călăreşti?

Văzând că Annabelle nu spune nimic, îşi înclină capul într-o parte, sperând să îi atragă atenţia. Dar ea continuă să adauge ingrediente în bolul pe care îl ţinea în poală, ţinându-şi cu îndărătnicie privirea plecată – ceea ce era ciudat având în vedere relaţia armonioasă ce se formase între ei în ultima săptămână.

După discuţiile cu scântei pe care le avuseseră în Willow Springs, Matthew n-ar fi crezut să fie vreodată cu putinţă, dar adevărul e că acum se înţelegeau cât se poate de bine. Descoperea o latură a ei pe care n-o văzuse înainte şi, deşi încă nu era pregătit să se încreadă total în ea, începuse să aştepte cu nerăbdare serile, când luau cina împreună şi stăteau de vorbă.

— Annabelle? stărui el cu blândeţe.

Annabelle îşi îndepărtă cu dosul palmei o şuviţă căzută pe frunte, văzându-şi dezinvoltă de lucru.

— Ei bine, da: nu ştiu să călăresc, spuse ea în cele din urmă pe un ton jovial, după care ridică din umeri în semn că nu vrea să vorbească despre asta.

Ceea ce îl ataţă şi mai tare. În ultimele zile, de când începuseră să călătorească de-a lungul râului Platte, pe urmele caravanei lui Jack Brennan, Annabelle condusese deja de două ori căruţa. Mânase caii peste terenul accidentat şi adesea plin de hârtoape al câmpiilor din Wyoming cu o pricepere nebănuită. Totuşi, una este să conduci o căruţă, şi alta, să călăreşti.

— N-ai încercat niciodată?

— Am călărit în copilărie; Annabelle oftă, clătinând din cap. Dar asta a fost demult.

— Aș putea să te învăț. Pun rămășag că ți-ai aminti repede cum să te ții în șa.

Annabelle își strânse buzele, cu privirea fixată în continuare asupra bolului.

— Apreciez propunerea, Matthew, dar am să mă mulțumesc cu mânatul cailor și cu mersul pe jos, spuse ea, adăugând încă puțină făină în aluat.

Patrick Carlson avusese dreptate în privința pesmeților preparați de ea, iar Matthew ajunsese să îi aștepte cu nerăbdare. Mai ales atunci când erau fierbinți și proaspeți, ca în seara asta. Privirea i se opri, involuntar, pe obrazul ei stâng. Deși Annabelle nu mai adusese nici măcar o dată vorba de palmele pe care i le dăduse la cârciumă, amintirea lor îl chinuia și acum.

O studie preț de o clipă. Nu știa de ce, dar era sigur că Annabelle nu îi spusese tot adevărul. De ce refuza, oare, să se mai urce în șa? Îi era frică? După toate greutățile cu care se înfruntase Annabelle în viață, se îndoia că i-ar fi teamă de așa ceva.

De când îi vorbise de Sadie, nu îi dădea pace o întrebare: ce vârstă avea Annabelle când a început să lucreze la bordel? Se ruga ca povestea ei să nu fie asemănătoare cu cea a lui Sadie și, ori de câte ori lua în considerare această posibilitate, i se umplea sufletul de durere.

Studie trăsăturile delicate ale chipului ei. De un lucru era acum sigur – dacă ar fi avut de ales, Annabelle nu ar fi ales niciodată o asemenea viață. Și îi era rușine că gândise cândva asta despre ea. Văzuse dovada în ochii ei la cârciuma din Parkston și, mai apoi, când i-a vorbit de Sadie și în strălucirea ei ce se adâncea cu fiecare milă ce îi îndepărta de Willow Springs.

— Sunt convins că ți-ar plăcea la nebunie. De ce nu vrei să mai faci o încercare?

Având în vedere aprigul ei spirit independent, o și vedea savurând libertatea pe care o simți când ești călare pe un cal puternic și îl lași să alerge slobod.

— Dă-mi voie, te rog, să te învăț.

Annabelle clătină din cap.

— Ești amabil, Matthew, dar pur și simplu nu sunt interesată.

Hotărât să descopere motivul ce se ascundea în spatele acestui refuz categoric, îi veni o idee. Se ghemui să îi vadă mai bine expresia feței. Ghicindu-i în mod clar intenția, Annabelle se concentră și mai abitir asupra aluatului. Matthew zâmbi pe sub mustață, savurând așteptarea.

Cu mâinile sprijinite pe genunchi, oftă din rărunchi.

— Ei bine, n-am vrut să se ajungă aici, doamnă McCutchens, dar... - după cum am spus-o răspicat de la bun început - niciunul dintre noi nu se poate da în lături de la sarcinile ce îi revin. Or faptul că nu știi să călărești mă tem că ne încetinește.

Fără să-și ridice privirea, Annabelle începu să frământe aluatul.

— Nu mai spune, domnule Taylor!

Annabelle se pricepea - mult mai bine ca el - să își ascundă zâmbetul în astfel de împrejurări. Dar vocea ei căpătase iarăși acel ton înțepat ce, în acest stadiu al jocului, îi aducea mult mai multă satisfacție decât un surâs.

— Chiar așa, doamnă McCutchens, și tare mi-e că, dacă nu îți îndeplinești obligațiile contractuale, mă voi vedea silit să îmi prezint, neîntârziat, demisia. Și va trebui să tocmești o altă călăuză. Detest, desigur, să-ți fac una ca asta, dar...

— O, desigur, îl luă ea peste picior, după care trase aluatului un bobârnac, imaginându-și, fără doar și poate, că era fața lui.

— Dar... Matthew oftă teatral. Bărbații trebuie să facă uneori alegeri dificile.

— Așa e. Și femeile așijderea, ripostă Annabelle, rupând o bucată de cocă pe care o modelă sub formă de minge, apoi o întinse la grosimea de aproximativ trei centimetri și o așeză în ceaunul agățat deasupra focului. Aluatul sfârâi în untura fierbinte.

Îmbătat de mirosul apetisant, Matthew tuși ușor să-și acopere chiorăitul stomacului.

Annabelle se aplecă deasupra oalei și inspiră adânc, închizând ochii.

— Mmm, nu-i așa că miroase bine? făcu ea în cele din urmă, după care se uită la el cu o mină tristă. O... dar îmi pare rău, pesmeții sunt numai pentru angajați.

Cât de nemiloasă putea să fie! Matthew savura jocul.

— La o adică... m-aș putea lăsa convins să mai rămân o zi, două.

Dădu să ia niște cocă din bol. Ea îi dădu peste mână.

— Mă tem că în ultima vreme n-am fost prea mulțumită de prestația dumitale, domnule Taylor. Chiar voiam să-ți vorbesc despre asta. E prea mult praf și vânt și prea mare uscăciune prin părțile astea pentru gustul meu. Dacă nu mă înșel, mi-ai făgăduit ploaie înainte să plecăm din Willow Springs. Te-ai dat de ceasul morții să pornim la drum neîntârziat, înainte să se pornească ploile.

Scrută teatral cerul ce se întindea albastru și fără de nori până hăt departe în apus, deasupra vârfului Laramie Peak, apoi slobozi un oftat.

— Așa că... mă tem că va trebui să mă lipsesc de serviciile dumitale. Cu nespusă părere de rău, desigur.

Expresia ei serioasă și tonul de o sinceritate aproape verosimilă îl făcură să chicotească.

— Cum de reușești?

— Nu înțeleg la ce te referi, ripostă ea mucalită.

— Cum reușești să pari atât de sinceră când eu știu cât se poate de sigur că nu ești?

Annabelle puse ultimul pesmet în untură și acoperi oala cu un capac.

— E simplu. Trebuie să-ți dorești să-l faci pe celălalt să râdă la fel de mult cum îți dorești să râzi tu însuți; zâmbetul Annabellei deveni poznaș. Și nu strică să știi să minți.

Matthew izbucni în râs, observând cum, în momentul în care Annabelle își lăsă masca să cadă, ochii ei se luminară ca albastrul aprins al unui cer fără nori.

— Acesta, doamnă McCutchens, este unul dintre cele mai sincere lucruri pe care le-ai spus vreodată; ignorând privirea trufașă pe care i-o aruncă Annabelle, Matthew se aplecă spre foc să inspire mirosul.

— În cât timp sunt gata pesmeții?

— În vreo cincisprezece minute. Cum îți spun de fiecare dată când mă întrebi.

Zicând acestea, Annabelle îi întinse o bucățică de aluat, pe care reușise cumva să o ascundă în palmă.

Matthew și-o aruncă în gură, se ridică și apoi întinse mâna să ia bolul.

— Mă duc eu să-l spăl.

Annabelle se lumină la față, nevenindu-i parcă a crede.

— Vai, vă mulțumesc, stimate domn! Sunteți nespus de amabil.

— Cu mare plăcere.

Când luă bolul, degetele li se atinseră și el șovăi, cât se poate de conștient de pustiul din jurul lor și de roșeața tot mai pronunțată din obrajii ei. Să fie din cauza căldurii focului?...

Își drese glasul.

— Măcar atât să fac și eu. Pesmeții tăi merită din plin efortul. Și-apoi, în felul ăsta ne va rămâne timp după cină pentru prima ta lecție.

Cu aceste cuvinte, Matthew se îndepărtă, văzând parcă pumnalele imaginare pe care i le azvârlea Annabelle în spate.

— Cum are să știe Manasseh ce vreau să facă?

— Așa cum o știe orice făptură de parte bărbătească: îi spui.

Tensiunea de pe chipul ei se risipi, dar doar preț de o clipă.

Văzând cu câtă înfrigurare ține frâiele, Matthew îi luă mâna și îi descleștă degetele.

— Nu fi atât de încordată. Uite... ține mâna cu palma în jos și degetele îndreptate spre grumazul lui. Așa. Acum așază-ți degetul mic sub frâu și celelalte degete deasupra.

Annabelle știa să urmeze instrucțiuni – atunci când voia.

— Iar acum întoarce uşor mâna astfel încât degetul mare să fie deasupra şi încheieturile degetelor să fie îndreptate înainte.

— Îmi era mai comod cum ţineam frâiele înainte.

— Cu vremea ai să te obişnuieşti. N-avea grijă, Manasseh n-are să te arunce din şa. E blând ca o mieluşică.

— Şi iute ca săgeata. V-am văzut eu cum goniţi prin prerie.

— Asta fiindcă îi dau frâu liber.

Annabelle îl străfulgeră cu o privire, apoi îşi întoarse imediat atenţia spre cal.

— Şi dacă va crede că îi dau frâu liber?

Coborându-şi capul ca să îşi ascundă zâmbetul, Matthew se făcu că verifică încă o dată chinga – pe care o ajustase deja înainte.

— Îţi promit că n-o va lua la goană cu tine.

În momentul acela, Manasseh necheză şi scutură din cap, făcând-o să se crispeze din nou.

— Simte doar că eşti agitată. Totul e în ordine.

— Încă tot nu înţeleg de ce trebuie să fac asta.

Matthew mângâie flancul calului.

— Nu trebuie s-o faci, dar sunt mândru de tine că eşti dispusă să încerci.

Annabelle se îndreptă uşor de spate.

— De ce nu pot să călăresc şi eu ca toate celelalte femei?

— În primul rând, nu toate femeile călăresc cu ambele picioare în partea stângă a şeii. Sau, mă rog, nu prin părţile astea. Călărind în poziţia asta, vei avea mai mult control asupra calului şi te vei simţi mai în siguranţă. Şi-apoi, nu e nimeni aici să te vadă. Mai târziu, dacă doreşti, poţi învăţa să călăreşti şi femeieşte.

— Tot tu ai să mă înveţi şi asta?

Matthew detectă tachinarea în vocea ei, dar alese să o ignore.

— Şi nu uita: păstrează-ţi greutatea echilibrată în şa. Nu te înclina prea mult spre stânga sau spre dreapta. Apleacă-te nitel înainte; fără să îi atingă piciorul, îi făcu semn să se tragă mai în faţă. Aşază-te întotdeauna în partea cea mai joasă a şeii şi ţine-ţi picioarele lipite uşor de animal. Nu strânge prea tare; o apucă de cizmă. Călcâiul cizmei trebuie să fie în linie cu scăriţele,

iar partea din față a tălpii rezemată pe cadrul scărițelor. Degetele de la picioare trebuie să fie îndreptate înainte, iar călcâiele, în jos.

Annabelle îl asculta cu o expresie stoică, îndoindu-se în mod vădit că își va aminti să facă toate astea odată. Totuși, după ce văzuse cu câtă pricepere mânuia caii suri, Matthew era încredințat că Annabelle va deveni o călăreață desăvârșită – asta după ce își va fi depășit teama.

— Ține-ți spatele drept, fără să te încordezi. Și privirea înainte.

Annabelle trase adânc aer în piept și se conformă.

— Nu fi încordată.

— Nu sunt.

— Ține brațele relaxate pe lângă corp.

— Le țin!

— Relaxate, am spus! ripostă Matthew, clătinând încet din cap, după care adăugă pe un ton mai blajin: Imaginează-ți că antebrațele tale sunt o prelungire a frâielor.

Annabelle pufni în râs.

— Mai degrabă mi-aș imagina frâiele înfășurate în jurul gâtului tău.

Matthew mustăci.

— Dacă asta te ajută.

— O, da, mă ajută!

Când Annabelle privi spre el, Matthew îi surprinse sclipirea din ochi.

Șovăi, curios să afle mai multe, dar nevoind să fie indiscret.

— Spuneai că n-ai mai urcat în șa din copilărie. Bănuiesc că s-a întâmplat atunci ceva... ce te-a speriat.

Annabelle își încleștă maxilarul și își pironi mâna cu care ținea frâul.

— Unei singure persoane i-am vorbit despre asta; râse răgușit, ușor stânjenită. Am căzut din șa. Afurisitul ăla de cal a pornit ca din pușcă și a sărit peste îngrăditura țarcului, trântindu-mă la pământ.

— Te-ai rănit?

— Mi-am rupt mâna. În după-masa aceea, tata m-a pus să încalec din nou și a ținut calul de dârlogi ca nu cumva să mai pățesc ceva. Dar în ziua aceea mi-am jurat că n-am să mai sui în șa cât oi trăi.

Văzând-o că se înnegurează ușor la chip, Matthew realiză că Annabelle nu pomenise niciodată de copilăria sau de părinții ei. Și, judecând după expresia ei, era clar că își dorea să n-o fi făcut nici acum.

— Calul ăla afurisit... avea și el un nume? întrebă Matthew, schimbând subiectul.

Annabelle îi aruncă o căutătură urâtă, în care se deslușea un dram de umor.

— Cacao!

Matthew zâmbi cu gura până la urechi.

— Și pun rămășag că de atunci nu te-ai mai atins nici de băutura cu pricina.

— Acum, că mă gândesc... ai dreptate. Îmi plăcea la nebunie cacaua, dar după acea pățanie parcă mi s-a tăiat pofta.

Manasseh fremătă sub ea și Annabelle icni speriată, simțind cum i se risipește pe loc tot cheful de șagă.

— Putem să isprăvim odată cu lecția asta?

Matthew îi repetă rapid instrucțiunile, apoi făcu un pas în spate.

Annabelle atinse – abia perceptibil – calul în coaste cu călcâiele și așteptă. Manasseh își scutură coama, necheză și întoarse capul spre ea, întrebându-se, parcă, ce să facă.

— Încearcă din nou, Annabelle, ceva mai hotărât de astă dată și țocăie din buze.

Îi făcu o demonstrație, Annabelle reproduse sunetul ca de sărutare, iar Manasseh o luă înainte la pas. Ținând cu o mână frâiele, Annabelle și-o încleștă pe cealaltă pe oblâncul șeii.

Matthew mergea lângă ei.

— Relaxează picioarele. Lipește-le ușor de abdomenul lui. Nu-ți fie frică de el. Așa.

Era impresionat de eforturile ei și i-o spuse.

— Iar acum spune-i unde vrei să se ducă.

— Nu mă ispiti, ripostă Annabelle în șoaptă.

Matthew pufni în râs și clătină din cap. Annabelle așeză frâiele în partea stângă a grumazului lui Manasseh. Calul se întoarse spre dreapta și porni spre căruță, încetinind când ajunse în dreptul ei.

— De ce a luat-o încoace? pufni ea nemulțumită.

— Pentru că asta i-ai spus tu să facă.

— Credeam că l-am îndemnat s-o ia la stânga.

— Dacă vrei s-o ia la stânga, așază frâiele pe partea dreaptă.

Annabelle făcu întocmai, apoi slobozi un oftat.

— Nu mă asculță. Ți-am spus eu că e o idee proastă.

Auzindu-i iritarea din glas, Matthew întrezări preț de o clipă fetița nerăbdătoare de odinioară.

— Mai ții minte cum să-l faci să dea îndărăt?

Annabelle trase de frâie și Manasseh porni încet de-a-ndăratelea.

În următoarele câteva minute, Matthew urmări, fără să spună nimic, cum Annabelle dă comenzi calului și acesta le execută, făcând-o să prindă încredere.

— Iar acum mână-l puțin mai departe. Până la tufele acelea de pelin și înapoi.

La jumătatea drumului înapoi, spre surprinderea lui, Annabelle îndemnă calul s-o ia la galop mic și se ținu perfect în șa.

Când se opri în dreptul lui avea răsuflarea întretăiată și fața îmbujorată de plăcere.

Matthew luă căpăstrul și mângâie moțul alb dintre ochii lui Manasseh.

— Ei, cum a fost?

De parcă mai era nevoie să întrebe!

— Pot să mai dau o raită cu el?

— Chiar te rog. După câte văd eu, Manasseh te place.

Annabelle zâmbi încântată și mângâie grumazul calului.

— Zău? De unde știi?

Matthew ridică din umeri şi, amintindu-şi sfatul ei de adineauri, de astă dată reuşi să păstreze un ton cât se poate de serios.

— Fiindcă încă nu te-a azvârlit din şa – or, de obicei, asta face atunci când nu place pe cineva.

Annabelle făcu ochii mari de groază, apoi, văzând zâmbetul poznaş ce apăru pe chipul lui, şi-i îngustă ameninţător.

— Matthew Taylor, are să vină ea şi ziua când *tu* va trebui să înveţi ceva de la mine. Abia aştept clipa aceea.

— Şi eu la fel.

Annabelle zâmbi şi porni la galop.

Capitolul 24

— Poți să te duci tu prima; Matthew arătă cu capul spre pârâu, știind cât de mult așteptase ea clipa asta.

Annabelle strânse, șovăitoare, din ochi.

— Sigur nu te superi?

Când văzu că Matthew încuviințează din cap, Annabelle se lumină la față.

— N-am să stau mult, îți promit.

— Stai cât poftești.

— Bine, dar vreau să apuci și tu să te îmbăiezi înainte să se însereze.

Matthew luă încă doi pesmeți din ceaun și se lăsă pe spate în fața focului.

— M-am mai îmbăiat eu pe întuneric, Annabelle. Și-apoi, vreau să mă bucur în tihnă de încă o cafea... și de bunătățile astea, adăugă el, ridicând pesmeții și mișcând sugestiv din sprâncene.

— Bine, dacă insiști...

Annabelle scotoci prin căruță vreme de câteva minute. Când o văzu pornind spre pârâu cu brațele încărcate, Matthew se opri din mestecat.

— Ce faci cu tot calabalâcul ăla? Ai de gând să te muți acolo?

— N-am mai făcut o baie cum scrie la carte de când am plecat din Willow Springs, acum o săptămână și jumătate. Praful și mizeria de pe drum mi-au intrat în păr, în haine, în piele... Mă simt de-a dreptul...

Matthew îi făcu semn să se oprească și aruncă o privire spre propriile-i haine.

— Știu prea bine cum e, crede-mă. Doar că eu sunt, poate, mai obișnuit cu felul ăsta de viață decât tine.

— Chiar așa... Annabelle tuși ușor, cu o sclipire poznașă în ochi. N-ar strica să te îmbăiezi și tu cum scrie la carte.

Ignorând aluzia ei glumeață, Matthew arătă din nou spre pârâu.

— În amonte e un ochi cu apă ceva mai adâncă. N-ai să fii prea ferită de priviri de cealaltă parte a movilei, dar în afară de vreun câine de prerie sau de vreo salamandră curioasă, n-are cine să tragă cu ochiul.

O urmări cu privirea cum se îndepărtează cu pas sprințar și dispare de cealaltă parte a movilei nu foarte înalte ce se ridica la o aruncătură de băț de locul în care se afla el. Apoi scrută orizontul. În vest, soarele abia ce se adăpostise dincolo de piscurile înzăpezite, lăsând în urmă o brazdă lată de un albastru strălucitor, pe când în est o semilună subțire tocmai ce își începea călătoria nocturnă pe bolta cerească.

O mișcare îi atrase atenția.

Desluși creștetul Annabellei. Văzu cum își ridică brațul stâng și apoi pe cel drept și apoi zări ivindu-se o cămașă. Realizând ce făcea Annabelle – și ce făcea *el* – întoarse imediat privirea. Dar imaginea îi rămase înfiptă în minte. Hotărând că trebuia să pună o distanță mai mare între ei, se așeză de cealaltă parte a focului, cu spatele la ea. De aici priveliștea nu era nici pe departe atât de plăcută, dar nici atât de ispititoare.

Înfulecă încă un pesmet, își bău cafeaua rămasă și își umplu iar cana. Apoi, încet și dureros, un adevăr care până acum îi dăduse târcoale doar de departe, i se arătă în toată plinătatea lui. Acum înțelegea cum a ajuns Johnny să țină la o femeie ca Annabelle.

Lăsă capul în pământ. *Johnny...*

Fratele său îi lipsea nespus de tare și nu trecea zi fără să se întrebe cum ar fi stat lucrurile dacă Johnny ar fi fost încă în viață. Amintirea ultimei lor întâlniri îi trecu prin inimă ca fierul roșu. La gândul discuției aprinse pe care o avuseseră în noaptea aceea, la colibă, îl năpădiră iar remușcările.

— Femeia asta nu te iubește, Johnny. Se folosește doar de tine. Sper că ți-ai dat seama.

Aruncă o privire spre ușa închisă a odăii din dos, unde dispăruse Annabelle, păsându-i prea puțin că ea s-ar putea să-l audă.

Johnny, de obicei iute din fire, nu îi dădu de astă dată o ripostă tăioasă, ci îi zâmbi.

— Știu, Matthew.

Matthew își ridică, perplex, mâinile în aer.

— Și-atunci ce se întâmplă aici? Îți faci și tu puțin de cap, fără ca de data asta să trebuiască să plătești cu banii jos?

Johnny se întunecă la față, și Matthew știu că aluzia la trecutul său își lovise ținta.

— Fii atent ce spui, Matthew, murmură Johnny. O iubesc pe Annabelle. Annabelle e soția mea și n-am să permit nimănui să o ponegrească. Nici măcar ție.

— S-o ponegrească?! pufni Matthew, reprimându-și cu greu o înjurătură. Femeia asta nu-i decât o târfă, o...

În momentul următor, Matthew se trezi trântit la podea cât era de lung, cu obrazul stâng pulsând. Simți gust de sânge pe buze. Johnny îi întinse mâna, dar el i-o respinse și se căzni să se ridice singur în picioare, încă amețit din cauza loviturii.

— Nu-ți permit să vorbești așa despre soția mea, Johnny clătină din cap și își masă pumnul. Îmi pare rău, Matthew. Încă mi-e greu să-mi stăpânesc uneori mânia.

Incapabil să ignore sinceritatea din glasul fratelui său, Matthew își masă maxilarul.

— E bine de știut că unele lucruri au rămas neschimbate în ultimii opt ani.

Clipind din ochi să își alunge amețeala, își recuperă pălăria de pe podea și o lovi de coapsă.

Putea să-și ia revanșa chiar acum – și poate că Johnny chiar l-ar lăsa s-o facă. În copilărie fusese recunoscător pentru statura

impozantă a fratelui său – aceeași forță brută care îl doborâse acum la pământ îi salvase în trecut viața, și asta nu o dată.

Se foi de pe un picior pe altul.

— Dacă știai că se mărită cu tine numai ca să scape de la bordel, de ce ai mai luat-o?

Johnny ridică o sprânceană.

— N-am spus cu niciun cuvânt că ăsta a fost singurul motiv pentru care s-a măritat cu mine. Am încuviințat doar că nu mă iubește.

Johnny străbătu din patru pași mica încăpere, aruncând din mers o privire spre ușa odăii din dos. Puse încă un buștean pe foc și, privind cum sar scânteile în sus pe hornul dărăpănat, se așeză în balansoar. Încheieturile scaunului protestară printr-un vaier sub greutatea lui, gata parcă să cedeze dintr-o clipă într-alta.

— Știu că Annabelle nu mă iubește, Matthew. Sau, mai bine zis, nu mă iubește încă – așa cum ar trebui să-și iubească o femeie bărbatul. Dar, cu timpul, mă va iubi. Am încredere că va învăța să mă iubească.

— Ai încredere că va învăța să te.... Matthew pufni cu năduf. Chiar crezi că...?

Văzu aprinzându-se în ochii lui Johnny o scânteie de avertizare.

Și, de astă dată, nu își mai forță norocul.

— Chiar crezi că o *femeie* ca ea poate învăța să iubească un bărbat? După tot ce a făcut? După viața pe care a dus-o?

— Sunt ferm convins de asta. Oamenii nu pot dărui ceea ce nu au, Matthew. Dar eu cred că oamenii se pot schimba dacă li se acordă o șansă. Și dacă au puterea lăuntrică necesară; ridică din umeri. Uită-te la mine. Sunt un om schimbat.

Matthew își masă din nou falca, dând din cap.

— Da, văd.

Johnny începu să se legene încet și ritmic în balansoar, alegând în mod vădit să îi ignore sarcasmul.

— Îți aduci aminte de mânza aia care s-a pripășit la ferma noastră când eram copii? Fusese zvântată în bătăi, sărăcuța. Avea gârbița brăzdată de răni.

Anticipând deja morala poveștii, Matthew rezistă cu greu ispitei de a-și da ochii peste cap.

— Nu se apropia de nimeni. Era speriată, rănită și flămândă. Toți ziceau c-ar fi mai bine să i se curme suferința; folosindu-se de degetul mare și de arătător, Johnny apăsă trăgaciul unei arme imaginare. Ei nu vedeau ce vedeam eu; clătină din cap și se aplecă înainte, cu antebrațele rezemate pe coapse și picioarele crăcănate. În după-masa aia ar fi mâncat tot ovăzul din sac dac-aș fi lăsat-o. A durat o iarnă întreagă până să mă accepte în preajma ei... până să se încreadă în mine îndeajuns cât să mă lase s-o ating. Ții minte cum venea ori de câte ori o fluieram? Slobozi un râs gros, gâlgâit. Și tu fluierai mai mereu după ea, dar nici nu se uita către tine.

Matthew își amintea prea bine iapa. Cu corpul brăzdat de cicatrice și părul crescându-i în smocuri inegale, a rămas o urâțenie de cal chiar și după ce s-a împlinit la trup și a ajuns la maturitate. Trecându-și limba peste buza însângerată, hotărî să își păstreze gândurile pentru sine.

— Sunt și oameni ca mânza aia, Matthew. Oameni care au fost răniți; Johnny vorbea abia șoptit, scârțâitul balansoarului aproape acoperindu-i vocea. Oameni pustiiți pe dinăuntru, care nu se cred vrednici de nimic; luă o cană de pe măsuța de lângă el și îi turnă încet conținutul pe podeaua de pământ. Ei cred că viața lor e ca apa asta ce, odată vărsată pe pământ, nu se mai adună. E pierdută pe veci; își trecu degetele peste firicelele de apă desprinse din băltuța ce se formase inițial pe podeaua rudimentară până când pământul însetat înghiți orice urmă de umezeală. Dar am ajuns la convingerea că Dumnezeu nu pierde viețile celor ce se consideră nevrednici. Și cred că nici noi n-ar trebui s-o facem. Trebuie să acordăm orișicui o a doua șansă, fie că o merită, fie că nu.

Spunând acestea, Johnny începu iar să se legene, încet și ritmic.

Matthew se uită la pata întunecată rămasă pe podea lângă piciorul lui și observă că frate-său avea ochii înlăcrimați. El, pe de altă parte, nu era câtuși de puțin mișcat. Johnny avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru făpturile rătăcite și rănite. Dar să se lase tras pe sfoară în halul ăsta, să se lase convins de femeia asta că se afla în cine știe ce misiune de bun samaritean...

Asta era prea de tot.

În ciuda frecventelor dispute dintre ei, Matthew își admirase dintotdeauna fratele mai mare. Cum să nu-l admire? Cămașa lui Johnny ascundea acum cicatricele, dar el știa că urmele lăsate de cureaua groasă de piele a tatălui său, chiar dacă estompate, erau încă acolo, pe spatele și pe umerii lați ai fratelui său.

Johnny avusese mereu o slăbiciune pentru femei și se pare că Annabelle Grayson găsise o cale de a se folosi slăbiciunea lui – și experiența ei – în propriul avantaj. Nu putea să stea deoparte și să privească – din nou – cum Johnny încasează încă o bătaie sau plătește prețul pentru greșelile altei persoane.

— Se folosește de tine, Johnny. Chiar nu-ți dai seama? Are să te părăsească de îndată ce va obține ce își dorește.

— Și, mă rog, ce anume crezi că-și dorește? întrebă Johnny, oprindu-se brusc din legănat. Sau, poate, ești de părere că nu se află femeie pe lumea asta care să țină sincer la o namilă necioplită ca mine.

Matthew refuză să fie deviat de la subiect de această rană mai veche, deși ea îi rămăsese vie în amintire.

— Vrea să pună mâna pe banii tăi. Și nu mă îndoiesc că știe cum s-o facă.

Emoțiile întrezărite pe chipul lui Johnny se succedaseră prea repede ca Matthew să-i poată ghici următoarea mișcare. Pentru orice eventualitate, însă, se pregătise sufletește să încaseze încă o dată pumnul de fier al fratelui său.

Amintindu-şi cum se încheiase întâlnirea aceea, făcu o grimasă. Îşi fixă cana goală, apoi întoarse capul spre est, scrutând orizontul acum învăluit în întuneric. Un urlet prelung îl smulse complet din reverie.

Ascultându-şi intuiţia, se ridică încet în picioare.

Dincolo de lumina focului de tabără, nu reuşi să distingă nimic în preria scufundată în beznă. Privi spre locul în care priponise caii, la vreo douăzeci de picioare de el, apoi în direcţia opusă, unde se afla Annabelle.

— Annabelle, e totul în regulă?

Aşteptă, cu urechile ciulite, apoi îi strigă iar numele. Judecând după distanţa scurtă parcursă de lună, estimă că nu trecuse mai mult de jumătate de ceas de când plecase Annabelle la scăldat.

Încă un urlet. Caii fornăiră, neliniştiţi.

Matthew dibui puşca şi, cu mâinile încleştate pe ea, păşi în beznă. Pe măsură ce i se obişnuiau ochii cu întunericul, preria, nedesluşită adineauri, se transforma într-o paletă de nuanţe cenuşii.

În dreapta lui, caii se cabrară brusc, zbătându-se să se elibereze. În stânga lui se auzi un mârâit. Îl trecu un fior de groază pe şira spinării. Caii loveau cu copitele în pământ, despicând tăcerea serii cu nechezatul lor deznădăjduit.

Matthew se răsuci valvârtej şi trase cocoşul armei, gata să tragă.

Un mârâit ameninţător. Zgomot de labe ce lovesc cu repeziciune pământul. Doi ochi roşietici scânteiară în cenuşiul amurgului. Cu capul lăsat în jos, lighioana se năpusti spre el pe picioarele-i subţiri. Cu coada ochiului, Matthew sesiză mişcare în dreapta sa, în apropiere de cai, dar îşi ţinu degetul pe trăgaci, ochind căpăţâna lupului.

Doborî sălbăticiunea dintr-un singur foc. Cu inima bubuind, se răsuci pe călcâie şi văzu încă doi lupi repezindu-se spre unul dintre caii suri. Calul se ridică pe picioarele dindărăt, dând din copite, şi slobozi un urlet sfâşietor. Matthew apăsă iar pe trăgaci.

Lupul mai mare scheună și se retrase, șchiopătând, în noapte, urmat de aproape de celălalt.

Matthew reîncărcă rapid arma și făcu ocolul taberei, scrutând întunericul și animalele, cu capul vâjâind și cu urechile ciulite. Apoi porni în goană spre pârâu, încetinind doar când ajunse la movilă.

— Annabelle? strigă el cu răsuflarea întretăiată.

Văzând că nu răspunde, se temu de ce era mai rău.

Apoi auzi un plescăit în josul pârâului. Duse arma la ochi și ridică imediat cocoșul.

— Matthew...

Când îi văzu silueta conturându-se dincolo de colină, răsuflă ușurat. Coborî arma și făcu un pas în față.

— Ești teafără?

— Da, dar te rog să rămâi acolo! Și să te întorci cu spatele.

Cu toate că întunericul era prea dens ca să poată distinge prea multe, Matthew se conformă imediat.

— Au plecat? întrebă Annabelle.

Tremurul din voce îi trăda frica.

— Deocamdată, răspunse Matthew, lăsând în jos cocoșul armei. După ce l-am omorât pe unul din ei și l-am rănit pe altul, au fugit. Nu sunt sigur câți erau de toți.

— Caii au scăpat nevătămați?

Matthew clătină, zâmbind, din cap.

— Da, cred că au scăpat cu toții nevămătați. Și eu la fel – mulțumesc de întrebare.

O auzi chicotind.

— Tu erai înarmat, așa că am presupus că n-ai pățit nimic. Acestea fiind spuse....

Matthew auzi iarba foșnind pe malul pârâului, acolo unde se afla ea.

— Ești bun să te întorci în tabără ca să mă pot îmbrăca?

— Nu, doamnă, nu sunt. N-am de gând să te las aici singură.

Fără să se întoarcă spre ea, se îndepărtă puțin de movilă.

— N-am să trag cu ochiul. Îți promit.

Nicio mișcare. Apoi o auzi bombănind ceva nedesluşit, fapt care îl amuză şi mai tare. După câteva minute, Annabelle coborî de pe colină cu o legăturică în braţe. Pletele de culoare închisă îi cădeau ude peste umeri şi în jos, pe spate. Porniră, tăcuţi şi vigilenţi spre locul de popas. Mergând alături de ea, Matthew simţi în nări miros de liliac.

După ce ajunseră în tabără, cercetă îndeaproape animalele. Dezmierdă cu şoapte pline de blândeţe iapa atacată de lupi până ce aceasta se linişti şi îl lăsă să îşi treacă mâna peste picioarele ei. Nu şi-a ferit niciun picior, ceea ce era un semn bun. Mai făcu un tur de recunoştere şi apoi porni înapoi spre focul de tabără.

Annabelle stătea aşezată lângă foc, cu spatele la el. Avea părul proaspăt pieptănat şi ţinea în mână o oglindă pe care o întorcea ba într-o parte, ba într-alta. În cele din urmă, şi-o apropie de obraz, ridică mâna şi îşi pipăi încet tâmpla dreaptă.

Simţindu-se ca un intrus, Matthew râcâi pământul cu cizma pentru a-şi face cunoscută prezenţa.

Annabelle lăsă imediat oglinda jos şi o vârî sub pătură.

— Au plecat?

— Aşa se pare. Şi caii, şi vaca au scăpat nevătămaţi.

— Asta e o veste bună; ridică privirea spre el, apoi o coborî iar. Matthew, date fiind împrejurările... n-ai vrea să avem un singur foc în noaptea asta?

Matthew nu răspunse imediat, aşteptând ca tăcerea lui s-o facă să-şi ridice iar privirea spre el. Încă părea înfricoşată – nu că ar fi recunoscut-o vreodată.

— N-am nimic împotrivă.

Mulţumindu-i printr-un surâs, Annabelle îşi aşeză salteaua de paie de cealaltă parte a focului şi se culcă pe ea, cu ochii aţintiţi asupra flăcărilor.

Matthew se întinse şi el, cu arma la căpătâi, şi scrută cerul nopţii.

— Îţi mulţumesc, Matthew.

În blândeţea vocii ei Matthew intui ceva mult mai adânc decât o simplă expresie a gratitudinii şi asta îl mişcă până în adâncul sufletului.

— Nu mi-am făcut decât datoria. În fond și la urma urmei, pentru asta sunt plătit, îi răspunse el în șoaptă.

Trupul îi era obosit, dar creierul îi zbârnăia, plin de neastâmpăr. După câteva minute, auzind respirația ei ușoară și regulată, se ridică în cot. Annabelle dormea cu capul culcat pe un braț și cealaltă mână sub bărbie. Avea un aer plin de pace. O privi îndelung, apoi se întinse la loc, știind că n-avea să-l prindă somnul prea curând.

Ce căuta el aici cu ea? Se gândi, oftând, la motivul care îl determinase inițial s-o însoțească – pământul din Idaho.

— Vino cu noi, Matthew, îi spusese Johnny în noaptea aceea; vocea fratelui său îi răsuna clar în memorie. Vino cu noi în Idaho. Am cumpărat niște pământ acolo, așa cum visam să facem când eram copii. E destul pentru amândoi.

Aplecându-se în față pe balansoar, Johnny îi descrise, cu fața strălucind de entuziasm, pajiștile și pâraiele ce împânzeau poalele munților.

Surprins în sinea lui de propunere, Matthew avea, totuși, impresia că fratele său exagerează. Nu ar fi fost prima dată când se întâmpla.

— De unde ai avut tu bani să cumperi un *ranch*?

— Am vândut ferma din Missouri. Așa că jumătate din pământ este, de drept, al tău.

Matthew pufni în râs.

— N-aveai cum să cumperi atâția acri cu banii căpătați pe ferma aia amărâtă.

Johnny ridică din umeri.

— În ultimii ani am izbutit s-o pun pe picioare. Pe lângă gospodăritul fermei, am mai lucrat pe la unul, pe la altul și uite așa am strâns destui bani cât să pot pune ceva deoparte. Ferma s-a vândut mai bine decât ai...

Matthew îi făcu semn să se oprească și clătină din cap.

— Nu, frate, mulțumesc. Am prilejul să fiu stăpânul propriei mele ferme. Cunosc un bărbat care e dispus să mă ajute să cumpăr un *ranch* adevărat, în apropiere de San Antonio; își roti privirea prin coliba sărăcăcioasă, cu acoperișul lăsat și pereții dărăpănați, și zâmbi sarcastic în colțul buzelor. Dacă asta arată cât de bine îți merge, cred că prefer să mă duc în Texas.

Cuvintele sale îl mâhniră, în mod vădit, pe Johnny. Deși nu-i făcea plăcere să-l vadă amărât, Matthew văzu în asta o oportunitate. Nu putuse niciodată să îl învingă pe frate-său prin forța pumnilor, dar dintr-o dispută verbală ieșea mai mereu învingător. Johnny avea mușchi, Matthew avea papagal. Acesta era avantajul său față de Johnny și avea de gând să îl folosească din nou ca să îi deschidă ochii. Chiar cu riscul de a-l răni.

Johnny își încleștă mâinile între genunchi.

— De ce nu vrei să vii acasă, Matthew? Cred că a venit vremea.

Întrebarea îl luă pe nepregătite.

— Acasă, repetă el disprețuitor. Crezi că în Idaho m-aș simți acasă?

— Poate că da, răspunse Johnny cu blândețe. Cred că acolo ai găsi ceea ce cauți de atâta amar de vreme.

— Și ce anume crezi, mă rog, c-aș căuta? Amândoi vrem același lucru: să avem un *ranch*. Doar că eu am să devin fermier în Texas. De unul singur.

— De unul singur... Johnny râse încetișor. Sunt vorbe periculoase în care nu e bine să pui nădejde.

— Și de când, mă rog, te-ai făcut tu atât de înțelept?

Chipul lui Johnny se destinse încet într-un surâs.

— M-am schimbat nițel în ultimii ani; la fel de repede cum apăru, surâsul îi și pieri. Ceea ce cauți tu nu se găsește în Texas. Și fugind de amintirea lui Haymen Taylor – și a tot ce ne-a făcut el – ai să te îndepărtezi tot mai tare de locul în care îți dorești să fii. Crede-mă.

Matthew simți cum îi crește iritarea.

— Nici tu n-ai să găsești ceea ce cauți făcându-ți de cap cu femeia asta. Am mai cunoscut eu femei de teapa ei și îți pot spune exact ce urmăreș...

— Ai cunoscut femei ca ea? îl întrerupse Johnny, îngustându-și ochii.

În momentul acela, realizând ce lăsase de înțeles, Matthew se pregăti sufletește. Nu pentru încă o lovitură. Nu, Johnny recurgea la pumni doar în ultimă instanță, când era covârșit de mânie și nu mai știa ce să zică. Subiectul acesta era unul pe care îl dezbătuseră îndelung, greu de suportat pentru Matthew. Și acum că îi servise pe tavă prilejul de a-l lua iar peste picior, precis că Johnny nu va pregeta s-o facă.

— Înțelegi ce vreau să spun.

— Nu, nu sunt sigur că înțeleg. Ai zis că ai *cunoscut* femei. E adevărat?

Matthew simți că îi iau foc obrajii.

— Nu în sensul ăla. Vreau doar să spun că știu câte ceva despre femeia *asta*. Știu că a lucrat ani întregi la bordelul din oraș. Știu lucruri care ți-ar schimba cu totul părerea despre ea. Am auzit de la văcari ce grozăvii făcea cu ei.

Johnny se ridică în picioare și făcu un pas spre el.

— Câți ani ai tu acum, Matthew?

Matthew rămase nemișcat. Fratele lui nu fusese niciodată prea isteț, dar știa cum să umilească un om. Văzându-i expresia – atentă și serioasă – Matthew realiză că se pregătea să-l înțepe din nou.

— Treizeci și doi, dacă nu mă înșel?

Matthew își strânse pumnii pe borul pălăriei și simți cum îi clocotește sângele în vene. N-avea de ce să-i fie rușine. Lui Johnny ar trebui să-i fie rușine – lui și târfei din odaia de alături. Atunci de ce îi ardeau *lui* obrajii?

— Ai treizeci și doi de ani... și încă n-ai fost niciodată cu o femeie.

Johnny clătină încet din cap, vădit surprins.

Nu fusese o întrebare, ci o afirmație. Matthew simți cum i se încordează toți mușchii din corp. De-ar putea – măcar o dată în viață – să-și doboare fratele cu un pumn!

Johnny strânse din umeri.

— Nu e nimic rușinos în asta. Ba dimpotrivă. Mama ar fi mândră de tine...

Neputând să-i mai suporte aroganța, Matthew își luă avânt și, punându-și toată greutatea în pumnul drept, îl lovi pe Johnny drept în falcă.

Cu ochii mari de uimire, frate-său făcu, clătinându-se, un pas înapoi, dar nu se prăbuși.

Durerea care îi străfulgeră pumnul nu făcu decât să îl înverșuneze și mai tare. Voia, cu orice preț, să îl îngenuncheze pe Johnny. Și știa exact cum s-o facă.

— Știi ceva, frate? De tine, în schimb, mama n-ar fi mândră deloc. N-ar fi mândră să știe cât ai greșit în viață și cu ce femeie te-ai încârdășit acum, adăugă el, aruncând o privire plină de venin spre ușa odăii de culcare. I-ar fi rușine să vadă ce ai făcut cu viața ta. Să știe ce lucruri spurcate faci cu târfa aia...

— Matthew, m-ai înțeles greșit, frate. Nu voiam să spun decât că...

— Las' că știu eu prea bine ce voiai să spui! Te-am admirat toată viața, dar acum zău că nu știu de ce; râse amar. Ești un om slab, Johnny. Ești slab și nesăbuit și mă bucur că mama nu mai trăiește să vadă cât de tare ai ajuns să semeni cu Haymen Taylor.

Johnny se schimonosi la față și Matthew se pregăti să pareze lovitura care știa că, de astă dată, avea să-l lase lat. Dar nu se întâmplă nimic. Când ceața mâniei începu să se risipească, văzu iar clar fața lui Johnny și i se puse un nod în stomac.

— Ai dreptate, Matthew. Nu sunt deloc mândru de felul în care mi-am trăit mare parte din viață; glasul adânc al lui Johnny era plin de umilință. Am făcut multe greșeli și îmi pare rău. Pe când eram copii... aș fi putut să-ți fiu un frate mai bun; clătină abătut din cap. Acum știu asta. Dar m-am schimbat, Matthew. Încerc să fiu un om mai bun, și... nu mai sunt atât de nechibzuit ca odinioară; îi întinse mâna. Dacă te învoiești, aș vrea să mă lași să ți-o dovedesc ca frate.

Sentimentele se războiau în sufletul lui Matthew. Îi era ruşine că spusese acele vorbe grele – toate neadevărate. Le spusese doar din cauza orgoliului rănit şi fiindcă voia ca Johnny să realizeze greşeala pe care o făcea rămânând alături de Annabelle Grayson.

Apoi ceva îi atrase atenţia. Uşa odăii era întredeschisă. Oare femeia auzise ce discutaseră? Imaginându-şi hazul pe care l-ar face, fără îndoială, o târâtură ca Annabelle Grayson pe seama lipsei lui de experienţă – la vârsta de treizeci şi doi de ani! – îl trecură năduşelile.

— Matthew?

Ceva se mişcă lângă el, readucându-l cu gândurile în prezent. Se ridică, alarmat, în capul oaselor.

Annabelle stătea în genunchi lângă salteaua lui de paie, lumina focului accentuându-i îngrijorarea întipărită pe chip. Privind-o, Matthew nu văzu în faţa ochilor decât chipul mâhnit al fratelui său. Amintindu-şi ultimul lucru pe care i-l spusese lui Johnny şi ştiind că Annabelle auzise, fără îndoială, fiecare cuvânt, se simţi năpădit de ruşine şi de regret.

— Matthew, e totul în regulă?

Ochii ei de un albastru parcă şi mai intens la lumina flăcărilor îi scrutară faţa, tulburător de pătrunzători.

— Da, răspunse el, ridicându-se în şezut. Cum de eşti trează?

— Adineauri mi s-a părut că aud ceva, răspunse Annabelle, ridicând, nesigură, din umăr.

Matthew îşi trecu mâna peste faţă şi se întinse după puşcă.

— Mă duc să verific. Tu culcă-te la loc.

Făcu de două ori ocolul taberei. Totul era scufundat în tăcere. Oprindu-se lângă căruţă, îşi ridică privirea spre cerul nopţii şi înghiţi cu noduri când stelele începură să se înceţoşeze. Cuvintele îi răsunau în minte, repetându-se la nesfârşit, fără ca el să le poată opri, oricât ar fi încercat. *„Mi-e ruşine să am un frate ca tine, Johnny. Îmi doresc să nu fi avut niciodată un frate."*

Capitolul 25

Noaptea următoare, Matthew se opri în dreptul unui salon de pocher din vestul teritoriului Wyoming. Prin uşile deschise răzbătea larma făcută de mulţimea de clienţi zurbagii. O trăsurică trecu pe lângă el. Era bucuros că Annabelle nu îl însoţise, dar tot îşi făcea griji pentru ea. Se despărţiseră în oraş cu câteva clipe în urmă. Fusese ideea lui să procedeze aşa. La început Annabelle s-a opus, dar – în lumina peripeţiilor avute în Parkston cu aproape două săptămâni în urmă – Matthew a stăruit ca de acum încolo el să viziteze cârciumile şi sălile de joc din oraşele prin care treceau – în pofida riscului pe care şi-l asuma astfel – iar ea, casele de toleranţă. Credea sincer că aşa era cel mai sigur, din moment ce Annabelle cunoştea mult mai bine ca el mersul lucrurilor în astfel de stabilimente. Mai cu seamă, însă, nu voia ca ea să descopere cumva adevărul despre el şi despre acuzaţiile ce i se aduceau.

În Willow Springs îl ofticase gândul că, dacă ar afla de datoriile pe care le făcuse la pocher, Annabelle ar putea folosi informaţia împotriva lui. Acum, însă, posibilitatea ca ea să afle adevărul şi să descopere că nu era atât de cinstit cum îşi imaginase îl mâhnea, parcă, şi mai tare.

Azi, la crăpatul zorilor, s-a dus la pârâu să se scalde şi să îşi spele hainele şi s-a întors înainte ca ea să se trezească. S-a oprit şi a privit-o cum doarme, amintindu-şi cum îl sfătuise să se îmbăieze şi el „cum scrie la carte". Nu mai întâlnise niciodată o femeie care să împartă păreri cu atâta largheţe, păzindu-şi, pe de altă parte, cu străşnicie tainele inimii.

Trase adânc aer în piept şi intră în salon. Planul din noaptea asta era unul simplu. Va comanda o băutură de care aproape că nu se va atinge, va pune câteva întrebări, şi apoi va pleca.

— Ce să fie?

Un omuleţ vânos, cu o căpăţână prea mare pentru trupul său pirpiriu, îi aşteptă răspunsul de dincolo de tejghea.

— Whisky, sec.

În timp ce barmanul îi turna băutura, Matthew îl compară, instinctiv, în minte cu muntele de om cu care se înfruntase în Parkston. Ghinionul, bată-l vina...

Îşi drese glasul.

— Unde-şi poate face un bărbat plăcerile prin părţile astea?

— Bordelul e la distanţă de-o stradă. Clădirea cu lambriuri gri de pe trotuarul sudic. Spune-le că eu te-am trimis; barmanul se aplecă spre el şi îşi bulbucă ochii şi aşa supradimensionaţi. Fetele ţin evidenţa muşteriilor trimişi de mine, dacă înţelegi ce vreau să zic.

Matthew dădu din cap, trecându-şi arătătorul peste marginea paharului.

— Au de toate soiurile?

Sorbi îndelung din pahar.

Bărbatul rânji, îşi vârî mâna sub tejghea şi, cu dezinvoltura cu care ar fi împărţit cărţile la un joc de pocher, îi aşeză în faţă cinci fotografii.

Matthew fu cât pe ce să se înece cu băutura.

Bărbatul chicoti.

— Aşa-i că sunt straşnice? Mai ales asta, adăugă el, lovind cu arătătorul pătat de tutun colţul unei fotografii.

Matthew auzise mai mulţi văcari vorbind de astfel de fotografii, dar el nu văzuse până acum niciuna. Cercetă chipurile femeilor, deşi, în mod clar, fotografiile nu fuseseră făcute cu scopul de a le pune în evidenţă trăsăturile feţei. Niciuna nu părea să fie chinezoaică şi nici îndeajuns de tânără, dar Annabelle îi spusese că existau moduri de a face o fată să pară cu totul schimbată,

mult mai matură decât era de fapt. Totuşi, niciuna dintre femeile acestea nu părea să corespundă descrierii făcute de Annabelle.

Făcând un efort de voinţă, îşi aţinti privirea în pahar şi îşi drese glasul.

— Sunt şi prospături printre ele?

Barmanul slobozi un grohăit.

— Înţeleg unde baţi, amice, da' mă tem că ai pierdut ocazia. Acu' o lună a trecut pe-aici una tinerică. Eu n-am apucat să urc pân' la ea în odaie, da' am auzit că era o frumuseţe de pe meleaguri îndepărtate, cu un păr negru, lung până la fund.

Anticipând deja reacţia Annabellei la auzul veştii, Matthew simţi că-i sare inima din piept. Simulă un oftat dezamăgit.

— Da' înţeleg că nu mai e aici.

— Mă tem că nu.

Matthew ezită. Nu voia să pară prea interesat, dar trebuia să afle.

— Ai idee unde s-ar putea afla acum?

Bărbatul clătină din cap, apoi bătu din nou cu degetul pe fotografie.

— Da' sunt sigur că asta...

Matthew îşi puse paharul pe tejghea şi plecă fără să mai asculte pălăvrăgeala barmanului. Când ajunse la colţul de stradă unde îşi dăduseră întâlnire şi văzu că Annabelle nu era încă acolo, merse mai departe spre bordel şi o zări venind din direcţia opusă.

— N-am aflat nimic, murmură ea când se apropie, cu capul plecat. N-am putut vorbi decât cu madama şi ea n-a fost dispusă să-mi divulge nimic.

Matthew îi ridică, blajin, bărbia.

— Sadie a trecut pe aici – acum o lună. Suntem din ce în ce mai aproape, Annabelle. O vom găsi.

Annabelle simţi că i se taie răsuflarea. Ochii i se înceţoşară. Dădu să îl îmbrăţişeze, apoi se opri şi îi cuprinse, în schimb, mâna în palme.

— Îți mulțumesc, Matthew, șopti ea, strângându-i mâna preț de o clipă, după care îi dădu drumul.

Porniră tăcuți spre locul unde îl priponiseră pe Manasseh. Pe drum, Matthew aruncă pe furiș câteva priviri spre Annabelle, incapabil să înțeleagă neașteptata dezamăgire pe care o simțise adineauri.

Îl dezlegă pe Manasseh și se întoarse spre ea.

— De astă dată vei călări tu în față.

— Dar nu mă deranjează să stau iar în spate, răspunse Annabelle, făcându-i semn să încalece primul, de parcă nu mai încăpea loc de discuții.

— În seara asta, ripostă Matthew, simțind cum iritarea îi înlocuiește repede dezamăgirea, era cât pe ce să te pierd în drum spre oraș. De două ori. Și, din câte îmi amintesc, ți-am spus să te ții; zâmbi în colțul gurii ca să-i dea de înțeles că nu era mare scofală, întrebându-se totodată de ce făcea el atâta caz de asta.

Annabelle își ridică bărbia.

— Dar m-am ținut.

— De șa, dar nu de mine! replică el mai morocănos decât și-ar fi dorit.

Annabelle îi susținu o clipă privirea, apoi strânse din umeri și întoarse capul.

Judecând după felul în care se comporta, s-ar fi zis că se sfiește să îl atingă, ceea ce părea neverosimil avându-i în vedere experiența. Matthew rederulă repede în gând zilele de când călătoreau împreună, încercând să își aducă aminte dacă Annabelle îl atinsese vreodată în mod intenționat. Nu, n-o făcuse niciodată. Și nu știa de ce, dar lucrul acesta îl deranja din cale afară.

Conștient de răspunsul țâfnos pe care i-l dăduse adineauri, își îndulci dinadins tonul.

— Nu vreau să ajung la locul de popas și să descopăr că nu mai ești cu mine, atâta tot.

Annabelle își ridică ochii spre el, apoi își strecură, zâmbind, cizma în scăriță și își trecu piciorul peste șa, aranjându-și repede fusta.

— Hm...

Piciorul îi atârna în aer, la câțiva inci deasupra scăriței.

— Stai să te ajut, interveni Matthew.

Îi dădu la o parte faldurile fustei și căută cureaua scării, s-o scurteze.

Când Annabelle se aplecă în față și îi șopti ceva calului, cu vocea plină de blândețe, faldurile fustei se ridicară, dezvăluind o gambă mlădioasă.

Matthew întoarse privirea, încercând să se concentreze asupra lucrului, dar gândul îi zbură subit la fotografii. Imaginile i se întipăriseră în minte, însemnate parcă cu fierul roșu. Întrebarea îi scăpă de pe buze pe negândite.

— Te-ai lăsat vreodată fotografiată?

Annabelle încremeni, apoi întoarse capul și îl fixă cu privirea.

— Nu, murmură ea în cele din urmă. N-am lăsat pe nimeni să mă fotografieze.

Matthew se simțea rușinat că pusese întrebarea, dar mai ales ușurat de răspuns. Când întinse iar mâna spre curea, Annabelle își mută piciorul, ținându-și de astă dată fusta strânsă împrejurul gleznei. Făcu așijderea când Matthew ocoli calul și se săltă în șa în spatele ei.

Întoarse ușor capul spre el.

— Ai văzut niște fotografii...

Matthew se înroși la față. Deși Annabelle rostise cuvintele pe un ton blajin, deloc acuzator, se simțea vinovat.

— Mi le-a arătat barmanul... Nu că i-aș fi cerut-o eu.

Fără să spună nimic, Annabelle privi înainte și apăsă ferm calul cu călcâiele, îndemnându-l să pornească.

În drum spre locul de popas, Matthew se trezi studiind-o – observându-i umerii pe cât de supli, pe atât de hotărâți, pletele aproape negre ce îi atârnau liber pe spate. Realiză că de obicei Annabelle își purta părul făcut coc sau împletit într-o coadă strânsă, lăsată pe spate. Cum de nu remarcase în tot acest timp cât de lung avea părul și felul în care se ondula spre vârfuri?

Cu grijă – precis că ea nici n-o va simți în goana calului – î ridică o șuviță și o frecă între degetul mare și arătător. Mătăsoasă la atingere, bucla i se răsuci prompt în jurul arătătorului. Îi plă cea mai mult cum îi stătea cu părul lăsat. O plăcea mai mult așa.

Tot mai acaparat de acest gând, nu rezistă tentației nic atunci când mijlocul ei subțire îi cerși atenția. Fotografiile pe care le văzuse în noaptea asta îi reapărură, nepoftite, în fața ochilor. Annabelle îi spusese că nu pozase niciodată așa, și el o credea. Dar nenumărați bărbați o văzuseră așa. Îi cunoscuseră corpul... *așa.*

Își făcuse o idee despre cum trebuie să fi fost viața ei odinioară și voia să facă tot ce îi stătea în puteri ca s-o ajute să se îndepărteze de trecut. Să o ia de la capăt. Annabelle nu mai era femeia care fusese odinioară. Undeva, pe parcursul călătoriei, ajunsese să fie convins de asta și s-o placă. Dar oare va putea vreodată să vadă cu adevărat în ea o persoană cu totul diferită de cea de dinainte? Descoperise bunătatea și compasiunea ce sălășluiau în sufletul ei. Dar o va putea privi vreodată, așa cum un bărbat privește o femeie, fără a-și aminti de ceea ce a fost? De ceea ce a făcut ea înainte?

Pironi bucla castanie ce îi încercuise arătătorul, apoi își retrase încet mâna până ce șuvița, nemaiavând de ce să se țină, îi alunecă de pe deget.

Chiar dacă își dorea ca relația lor să devină mai profundă, trecutul ei – și al lui – nu le-ar permite-o niciodată.

Cu mâna tremurândă, Annabelle se uită cu ochii pierduți la petele de sânge de pe pânza albă. Matthew plecase călare pe Manasseh într-un tur de recunoaștere. Aruncă o privire peste umăr să se asigure că nu se întorsese, apoi mai verifică o dată. Și încă o dată. De fiecare dată, pe cârpă apăreau pete proaspete.

Cu mâna pe abdomen, se rezemă moale de căruță. Nu avea nicio noimă. În ultimele zile nu avusese crampe, nu se ostenise

prea tare și se odihnise pe săturate, așa cum o sfătuise doctorul Hadley. Acesta spusese că nu este ieșit din comun ca o femeie însărcinată să sângereze. Așa că pruncul ei era, probabil, încă teafăr. Și nu era mult sânge. Doar câteva picături.

Încercă să alunge următorul gând, dar acesta trecu impetuos de stavilele ridicate de ea, năpădind-o. La auzul șoaptei întunecate, simți un fior de gheață în stomac. Dacă pierdea copilul? Copilul lui Jonathan... Închise ochii și scoase un geamăt deznădăjduit.

Inspirând tremurat, își simți obrajii umezi. Când auzi zgomotul îndepărtat al potcoavelor ce goneau pe pământul uscat și tare al preriei, își aranjă fusta și ascunse cârpa. După ce își turnă apă peste mâini și se șterse de șorț, ieși din spatele căruței.

Matthew și Manasseh erau încă destul de departe. Îi urmări cum se apropie dinspre nord-vest. Calul și călărețul zburau ca o singură ființă peste preria din Wyoming, lăsând nori de praf în urma lor. Lui Manasseh păreau să-i placă aceste raite matinale la fel de mult ca stăpânului său.

Înaintau cu repeziciune. În ultimele trei zile trecuseră deja de Independence Rock și de Devil's Gate, două puncte de reper de o frumusețe care îți taie respirația, unde se simțise cumva unită spiritual cu toate miile de călători ce trecuseră pe acolo înaintea lor, unii dintre ei lăsându-și numele gravat pe stânca de granit.

Se aplecă să vadă dacă era gata cafeaua, apoi ridică capacul oalei de fontă. Turta de mălai era acoperită de o crustă aurie, așa cum îi plăcea ei. Dar între timp îi trecuse pofta.

Matthew se apropie cu pas apăsat și ea îi întinse o cană cu cafea.

— Ai grijă, e fierbinte.

Matthew clătină din cap, zâmbind în barbă.

— Mi-o zici în fiecare dimineață. De parcă n-aș fi văzut că tocmai ce-ai luat ibricul de pe cărbuni; sorbi cu băgare de seamă. Mmm... faci o cafea bună. Mulțumesc.

— Cu plăcere, răspunse Annabelle, sforțându-se să zâmbească.

Matthew îi aruncă o privire, apoi își concentră iar atenția asupra căniii. Era clar că îl frământa ceva.

Annabelle își aminti noaptea când fuseseră atacați de lupi și tulburarea pe care o văzuse pe chipul lui când îl trezise. Înțelesese atunci că Matthew se lupta cu ceva. Cu un vis urât, cu regrete, cu vreo amintire neplăcută – cu ceva ce își implântase adânc ghearele în mintea lui și nu îi mai dădea drumul. După nenumăratele povestiri pe care le auzise despre copilăria lui, știa că există o mulțime din fiecare categorie.

Gândul îi zbură la noaptea de la începutul săptămânii, când Matthew îi dăduse vestea bună despre Sadie. Privirea lui fusese și atunci grăitoare. Ea dăduse să-l îmbrățișeze – fapt care, la drept vorbind, o surprinsese la fel de tare ca pe el – iar când și-a înăbușit pornirea... Matthew a părut a fi iritat.

Își turnă niște cafea și se așeză pe o ladă răsturnată.

— Ei, ai descoperit ceva în dimineața asta?

— E drum întins cale de două mile, dar mai încolo e o albie secată ce s-ar putea să ne dea bătăi de cap; Matthew se așeză vizavi de ea. Am cercetat traseul în fiecare direcție să văd dacă nu există cumva un loc mai bun de trecere, dar degeaba; șovăi. Acum două zile, la sfatul unui ins pe care l-am întâlnit în ultimul oraș, am ales o rută care trecea cu câteva mile mai la nord de cea indicată de Brennan pe harta pe care mi-ai dat-o. M-am gândit că așa am putea ajunge mai repede la caravană, mai ales că până la următoarea destinație nu mai există nicio așezare în care s-ar fi putut opri. Dar, acum c-am văzut viroaga aia, înțeleg prea bine de ce a ales Brennan traseul ocolitor.

Regretul i se citea pe față și în glas. Annabelle dădu din cap, încercând să-l împace.

— Dar ce importanță are, din moment ce albia e secată?

— E plină de șanțuri adânci, pietre și bolovani și malul nordic e cam abrupt. Va trebui să croiesc o cărare ca să putem trece vadul. Nu-i o problemă, doar că va dura ceva vreme. La traversare, poate c-ar fi mai bine ca tu să stai pe capră, iar eu să merg în fața cailor, ținând, pentru orice eventualitate, hamurile. În felul

ăsta, am să pot vedea mai bine și roțile. N-avea grijă, o s-o scoatem noi la capăt.

Annabelle încuviință din cap, gândul zburându-i înapoi la descoperirea făcută mai devreme. O parte din ea voia să îi împărtășească temerile sale, dar o alta, amintindu-și felul în care reacționase Matthew când aflase de prunc, se opunea. De când plecaseră din Willow Springs, Matthew nu mai adusese vorba de copil. Poate că nici nu credea că *există* unul. Știind că el nu avea cum s-o ajute, hotărî să nu îi spună. Dumnezeu știa deja și poate că asta era de ajuns.

Matthew își tăie o felie din turtă, o unse cu unt și mușcă din ea.

— Mmm...

Ridică admirativ bucățica rămasă.

Annabelle îi mulțumi printr-un surâs, întorcându-și gândurile spre ceea ce aveau de înfruntat.

— Ai idee cât mai avem până-n Idaho? Sau până la caravana lui Jack Brennan?

Matthew își goli cana.

— Dacă putem menține ritmul cu care am înaintat până acum și vremea nu se strică între timp, ar trebui să ajungem din urmă caravana în mai puțin de două săptămâni. Până în 4 iulie.

— Când am plecat din Denver, Brennan i-a spus lui Jonathan că, dacă nu vor fi întârzieri pe drum, în ziua de 4 iulie va opri caravana și seara vor sărbători cu muzică, dans, jocuri și mâncare din belșug. Jonathan parcă zicea că vor fi chiar și focuri de artificii.

Chiar dacă știa că, fiind proaspăt îndoliată, n-avea s-o invite nimeni la dans, Annabelle aștepta cu nerăbdare petrecerea.

În ciuda subiectului, Matthew se posomorî. Își umplu iar cana și sorbi încet din cafea.

— De la o vreme încoace mă tot frământă ceva. Ceva ce trebuie să-ți spun.

Annabelle bănuia ce va urma, dar cu bărbatul acesta nu se știa niciodată. Așa că rămase tăcută, lăsându-l să-și pună ordine în gânduri.

— În noaptea aia, la colibă; Matthew tuși ușor. Astă toamnă...

Rostise cuvintele șovăielnic, de parcă ar fi pus o întrebare.

De parcă ar fi putut fi vorba de o altă noapte!

— Da, știu despre care noapte vorbești.

Matthew își mușcă interiorul buzei de jos, șovăind din nou.

— În noaptea aceea i-am spus lui Johnny niște cuvinte pe care îmi doresc să le fi putut retrage înainte ca el... Își încleștă maxilarul. Înainte de a fi prea târziu. Nu știu de ce le-am spus; oftă. Nu, mint. De fapt, știu exact de ce le-am spus. Le-am spus fiindcă eram supărat și mă simțeam jignit; ca să mă răzbun pe el. Așa a fost mereu; clătină din cap. Pentru că nu-l puteam doborî cu puterea pumnului...

— Te foloseai de cuvinte ca să-l rănești. Te pricepi la asta.

Annabelle își îndulci vorbele cu un surâs și adăugă:

— Ca mine, de altfel.

Matthew privi adânc în ochii ei.

— Da, doamnă, ăsta e, fără doar și poate, un năravpe care îl avem amândoi; își frecă obrazul bărbos. E prea târziu să-mi cer iertare de la fratele meu, oricât de fierbinte mi-aș dori s-o pot face, dar... încă îmi pot cere iertare de la tine.

Păru că se concentrează cu toată ființa lui ca să rostească următoarele cuvinte.

— Îmi pare rău, Annabelle. În noaptea aceea am spus lucruri urâte despre tine, deși știam că auzi, probabil, fiecare cuvânt; făcu o pauză. Am dreptate să cred că ai auzit *tot* ce ne-am spus în noaptea aia?

Preț de o clipă, timpul păru să se oprească în loc.

Scuzele lui erau sincere. Annabelle nu se îndoia de asta. Și știa, de asemenea, că Matthew voia să afle și răspunsul la întrebarea pe care se ferise s-o pună cu voce tare.

Din noaptea aceea, știuse că Matthew nu a cunoscut niciodată – trupește – o femeie. Când deschisese ușa odăii din dos, văzuse cât era de stingherit și știuse prea bine la ce se gândește. Că își va bate joc de el – ceea ce aproape că făcuse în Willow Springs. Bine că Dumnezeu îi pusese frâu la limbă.

Acum citi în ochii lui căință și timiditate și își dori să-i poată spune cât de mult îl stima pentru alegerea făcută. Dar nu găsi cuvintele potrivite. Și-apoi, era convinsă că Matthew n-ar vrea să discute cu ea despre asta.

Într-un sfârșit, încuviință din cap. Dar de pe-acum tăcerea ei prelungită vorbise de la sine.

Matthew se aplecă în față, cu brațele rezemate pe coapse, își așeză cana deoparte și apoi se ridică.

— Ei bine, e timpul s-o luăm din loc.

Annabelle se ridică și se apropie de el, oprindu-se în fața lui. În viață se folosise de nenumărate ori de cuvinte ca să-i rănească pe oameni, să-i pună la punct, să se răzbune. Și, deși știa că următoarele ei cuvinte vor răni, se rugă ca ele să și vindece.

Îl luă de mână.

— Matthew, uită-te la mine.

Când el îi dădu, într-un sfârșit, ascultare, Annabelle intui războiul ce se dădea în sufletul lui.

— Jonathan știa că ai spus acele vorbe la supărare. Mi-a spus-o înainte să moară.

Matthew își încleștă maxilarul. Văzându-i reacția, Annabelle simți că i se pune un nod în gât.

— Te-a iubit până în ultima clipă și sunt sigură că încă te mai iubește. Așa cum mi-a promis că mă va iubi și pe mine de dincolo de moarte.

Matthew trase adânc aer în piept și îi strânse mâinile într-ale sale. Annabelle închise ochii, mișcată de tandrețea gestului său. Îi simți degetul mare trasând încet cercuri pe mâna ei și o străbătu un fior. Simți o lacrimă căzându-i pe încheietura mâinii, fără să știe sigur dacă era lacrima ei... sau a lui.

Capitolul 26

Annabelle își șterse fruntea năduşită, bău cu nesaț din ploscă și își dădu cu apă pe față și pe gât. Aerul răcoros și uscat al dimineții fusese izgonit de mult de soarele amiezii și căldura se înălța în valuri groase din câmpiile aride. Singurul loc umbrit de pe întinderea preriei era sub coviltirul căruței supraîncărcate, unde era înăbuşitor de cald. Așa că ea prefera să stea afară, unde se putea bucura de câte o adiere a vântului ce se întețea pe măsură ce se apropia asfințitul. În același ritm în care se înmulțeau norii negri ce împânzeau cerul în nord.

Se înfioră când îl văzu pe Matthew urnind încă un bolovan. După efortul depus în încercarea de a croi o cărare prin albia secată a râului, cămașa îi era leoarcă de transpirație. Când îl văzu așezându-se vlăguit pe malul sudic, îi duse repede plosca plină cu apă.

Matthew bău cu nesaț, apoi își turnă restul apei peste cap, față și gât, și își netezi părul pe spate.

— Îți mulțumesc; oftă cu năduf. Nu credeam c-o să dureze atâta.

Annabelle îi urmări privirea până la norii de furtună ce se înălțau ca un turn amenințător pe bolta cerească. Scrutaseră toată ziua cerul înnorat, dar până acum niciunul dintre ei nu își mărturisise îngrijorarea.

— Pot să te mai ajut cu ceva?

În afară de traversarea albiei cu Manasseh, vaca și doi dintre caii suri și priponitul animalelor de cealaltă parte, Matthew nu o lăsase să ridice decât câteva pietre mai ușoare. Fapt pentru care, având în vedere împrejurările, îi era, în taină, recunoscătoare. Pe parcursul zilei reușise să se strecoare de două ori în căruță ca

să verifice cârpa și, spre ușurarea ei, nu mai găsise pete proaspete. Pare-se că Dumnezeu îi auzise ruga.

Matthew clătină din cap.

— Nu-mi mai rămâne decât să dau la o parte câteva pietroaie și după aceea vom încerca să traversăm; aruncă încă o privire spre nord. Trebuie să trecem albia până nu se pornește furtuna. Dacă nu izbutim, s-ar putea să rămânem blocați aici o zi, două. Sau chiar mai multe.

Annabelle privi încruntată spre albia râului.

— Chiar crezi c-ar putea să plouă atât de mult?

Matthew ridică din umeri.

— Dacă va fi o rupere de nori așa cum bănuiesc eu, ravena asta se va umple în doar câteva minute. Pământul e uscat și ars de soare și nu va putea să absoarbă apa îndeajuns de repede; arătă spre malul nordic. Panta e cam abruptă. Nu e o problemă, dar dacă se apucă să toarne cu găleata, într-o clipită toată țărâna aia are să se prefacă în noroi.

— Atunci să ne rugăm să nu plouă până nu trecem vadul.

— Asta fac de când am început, ripostă Matthew, ridicându-se anevoie în picioare.

Oboseala i se citea pe chip.

— Am să mă încredințez că toate lucrurile din căruță sunt bine legate, spuse Annabelle, luându-i plosca goală.

Matthew zâmbi.

— De când am pornit la drum, te-ai descurcat mai bine decât aș fi crezut.

— Și tu la fel, răspunse Annabelle fără a șovăi, bucurându-se de zâmbetul lui. Chiar mă gândeam să-ți dau o mărire de leafă.

— După ziua de azi, n-aș zice nu. Poți să mă plătești în pesmeți.

— De acord. Și plusez cu niște sos.

Chipul lui se umplu de încântare, de parcă ar fi savurat deja gustul pesmeților cu sos.

— Ei, acum mă simt și eu motivat.

Îi făcu cu ochiul, apoi se reapucă de treabă.

Annabelle rămase încremenită, privindu-l cum ridică ditamai pietroiul. Cum putea fi atât de chipeș? Și când îi făcuse cu ochiul... Ferită de privirea lui vigilentă, Annabelle își făcu, jucăușă, vânt cu mâna.

În momentul acela o rafală iscată din senin îi lipi fusta de picioare. Privi în nord, spre norii de furtună, apoi scrută câmpia ce se întindea în sud-est, simțindu-se brusc neînsemnată în comparație cu vastitatea ei.

Peste un ceas, stătea așezată pe capră, cu hățurile în mâini. Un vânt rece și umed dinspre nord-vest biciuia preria, aducând cu el miros de ploaie și ridicând vârtejuri de praf. Ciulinii se rostogoleau grăbiți pe câmpie, încercând parcă să se refugieze din calea furtunii. Cerul era acoperit de nori plumburii ce blocau soarele și aruncau un văl cenușiu peste munții din zare.

Matthew stătea în fața cailor, strângând în mână hamurile.

— Tu doar ține de hățuri și nu face nimic până nu îți fac eu semn, o instrui el, după care îi zâmbi șovăielnic. Ești pregătită?

— Da, răspunse Annabelle, cu mai multă siguranță decât simțea în adâncul inimii.

Își poziționă picioarele așa cum o învățase el și, la semnul lui, plesni din hățuri și căruța porni hurducându-se peste șanțurile ce brăzdau albia secată a râului. Deodată, vehiculul se înclină spre stânga. Roțile protestară printr-un geamăt, iar lăzile și cutiile din spatele căruței alunecară toate într-o parte.

Matthew ridică mâna și Annabelle trase de hățuri, așa cum o instruise, apoi se aplecă în față să vadă care era necazul.

— Ce s-a întâmplat?

Matthew verifică roțile.

— Roțile sunt întregi. Doar că una a alunecat într-un hârtop.

Rostise cuvintele pe un ton calm, dar îngrijorarea i se citea pe față. Aplecându-se, Annabelle văzu roata pe jumătate ascunsă într-un șanț adânc, apoi simți un strop de ploaie pe braț.

Ridicând privirea, îl văzu pe Matthew scrutând cerul tot mai întunecat.

— Scoatem căruța din șanț și-apoi facem cale întoarsă, spuse el, după care își reluă repede poziția în fața căruței.

Părea un plan ușor de pus în practică – nu că ar fi avut de ales. Annabelle se aplecă într-o parte și măsură cu privirea șanțul adânc. Cât de mult se poate înclina o căruță fără să se răstoarne, lovită fiind de asemenea rafale de vânt?... Încrezându-se în Matthew, îi aștepta semnalul, apoi plesni din hățuri și se prinse cu mâna de capră când căruța se urni, clătinându-se.

Vehiculul înaintă, anevoie, doar câteva picioare până să se rupă cerul.

Într-o clipită, ploaia o udă pe Annabelle până la piele și îmbibă vadul cândva uscat. Matthew avusese perfectă dreptate. În doar cinci minute, albia fu acoperită de apă. Judecând după înălțimea malului, apa nu părea să fie mai adâncă de câteva degete.

Un fulger despică cerul. Annabelle nu apucă să numere decât până la trei și auzi bubuitul tunetului deasupra capului. Își duse mâna streașină la ochi. Abia putea distinge, prin vălul de ploaie, silueta lui Matthew, care se căznea în fața căruței să-i facă pe cei patru cai să înainteze. Animalele se codeau să-i dea ascultare – nu era sigură dacă din pricina încărcăturii pe care trebuiau s-o tragă sau fiindcă erau speriate de ploaie și de trăsnete.

Privi hățurile pe care le ținea în mâini. Oare n-ar trebui să plesnească din hățuri ca să dea ghes cailor? Amintindu-și că Matthew îi spusese să nu facă nimic până nu îi dădea el semnalul, hotărî să aștepte.

Mîji ochii, orbită de ploaia torențială. Matthew ridicase mâna? Asta însemna că trebuie să oprească. Dar acum caii păreau să înainteze fără probleme. Sau poate că Matthew avea nevoie de ajutor? Nu cumva căzuse?...

Nemaivăzând nimic în fața ochilor, trase de hățuri, oprind căruța.

— Matthew!

În momentul acela simți căruța clătinându-se. Strângând hățurile cu o mână, se ținu de capră cu cealaltă și se aplecă în stânga. Apa ajungea până la jumătatea roții.

Îl strigă din nou pe Matthew, apoi îl văzu croindu-şi anevoie drum spre ea prin apă.

— Ce faci? îi strigă el.

— Credeam că mi-ai spus să opresc!

Matthew clătină din cap şi se aplecă în vâltoarea de ape să verifice roata, apoi se ridică şi îşi trecu mâna prin păr. Căruţa se legănă din nou şi Annabelle îşi încleştă mâna pe capră, convinsă că avea să se răstoarne dintr-o clipă într-alta.

— Mă duc înapoi în faţă, îi strigă Matthew, apoi ridică ambele mâini, cu degetele răsfirate. Numără până la zece, apoi plesneşte vârtos din hăţuri. Caii sunt speriaţi. Biciuieşte-i puternic şi ferm ca s-o simtă.

Spunând acestea, se făcu nevăzut în pâcla cenuşie şi Annabelle începu numărătoarea, întrebându-se înnebunită dacă trebuia să numere repede sau încet. Ajunse la zece mai iute decât se aştepta şi, rugându-se ca Matthew să fie pregătit, plesni cu putere hăţurile de spinarea animalelor. Caii nechezară, dar căruţa nu se urni din loc.

Scrâşnind din dinţi, îşi adună toată puterea şi lovi iar din hăţuri. Şi, de astă dată, caii se puseră în mişcare. Simţi căruţa urnindu-se. Era clar că animalele se căzneau s-o scoată din şanţul adânc şi mâlos. Plesni încă o dată, ferm, din hăţuri şi mai că alunecă de pe capră când căruţa ţâşni afară şi se îndreptă brusc. Vântul îi suflă părul în ochi. Îşi îndepărtă cu antebraţul şuviţele de pe faţă, curelele de piele tăindu-i palmele.

Întrezări pământ în faţă şi clipi din ochi să îşi limpezească vederea. Panta îi apărea în faţa ochilor şi apoi dispărea iar, înghiţită de ploaia torenţială. În lumina tot mai slabă, părea mult mai abruptă decât în urmă cu două ceasuri.

Îşi auzi numele şi, în clipa următoare, îl văzu pe Matthew urcându-se lângă ea pe capră.

— Malul este lunecos, spuse el, aplecându-se spre ea, dar n-avem încotro. Dacă nu îl urcăm acum...

Înşfăcă hăţurile fără să ducă fraza până la capăt.

Annabelle se întoarse şi privi în spatele căruţei. Privelişte o lăsă cu gura căscată. Torente de apă umpleau acum albia cândva uscată.

— Ţine-te bine, îi strigă Matthew.

Annabelle se conformă imediat.

Hăţurile izbiră cu zgomot caii şi aceştia ţâşniră înainte, trăgând căruţa cu ei. Apoi vehiculul se clătină şi alunecă înapoi. Torentul ajungea până la platforma căruţei. Annabelle se gândi la făina de grâu, la mălai... şi apoi realiză ce neînsemnată era această problemă în comparaţie cu cea cu care se confruntau.

Matthew plesni din hăţuri cu înfrigurare şi, într-un sfârşit, cei doi cai înaintaşi începură să urce pe mal. Dar ceilalţi doi se zbăteau, copitele alunecându-le pe panta noroioasă.

Matthew se ridică şi îi aruncă hăţurile.

Annabelle le prinse cu o mână şi cu cealaltă îl strânse de braţ.

— Unde te duci?

— Caii n-or să poată urca. Şi mi-e să nu se rupă oiştea.

Fără alte explicaţii, Matthew sări de pe capră şi ateriză pe panta mâloasă. Dădu să apuce hamurile calului de lângă el, dar alunecă în noroi. Annabelle văzu copita calului coborând primejdios de aproape de braţul lui. I se tăie răsuflarea. Îndrăzni să tragă aer în piept doar când îl văzu pe Matthew întinzând mâna şi apucând hamurile. Animalul se zbătea să nu alunece, dar Matthew reuşi cumva să-i sară în spinare.

Abia în momentul acela realiză Annabelle ce voia el să facă. Ce bărbat curajos şi nesăbuit...

Matthew îşi înfipse călcâiele cizmei în coastele calului. Animalul încercă să se ridice pe picioarele din spate, dar martingala îl împiedică. Sporul de energie păru molipsitor şi ceilalţi cai prinseră parcă putere. Cei doi înaintaşi ţâşniră pe mal, trăgându-i şi pe ceilalţi doi după ei.

Căruţa urcă înclinându-se periculos într-o parte şi, preţ de o clipă, Annabelle nu văzu decât cenuşiul supărat al cerului brăzdat de un fulger. Se aşteptă să audă hamurile plesnind şi să simtă cum căruţa se prăbuşeşte înapoi în apă. Se lăsă cu toată greutatea

pe rezemătoarea pentru picioare și simți cum spătarul tare al caprei îi intră în coaste. Picioarele o dureau înfiorător din cauza efortului. Tocmai când crezu că o lasă puterile, cerul își recăpătă poziția cuvenită și de-o parte și de alta văzu pământ.

Căruța continuă să înainteze și ea se ținu bine până când se opri. Apoi trase frâna și îl strigă pe Matthew.

Niciun răspuns. Îl strigă iar.

Vocea i se pierdu în vânt și, dintr-odată, redeveni... fetița de doisprezece ani care își căuta speriată părinții într-o mare de haos. Țipete de groază. Bărbați și femei fugind înnebuniți prin tabără în cămăși de noapte. Simțea parcă și acum vuietul înăbușit care o trezise în noapte cu atâția ani în urmă. Un vuiet ca de tunet, doar că în noaptea aceea el nu despicase cerul, ci pământul. Pământul se cutremura și mugetul se auzea tot mai tare, ca și cum preria Kansasului ar fi fost furioasă că fusese trezită din somnu-i adânc. Simțind cum i se zguduie pământul sub picioarele subțiri, se târî până pe margine să arunce o privire de sub căruță.

— Rămâi sub căruță, Annie!

Tatăl ei rostise cuvintele pe un ton aspru, dar chipul îi era plin de blândețe.

Ascultătoare, Annabelle se retrase sub căruță și se uită la el prin stinghiile roții.

— Unde-i mama?

— S-a dus s-o caute pe Alice.

Annabelle privi în spatele său și descoperi că salteaua surorii sale mai mici era goală. Simți un gol în stomac. Era datoria *ei* să aibă grijă de Alice.

Mugetul deveni asurzitor. Aerul se umplu de praf.

— Orice s-ar întâmpla, Annie, tu rămâi sub căruță. M-ai auzit?

Privirea pe care i-o aruncă tatăl ei o îngheță.

— Da, tată!

Încuviință din cap, lacrimi fierbinți șiroindu-i pe obraji.

Tatăl ei dădu să plece, apoi întinse mâna și îi atinse vârful nasului, cum obișnuia el mereu.

— Tata te iubește, Annie.

— Și eu te iubesc, tăticule, răspunse ea cu bărbia tremurândă.

Doar când își auzi propriile suspine își dădu seama că plângea. Închise ochii, forțându-și memoria, dar oricât încercă, chipurile părinților ei – și cel al scumpei sale surioare – rămaseră nedeslușite, pierdute în negura timpului. În momentul acela simți o atingere pe braț și emoțiile o covârșiră.

Când deschise ochii îl văzu pe Matthew făcându-i semn să coboare. Trase tremurat aer în piept, încercând să își zăgăzuiască lacrimile.

Matthew o apucă de braț, ajutând-o să coboare, apoi îi îndepărtă blajin șuvițele ude de pe față.

— Te-ai rănit?

Annabelle scutură din cap, amintirile din copilărie – de mult îngropate – punându-i un nod dureros în gât.

Matthew îi cuprinse obrajii în mâini.

— Annabelle, te simți bine?

— Unde ai fost?! țipă ea, încă bântuită de imaginea tatălui ei dispărând în noapte – pentru totdeauna.

Matthew o privi năucit.

— M-am dus să verific caii și căruța, spuse el pe un ton ce sugera c-ar fi trebuit să știe lucrul acesta.

Annabelle dădu din cap și încercă să își întoarcă fața, dar mâna lui i-o întoarse înapoi.

— Ești sigură că te simți bine?

Se uită întâi spre abdomenul ei și apoi o privi din nou în ochi.

Vasăzică accepta, în sfârșit, existența pruncului sau măcar posibilitatea ei.

— Sunt bine, murmură ea, pe cât de recunoscătoare, pe atât de istovită.

Înainte să apuce a întoarce privirea, Matthew își coborî capul spre ea.

Presimțind ce avea să urmeze, Annabelle intră în panică – apoi încremeni când buzele lui îi atinseră ușor fruntea.

O dată, de două ori.

Căldura îi umplu pieptul, brațele și picioarele și făcu ceea ce voise să facă deunăzi, dar se abținuse – îl cuprinse cu brațele de mijloc și își lăsă capul pe pieptul lui. Brațele lui o înlănțuiră și o traseră mai aproape, iar Annabelle fu sigură că nu se mai simțise atât de ocrotită în toată viața ei.

Matthew îi aruncă pe furiș o privire, lovind în continuare cremenea cu amnarul. Nu era lucru ușor să aprinzi focul când toate vreascurile erau la fel de murate ca ei înșiși. La un moment dat, în timp ce traversau albia, se temuse că apele umflate au să ia cu ele căruța, și pe ei odată cu ea. Citise groaza și în ochii Annabellei, și asta îi dăduse puterea să lupte mai departe.

Temperatura a scăzut simțitor când s-a dezlănțuit furtuna și mai apoi, când soarele s-a ascuns în spatele munților. Își frecă mâinile să își dezmorțească degetele înghețate, apoi luă un șomoiog de iarbă udă cât un ou de găină și începu să îl frece între degete, suflând asupra lui. Când umezeala se desprinse, în sfârșit, de fire, fără să lase iasca din mână, se reapucă să scapere cremenea cu amnarul. După câteva încercări nereușite, gândul îi zbură la prima noapte a călătoriei. Zâmbi amintindu-și cât de mult se căznise atunci Annabelle să facă focul. Însă nu se dăduse bătută.

Scăpără o scânteie.

Matthew lepădă numaidecât cremenea și amnarul și suflă ușor în flăcăruie, dându-i viață. Când șomoiogul începu să îi sfârâie, luminos, în palme, îl puse repede pe lemnele de foc și, îngenunchind, suflă asupra lui până ce flacăra cuprinse vreascurile.

Simțind cum îi pătrunde căldura prin cămașa udă, își masă brațul drept, care începuse brusc să-l doară.

— Sângerezi!

Annabelle veni și se așeză în genunchi lângă el.

— Doar un pic.

Annabelle avea încă fața împroșcată cu noroi și părul ud îi atârna, încâlcit, pe spate.

— Te-ai descurcat grozav. Jos pălăria.

— A fost cât pe ce să murim amândoi din cauza mea, pufni Annabelle, remușcarea umbrindu-i ochii. Și acum fă bine și scoate-ți cămașa.

El îi prinse mâna.

— Ai oprit căruța fiindcă erai orbită de ploaie, la fel ca mine, și-ai crezut că așa ți-am spus eu să faci. N-ai greșit cu nimic.

Annabelle dădu îmbufnată din cap, apoi ridică bărbia.

— Dacă vrei să-ți capeți pesmeții în seara asta, domnule Taylor, ai face bine să-ți scoți odată cămașa.

Matthew zâmbi. Annabelle rostise cuvintele pe un ton hâtru, dar în glas i se mai simțea încă o urmă de regret.

— Ai apucat să verifici proviziile?

— Am pierdut mare parte din mălai și jumătate din sare și din făina de grâu. Dar mă gândesc că lucrurile astea pot fi înlocuite.

— Și n-am pierdut niciun cal, adăugă Matthew, făcând o grimasă când își scoase brațul drept din mânecă.

— Vai, Matthew...

Văzând îngrijorarea de pe chipul ei, Matthew întinse gâtul să-și inspecteze rana, dar nu putu deslușI mare lucru în afară de sânge și vânătăi. Dar de durut, durea strașnic.

— Arată rău?

— Calul a făcut asta?

— Îhî. Bine că n-a ajuns la os.

— Bănuiam eu că ești rănit, dar când am văzut că nu te oprești...

Matthew ridică din umeri.

— Nu prea aveam încotro în momentul ăla.

— Va trebui să curăț rana. O să doară de-o să-ți vină să urli.

— Îți mulțumesc pentru delicatețe. Acum sunt mult mai liniștit.

Annabelle zâmbi și clătină din cap.

— Așteaptă aici. Mă întorc imediat.

Peste câteva minute reveni cu brațele încărcate, întinse o pătură pe pământ și îi făcu semn să se culce pe ea.

Matthew scutură din cap.

— Stau bine unde sunt.

Annabelle îi aruncă o privire care dădea de înțeles contrariul.

— Cum vrei tu. Întoarce-ți brațul spre foc să-l văd mai bine, adăugă ea, după care se apucă să-i tamponeze rana cu o cârpă umedă.

Cu toate că Annabelle avea o atingere ușoară, Matthew simți că îl ia amețeala din pricina amestecului de durere și foame – nu mai pusese nimic în gură de la prânz încoace. Își încleștă fălcile și își întoarse capul spre Annabelle, încercând să citească în expresia ei cât de gravă era rana. Când Annabelle făcu o grimasă și înghiți cu noduri, hotărî să își concentreze atenția în altă parte.

Hainele ei erau încă ude. Precis că îi era frig. Gândul îi zbură la pruncul pe care îl purta Annabelle în pântec. Oare în ce punct al călătoriei acceptase el această realitate? Nu știa exact. Tot ce știa era că, pe măsură ce o cunoștea mai bine, se îndoia tot mai tare că Annabelle ar putea să mintă în privința asta.

— Trebuie să-ți pui niște haine uscate, să nu răcești.

— Am să mă schimb imediat, murmură ea, adâncită în lucru.

După câteva minute, se opri.

— E o rană adâncă, Matthew. Va trebui s-o cos.

Era de așteptat.

— Ai mai făcut așa ceva până acum?

Annabelle oftă și încuviință, șovăielnică, din cap.

— Îți promit c-o să arate bine când am să isprăvesc.

Matthew regreta acum că nu avea la el măcar un strop din băutura de care abia se atinsese la salonul de pocher.

Annabelle întinse mâna la spate.

— Ia câteva duști bune din asta, spuse ea, ducându-i sticla la buze. Ca să suporți mai ușor durerea.

Simțind în nări mirosul de whisky, Matthew mai c-o luă iar în brațe.

— Cred că atât e de ajuns..., spuse ea într-un sfârșit, luându-i sticla de la buze.

Matthew simți alcoolul arzându-i gâtlejul și revărsându-i-se, aidoma unui râu de foc, în stomac. Închise ochii. Mai fusese el rănit și înainte, dar asta era prima dată când rana trebuia cusută. Nu putea decât să spere că Annabelle știe ce face. Văzând priceperea cu care puse ața în ac, conchise că știa.

— Asta va ține rana închisă până te va putea consulta un doctor. Cât mai avem de mers până la următorul oraș?

Matthew se schimonosi de durere când acul îi intră și apoi îi ieși din carne.

— O zi, două.

— De îndată ce-om ajunge, vom merge întins la medic. Și apoi la magazinul universal ca să ne reîmprospătăm proviziile. O să cumpărăm mălai și sare și am să văd dacă nu găsesc cumva și niște miere. Nu de alta, dar aproape c-ai dat gata toată mierea pe care o aveam la noi.

— Merge de minune cu biscuiții și turtele tale; vocea îi răsună în cap ca un ecou îndepărtat și regretă că nu stătea culcat.

— Dacă știam că îți place așa de tare, aș fi avut grijă să luăm mai multă cu noi; vocea ei era domoală și blajină. Abia aștept să ajungem la oraș. Aș vrea să le trimit o scrisoare lui Kathryn și lui Hannah, doar ca să le dau de știre că suntem bine. Vor fi bucuroase să afle că încă nu ne-am omorât unul pe altul.

Annabelle nu era genul de femeie care să pălăvrăgească întruna. Matthew știa că o face doar ca să-i distragă atenția. Îi plăcea cum sună glasul ei.

— Mă gândesc adesea și la scumpa de Lilly. Pun rămășag că poartă panglica pe care i-ai dăruit-o și se gândește la tine în fiecare zi. Deși zău că nu înțeleg de ce, adăugă ea mucalită.

— Acum cred c-aș vrea să mă întind, Annabelle.

De parcă i-ar fi antincipat rugămintea, brațul Annabellei îi înconjură numaidecât spatele. Atingerea ei era plăcută.

Annabelle îl ajută să se așeze pe pătură și să se întindă pe partea stângă.

— Și acum lasă-te cu toată greutatea pe mine, spuse ea lipindu-se de spatele lui. Așa.

Matthew simți încă o înțepătură ușoară în braț și apoi Annabelle începu să fredoneze un cântecel. Era prima dată când o auzea cântând.

— Obișnuiești mereu să cânți în timp ce coși?

Ea râse încetișor.

— Taci și odihnește-te. Încă un minut și-am isprăvit.

Matthew închise ochii, simțind, ca prin vis, cum îl cuprinde toropeala.

— Amintește-mi mai târziu să te îmbrățișez... încă o dată...

Înainte să-și piardă cunoștința, simți un sărut ușor pe frunte și se întrebă dacă Annabelle avea să mai facă în seara asta pesmeți.

Capitolul 27

Matthew clipi buimac de câteva ori. Dură un minut până ce își dădu seama unde se află. Privind cerul vinețiu, presărat cu stele ce stăteau să se stingă, conchise că nu mai era mult până la răsărit. Aerul răcoros al zorilor, neobișnuit de umed, aducea cu sine mireasma ploilor trecute, amestecată cu miros de slănină prăjită și cafea proaspătă. Inspiră cu nesaț aromele îmbietoare și își auzi stomacul chiorăind.

Când dădu să-și întindă brațele, icni și se prăbuși înapoi pe pătură. Durerea îi săgetă brațul și umărul drept, făcându-l să uite de foame. Strânse din ochi și respiră sacadat printre dinții încleștați până când durerea se domoli nițel.

Apoi simți pe frunte o atingere dumnezeiesc de răcoroasă. Ridicând privirea, văzu că era mâna Annabellei, care stătea în genunchi lângă el.

— Stai potolit. Ai avut o noapte grea.

Matthew încercă să își mascheze geamătul printr-un râset și eșuă lamentabil.

— Da' ce mi-ai făcut azi-noapte, femeie?

Annabelle zâmbi și îi cuprinse fața în palme. Matthew închise iar ochii când îi simți mâinile răcoroase și atingerea plină de blândețe, simțind că mai trăise cândva momentul acesta. Dar așa ceva nu era cu putință. Și, totuși, felul în care îl atinsese Annabelle trezise în el o amintire, un sentiment de liniște și de încredere.

— Ești fierbinte, murmură ea.

Matthew auzi plescăitul apei și simți o cârpă umedă pe față. Ridicând ochii spre ea, știu fără tăgadă că, orice ar fi fost înainte, Annabelle era acum un alt om. Îi studie chipul, încercând s-o citească pe noua Annabelle, de parcă ar fi văzut-o pentru prima dată.

Annabelle se întinse peste el după o pătură şi pletele îi căzură pe pieptul lui.

Fără să vrea, Matthew îi inspiră mirosul şi uită, preţ de o clipă, de durere.

— Mmm... miroşi bine. Miroşi a...

Annabelle încremeni, cu faţa lângă a lui.

Văzând cum i se despart încet buzele, Matthew îşi pierdu şirul vorbelor şi înghiţi involuntar, cuprins brusc de o foame de o cu totul altă natură.

— Miroşi a... a pesmeţi, murmură el într-un sfârşit.

Annabelle îl fixă o secundă cu privirea, apoi se aşeză în şezut.

— Miros a pesmeţi?

Râzând încetişor, făcu pătura sul şi i-o aşeză sub cap.

— Ai bălmăjit ceva despre pesmeţi şi azi-noapte, în somn. Numai la asta îţi stă gândul?

Adevărul fie spus, acum mâncarea era ultimul lucru la care îi stătea lui gândul. Dacă ar fi fost în stare, s-ar fi îndepărtat de ea ca să-şi îndrepte gândurile în altă parte. Neavând însă încotro, Matthew făcu ceea ce îi stătea în fire, încercând din răsputeri să păstreze o mină serioasă.

— Nu, doamnă. Câteodată mă mai gândesc şi la alte lucruri.

Văzând întrebarea tăcută ce apăru în ochii ei şi descoperind că aceasta răspundea la una dintre propriile sale întrebări despre ea, Matthew lăsă zâmbetul să i se lăţească încet pe faţă.

— Uneori mă mai gândesc şi la turta ta de mălai.

Annabelle îşi acoperi cu dinţii buza inferioară.

— Îţi mulţumesc frumos, domnule Taylor. Ştii cum să faci o femeie să se simtă apreciată. Iar acum te rog să bei asta.

Îl ajută să îşi ridice capul şi îi duse la buze o cană de tinichea. Apa i se scurse, înviorătoare, prin gâtlej şi îi căzu în stomacul gol, stârnindu-i iar foamea.

Dar de astă dată era o foame bine-venită.

— Puțin îmi pasă. Nu mi se pare firesc.

Se uită încruntat la ea și apoi la hățurile din mâinile ei.

Annabelle se așeză în partea stângă a caprei și își coborî privirea spre el.

— De ce să nu fie firesc? Pentru că ești bărbat?

Arătă spre brațul lui.

— Deja ți-ai rupt câteva cusături în dimineața asta când ai înhămat caii suri. Chiar vrei să fiu nevoită să îți cos rana încă o dată?

Lui Matthew îi plăcea cum ochii ei aruncau flăcări atunci când era nervoasă, ca fulgere pe un cer de un albastru senin. Pierduseră deja o zi din pricina rănii lui și, cu toate că nu voia s-o recunoască, se simțea plăpând ca un cățel proaspăt fătat și îl durea tot corpul. Totuși, așteptarea nu fusese în van. Până în dimineața aceasta noroiul de ieri se uscase bocnă.

— Stai să mă gândesc; își înclină capul într-o parte, chipurile îngândurat. E vreo șansă să te aud iar cântând?

Annabelle își vârî bărbia în piept și îi aruncă o privire piezișă.

Matthew zâmbi în barbă și, știind că Annabelle avea dreptate, ocoli căruța și se urcă în dreapta ei. Rana îi pulsa încet sub bandajul improvizat. Se lăsă, resemnat, pe spătar.

— Nu, doamnă, nu cred că mai vreau să trec o dată prin experiența asta.

Annabelle zâmbi în colțul gurii.

— Mă bucur. Pentru că în noaptea aceea, imediat după ce ai leșinat, aproape c-am leșinat și eu.

Matthew o văzu cum se înroșește.

— Nu-mi spune că a fost prima oară când ai cusut o rană!

Annabelle strânse din umeri.

— Orice lucru are un început...

Zicând acestea, plesni din hățuri și căruța se urni din loc.

Ținându-și brațul drept lipit de corp în timp ce înaintau hurducându-se, Matthew se folosea de orice prilej ca s-o privească. Annabelle își lăsase iar părul pe spate, așa cum îi plăcea lui. Privind buclele ce îi încadrau fața, Matthew remarcă din nou

cicatricea ce îi brăzda tâmpla dreaptă. Simți cum se aprinde în el o dorință acerbă de a o ocroti. Voise de mai multe ori s-o întrebe cum căpătase rana, dar oarecum simțise că încă nu câștigase acest drept.

La amiază făcură o oprire scurtă să adape animalele. Înainte să pornească iar la drum, văzând cât pare de istovită, Matthew stărui ca Annabelle să se culce în spatele căruței, nădăjduind că se va putea odihni în ciuda hurducatului constant.

Cu puțin timp înainte de înserare, ajunseră în orașul Rutherford din teritoriul Wyoming. Din pricina rănii, a căldurii sau poate a amândurora, capul îl durea îngrozitor și simțea că ar putea dormi două zile neîntors.

— Vrei să mergi direct la magazinul universal sau vii întâi cu mine să te încredințezi că doctorul mă coase așa cum se cuvine? întrebă el, ajutând-o pe Annabelle să coboare din spatele căruței.

Ea zâmbi, apoi se întunecă încet la față.

— Cred că am să vin cu tine la doctor. Adevărul e că... aș vrea să mă consulte și pe mine.

Era, în mod vădit, obosită, dar nu părea bolnavă.

— E vreo problemă?

— Sunt bine. Vreau doar să mă asigur că... totul este în ordine.

Matthew se gândi imediat la prunc.

— Te-ai simțit rău în ultima vreme?

— Nu, nu tocmai rău... În fine, vreau să stau de vorbă cu un medic, atâta tot.

Spunând acestea, Annabelle porni spre oraș și el o urmă, știind de astă dată sigur că ceva nu era în regulă.

Când doctorul deschise ușa, Matthew se întrebă dacă acesta avea vârsta legală pentru a profesa. Cu părul lui arămiu și ochelarii cu rame metalice, medicul te ducea cu gândul la un băiețandru care împrumutase haina și pantalonii tătălui său.

— Cine e primul la rând?

Doctorul își împinse ochelarii în sus pe nas și așteptă.

Matthew o îndemnă pe Annabelle să intre prima și, în mod surprinzător, ea nu se opuse.

Peste o jumătate de oră, Annabelle ieși din sala de consultație, lăsând ușa întredeschisă. Avea fața crispată. Intuind că se lupta să nu izbucnească în lacrimi, Matthew se ridică imediat în picioare.

— Ce s-a întâmplat? Ce-a zis doctorul?

Annabelle scutură din cap și își plecă privirea.

— Domnul medic a spus că sunt bine. Mi-am făcut griji degeaba.

— Atunci de ce ești atât de...?

Annabelle clătină iar din cap, arătând discret spre bărbatul așezat pe o bancă din apropiere.

— Nu aici, Matthew. Am să-ți spun... mai târziu. Te rog să mă înțelegi, adăugă ea în șoaptă, ștergându-și ochii.

Matthew îl surprinse pe medic urmărindu-l din cabinet. Expresia întipărită pe chipul lui îl făcea să pară, brusc, îmbătrânit.

Annabelle își șterse obrajii.

— A spus că poți să intri. Între timp, eu cred că am să dau o fugă până la magazinul universal de peste drum...

— Nu. Așază-te aici și odihnește-te până ies. N-o să stau mult; coborî glasul. Femeia care mi-a cusut rana a făcut o treabă grozavă, așa că nu cred că doctorului îi mai rămân multe de făcut.

Annabelle îl răsplăti cu un surâs tremurat, apoi încuviință din cap.

Matthew intră în cabinet și închise ușa după el.

— S-a descurcat binișor, având în vedere că a fost prima dată când a cusut o rană, comentă medicul peste câteva minute, examinând îndeaproape lucrătura Annabellei, după care își ajustă ochelarii. Și probabil că asta v-a salvat brațul. Am să încep prin a curăța rana. Aveți multe vânătăi în jurul pansamentului, dar cu timpul ele se vor vindeca. Cum v-ați rănit?

Matthew îi relată faptele, rezumându-se la strictul necesar.

— Va trebui să suturez din nou rana. Întindeți-vă, vă rog, pe masa de consultație.

Cu gândul la Annabelle, Matthew făcu așa cum îi ceruse tânărul medic, așteptă un minut să prindă curaj, apoi își drese glasul.

— Dacă nu vă supărați, domnule doctor... aș avea o întrebare. E vorba de... hm...

— Am înțeles, răspunse medicul, văzând încotro se uită Matthew. Femeile se sfiesc uneori să discute despre asemenea lucruri, chiar și cu soții lor.

Matthew dădu să îl corecteze, apoi se răzgândi. Mai târziu va trebui să își ceară iertare de la Annabelle, dar deocamdată grijile pe care și le făcea pentru ea erau mai puternice decât conștiința-i vinovată.

Încuviință din cap, nădăjduind că fața nu îi era atât de roșie cum avea el impresia.

— Da, s-a sfiit întotdeauna să-mi vorbească despre lucrurile astea.

Chipul doctorului se umplu de compasiune.

— Mi-a povestit tot ce s-a întâmplat... Se opri, cu acul suspendat în aer. Asta o să doară puțin. Pot să vă dau un adormitor, dacă doriți. În felul acesta, nici n-o să vă amintiți ce s-a întâmplat.

Dorind, dimpotrivă, să își amintească fiecare cuvânt, Matthew clătină din cap.

— Mulțumesc, domnule doctor, dar cred că pot să suport durerea, spuse el, întrebându-se distrat dacă medicul o fi având și el obiceiul de a fredona în timp ce coase.

Simți cum îi intră acul în carne și scrâșni din dinți.

— Mi-a zis de sângerarea pe care a avut-o..., continuă medicul.

Matthew simți că îi stă inima în loc.

— Dar spune că între timp a încetat; doctorul se opri din cusut și se aplecă să își verifice lucrătura. Și, în ultimele zile, n-a mai avut nici dureri, ceea ce-i un semn bun. Dânsa încă se teme să nu piardă acest prunc, dar – deși îi înțeleg îngrijorarea – am încredințat-o că deocamdată nu are de ce să-și facă griji.

Gândul lui Matthew zbură la Annabelle, care aștepta de cealaltă parte a ușii.

— Atunci de ce părea atât de răscolită când a ieșit?

— Femeile însărcinate pot fi din cale afară de emotive. După ceea ce s-a întâmplat la prima ei sarcină, e firesc ca soția dumneavoastră să fie îngrijorată.

În fața acestei noi informații la care nu era îndreptățit, Matthew simți că i se pune un nod în stomac, îngrijorarea fiindu-i înfășurată de un nou strat de vinovăție.

— Am încredințat-o că felul în care a pierdut primul dumneavoastră copil n-ar avea de ce să afecteze această sarcină. Acelea au fost împrejurări extreme și, după tot acest timp, rănile ei interne trebuie să se fi vindecat. Firește că n-avem cum să știm cu certitudine – glasul medicului deveni mai domol, mai nesigur – dacă, în interior, trupul i s-a vindecat pe de-a-ntregul... ori ba.

Matthew ar fi vrut să-l întrebe în ce constau acele răni interne, dar știa că nu are cum.

— Totuși, credeți că va putea să ducă sarcina asta... până la capăt.

— După părerea mea, da. Va trebui să se odihnească mult și să mănânce alimente hrănitoare. Și aerul curat îi va face, de asemenea, mult bine.

— Odihnă, alimente hrănitoare... aer curat, repetă Matthew, gândurile zburându-i într-o mie de direcții, toate ducând înapoi la întrebările pe care nu avea dreptul – și nu putea – să le pună, fiindcă, deh, era „soțul ei" și ar fi trebuit să știe deja răspunsurile. V-a spus că suntem în mijlocul unei călătorii?

— Da. Și am să vă spun ce i-am spus și dânsei – este o femeie puternică și sănătoasă și femeile au dat naștere de când e lumea și pământul. Atâta vreme cât sunteți cu băgare de seamă și soția dumneavoastră nu se obosește prea tare, eu sincer nu văd să existe vreun motiv de îngrijorare. Și, oricum, până să vină pruncul, veți fi ajuns de mult în Idaho; se ridică în picioare. Nu-mi mai rămâne decât să vă pansez și să vă dau o eșarfă pentru braț și puteți pleca.

Matthew se ridică încet în șezut, cu capul vâjâind.

— Ce altceva aș mai putea face... pentru ea?

Tânărul medic rămase o clipă tăcut, apoi Matthew văzu cum îi apare iar pe chip acel aer plin de înțelepciune ce îi depășea vârsta.

— Fiți blând cu ea; și înțelegător. Și chiar și atunci când n-o veți înțelege, adică mai tot timpul, dați-i de înțeles că o iubiți și că sunteți mândru că a primit să vă fie soață.

Matthew intui că avea să mai urmeze ceva.

— Asta dacă-mi amintesc bine spusele tatălui meu, adăugă doctorul, schițând un zâmbet timid.

Cu gândul la ultimul sfat dat de tânărul medic, Matthew o luă pe Annabelle de braț și se duseră împreună la magazinul universal de peste drum. Între timp, Annabelle părea să se fi liniștit. Uitându-te la ea, nici n-ai fi zis că în urmă cu doar câteva minute fusese în pragul lacrimilor. Matthew știa prea bine că acesta nu era momentul potrivit pentru a-i pune orișice întrebări. Pare-se că îi era hărăzit să învețe ce-i răbdarea în relația cu această femeie.

— În timp ce te așteptam, am făcut câte o listă pentru fiecare, spuse ea când intrară în prăvălie.

Îi întinse un petic, apoi se aplecă spre el, atingându-i ușor eșarfa din jurul gâtului.

— Cum te simți?

— Bine, minți el. De ce întrebi?

— Pari un pic palid.

— E doar din pricina oboselii. Și a foamei.

— Și mie mi s-a făcut foame. După ce isprăvim aici, trebuie să pun o scrisoare la poștă, iar apoi putem pleca.

— Să înțeleg că vrei să le dai de știre prietenelor tale că încă nu ne-am omorât unul pe altul?

Annabelle ridică o sprânceană.

— Vasăzică *erai* atent la vorbele mele.

Matthew îi citi lista.

— Ești sigură că nu vrei să lași toate astea pe seama angajatului?

— Aș vrea, dacă angajatul meu n-ar fi gata să cadă din picioare, ripostă ea zâmbind șugubăț înainte de a porni printre rafturi.

Matthew parcurse repede articolele trecute pe lista lui.

— Mierea nu e pe lista mea, așa că sper că ai trecut-o pe a ta.

Annabelle aruncă o privire peste umăr.

— Am trecut-o. Imediat după turta de mălai și pesmeți.

Preocupat să adauge în gând încă un articol pe lista lui de cumpărături, Matthew o lăsă pe ea să aibă ultimul cuvânt. Luă de pe raft toate articolele pe care le putu găsi, apoi se apropie de femeia cu păr argintiu din spatele tejghelei.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnul meu? întrebă ea; fața rotundă, cu gropițe adânci, îi conferea un aer plin de bunăvoință.

— V-aș fi recunoscător, stimată doamnă. N-am izbutit să găsesc câteva lucruri și... Se uită peste umăr și văzu că Annabelle se află în capătul opus al magazinului. Aș avea o rugăminte la dumneavoastră, adăugă el, explicându-i în șoaptă despre ce era vorba.

— Cred că vă pot ajuta, îi șopti femeia, după care dispăru prin ușa din dos.

Observând calendarul de pe perete, cu căsuțele marcate cu câte un „X" până în data de 27 iunie, Matthew își aminti entuziasmul cu care îi vorbise Annabelle despre petrecerea de 4 iulie planificată de Jack Brennan. Aveau la ei focuri de artificii și toate cele necesare festivităților. Cu toate că, din pricina rănii lui, pierduseră o zi de călătorie, dacă Brennan urmase traseul stabilit inițial, mai aveau încă șanse să ajungă caravana din urmă înainte de sărbătoare. Până atunci mai era o săptămână.

Când se întoarse, femeia îi făcu complice cu ochiul, înfășură repede ceva în hârtie, având grijă să pună pachetul pe fundul cutiei înainte de a adăuga restul cumpărăturilor.

Matthew îi mulțumi șoptit, apoi o întrebă de caravana lui Brennan.

— O, da, îl cunosc cât se poate de bine pe domnul Brennan. Vine pe aici de ani de zile. Când are timp, el și soțul meu trag o partidă bună de șah în odaia din dos, adăugă ea zâmbitoare, arătând în spate. Ne face nespusă plăcere să îl avem printre noi pe omul acesta.

Matthew își imagină un bărbat cu o statură și o experiență asemănătoare cu ale lui Betram Colby. Abia aștepta să facă cunoștință cu Jack Brennan.

— Caravana lui a trecut pe aici chiar duminica trecută. Îmi amintesc fiindcă soțul meu a deschis prăvălia special pentru ei. Pare-se că au avut niscaiva bătăi de cap pe drum. Nu-mi mai amintesc prea bine, dar parcă vremea îi încetinise...

Asta însemna că vor putea ajunge cu ușurință la caravana lui Brennan în răstimp de o săptămână.

— Vă mulțumesc, doamnă, spuse Matthew, imaginându-și deja încântarea Annabellei. Pentru tot.

Atent să nu-și lovească brațul, încărcă în căruță lăzile cu merinde și provizii, apoi, pe drum spre oficiul poștal, îi împărtăși Annabellei vestea bună.

— Asta e o veste care se cere sărbătorită! strigă Annabelle, după care scoase din geantă o cutie, o desfăcu și i-o întinse. Ca să-ți satisfaci pofta de dulce.

Matthew aruncă o privire înăuntru, zâmbi încântat și scoase o acadea.

— Bomboanele de mentă s-au numărat întotdeauna printre preferatele lui Johnny.

Annabelle, care tocmai urca pe trotuar, rămase o clipă nemișcată pe trepte.

— Știu, spuse ea încet. Și mi-a spus că și ție îți plac foarte tare.

Matthew deschise ușa oficiului poștal și o lăsă pe ea să intre prima. Când dădu s-o urmeze, văzu un bărbat venind spre ei cu pas apăsat. *Parcă l-am mai văzut undeva,* își spuse el neliniștit. Când se uită din nou la bărbat și privirile li se încrucișară, înlemni.

Capitolul 28

La început Annabelle remarcă ochii bărbatului. Apoi, pe măsură ce se apropia de ea, realiză că se simţea stingherită nu atât de ochii lui, cât de felul în care o privea. Avea impresia că o soarbe din priviri, încercând parcă să îşi întipărească în minte fiecare trăsătură a ei.

Bărbatul duse mâna la pălărie, încetinind pasul.

— Bună ziua, stimată doamnă.

— Bună ziua, răspunse Annabelle, auzind cum se închide uşa în spatele ei.

Întorcând capul, îl văzu pe Matthew aşteptând pe trotuarul din faţa poştei, cu spatele la ea. Crezuse că o va însoţi înăuntru, dar... pare-se că s-a înşelat.

— Mă scuzaţi, doamnă. Cred că aţi scăpat ceva.

Abia în momentul acela realiză Annabelle că nu mai avea scrisoarea în mână.

Bărbatul se aplecă după scrisoare şi, când se ridică, studie plicul. Annabelle se încruntă văzându-i gestul, dar îşi ascunse repede iritarea.

— Vă mulţumesc, spuse ea cu un zâmbet forţat, luând plicul.

— Cu cea mai mare plăcere, răspunse bărbatul, scoţându-şi pălăria şi trecându-şi degetele prin părul negru ca tăciunele.

Judecând după praful adunat pe pălărie, mizeria ce îi acoperea pantalonii şi jacheta lungă, bărbatul călătorea, pesemne, de zile întregi. Iar, judecând după accentul tărăgănat, era lesne să înţelegi de unde venea.

— Pare-se că sunteţi departe de casă, stimată doamnă.

— Da, aşa este; Annabelle îşi înclină, nedumerită, capul într-o parte. Dar cum de-aţi ştiut?

Bărbatul ridică din umeri.

— Păi, mi-am dat și eu cu presupusul; gropițele i se adâncir încet pe obrajii nerași. Și, deh, m-a mai ajutat nițel și faptul c-am citit adresa de pe plic. După cum bănuiesc că știați deja sau mă înșel, doamnă... O sprânceană se ridică deasupra unui ochi căprui.

Surprinsă nu atât de atenția la detalii, cât de sinceritatea lui, Annabelle își trecu degetele peste verighetă.

— McCutchens... Jonathan McCutchens. Și da, am văzut că ați citit adresa; ridică și ea o sprânceană. Gestul dumneavoastră mi s-a părut de prost gust.

Bărbatul zâmbi încurcat. În fața acestei schimbări neașteptate de atitudine, Annabelle își revizui părerea pe care și-o făcuse inițial despre el.

— Scuzele mele, doamnă McCutchens. E un obicei prost care s-a lipit de mine de-a lungul anilor.

Răspunsul părea unul sincer și omul, așijderea.

— Vă referiți la obiceiul de a citi corespondența altora?

Spre surprinderea ei, bărbatul chiar pufni în râs.

— Mă refer la faptul că sunt prea curios din fire. Mă tem că este un defect profesional.

— Și ce profesie ar fi, mă rog, aceasta?

Bărbatul o studie mai atent.

— Doamnă McCutchens... ne cunoaștem de undeva? În ultimii ani am trecut de mai multe ori prin Willow Springs și ultima oară, chiar de curând. Nu știu de ce, dar am impresia că am mai stat cândva de vorbă.

Annabelle simți că i se usucă gâtlejul. Dacă îl întâlnise vreodată pe acest bărbat în Willow Springs, mai mult ca sigur că n-o făcuse ca să stea de vorbă. Aruncă pe furiș o privire pe fereastră și văzu că Matthew se uita la ea. Judecând după expresia lui chinuită, era clar că îl durea brațul. Oricum, ea știa deja că Matthew nu se simte bine. Trebuia să pună urgent capăt acestei conversații.

— Mă scuzați, stimate domn, dar nu țin minte să vă fi întâlnit vreodată. Probabil că mă confundați cu cineva.

Bărbatul dădu încet din cap, vădit îndoielnic în această ultimă privință.

În momentul acela, atenția Annabellei fu atrasă de o funcționară care punea afișe pe panoul de perete din fundul oficiului poștal. Când femeia se dădu la o parte, privirea îi căzu pe unul dintre afișe și simți că i se pune o greutate în stomac.

Îl auzi pe bărbat râzând încetișor.

— Recunoașteți cumva vreun chip, stimată doamnă?

La auzul întrebării, Annabelle simți că-i sare inima din piept. Doar nu cumva...

Amănuntele îi străfulgerară prin minte, unul după altul. Expresia lui Matthew, reticența lui de a o însoți înăuntru. Atenția acestui bărbat la detalii și recenta sa ședere în Willow Springs. În momentul acela, toate ițele situației se puseră, dureros, cap la cap.

Ceea ce văzuse acum câteva secunde pe chipul lui Matthew nu era durere, ci *teamă*.

Detectând umorul în întrebarea pe care i-o adresase bărbatul adineauri, hotărî să îi cânte în strună.

— Am recunoscut nu unul, ci mai multe chipuri. Cred că i-am văzut pe toți duminica trecută, la biserică.

Bărbatul râse, dar de astă dată parcă nu atât de sincer ca adineauri.

Annabelle tuși ușor, încercând să își împingă în jos nodul din gât.

— Îmi pare rău, dar trebuie să vă las. Mă grăbesc.

Bărbatul aruncă o privire pe fereastră. Din fericire, între timp Matthew se întorsese cu spatele la ei.

— Îmi cer scuze că v-am reținut, doamnă McCutchens, spuse bărbatul, punându-și pălăria pe cap. Vă doresc drum bun atât dumneavoastră, cât și soțului, și sper să ajungeți cu bine în Idaho.

Annabelle încremeni, cu ochii holbați la el.

Bărbatul ridică iar din umeri, zâmbind.

— Adresa de înapoiere.

Lumea Annabellei se micşora pe minut ce trecea.

— Zău că trebuie să vă dezbărați de aceste obiceiuri proaste, domnule...

— Caldwell. Rigdon Caldwell, se prezentă bărbatul, ducând degetele la pălărie. Am să mă străduiesc, dar nu vă pot promite nimic. Unele năravuri sunt greu de lepădat; cu mâna pe clanța uşii, bărbatul întoarse capul spre funcționara de la poştă. Polly, dacă afli ceva în seara asta, mă găseşti la hotel.

Deschise uşa, apoi adăugă:

— Şi eu tot în nord mă îndrept, doamnă McCutchens, aşa că poate ne-om întâlni pe drum. Mică e, doar, lumea, nu-i aşa?

Îngrozitor de mică.

— O zi bună, domnule Caldwell.

Annabelle privi cum Caldwell închide uşa şi îl salută în treacăt din cap pe Matthew, apoi se apropie de tejghea.

După ce funcționara îi puse un timbru pe plic şi îi înmână restul cuvenit, Annabelle mai aruncă o privire la afişul din al doilea rând, al treilea din stânga. Îi venea să îl smulgă de pe panou, aşa cum făcuse cu cel de la cârciumă. Dar ştia bine că nu se putea. Apoi îi atrase atenția un alt portret în cărbune. Încetini pasul şi pufni încetişor.

Remarcând recompensa grasă trecută în partea de sus a foii, cercetă mai bine desenul. Desenatorul făcuse un portret reuşit. Din fericire, despre portretul lui Matthew nu se putea spune acelaşi lucru.

Când ieşi, Matthew nu-i spuse nimic, dar neliniştea lui era aproape palpabilă. Ştiind că orice ar spune ar dezvălui secrete pe care atât Matthew, cât şi ea, preferau să le țină ascunse, Annabelle hotărî să nu spună nimic dacă el n-o va întreba.

În drum spre căruță trecură pe lângă o locandă şi, prin fereastra frontală, Annabelle îl zări pe Rigdon Caldwell aşezat la una dintre mese. Chiar în momentul în care trecură pe lângă ospătărie, călăuzit parcă de un far, bărbatul ridică privirea. Annabelle

îl văzu înclinând aproape imperceptibil din cap și fu convinsă că aceasta nu era ultima dată când se vedeau.

Înainte de a pleca din Rutherford, Annabelle și Matthew mai făcură câteva opriri – la bordel și la două cârciumi – dar nu găsiră niciun indiciu că Sadie ar fi trecut pe acolo. La marginea orașului, trecură pe lângă o biserică. *Ce păcat că mâine nu e duminică, să mă pot duce și eu la slujbă,* își spuse cu părere de rău Annabelle. Clădirea îi amintea de biserica din Willow Springs. Își imagină cum ar fi să pășească pe ușile albe ale lăcașului și oamenii s-o salute zâmbitori... și preotul să îi ia mâna într-a lui așa cum obișnuia să facă Patrick atunci când stătea de vorbă cu enoriașii înainte și după slujbă.

Simțind că Matthew se uită la ea, realiză că rămăsese cu privirea ațintită într-acolo. Matthew arătă spre biserică și apoi îi aruncă o privire întrebătoare.

Totuși, întrucât el lăsă întrebarea nerostită, Annabelle hotărî să îi adreseze ea o întrebare.

— Ai fost vreodată la biserică în Willow Springs?

Zgomotul copitelor acoperi tăcerea ce se lăsă preț de o clipă între ei.

— Da... de câteva ori.

Incomodată de spătar, Annabelle își masă șalele.

— Și ce impresie ți-a lăsat?

— În ce sens?

Matthew ținea hățurile cu mâna stângă, ținându-și brațul drept aproape de corp.

Umerii lui lăsați trădau o oboseală mult prea adâncă pentru a putea fi remediată prin odihnă și mâncare. Annabelle s-ar fi oferit să mâne ea căruța, dar intuise că în acest moment Matthew trebuia să simtă că deține, măcar într-o privință, controlul.

— Adică... cum ți s-a părut slujba? Cântările au fost frumoase? Ți-a plăcut predica ținută de Patrick?

— Nu prea țin minte ce imnuri s-au cântat, dar îmi amintesc despre ce a vorbit Patrick. Sau, mai bine zis, *felul* în care a făcut-o.

Matthew privi în zare, întorcându-se parcă în timp, la ceva ce avusese loc cu multă vreme înainte de a auzi predicile lui Patrick.

— Îmi amintesc că a vorbit despre iertare. Dar asta într-un fel care dădea de înțeles că a-i ierta pe oameni a făcut parte din planul lui Dumnezeu de la bun început, nu doar după ce noi am făcut-o de oaie.

Annabelle remarcă felul în care își formulase Matthew răspunsul. *După ce noi am făcut-o de oaie.* Nu după ce *oamenii* au greșit, ci după ce *noi* am greșit. Se inclusese aici și pe sine.

Încuviință din cap.

— Patrick a ținut multe predici despre iertare.

Matthew își întoarse fulgerător privirea spre ea.

— *Tu* ai fost la biserică în Willow Springs?

Stupefacția din glasul lui o făcu să râdă.

— Nu. N-am mai fost la biserică, în adevăratul sens al cuvântului, de când eram mică. Dar Patrick obișnuia să își exerseze predicile cu mine atunci când Hannah era ocupată sau sătulă să-l mai asculte; chicoti. Pun rămășag că Hannah îmi duce dorul în clipa asta.

Merseră în tăcere încă vreo două mile. Annabellei nu îi scăpă faptul că, în seara asta, Matthew alese să facă tabăra mai departe de oraș decât de obicei.

Într-un sfârșit, Matthew trase de hățuri cu brațul sănătos.

— Acesta pare să fie un loc bun pentru înnoptat; trase frâna și coborî de pe capră, atent să nu își lovească brațul drept. Hannah se va bucura când va primi scrisoarea pe care ai pus-o azi la poștă.

O fi vrând, oare, să aducă vorba despre bărbatul de la poștă? se întrebă Annabelle, coborând și ea din căruță.

— Sunt convinsă. Mă bucur că orașul avea un oficiu poștal.

Matthew se apucă să deshămeze caii suri.

— Bărbatul cu care ai stat de vorbă la poștă... îl cunoșteai?

— Nu.

— Nu l-ai mai văzut niciodată? exclamă el, uluit.

Poate că era mai bine să dea cărțile pe față o dată și pentru totdeauna – să admită că știe de trecutul lui. Apoi își imagină

cum ar reacționa el. Nu, Matthew avea și așa prea multe mustrări de cuget...

— Nu.

— Mie așa mi-a dat impresia... după felul în care vorbeai cu el.

Annabelle ocoli căruța și se aplecă să-l ajute.

— Mi-a căzut scrisoarea și el s-a aplecat să mi-o ridice. Am făcut schimb de amabilități, atâta tot, adăugă ea, aruncându-i o privire.

Matthew desfăcu o curea și o scoase. Chiar și această sarcină ușoară îl lăsă cu răsuflarea tăiată. Fruntea îi era îmbrobonită de sudoare.

— Matthew, lasă-mă pe mine, spuse Annabelle, întinzând mâna să îl ajute. Cu brațul tău beteag, nu poți să...

— Ba pot, îi tăie el vorba, smucindu-i cureaua din mână. Tu du-te să te-apuci de pregătitul cinei.

Ignorându-i încăpățânarea, Annabelle se duse la calul de alături. Poate că, lucrând o vreme împreună, vor izbuti să discute lucrurile pe îndelete.

— Lasă-mă măcar să te ajut – și apoi am să m-apuc de cină.

— N-am nevoie de ajutorul tău, ripostă Matthew, întinzându-se peste umărul ei să îi ia catarama din mână.

În încercarea de a destinde atmosfera, Annabelle ținu strâns de curea și aruncă un zâmbet peste umăr.

— Nu mai fi atât de îndărătnic, pentru numele lui Dumnezeu, și lasă-mă să...

— Am spus că n-am nevoie de ajutorul tău, Annabelle!

Annabelle încremeni la auzul asprimii din vocea lui, apoi făcu un pas înapoi.

— Prefer să fac treaba asta de unul singur, adăugă Matthew, cu maxilarul zvâcnind.

De unul singur. De câte ori nu-l auzise folosind aceste cuvinte!... Aceste vorbe periculoase în care nu e bine să pui nădejde, cum îl auzise spunând pe Jonathan.

Îi stătea pe limbă să-i spună că, din partea ei, n-are decât să deshame caii de unul singur și să-și rupă toate firele care îi legau rana. Dar mânia lui străvezie îi puse frâu la limbă. Fiindcă văzu ce stătea ascuns dincolo de ea.

De-a lungul anilor învățase că și bărbații poartă măști, aidoma femeilor. Doar că ale bărbaților erau toate la fel. Nefiind cuviincios să plângă, un bărbat se înfuria în loc să își arate mâhnirea. Cum nu se cuvenea ca un bărbat să se teamă, se înfuria în loc să își arate teama. Știa ce se petrece în sufletul lui Matthew pentru că trăise și ea sub jugul acestei frici o viață întreagă. Până să fie eliberată.

Și își dorea ca Matthew să cunoască, la rându-i, această libertate.

Norii se luminară în zare și apoi se întunecară numaidecât la loc, de parcă soarele ar fi răsărit și apus în spatele lor, totul într-o fracțiune de secundă. Nu tu trăsnete. Nu tu ploaie. Doar fulgere ce îmbrățișau tăcute firmamentul vast al nopții. Matthew studie profilul Annabellei în timp ce ea urmărea spectacolul din înalturi, invidios pe fascinația ce se citea pe chipul ei, încercând să alunge deznădejdea ce pusese stăpânire pe el.

De când îl văzuse pe vânătorul de recompense, cu cinci zile în urmă, trăise zi de zi cu teama că individul îi va ajunge din urmă. Imaginația îi juca, fără doar și poate, feste, dar o parte din el chiar începuse să se întrebe dacă nu cumva Annabelle aflase de trecutul lui și avea de gând să îl predea individului pentru a obține recompensa. Era un gând absurd, știa asta. Annabelle nu făcuse niciodată nimic care să indice că știa de datoriile lui și, cu atât mai puțin, că ar fi dispusă să îl trădeze vreodată. Dar dacă văzuse vreun afiș pe drum și păstrase tăcerea în tot acest răstimp?

— E prima noapte pe care o petrecem în teritoriul Idaho și ai zice că Dumnezeu dă acest spectacol ca să ne ureze bun venit,

îi şopti Annabelle peste umăr, parcă temându-se că, ridicând glasul, ar întrerupe reprezentaţia cerească.

Matthew se întinse şi mai rupse o bucată din carnea ce se rumenea pe frigare. Mestecând încet, privi norii ce apăreau în pâlcuri răzlețe pe cerul nopţii şi-apoi dispăreau cât ai clipi din ochi, amintindu-şi, fără să vrea, cât de bine ştia ea să mintă.

Annabelle se întoarse spre el şi îi zâmbi, dându-şi părul după ureche. Îl privi în ochi o clipă mai mult decât era necesar înainte de a-şi întoarce atenţia asupra spectacolului de pe firmament. Şi, în momentul acela, Matthew ştiu că doar frica îl făcuse să gândească aşa. Annabelle nu l-ar trăda niciodată în felul acela. Nu după toate prin câte trecuseră împreună. Şi-apoi, dacă ar fi aflat de datoriile lui, n-ar fi pregetat să i-o arunce în faţă – aşa cum făcuse şi el la început, când nu scăpa nicio ocazie să aducă în discuţie trecutul ei. Nu, era convins că Annabelle nu îi cunoştea taina.

Un vânt călduţ înfioră iarba de prerie, lăsând în urmă un iz uşor de umezeală. Îi vor lipsi aceste nopţi – petrecute singuri, departe de toţi şi de toate. Cu trei zile înainte, traversaseră South Pass, ditamai canionul lat de aproape douăzeci de mile ce permitea trecerea spre vest prin Munţii Stâncoşi. Se aştepta să ajungă din urmă caravana lui Brennan la ţanc pentru petrecerea de 4 iulie ce urma să aibă loc peste două zile.

— Cum ţi-e braţul? îl întrebă ea în şoaptă.

— Se însănătoşeşte. Azi nu m-a mai durut aşa de tare, răspunse el, fără să ştie de ce şopteşte la rându-i.

Annabelle privi cu reproş spre carnea ce se frigea deasupra focului.

— N-ar fi trebuit să îţi forţezi braţul atât de repede.

— N-am mai văzut o turmă de antilope de o săptămână. Şi nu-i sigur c-o să le mai vedem prea curând. Şi-apoi, aveam poftă de carne proaspătă.

Ceea ce lipsise din alimentaţia ei de câteva zile bune. Medicul spusese că Annabelle are nevoie de odihnă, alimente hrănitoare şi aer curat. De aer curat nu duceau lipsă, iar el încercase să facă

toate muncile grele, trezindu-se în fiecare zi cu noaptea în cap și îndemnând-o să se ocupe de treburile mai ușoare – ceea ce nu era deloc simplu: femeia asta era încăpățânată ca un catâr.

— Crezi c-o s-o găsim, Matthew?

Gândul la Sadie nu părea s-o părăsească nicio clipă. El trăgea încă nădejde că au s-o găsească pe fată, dar, cu cât înaintau spre nord, șansele de izbândă se împuținau văzând cu ochii.

— Da, cred c-o vom găsi, răspunse el în cele din urmă.

— Îți mulțumesc că mi-ai răspuns fără să stai pe gânduri, îl șicană Annabelle. Ai șovăit, deci înseamnă că nu ești sigur, adăugă ea, aruncându-i o privire severă, demnă de o guvernantă bătrână, înainte de a se întinde pe saltea. Sau că minți.

— Am să țin minte lucrul ăsta.

Zâmbind în sinea lui, Matthew acoperi tăciunii cu cenușă și se întinse pe salteaua lui de paie, epuizat atât fizic, cât și mintal. Din noaptea în care fuseseră atacați de lupi, Annabelle și cu el împărțeau același foc de tabără și între ei se instalase o rutină care, departe de a-l deranja, îi făcea plăcere. Închise ochii, își trase pătura peste piept și începu să numere în gând, convins că Annabelle nu se va răbda mai mult de cinci minute până să pună prima întrebare.

Țârâitul greierilor, pârâitul focului și stomacul plin îi îngreunau numărătoarea, trăgându-l la somn.

— Matthew, crezi că Dumnezeu ne pune să plătim pentru păcatele noastre? Chiar și după ce am fost iertați?

3 minute și 21 de secunde. Păcat că nu dăduse dovadă de același fler la masa de joc... Nu știa exact care fusese noaptea când începuseră întrebările, doar că îi făcea plăcere să stea întins sub cerul liber, discutând cu ea. Îi amintea de discuțiile purtate cu Johnny pe vremea când erau copii.

Cumpăni întrebarea Annabellei, știind că Cel care i-ar fi putut da răspunsul perfect le asculta, fără doar și poate, conversația.

— Da... și nu, răspunse el în șoaptă.

O auzi râzând încetișor. Întrebările Annabellei nu erau niciodată ușoare. Nu că el ar fi avut toate răspunsurile sau că ea

ar fi presupus asta. Înainte avusese impresia că știa totul, dar acum... singurul lucru pe care îl știa sigur era că se înșelase în toate privințele.

Își împreună mâinile sub cap.

— Cred că, în această viață, ni se dă libertatea de a face alegeri și asta include, din când în când, și alegerile greșite. Și oricât ne-am căi, tot trebuie să plătim prețul acelor alegeri.

Fixă cu privirea constelația până când cele șapte stele se încețoșară, formând un întreg. *Doamne, dacă mă auzi, dacă mă asculți... Îmi pare rău pentru ceea ce am făcut.* Înghiți cu noduri.

— Nu cred că asta înseamnă că Dumnezeu nu ne-a iertat. Înseamnă doar că suntem răspunzători pentru alegerile pe care le facem. Atât pentru cele corecte, cât și... pentru cele greșite.

Tăcere.

— Crezi că Dumnezeu ne rănește vreodată în mod intenționat? întrebă ea într-un sfârșit, abia șoptit.

Lui Matthew îi veniră în minte versete pe care fusese silit să le învețe pe de rost când era mic. Dar acestea nu aveau să-i aducă nicio alinare Annabellei. Și nici lui. *Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne!"... Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege."* Și: *„Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, și din cuvintele tale vei fi osândit."* I se puse un nod în gât. Auzise cuvintele acelea rostite de la amvon săptămână de săptămână. De către tatăl lui. *„Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu."*

Auzi un zgomot și se ridică în cot. Annabelle stătea culcată pe-o parte, cu pătura trasă până sub bărbie. Chiar și de cealaltă parte a focului Matthew îi văzu obrajii strălucind de lacrimi. Regretul ce se citea pe fața ei îi sfâșie inima. Probabil Annabelle crezuse că se referise la alegerile *ei* greșite...

— Annabelle, adineauri vorbeam despre mine, nu despre tine.

Annabelle inspiră tremurat.

— Am... am citit despre un bărbat ce s-a culcat cu o femeie care nu era nevasta lui...

Își strânse buzele, crispată. Matthew își aminti că în seara aceea o văzuse citind ceva, dar nu știuse ce anume.

— Femeia a rămas grea, continuă Annabelle suspinând, și asta n-a plăcut Domnului. Dumnezeu i-a iertat pe bărbat și pe femeie și le-a cruțat viața; tăcu, răvășită, apoi adăugă abia șoptit: Dar le-a spus că, pentru păcatul săvârșit de ei, *fiul lor* va muri.

Matthew se ridică de pe saltea și se duse să îngenuncheze lângă ea.

— Ai iar dureri... cum ai avut în Willow Springs?

Annabelle clătină din cap.

— Dar nu înțelegi, Matthew...? Dacă Dumnezeu a luat *acel* prunc... s-ar putea să-l ia și pe pruncul lui Jonathan.

La auzul numelui fratelui său, Matthew se gândi la uniunea dintre Johnny și Annabelle, ca soț și soție. Și, pentru prima oară, văzu în pruncul pe care îl purta ea în pântec o parte din Johnny. Cum de nu făcuse legătura până acum?

Se așeză lângă ea.

— Annabelle, bărbatul despre care ai citit este, cumva, David?

Annabelle aprobă din cap, închizând ochii. Lacrimile îi țâșniră de sub pleoape.

Matthew o strânse ușor de umăr.

O simți înfiorându-se.

Se aplecă să așeze pătura mai strâns în jurul ei, dar când privirile li se întâlniră, își spuse că poate nu fusese o idee prea înțeleaptă. Cu puțin timp în urmă această femeie i se păruse cu totul neatrăgătoare. Cum se putuse schimba atât de mult într-un răstimp așa de scurt? Se concentră din nou asupra răspunsului pe care începuse să-l dea.

— Ceea ce au făcut cei doi a fost greșit – nu încape îndoială. Dar păcatul lor nu s-a rezumat nicidecum la faptul că s-au culcat unul cu altul.

Annabelle dădu într-un târziu din cap, fără tragere de inimă.

În momentul acela, Matthew îi remarcă pletele castanii ce se revărsau libere pe saltea. Își trecu degetele peste o șuviță,

dorindu-şi să îi poată risipi îndoielile. Când îi cuprinse obrazul în palmă, Annabelle suspină uşor.

— Situaţia ta e cu totul diferită. Tu şi Johnny eraţi căsătoriţi.

Cutele de pe fruntea ei îi vădeau scepticismul, dar şi o vulnerabilitate pe care Matthew nu o remarcase până acum la ea.

Îi mângâie obrazul şi apoi gâtul fin, realizând din nou cât de singuri erau. Ochii îi alunecară în jos, zăbovind asupra corpului Annabellei înainte de a se întoarce iar spre chipul ei. Preţ de o clipă, privirile li se încrucişară. Simţi cum îl năpădeşte dorinţa. Nu doar pofta carnală, ci şi dorinţa, mai profundă, de a o *cunoaşte*. Îi tremură mâna. Gândurile îi zburară la lucruri pe care nu avea dreptul să le gândească şi mintea i se umplu de imagini fătişe. Nu avea nicio îndoială că Annabelle ştia exact pe ce făgaşe o iau gândurile lui acum. Şi cum să nu ştie?

Annabelle rămase nemişcată, cu o expresie care nu-l invita să meargă mai departe, dar nici nu-l condamna pentru libertăţile pe care şi le îngăduise până acum faţă de ea.

Fără tragere de inimă, Matthew îşi retrase încet mâna.

Trase adânc aer în piept şi, în mod surprinzător, un alt gând ieşi la suprafaţă din tensiunea ce pusese stăpânire pe el. O idee care nădăjduia să le fie de ajutor amândurora.

— Am crescut cu convingerea că Dumnezeu aşteaptă să mă pedepsească pentru toate greşelile pe care le-am făcut, Annabelle – că nu face decât să caute un pretext ca să mă azvârle direct în iad. Dar acum nu mai cred asta şi cred că nici Biblia nu ne învaţă lucrul acesta.

Îşi luă inima în dinţi şi îi aruncă o privire, dar de astă dată nu mai văzu decât blândeţea ochilor şi a buzelor ei. Întoarse iar capul să-şi continue gândul.

— Cred că, pe măsură ce ne apropiem de Dumnezeu, nu consecinţele greşelilor noastre sunt cele mai greu de îndurat... deşi uneori nu e deloc uşor să le înfruntăm, făcu o pauză, cu gândul la San Antonio, la Johnny. Cel mai dureros cred că este atunci când ne dăm, într-un târziu, seama că, după tot ce a făcut Cristos pentru noi, după tot ce ne-a dăruit, dorindu-ne să se facă

mai degrabă voia noastră... decât *a Lui*, sfârşim prin a-L răni nu numai pe El, ci şi pe noi înşine; ridică din umeri. Dacă are vreo noimă ce zic.

Trecu parcă o eternitate până când Annabelle răspunse şoptit:

— Nici nu ştii cât de bine înţeleg ce zici.

Matthew ocoli focul şi se întinse iar pe salteaua lui. Îşi trecu o mână peste faţă şi se întoarse cu spatele la ea – nu că asta l-ar fi ajutat câtuşi de puţin. Îi pierise complet somnul. Inima îi bubuia în piept de parcă ar fi alergat cinci mile fără oprire.

Trecură câteva minute.

Aşteptă să îi audă respiraţia uşoară şi uniformă din timpul somnului, dar nu o auzi. Era şi ea încă trează. Îi fusese din cale afară de greu să îşi înfrâneze dorinţa pe care o simţea pentru ea. Dar gândul la bărbaţii care se folosiseră de Annabelle – luând ceea ce nu le aparţinea, satisfăcându-şi în mod egoist propriile nevoi fără a se gândi o clipă la cât de mult greşesc sau la nevoile ei – îl ajutase să îşi reprime pornirea.

Nu îi va face una ca asta. Nu va fi unul dintre acei bărbaţi. Niciodată.

Capitolul 29

Annabelle își mijì ochii spre el, orbită de razele dimineții. Matthew era deja îmbrăcat și... acesta să fie cumva miros de cafea? Se ridică în șezut, își mișcă spatele să se dezmorțească și își trecu mâna prin păr.

— Iartă-mă, am dormit prea mult.

Nu că era de mirare după zbuciumul pe care îl trezise în ea azi-noapte!

Aproape că nu închisese un ochi toată noaptea. Și, judecând după foitul și oftaturile lui, nici el. După toți bărbații cu care avusese de-a face, acesta constituia un adevărat mister.

— N-ai dormit prea mult. M-am trezit eu mai devreme.

— Și ai pregătit deja cafeaua? întrebă Annabelle mirată, ridicându-se și netezindu-și fusta.

— Nu e la fel de gustoasă ca a ta, dar mi-am dat toate silințele; îi întinse o cană de tinichea. Ai grijă, e fierbinte.

Văzându-l că zâmbește în barbă, Annabelle luă cana de toartă și, ridicând din sprânceană, încercă să îi imite vocea:

— Mi-o zici în fiecare dimineață. De parcă n-aș fi văzut că tocmai ce-ai luat ibricul de pe cărbuni.

Buzele lui Matthew se arcuiră încet într-un zâmbet. Văzându-l cum o privește cu brațele încrucișate, Annabelle ar fi dat orice să știe ce emoții mocneau în spatele acelor ochi căprui. Ar fi făcut un maldăr de pesmeți doar să-i citească gândurile. Apoi, amintindu-și de noaptea trecută, conchise că poate era, totuși, mai bine să nu știe. Își duse cana la buze și suflă în băutura fierbinte. De mirosit, nu mirosea a cafea. Și nici nu arăta a cafea. Sorbi cu prudență.

În clipa în care simți pe limbă licoarea caldă, știu.

Îi aruncă o privire peste cană, neştiind ce era mai dulce – ciocolata fină din gură sau expresia adorabilă de pe faţa lui frumoasă. Plescăi cacaua caldă pe limbă, savurându-i dulceaţa înainte de a înghiţi, apoi murmură:

— E delicioasă.

Din impuls, se înălţă pe vârfuri şi îi sărută obrazul neted, atentă să nu verse cana pe care o ţinea în mâna stângă, apoi făcu repede un pas în spate.

— Îţi mulţumesc... pentru asta; înălţă cana. Şi, mai cu seamă, că ţi-ai amintit.

Mai văzuse dorinţă în ochii bărbaţilor. Dorinţa din ochii lui Jonathan, îndulcită de devotament, nu se comparase cu a niciunui alt bărbat de dinaintea lui. Iar noaptea trecută citise o dorinţă asemănătoare în ochii lui Matthew. Dar văzând cum o priveşte el acum, o trecu un fior de emoţie cum nu mai simţise în toată viaţa ei. Dacă ciocolata din gura ei nu ar fi fost deja lichidă, s-ar fi topit, negreşit, pe loc.

De astă dată, Matthew nu întoarse capul, cum făcea de obicei, ci îi susţinu privirea. Ea rămăsese nemişcată şi, cu toate astea, putea jura că erau mai aproape unul de altul. Trebuia să destindă atmosfera şi ştia o mulţime de feluri în care putea s-o facă – doar că acum nu îi venea în minte niciunul.

Simţindu-i parcă încordarea, Matthew se făcu că atinge borul pălăriei pe care nu o purta.

— Plăcerea a fost toată de partea mea.

Uşurată, Annabelle îşi dezlipi ochii de la chipul lui, abia atunci observând schimbarea.

— Ţi-ai pus haine curate!

— Da. Şi m-am spilcuit.

— Văd.

Matthew avea obrajii proaspăt bărbieriţi şi cârlionţii îi atârnau uzi pe ceafă. O şuviţă îi căzuse, rebelă, pe frunte şi, cu toate că îi plăcea cum arăta acolo, Annabelle îşi reprimă cu greu pornirea de a întinde mâna şi de a o da la o parte.

— Cu ce ocazie?

— E duminică.

Annabelle ridică din umeri și mai sorbi de câteva ori din cană. Cacaua se răcise ușor și era numai bună de băut.

— Care-i graba? Ieri ziceai că avem timp berechet să ajungem din urmă caravana lui Brennan.

— La distanță de nici două mile se află un orășel. Și pun rămășag că orașul are o biserică.

Annabelle sorbi din cacao, apoi, realizând înțelesul spuselor lui, făcu ochii mari.

— Vorbești serios?

— Dacă bisericile din Idaho au aceeași rânduială precum cele din Colorado, cred că încă mai putem prinde cântările. Asta desigur, dacă o anumită doamnă încetează să mai piardă vremea și s-ar duce să se pregătească.

Annabelle termină cacaua din trei înghițituri și îi împinse cana goală în mână.

— Îmi vine să te mai sărut o dată, Matthew Taylor!

— Mai bine nu. O să-mi fie și-așa greu să ascult slujba.

Annabelle pufni în râs și fugi să se primenească, auzindu-l cum râde încetișor în spatele ei.

Annabelle auzi cântarea de îndată ce Matthew opri căruța lângă celelalte de pe câmp. El coborî, dar ea rămase nemișcată pe capră, ascultând corul de voci și vrând să își întipărească momentul în memorie.

Clădirea albă, simplă, împodobită cu o clopotniță de aceeași culoare, se ridica pe un dâmb, pe o alee ce se ramifica din strada principală. De o parte și de alta a treptelor ce duceau spre ușile deschise creșteau o puzderie de flori roz și galbene și Annabelle se întrebă dacă femeia care le plantase intona la rându-i imnul pe care îl auzea.

În momentul acela, cuvintele pe care i le spusese Jonathan pe malul râului Fountain Creek cu mai bine de un an în urmă, căpătară un nou înțeles. Acum se simțea, într-adevăr, ca un om renăscut, schimbat pe dinăuntru. Chiar dacă ar fi putut stabili

cu precizie care fusese momentul izbăvirii ei, avea impresia că a înțelege acest dar divin al iertării și a i se abandona așa cum voia s-o facă îi va lua o viață întreagă.

— Annabelle, când am spus că vom prinde cântările, mă gândeam c-o să le ascultăm stând înăuntru.

Annabelle își coborî privirea spre el. Matthew stătea lângă căruță, zâmbind.

— Se numește *să savurezi clipa*, domnule Taylor. Știi ce înseamnă asta?

Îl văzu mustăcind și știu că avea să urmeze o replică sarcastică.

— Asta-i foarte frumos, doamnă McCutchens, dar ce-ai zice să savurăm clipa în timp ce mergem?

Annabelle porni spre biserică ținându-se cu o mână de brațul lui și strângând în cealaltă Biblia primită de la Kathryn. În dreptul ușii, Matthew se dădu la o parte, făcându-i loc să intre. Subit emoționată, Annabelle scuturâ din cap și îi făcu semn să intre el primul. El o luă cu blândețe de braț și păși în biserică unul lângă altul.

Matthew arătă spre un rând din spate. Annabelle o luă repede înainte și se așeză în strană. Lemnul tare îi aminti imediat de locul incomod de pe capră, dar asta nu o deranjă câtuși de puțin. Își lipi spinarea de spătar, apoi studie grupul de aproape patruzeci de enoriași. Acordurile imnului pe care îl cântau îi erau cunoscute, dar cuvintele, din fericire, fuseseră schimbate. În timp ce privea în jur și se gândea la locul în care se află, un zâmbet îi arcui ușor buzele. Se simțea ca un copil poznaș, care izbutise să se strecoare înăuntru printr-un vicleșug.

Îl văzu pe Matthew aplecându-se și scoțând o carte de sub scaunul său. Acesta trase cu ochiul la cartea bărbatului din fața lui și apoi o deschise și pe a sa la aceeași pagină, ținând-o astfel încât să vadă și ea.

Matthew nu cânta tare, dar vocea lui îi puse un nod în gât. Se dădu puțin înapoi și îl cercetă pe furiș. Matthew nu doar că știa cuvintele fără a trebui să citească din carte, ci știa și melodia. Annabelle încercă să-și aducă aminte ce îi povestise Jonathan

despre slujbele din copilăria lor, dar răposatul ei soț vorbise mereu despre Dumnezeu în termeni mai actuali. Singurele amintiri plăcute care îi rămăseseră din copilărie erau cele cu mama lui – și cu Matthew.

Rostiră cu toții o rugăciune, urmată de alte două cântări, apoi un domn în vârstă păși în fața adunării și își ocupă locul la amvon.

— Astăzi vom citi capitolul 4 din Epistola a doua către corinteni.

Ca la un semn, toată lumea se ridică în picioare, inclusiv Matthew, care o trase și pe ea de mână.

Preotul dădu citire versetelor fără să se grăbească, oprindu-se când și când pentru a lăsa ascultătorii să cugete asupra cuvintelor. Și cuvintele pătrunseră adânc în sufletul Annabellei. Își amintea că simțise aceeași pace pe vremea când era copilă. Prin ferestrele deschise de o parte și de alta a clădirii pătrundea o adiere de vânt cu miros de liliac și de soare. Și de înnoire.

Jonathan spusese că, pentru a putea iubi pe altul, trebuie întâi să înveți să te iubești pe tine. Acum știa că soțul ei avusese dreptate. Pentru prima dată în viață, putea privi înăuntrul ei, la ceea ce era, fără să se înfioare.

Stând acolo, în mijlocul acelor oameni cumsecade, nu putu să nu se întrebe ce fel de femeie ar fi fost dacă viața ei ar fi urmat un făgaș diferit. Apoi o cuprinse entuziasmul imaginându-și unde s-ar putea să-i călăuzească Dumnezeu pașii în viitor. Acum că o readusese pe drumul cel bun.

Matthew rămase cu ochii ațintiți asupra meniului.

— Comandă ce îți poftește inima. Șefa mea plătește bine.

Annabelle clătină din cap și îi aruncă o privire hâtră care, de regulă, nu făcea decât să-i dea apă la moară.

— În acest caz..., se întoarse Annabelle spre tânăra ospătăriță, am să comand mușchi de vită cu cartofi și fasole verde. Și, ca desert, o felie de plăcintă cu mere.

— La fel și pentru mine, spuse Matthew, înapoind meniul.

După ce tânăra se retrase, Annabelle se aplecă spre el și îi șopti cu un zâmbet poznaș:

— Să știi că i-ai picat cu tronc.

Matthew clătină din cap. Ar fi fost o minciună să pretindă că nu observase felul în care îl privise ospătărița. A admite că atenția îi era cu totul acaparată de o altă femeie, ar fi fost, însă, mult prea destăinuitor.

— Arăți foarte bine în dimineața asta, Annabelle. Am fost mândru să pășesc cu tine în biserică.

Zâmbetul de pe fața ei păli și Annabelle se lăsă ușor pe spătar, aparent amuțită de uimire. Matthew găsi desfătare în acest moment rar și în atenția cu care îl studia.

Tânăra reveni în scurtă vreme cu comenzile lor, servind-o întâi pe Annabelle și apoi pe Matthew.

— M-am interesat, stimate domn. Caravana de care ați întrebat a trecut pe aici alaltăieri.

Matthew îi mulțumi pentru informație și, după ce femeia se retrase, îi făcu Annabellei cu ochiul.

— Mâine îi ajungem din urmă, îți promit. Vei prinde cu siguranță petrecerea aia.

Conversația curse cu naturalețe între ei în timp ce își mâncară prânzul și peste un ceas porniră înapoi spre tabără. Deși prăvăliile pe lângă care treceau erau toate închise, străzile erau, totuși, destul de aglomerate.

Lui Matthew îi venea greu să își imagineze momentul în care vor ajunge, în sfârșit, la pământul lui Johnny și va trebui s-o lase pe Annabelle acolo. Dar în ultima vreme câteva lucruri deveniseră cât se poate de clare în mintea lui. Nu voia să își petreacă restul vieții ca un fugar, nevoit să privească tot timpul peste umăr. Și voia să onoreze ultima dorință a fratelui său, în adevăratul sens al cuvântului. Johnny dorise să îi dăruiască Annabellei o nouă viață. El începuse această călătorie, iar Matthew va avea grijă să o ducă la bun sfârșit. Johnny avusese dreptate în noaptea aceea, la colibă. Matthew își trăise jumătate de viață fugind.

Era vremea să ducă măcar un lucru până la capăt. Întâi, s-o vadă pe Annabelle instalată în noul ei cămin. Apoi, să se confrunte cu ceea ce făcuse în San Antonio – chiar dacă acest lucru va fi mult mai greu; și mai costisitor...

— Matthew...

Simți că îl strânge de braț și se întoarse spre ea.

Annabelle era albă ca varul și părea că se sufocă.

O cuprinse cu brațul de mijloc și gândul îi zbură imediat la copilașul din pântecul ei.

— Pruncul?

Annabelle scutură din cap cu mișcări repezi și scurte, cu privirea ațintită undeva în depărtare.

— Spune-mi ce să fac, Annabelle!

Ea scutură iar din cap și își încleștă degetele pe mâna lui.

— Încet, foarte încet, întoarce-te și privește peste drum.

Matthew se holbă zăpăcit la ea preț de o clipă, apoi se conformă. Cercetă bulevardul, căruțele și trăsurile, lumea care se plimba pe trotuar și persoanele care traversau strada, apoi ridică, derutat, din umeri.

Annabelle îi strânse mâna și mai tare.

— Acolo! În fața grajdului cu chirie!

În momentul acela, Matthew o zări, în sfârșit, pe bruneta mignonă. Mergea alături de un bărbat. Parcă prea aproape de el. Individul o strângea de braț. Fata se împiedică. Bărbatul o ținu strâns, dar fără pic de grijă sau de blândețe. Deși micuță și delicată, fata pășea cu o demnitate tăcută, părul negru revărsându-i-se, drept și mătăsos, până la mijloc.

Matthew simți că îi sare inima din piept. Făcu un pas înainte. Annabelle îi atinse brațul, oprindu-l. Matthew o auzi suspinând tremurat și îl văzu pe bărbat intrând cu fata în clădirea cu lambriuri gri de la capătul străzii.

Capitolul 30

Din aleea întunecoasă, Annabelle scrută clădirea cu lambriuri gri de peste drum, mulțumind cerului că îl avea pe Matthew alături. Mușteriii din salonul de pocher se înmulțiseră văzând cu ochii pe parcursul serii și, acum că era trecut de miezul nopții, râsetele lor și cântecele deșucheate intonate de voci turmentate se auzeau de la câteva străzi distanță. Unui suflet naiv, lumina caldă și sunetele ce răzbeau din clădire i s-ar fi putut părea prietenoase și îmbietoare. Dar nu și Annabellei.

Deși nu îi vedea chipul în întuneric, simți neliniștea lui Matthew.

— Ești sigur că nu mai ai întrebări?

— Aș mai avea eu încă o sută de întrebări, răspunse Matthew, râzând încetișor. Mă întreb, de pildă, dac-o să dau și aici de vreo huidumă de barman dornic să mă ia la scărmănat.

Annabelle își așeză mâna pe brațul lui. Matthew i-o acoperi cu a lui.

— Îți mulțumesc că faci asta, Matthew. Atât în numele meu, cât și în numele lui Sadie.

— După cât l-am bodogănit din pricina asta, ce s-ar mai amuza Johnny să mă vadă acum!

Rămaseră amândoi tăcuți, cu gândul la Jonathan. Vorbeau adesea despre el, dar existau și acum unele lucruri pe care Annabelle încă nu apucase să i le împărtășească lui Matthew. Într-o bună zi, îi va vorbi despre sentimentele pe care le avusese pentru fratele lui, despre cum îi schimbase Jonathan viața, sădindu-i în suflet sâmburele credinței. Dar toate la timpul cuvenit.

Rederulă încă o dată în minte planul pe care îl înjghebaseră pe parcursul după-amiezii.

— După ce intri, ai grijă să întrebi de...

— N-am uitat, stai liniștită, spuse el cu glas blajin.

— Și orice ai face, nu-i pomeni numele. Asta te-ar da imediat în vileag...

— Ajunge, Annabelle!

Șoapta aspră o reduse la tăcere. Deși nu îi vedea ochii, știa că ei oglindeau un reproș blând și hotărâre. Aceeași hotărâre pe care i-o citise pe chip în după-masa aceasta, când o zăriseră pe Sadie.

Matthew îi atinse cu blândețe obrazul.

— Am discutat deja despre toate astea. Știu exact ce trebuie să fac.

Încrezându-se în el, Annabelle slobozi un oftat și încuviință din cap.

Matthew era deja în mijlocul străzii când Annabelle își aminti că uitase să îi spună ceva.

— Matthew! îl strigă ea șoptit.

El întoarse capul și făcu încet câțiva pași îndărăt.

— Am să mă rog pentru tine.

— Contez pe asta.

După ce intră pe ușile deschise ale localului, Matthew se pierdu în mulțime și în fumul țigărilor de foi și al lămpilor cu petrol.

Pe măsură ce treceau minutele, pulsul ei reveni la normal. Cu fiecare bătaie a inimii, Annabelle Îi mulțumea lui Dumnezeu că le călăuzise pașii în acest loc și Îl ruga să îl păzească pe Matthew și să îl ajute s-o elibereze pe Sadie. După săptămâni întregi de căutări, se uitase pur și simplu peste drum și o zărise pe scumpa copilă. Îi recunoscuse imediat chipul. Atât pe al lui Sadie, cât și pe cel al bărbatului care o trăgea după el.

Mason Boyd era o piedică pe care Annabelle chiar că nu o anticipase.

Cu gândul la chipul lui, se minună iar cât de bine îi zugrăvise portretistul răutatea. Fărădelegile înșirate în partea de jos a afișului pe care îl văzuse la oficiul poștal nu le includeau pe multe

dintre cele care i se atribuiau și fără îndoială că toate acuzațiile care i se aduceau erau adevărate. Annabelle simți că i se strânge inima la gândul că Sadie fusese luni întregi în tovărășia acestui ticălos.

În după-masa asta avusese oroare să îi spună lui Matthew că îl cunoștea pe bărbatul care era cu Sadie. Așteptând ca el să mistuie informația, prevăzuse cu ușurință întrebarea ce se va contura în mintea lui – singura la care ea nu voia să răspundă.

— De unde îl cunoști? întrebă el șoptit, temător.

Annabelle deschise gura să răspundă, dar cuvintele refuzară să iasă.

— L-am cunoscut... înainte, murmură ea într-un sfârșit.

Matthew amuți, cu ochii holbați la ea. Când Annabelle încuviință din cap, se întunecă la față, scârbit.

— Îmi pare rău, Matthew.

El făcu un pas îndărăt, clătinând din cap.

— N-ai de ce să-ți ceri iertare de la mine.

— Dar simt nevoia s-o fac. Matthew ridică, defensiv, mâinile.

— Ei bine, nu trebuie s-o faci!

Se întoarse cu spatele la ea și adăugă pe un ton tăios:

— Acea parte din viața ta a luat sfârșit!

Ea o știa, dar pare-se că el nu era încă întru totul convins.

— Matthew, începu Annabelle cu voce blajină, dorindu-și ca Matthew să se întoarcă cu fața spre ea, nu pot să fac asta singură. Am nevoie de ajutorul tău.

Matthew lăsă capul în pământ.

— Iartă-mă, Annabelle...

Îl auzi oftând adânc, apoi i se tăie răsuflarea când el se îndepărtă și mai mult. După toate prin câte trecuseră împreună, cum putea s-o lase de izbeliște tocmai acum?... Făcu un pas spre el și rosti următoarele cuvinte pe un ton implorator, cum nu mai folosise vreodată.

— Matthew, te rog...

Își încleștă maxilarul și adăugă:

— Nu am pe nimeni în afară de tine.

Matthew se întoarse încruntat spre ea, apoi o înțelegere profundă îi destinse încet chipul.

— N-am să te las de izbelişte, Annabelle; vocea lui era neașteptat de tandră. Dar... când mă gândesc... ce ți-au făcut bărbații aceia... Pironi trotuarul de sub picioare, apoi își ridică încet privirea spre ea. Orice ai vrea să fac... nu trebuie decât să mi-o ceri şi am s-o fac.

Cuvintele lui avuseseră un înțeles ascuns asupra căruia, însă, nu zăbovise niciunul din ei.

Rămase cu ochii lipiți pe clădire, pregătită parcă să îl vadă ieşind din clipă în clipă, împreună cu Sadie. Dar ştia prea bine că va dura mult mai mult de atât şi că, dacă le va izbuti planul, cei doi nu vor ieşi nicidecum pe uşa din față. *Doamne, dă ca Matthew să îşi amintească tot ce i-am spus şi, de va fi nevoie, şopteşte-i Tu restul la ureche.*

Nemaiavând răbdare să stea locului, hotărî să se întoarcă la căruță, ca să fie pregătită. Începu să traverseze strada, rezistând cu greu ispitei de a se apropia îndeajuns de mult de salon cât să arunce o privire înăuntru prin fereastra din față.

— Doamnă McCutchens.

La auzul vocii, Annabelle tresări şi se răsuci pe călcâie. Nu îi văzu decât silueta. Bărbatul se afla la nici zece paşi de ea. Îşi miji ochii, încercând în van să îi distingă trăsăturile prin întuneric.

— Cine-i acolo?

Când bărbatul porni spre ea, Annabelle făcu câțiva paşi îndărăt, păstrând distanța.

— Nu vă speriați, doamnă. Vreau doar să stăm de vorbă.

Auzindu-i accentul tărăgănat, Annabelle simți că i se usucă gâtlejul.

— Domnul Caldwell?

— Da, doamnă. Aveți o memorie bună, răspunse bărbatul, apropiindu-se.

Stând cu spatele la salon, Annabelle ştia că fața îi este ascunsă în umbră. Fața lui, în schimb, era scăldată de lumina ce răzbătea prin uşile deschise.

— Am venit să discut cu dumneavoastră despre bărbatul cu care călătoriți.

Annabelle dădu încet din cap, gândurile gonindu-i într-o sută de direcții.

— Vă referiți, desigur, la... soțul meu, spuse ea, detestând că trebuie să mintă. Ce treabă aveți cu Jonathan?

— Nu am nicio treabă cu el, stimată doamnă, răspunse Caldwell fără să își ia privirea de la ea. Jonathan McCutchens zace îngropat în orașul Willow Springs din teritoriul Colorado. Eu mă aflu aici să vorbesc cu dumneavoastră despre Matthew Taylor.

Annabelle simți că i se taie răsuflarea.

— Despre cine?...

Răspunsul sună forțat și neconvingător chiar și propriilor ei urechi.

Rigdon Caldwell își îngustă ochii.

Era evident că nu o credea. Și pe bună dreptate.

Annabelle începu să se roage în gând, fără să știe ce anume să ceară. Nu știa decât că acum Dumnezeu părea mult mai aproape decât în urmă cu câteva secunde. Simți că o năpădește rușinea din pricina minciunii rostite – *Doamne, Dumnezeule, Te rog să mă ierți* – dar era dispusă să mintă din nou pentru a-i ocroti pe Matthew și pe Sadie. În fond, avea de ales? Ce altceva putea să facă...

Doar ceea ce facem pentru Dumnezeu este trainic.

Clipi din ochi, bulversată de intensitatea amintirii. Nu se mai gândise de mult la cuvintele lui Jonathan.

— Doamnă McCutchens... Annabelle, glasul lui Caldwell vădea sinceritate. Știu că bărbatul cu care călătorești nu este soțul dumitale. Numele lui este Matthew Haymen Taylor. După cum cred că știi deja, omul acesta este dat în urmărire sub acuzația unor datorii neachitate. Am fost tocmit să îl duc înapoi la San Antonio, unde se va confrunta cu acuzatorul său și, dacă se va găsi de cuviință, va fi trimis în judecată.

Înfățișate în felul acesta, acuzațiile ce i se aduceau lui Mathew i se conturară mai desluşit în minte.

— Domnule Caldwell, în ziua când ne-am întâlnit în Rutherford, ştiai că mint?

— Nu, doamnă, nu ştiam. Dar reacția pe care ai avut-o când ai văzut afişele m-a pus pe gânduri.

Annabelle se înroşi, retrăind momentul acela. Apoi clătină din cap.

— Matthew e un om bun, domnule Caldwell. Doar că a făcut câteva greşeli.

— O fi el om bun, dar eu am o misiune de îndeplinit.

Annabelle cugetă o clipă la vorbele lui.

— Pentru cine lucrezi, domnule Caldwell?

Tăcere.

— Pentru cine plăteşte, veni în cele din urmă răspunsul.

Annabelle dădu îngândurată din cap, cu creierul zbârnâind. Ce făcea Matthew înăuntru? Ajunsese, oare, la Sadie? Reuşise să-i câştige încrederea? Dar ce mai contau toate astea dacă Matthew nu va putea trece întâi de Mason Boyd şi apoi de bărbatul acesta?

Dintr-odată, gândurile îi încetiniră, cotind pe un nou făgaş. Îşi întoarse privirea spre Caldwell.

— Cine te-a tocmit să îl găseşti pe Matthew?

Bărbatul nu răspunse.

— Adineauri ai pomenit de acuzatorul lui, domnule Caldwell. Cine este el?

— Un bărbat cu care e mai cuminte să nu ai de-a face, doamnă McCutchens, şi pe care eu mă străduiesc să nu îl dezamăgesc niciodată.

Răspunsul lui nu o surprinse câtuşi de puțin şi îl înțelegea întru totul.

— Cu cât te plăteşte omul acesta, domnule Caldwell?

— Cu mai mult decât ai putea dumneata să mă plăteşti vreodată.

Annabelle nu se îndoia că bărbatul spune adevărul. Deodată, i se ridică un semn de întrebare.

— Domnule Caldwell, de ce ai ales să vorbești întâi cu mine, când puteai să îl abordezi direct pe domnul Taylor?

— Pentru că de fiecare dată când l-am văzut, era înarmat și în tovărășia dumitale.

Annabelle se încruntă. Nu-și amintea ca Matthew să fi mers vreodată în oraș cu arma la el.

Citindu-i parcă gândurile, Caldwell își desfăcu pelerina.

— Își poartă arma aici, spuse el, arătând spre revolverul pe care îl avea vârât în centură sau la spate.

Annabelle își aminti că Matthew avusese o pușcă în Parkston, dar nu băgase de seamă că o purta la el tot timpul.

— Orice ai gândi despre mine sau despre profesia mea, doamnă McCutchens, eu nu am nimic cu dumneata. Răfuiala mea e cu însoțitorul dumitale, adăugă Caldwell, privind dincolo de ea, spre salonul de jocuri.

Integritatea omului era admirabilă, dar să fie, oare, de fier?

— Domnule Caldwell, ce-ai zice de un... târg din care să ieșim câștigați nu doar noi, ci și angajatorul dumitale?

— Ai izbutit să-mi stânești curiozitatea, doamnă McCutchens, răspunse Caldwell, cu un zâmbet ce spunea că un asemenea târg nu există.

Capitolul 31

Matthew aştepta pe un coridor dosnic, încercând să afecteze aerul unuia care nu era străin de astfel de locuri şi nici de cele ce se petreceau aici. Rezemat de perete, îşi mută greutatea de pe un picior pe altul sub privirea vigilentă a unui bărbat ale cărui braţe groase semănau cu bârnele din lemn de pin ce susţineau tavanul. Ajunsese până aici doar cu ajutorul lui Dumnezeu – şi al regretabilei experienţe de viaţă a Annabellei. Datorită sfaturilor ei, reuşise până acum să treacă fiecare test.

Dar partea cea mai grea doar acum urma.

După socoteala lui, trecuseră vreo două ceasuri de când intrase în salonul de pocher. Aşteptase o oră la bar până să fie dus la Mason Boyd. Întâlnirea cu acel individ fusese o experienţă pe care, oricât de mult şi-o dorea, nu avea să şi-o poată şterge din minte prea curând. Mason Boyd era un ins abject din toate punctele de vedere.

Scârţâitul unei uşi nevăzute îl făcu să ridice capul.

Bărbatul îi făcu semn.

— E rândul tău. Două bătăi în uşă înseamnă că ţi s-a isprăvit timpu'.

Matthew trecu de el şi coti pe un hol lateral, memorând traseul. Din acest coridor se deschideau doar două uşi: cea întredeschisă, din dreapta lui, şi cea din capăt care, verificase deja, dădea în spatele clădirii – acesta fiind, probabil, motivul pentru care era păzită de un bărbat. Sperând că Annabelle nu se înşelase şi, neavând până acum niciun motiv să se îndoiască de ea, Matthew alese uşa întredeschisă şi o închise în urma lui.

Sadie stătea cu spatele la el. Matthew se aşteptă ca fata să se întoarcă la auzul clanţei, dar ea nu o făcu.

În lipsa ferestrelor, singura sursă de lumină era o lampă de petrol ce proiecta umbre lunguiețe spre cele patru colțuri goale ale odăii. Singurele piese de mobilier erau un pat și cufărul închis lângă care aștepta, în picioare, Sadie.

— Care ți-e plăcerea, domnul meu?

Vocea ei îl luă prin surprindere. Nu era un glas de copil, ci unul cultivat, de femeie. Gândul îi zbură la Lilly Carlson. Sadie fusese de-o seamă cu Lilly când ajunsese la bordelul din Willow Springs. Contrastul dintre dulceața și puritatea lui Lilly și bezna opresivă ce împresura, scârboasă, această odaie, îi puse un nod în stomac.

În șoaptă, repetă cuvânt cu cuvânt tot ceea ce îl învățase Annabelle să spună.

— N-am venit aici în căutare de plăceri. Îți dau cuvântul meu de onoare că n-am să te ating și n-am să-ți fac niciun rău.

Fata se întoarse încet, foarte încet. Mișcările îi erau atât de reținute și de măsurate, că rochia roșie pe care o purta abia îi foșni în jurul gleznelor.

— Și-atunci de ce ai plătit să vii aici?

Matthew făcu un pas în față. Sadie rămase nemișcată. Întreaga ei ființă emana aversiune și în ochi – ochi de femeie pe un chip de copil – i se citea neîncrederea. Matthew simți că i se frânge inima.

— Trebuie să ai încredere în ceea ce urmează să-ți spun... Sadie.

Se aștepta la o reacție, dar chipul ei rămase impasibil.

— Annabelle m-a trimis. E aici, cu mine, în oraș.

Privirea lui Sadie alunecă spre ușă, apoi reveni asupra feței lui.

Annabelle îl avertizase că n-o să îl creadă. Probabil că asta îi spuseseră și cei ce o răpiseră din Willow Springs, ca s-o convingă să meargă cu ei. Presat de timp, Matthew se grăbi să continue.

— Am aflat că Boyd vrea să te mute din nou la noapte. Și poate că vom izbuti să te smulgem din ghearele lui. Căruța noastră așteaptă chiar aici, în spatele salonului. Ai putea să începi o nouă viață, Sadie. Cum a făcut-o Annabelle. Și ea îți va fi alături, să te ajute.

Sadie își lăsă capul într-o parte, ridicând o sprânceană. Gestul ei îl duse imediat cu gândul la Annabelle.

— Nu te cunosc și nu văd de ce te-aș crede. În ochii mei, nu te deosebești cu nimic de Boyd.

Matthew găsi comparația supărătoare.

— Ba să știi, Sadie, că nu seamăn câtuși de puțin cu Boyd. Nu-ți voi face niciodată ce ți-a făcut el.

Sadie răspunse într-o limbă pe care Matthew nu o mai auzise niciodată.

Însă, cu toate că nu îi înțelesese cuvintele, răceala ei era evidentă. Măcar izbutise să îi provoace o reacție.

— Pot să-ți dovedesc că Annabelle e cea care m-a trimis la tine.

— Nu vreau să...

— Ai cunoscut-o pe Annabelle în Willow Springs. Ea mi-a spus în ce împrejurări ai ajuns la bordel. Aveai unsprezece ani pe atunci. În primele zile ai fost foarte speriată, așa că ai dormit cu ea. Între voi s-a legat o prietenie strânsă. Annabelle se străduia să te păzească de rele, dar nu îți putea fi alături tot timpul. Așa cum s-a întâmplat în noaptea când ai fost rănită la Casaroja. S-a simțit și încă se mai simte răspunzătoare pentru toate acele momente în care nu a putut fi lângă tine.

— Ți s-a scurs timpul, spuse Sadie, arătând cu capul spre ușă.

Neauzind nicio bătaie în ușă, Matthew deduse că era doar o scorneală de-a ei, menită să-l facă să plece. Făcu încă un pas spre ea.

— La nunta lui Kathryn cu Larson, tu l-ai ținut în brațe pe micul William. Copilașul a plâns mult. Tu ai spus că a moștenit ochii tatălui său, iar Annabelle a adăugat că încăpățânarea a moștenit-o de la mamă.

Sadie se duse la ușă și o deschise.

Din impuls, Matthew întinse brațul în spate și trânti ușa la loc, ținându-și mâna apăsată pe ea. Deși repetase exact ceea ce îi spusese Annabelle, era clar că Sadie nu îl credea. Dar cum să plece și s-o lase aici pe această copilă? Și cum s-ar mai putea uita

după aceea în ochii Annabellei? Îl frapă cât de micuță era Sadie și cât de mult o putea răni un bărbat matur, cu foarte puțin efort. Apoi se gândi cu amărăciune câți o făcuseră deja.

Trase adânc aer în piept.

— Sadie, nu înțelegi că acestea sunt lucruri de care doar tu și Annabelle ați putea avea cunoștință?

Fata își ridică încet capul și îl ațintì cu o privire necruțătoare.

— Nu cred că vorbele astea vin din partea prietenei mele. Dacă era aici, Annabelle n-ar fi trimis pe altcineva după mine.

— Ar fi venit ea însăși, dar s-a temut să n-o recunoască Boyd. Așa că m-a trimis pe mine.

— Annabelle nu s-a temut niciodată!

— Annabelle este, într-adevăr, neînfricată, dar nu și atunci când e vorba de siguranța celor pe care îi iubește.

Se auziră două bătăi în ușă.

Oare cum aș putea s-o conving? se întrebă Matthew cu înfrigurare.

— Am să-ți pun o întrebare, spuse Sadie. Să vedem dacă știi răspunsul.

Pe chipul ei tânăr se citea neînduplecarea.

Simțind că îi scapă ocazia printre degete, Matthew încuviință din cap.

— De acord.

Sadie formulă întrebarea, șovăind în vreo două rânduri de parcă ar fi încercat să-și amintească pronunția corectă a cuvântului.

Matthew ascultă, apoi clătină încet din cap. De ce să se mire? În fond, cine să fi crezut că, după ce o căutaseră săptămâni în șir, va fi de ajuns să ridice ochii într-o bună zi ca s-o vadă stând pe trotuarul opus?

Sadie încheie fraza și îl păroni, sfidătoare.

Totuși, pe chipul ei Matthew deslușì și o scânteie de speranță.

— Cacao, murmură el, incapabil să își reprime un zâmbet. Afurisitul de cal se numea Cacao.

Ochii insondabili ai fetei se luminară.

— Annabelle e pe-aproape?

— Ne așteaptă afară, în spatele salonului, răspunse Matthew, uluit de această transformare bruscă. Doar că încă nu știu exact cum să...

Se auziră strigăte afară, pe hol, și apoi două pocnituri înăbușite. Matthew întinse mâna spre clanță, dar în momentul acela cineva zăvorî ușa. Încercă să apese clanța, o zgâlțâi, dar degeaba. Zăvorul rămase nemișcat.

— N-are rost, spuse Sadie, atingându-i brațul. Se încuie din afară.

Matthew îi făcu semn să se dea înapoi, apoi se opinti cu umărul în ușă. Efortul îi fu răsplătit printr-o bufnitură înfundată. Încercă din nou și auzi lemnul crăpând, dar ușa tot nu se clinti.

Matthew oftă cu năduf și își frecă brațul stâng, simțind șocul zdruncinăturii străfulgerându-i și partea dreaptă a corpului. Verifică rapid balamalele. Erau înțepenite și pline de rugină. N-avea nici timpul, nici uneltele necesare pentru a le desprinde. Își adusese pușca, dar Boyd i-o confiscase la bar înainte de a-l lăsa să intre.

— Știu că e o întrebare prostească, Sadie, dar... asta-i singura cale de ieșire, nu-i așa?

Fata își lăsă capul într-o parte și îl privi printre gene, cât se poate de expresiv.

Matthew dădu resemnat din cap. O fi fost ea tăcută, dar știa prea bine să se facă înțeleasă și fără cuvinte. La fel ca Annabelle.

Un zăngănit înăbușit îl făcu să își întoarcă repede privirea spre ușă. Zgâlțâi mânerul.

— Matthew?

La auzul vocii, Matthew răsuflă ușurat, apoi îl cuprinse îngrijorarea. Își lipi urechea de ușă.

— Ce cauți aici? Dacă te vede, Boyd are să...

Abia atunci observă că Sadie era chiar lângă el, cu privirea pironită pe zăvor.

Se auzi încă un sunet metalic, apoi țăcănitul broaștei. Zăvorul se ridică și ușa se deschise. Matthew făcu ochii mari, nevenindu-i

parcă a crede. Ingeniozitatea acestei femei chiar nu cunoştea hotare!

Într-o clipă, Sadie fu în braţele Annabellei, lipindu-se de ea, strângând-o cu înfrigurare de mijloc.

Când le ocoli, păşind afară, pe hol, Matthew o auzi pe Annabelle şoptindu-i fetei ceva nedesluşit. Sadie încuviinţă din cap şi o strânse şi mai tare în braţe.

Coridorul era gol. Paznicul din dreptul uşii din dos dispăruse. Matthew se duse până la capătul coridorului şi aruncă o privire pe holul alăturat. Când dădu cu ochii de bărbatul lungit la podea, se întoarse, cu gura căscată, spre Annabelle.

— Ce ai făcut, femeie?

Călătoriră toată noaptea, oprindu-se doar cât să adape animalele. Înaintau încet, dar Matthew voia să pună cât mai multe mile între ei şi Mason Boyd. Când şi când, mai arunca o privire în spate, de teamă să nu fie urmăriţi, dar pe câmpiile scăldate de razele argintii ale lunii nu se vedea ţipenie de om. Încerca, de asemenea, să tragă cu ochiul la Annabelle şi Sadie, dar cele două erau ascunse în umbre sub coviltirul căruţei. La început le auzise sporovăind voioase, glasurile uneori suprapunându-li-se, dar în ultimele trei, patru ore se aşternuse tăcerea. Deşi îşi simţea trupul sleit de puteri, mintea lui nu îşi găsea astâmpăr, cugetând la evenimentele petrecute în ajun.

Încă tot nu ştia cum izbutise Annabelle să treacă de Mason Boyd şi de oamenii acestuia. Ardea de curiozitate să afle, dar mai presus de orice, se simţea recunoscător că o găsiseră, în sfârşit, pe Sadie şi că o aveau lângă ei. Annabelle o trata ca pe o fiică. Chiar dacă ea n-o spusese niciodată cu voce tare, el intuise că Annabellei îi este teamă să devină mamă. Acum, însă, că văzuse câtă tandreţe şi grijă îi arăta lui Sadie, era încredinţat că pruncul lui Jonathan nu va duce lipsă de iubire.

Pruncul lui Jonathan.

Ridicându-şi privirea spre ultima stea ce se stingea încet în est, se întrebă dacă Bertram Colby avea, oare, dreptate. Oare cei

ce se înalță înaintea noastră la ceruri chiar văd ce se întâmplă mai departe cu noi aici, pe pământ? Că era adevărat ori ba, acest gând te făcea, cu siguranță, să te simți mai răspunzător pentru faptele tale.

Pe la ora prânzului, făcură un scurt popas să își ostoiască foamea cu niște fasole neîncălzită și turtă de mălai. Matthew ar fi băut bucuros niște cafea ca să se mai învioreze, dar nu voia să piardă timp prețios. Ar fi vrut să discute între patru ochi cu Annabelle, dar asta era imposibil fiindcă Sadie nu se dezlipea o clipă de ea.

Observă că Sadie nu îi vorbea decât dacă i se adresa el primul și nici chiar atunci nu făcea risipă de vorbe. Pesemne că nu îl plăcea foarte tare. Sau poate că îi repugnau bărbații, în general. Era de înțeles, după câte suferise copila.

Cu pușca în mână, verifică repede caii suri înainte de a porni iar la drum. Dădu să urce în căruță, dar vocea Annabellei îl opri.

— Sadie și cu mine ne gândeam c-ar fi o idee bună să mânăm noi o vreme căruța. Ce zici? Spre deosebire de tine, noi am apucat să ne odihnim azi-noapte.

Matthew se gândise deja la asta în timpul prânzului, doar că nu îndrăznise să i-o ceară.

Annabelle zâmbi, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Zău, Matthew, trebuie să fii stors de puteri. Tu ne-ai lăsat să ne odihnim azi-noapte. Acum e rândul nostru să îți întoarcem favorul. Te vom trezi de îndată ce apare vreo problemă.

Matthew șovăi, apoi o văzu pe Sadie încuviințând aproape imperceptibil din cap.

— Atunci n-aș zice nu. Vă mulțumesc, doamnelor.

Sadie își așeză mâna pe brațul Annabellei și îi șopti ceva în limba ei maternă. Când o auzi pe Annabelle turuind răspunsul, Matthew rămase cu gura căscată.

— Tu știi chineză?

Annabelle zâmbi, iar Sadie, așijderea.

— Doar un pic. Sadie m-a învățat câteva expresii care prind bine din când în când. Stai liniștit, nu vorbeam despre tine.

Matthew se uită năucit de la una la alta, apoi clătină din cap, simțindu-se brusc depășit numeric. Văzându-l că își masează brațul drept, Annabelle se încruntă.

— Te doare iar brațul?

— Doar un pic. Sunt bine, minți Matthew, simțindu-se din ce în ce mai sleit. Puțină odihnă o să-mi prindă bine, adăugă el, întinzându-i pușca.

Annabelle o primi strâmbând din nas.

— Nu-mi spune că știi să tragi cu pușca așa cum știi să coși o rană!

— Dacă vrei să știi, cu arma am mai tras. Numai că nu sunt sigură că, la o adică, aș putea să și nimeresc ceva. Dar, ridicând mâna liberă, am s-o iau, dacă insiști.

Spunând acestea, Annabelle îi făcu semn lui Sadie să urce pe capră.

Matthew îi luă pușca din mână.

— Întâi caii, iar acum asta. Se pare că mai trebuie să te învăț ceva înainte ca drumurile noastre să se despartă, doamnă McCutchens.

Surprinderea străfulgeră chipul Annabellei, urmată de mâhnire – o mâhnire pe care ea se strădui imediat s-o ascundă. Matthew rămase descumpănit. Comentariul lui se voise a fi hazliu, nu întristător.

Annabelle își întoarse privirea.

— Să înțeleg că, după ce ajungem, coborându-și glasul, nu ai de gând să rămâi la *ranch*?

Nu se simțea pregătit pentru această discuție.

— Nu m-am prea gândit la asta; văzând dezamăgirea din ochii ei, Matthew se înfioră de felul în care sunaseră cuvintele, cu atât mai mult cu cât era o minciună. Vreau să spun...

— Știu ce vrei să spui... Matthew.

Annabelle se întoarse să se urce în căruță.

Oftând, el o prinse cu blândețe de braț, conștient că Sadie îi urmărea de pe capră. Așteptă ca Annabelle să-și întoarcă fața spre el.

— Cu tot respectul... Annabelle, sunt sigur că nu știi.

Se priviră în ochi preț de o clipă, apoi ea dădu ușor din cap, gest pe care el îl tălmăci ca pe o confirmare a faptului că vor discuta despre asta mai târziu.

— Trezește-mă de îndată ce vezi ceva suspect.

Annabelle încuviință iar din cap.

Matthew o ajută să urce pe capră, apoi ocoli căruța și urcă în spate. Se așeză cu fața spre partea de dinapoi a căruței, rezemat de păturile cu care probabil că se înveliseră Annabelle și Sadie în timpul nopții. Roțile trepidau și scârțâiau sub el. Sub coviltir era o căldură înăbușitoare. Slăbi nodurile prelatei să intre puțin aer. După ce se încredință că pușca avea piedica trasă, strânse arma la piept și adormi în doar câteva minute.

— Matthew!

Matthew auzi vocea ca prin vis și se strădui să răspundă, dar se simțea tras înapoi de o forță sufocantă.

Apoi auzi o explozie înăbușită. Precum cea pe care o auzise azi-noapte, la salonul de pocher.

Ceața se risipi numaidecât. Amintindu-și unde se afla, se îndreptă fulgerător din spate, respirând sacadat. Întâi văzu chipul Annabellei și apoi pe cel al lui Sadie ițindu-se de după colțul prelatei.

Clipi din ochi, încercând să se dezmeticească.

— E Boyd?

Annabelle îi zâmbi cu blândețe.

— Coboară pușca, Matthew. Nu e Boyd. Suntem în siguranță.

— Dar am auzit un foc de armă.

Ea întinse mâna și îi împinse pușca în jos.

— Ceea ce ai auzit n-a fost foc de armă.

Atingerea ei fermă și sinceritatea din ochii ei îl făcură să se dezmeticească de-a binelea. Annabelle îi făcu semn să coboare din căruță, apoi arătă cu mâna peste câmpie, spre un punct îndepărtat din nord-vest.

Capitolul 32

Privind emoționată priveliștea ce se desfășura înaintea lor, Annabelle simți că i se pune un nod în gât. Matthew mână căruța peste dâmb și apoi trase ușor hățurile. Caii suri se opriră fără tragere de inimă, protestând printr-un nechezat. Sadie – care voise să meargă puțin pe jos – se opri și ea la câțiva pași înaintea căruței.

La doar o jumătate de milă în fața lor, se contura în mijlocul câmpiei, împărțită în trei pâlcuri circulare, o caravană formată din mai bine de cincizeci de căruțe. Coviltirele, cândva albe ca zăpada, fluturau acum cenușii pe fundalul preriei golașe. De la această distanță, convoiul de căruțe aducea mai degrabă cu o flotă de nave acostate peste noapte pe uscat.

Pe neașteptate, gândurile Annabellei zburară la Jonathan. Anul trecut, în mai, asistaseră amândoi la o scenă asemănătoare în dimineața în care se întâlniseră cu ceilalți călători la ieșirea din Denver. Jonathan oprise caii suri pe culmea unui dâmb, așa cum făcuse acum Matthew, și vreme de câteva minute, Annabelle privise împreună cu soțul ei convoiul, amuțită de uimire. Văzând acea mulțime de bărbați, femei și copii, cu toții uniți de același țel – de a-și clădi o viață mai bună – simțise cum o năpădește un sentiment de mândrie. Și la fel simțea și acum.

Matthew o înghionti ușor.

— Se pare că am ajuns la țanc.

Annabelle îi zâmbi, imaginându-și cum ar fi să danseze cu el la petrecerea din seara asta. Asta dacă Matthew știa să danseze. Nu că ea ar fi avut de gând să danseze la un răstimp atât de scurt după moartea lui Jonathan. Dar dacă Matthew nu știa

să danseze, asta ar fi cu siguranță ceva ce ar putea să îl învețe *ea* într-o bună zi. Și ce plăcere îi va face să se simtă ea în avantaj!

Matthew plesni din hățuri și căruța se urni din loc. După ce aruncă o privire în urmă, Sadie porni și ea mai departe. Annabelle intuise că fata are nevoie de un moment de solitudine și o înțelegea prea bine.

Matthew se aplecă spre ea.

— Noi doi trebuie să avem o discuție.

Văzând seriozitatea din ochii lui, Annabelle presimți la ce „discuție" se referea el. Era încă mâhnită din pricina vorbelor pe care i le spusese Matthew la prânz – cum că drumurile li se vor despărți după ce vor ajunge la *ranch*. Iar faptul că, atunci când îl întrebase, el mărturisise că nici nu se gândise până acum la asta, o rănise și mai tare. Nu discutaseră niciodată despre ce se va întâmpla după ce vor ajunge la destinație, dar cumva ea începuse să se joace cu gândul – și chiar să spere – că el își va dori să rămână. Și faptul că acum Matthew voia să discute despre asta era de bun augur.

Strânse ușor din umeri, nevrând să pară prea dornică.

— Putem să discutăm acum, dacă dorești.

Matthew o privi o clipă în ochi fără să spună nimic.

— În regulă.

Expresia lui îi dădea de înțeles că intuise bine subiectul.

Privirea lui Matthew zăbovi o clipă asupra cailor, apoi pe față i se înfiripă un zâmbet.

— Spune-mi, *cum* de ai izbutit să te descotorosești de paznicul de la ușă? Și să-l lași pe celălalt lat?

Realizând că îi interpretase greșit intențiile, Annabelle râse forțat, încercând să își ascundă dezamăgirea. Încă nu era pregătită să discute cu el despre asta.

Încercând să tragă de timp, îi aruncă o privire piezișă.

— Așa îți arăți tu recunoștința după ce te-am salvat: luându-mă la rost?

— Îți sunt recunoscător, crede-mă. Dar și intrigat.

Din tonul lui, Annabelle înțelese că Matthew nu avea de gând să renunțe la subiect cu una, cu două.

Își formulă repede un răspuns în minte, încercând să anticipeze eventualele întrebări.

— V-am așteptat afară, așa cum ne-a fost înțelegerea, dar văzând că trece atâta timp și voi tot nu apăreți, mi-am făcut griji. M-am apropiat de intrare. Auzind că se iscă mare zarvă în salon..., ridicând inocent din umeri pentru un efect sporit, m-am folosit de ocazie și m-am strecurat în spate. Eu nu am văzut decât un singur bărbat pe coridor, iar el era deja prăbușit la podea când am ajuns eu acolo.

Nu era adevărul complet, dar nici minciună nu era.

Matthew nu părea prea convins.

— Și cum ai reușit să descui ușa?

— O, asta a fost partea cea mai ușoară, răspunse ea oftând.

Și chiar fusese.

— Tata a fost lăcătuș. Am învățat cum să sparg o broască înainte să învăț să citesc.

Așteptă, sperând că îi satisfăcuse – măcar pentru moment – curiozitatea, știind totodată că va trebui să îi spună adevărul. În curând.

— Cum se simte? întrebă el, privind în față.

Sadie se întorcea spre ei.

— Are sufletul zdruncinat, e istovită și speriată. Dar în ciuda primei impresii pe care și-o face lumea despre ea, Sadie e o luptătoare. Cu timpul, își va reveni. Eu așa cred.

Matthew opri căruța și Annabelle se trase la o parte, făcându-i loc fetei să se așeze lângă ea. Luă mâna copilei într-a ei și i se încălzi sufletul când ea se trase mai aproape. Având în vedere mulțimea de căruțe ce se contura în față, nu era de mirare că fata se întorsese la ei.

O ceată de băieți stăteau înghesuiți unul în altul la marginea taberei, aplecați asupra unei sarcini colective. Dintr-odată se auziră o serie de pocnituri și băieții o tuliră, chiuind, care încotro. Unul porni întins spre ei. Ridicând privirea, copilul frână brusc

când îi observă, ridicând nori de praf cu călcâiele. Le strigă ceva celorlalți și o zbughiră cu toții înapoi în tabără. Când băieții se apropiară de căruțe, bărbații și femeile lăsară toate celelalte treburi și întoarseră capul spre ei. Dintre toți călătorii, un bărbat ieșea în evidență.

Annabelle îl recunoscu de îndată ce acesta porni cu pași apăsați spre căruța lor.

Suplu și musculos, Jack Brennan era cu un cap mai înalt decât orice alt bărbat din jur. Părea să fie de-o seamă cu Matthew, poate cu câțiva ani mai vârstnic. Toți cei pe lângă care trecea îl urmau. O frapă din nou cu câtă ușurință putea să conducă omul acesta.

Brennan se apropie de latura unde ședea Matthew.

— Doamnă McCutchens. Mă bucur să te revăd.

Annabelle îl observă pe Matthew mutându-și repede privirea de la Brennan la ea și apoi înapoi la Brennan și se întrebă ce o fi însemnând asta.

— În ultimele săptămâni m-am gândit adesea la dumneata, doamnă McCutchens, spuse Brennan, făcând un pas mai aproape, după care adăugă, coborând glasul: Și la bărbatul dumitale, pe care l-ai așezat în mormânt lângă Fountain Creek.

Annabelle nu ezită decât o fracțiune de secundă.

— Îți mulțumesc, șopti ea, cât se poate de sigură că, înainte ca drumurile lor să se despartă, nu îi împărtășise unde avea de gând să îl îngroape pe Jonathan.

— Jonathan, Dumnezeu să-l odihnească, a fost un om bun; Brennan îi întinse mâna lui Matthew și se prezentă. Îți mulțumesc că ai avut grijă ca doamna McCutchens să ajungă cu bine înapoi la caravană.

— Matthew Taylor, se prezentă Matthew, strângându-i mâna cu putere. Am făcut-o cu mare plăcere.

Annabelle așteptă ca Matthew să spună că era fratele lui Jonathan, dar, spre marea ei mirare, el nu o făcu, scufundându-se, în schimb, într-o tăcere stranie.

Brennan îi cuprinse pe tustrei cu privirea, făcând-o să se întrebe ce concluzii va fi trăgând în privința lui Sadie. Părul

negru, mătăsos și trăsăturile delicate ale fetei săreau imediat în ochi. Totuși, spre lauda lui, Brennan nu puse nicio întrebare și nici nu zăbovi prea mult cu privirea asupra fetei.

— Ei bine, suntem bucuroși să vă avem printre noi. Ați picat la țanc pentru petrecere! exclamă el, după care îi făcu semn lui Matthew. Mână căruța până la caravană. O să vă dăm toți o mână de ajutor să vă instalați.

Își întoarse privirea spre Annabelle.

— Se mai găsește printre noi cineva care va fi bucuros să te revadă, doamnă McCutchens. O să am grijă să vă întâlniți la cină.

Annabelle îl recunoscu imediat. Când îi zări pe tustrei stând pe pătură, Bertram Colby se lumină la față și porni întins spre ei, atent să nu își scape blidul cu vârf în timp ce își croia drum prin mulțime. Probabil că izbutise să găsească un alt post de călăuză. Așa s-ar explica prezența lui aici.

— Domnule Colby, ce surpriză plăcută!

— O, ce bucurie să te revăd, doamnă McCutchens! Taylor aici de față s-a dovedit a fi o călăuză bună, fără îndoială.

Îl bătu pe Matthew pe umăr și acesta se ridică să îi strângă mâna. Când Bertram îi scuturâ mâna rănită, Matthew tresări ușor de durere.

— Mă bucur să vă revăd, domnule Colby.

— Da, domnul Taylor a fost o călăuză desăvârșită; Annabelle observă că Bertram Colby își întoarce atenția spre Sadie. Domnule Colby, ea este Sadie, o prietenă din Willow Springs care ni s-a alăturat.

Colby își ridică pălăria.

— Încântat de cunoștință, stimată domnișoară.

Sadie dădu aproape imperceptibil din cap, apoi își fixă privirea în poală.

Annabelle îi făcu semn lui Colby să ia loc lângă ei.

— Ce te aduce prin părțile astea, domnule Colby?

— A, e o întreagă poveste! exclamă el, mușcând cu poftă din plăcinta cu mere.

— Oare de ce nu mă mir? ripostă Annabelle, ridicând o sprânceană și zâmbind amuzată, conștientă că Matthew nu o scăpa din ochi.

De când sosiseră îl simțise din ce în ce mai încordat. În ultimele două ore, nu apucaseră să schimbe o vorbă. Bărbații de la căruțele vecine îl asaltaseră cu întrebări despre călătorie, iar femeile veniseră la ea să îi prezinte condoleanțe și să vadă dacă o puteau ajuta cu ceva.

— Sunt sigură că am fi cu toții încântați să auzim povestea, domnule Colby, adăugă ea în cele din urmă, revenindu-și cu greu din reverie.

În timp ce Colby povestea, privirea îi alunecă, fără să vrea, înapoi la Matthew, iar apoi la Sadie. Copila abia de se atinsese de mâncare. Stătea nemișcată, cu spatele perfect drept, complet retrasă. După privirile pe care i le arunca în răstimpuri Matthew, înțelese că și el observase stinghereala lui Sadie.

Când Colby isprăvi de povestit, Annabelle profită imediat de ocazia ivită.

— E uimitor cum lucrează Dumnezeu în viața oamenilor, domnule Colby. Sunt nespus de bucuroasă că drumurile ni s-au încrucișat din nou și nădăjduiesc că vom mai avea prilejul să stăm de vorbă. Acum, însă, cu permisiunea dumitale, ridicându-se în picioare și îi făcu discret semn lui Sadie să o urmeze, cred că a venit timpul ca eu și Sadie să ne retragem la culcare.

Colby și Matthew se ridicară și ei în picioare.

— Cum să mergeți la culcare, când încă nici nu apucarăți să dansați? protestă Colby.

Aproape imediat, bărbatul se posomorî la față și plecă o clipă privirea.

— Am uitat că ești în doliu, doamnă McCutchens... Dar chiar și așa, te poți bucura de muzică și de focul de artificii. Ar fi mai mare păcatul ca două domnițe ca voi să rateze spectacolul.

— Da, doamnă McCutchens, te rog să rămâi. Cred că îți vor face plăcere festivitățile din seara asta.

La auzul vocii lui Jack Brennan, Annabelle se întoarse.

— Scripcarii abia își fac încălzirea și... aș dori să îți vorbesc puțin mai târziu.

— Înțeleg, dar...

Matthew făcu un pas în față.

— Sadie nu se simte bine, așa că eu am să mă întorc cu ea la căruță. Dumneata bucură-te în voie de festivități, doamnă McCutchens. Știu că ai așteptat cu nerăbdare sărbătoarea și... nu mă îndoiesc că îți va face plăcere să stai de vorbă cu prietenii.

Să stai de vorbă cu prietenii. Annabelle detectă încordare în glasul lui. Încercă să îi surprindă privirea, dar el privi în altă parte. Chiar mai surprinzător de atât fu faptul că Sadie se apropie de Matthew, acceptându-i tacit propunerea.

Colby îi întinse brațul și zâmbi cu gura până la urechi.

— Atunci, ia să mergem noi doi să gustăm oleacă de cidru.

Neavând încotro, Annabelle îl luă de braț, privind neputincioasă cum Matthew pornește împreună cu Sadie spre căruță.

După ce ascultă aproape un ceas poveștile lui Bertram Colby, privindu-i pe alții cum dansează, Annabelle își termină cidrul cu mirodenii și, cu scuzele de rigoare, se retrase prin mulțime înapoi spre căruță. Pe parcursul serii mulți dintre călători îi prezentaseră condoleanțe, tratând-o cu respect și bunătate – lucru cu care nu era încă obișnuită. Erau cu toții oameni de treabă și între ei exista o legătură strânsă care o făcea să-și dorească să facă și ea parte din această comunitate. Seara, pe cât de plăcută, nu fusese însă nici pe departe așa cum își imaginase ea.

Simți o atingere pe braț și se răsuci.

— A, bună seara, domnule Brennan...

— Doar nu vrei să ștergi putina înainte de focul de artificii!

Annabelle mimă stupoarea hoțului prins asupra faptei.

— Cu părere de rău, trebuie să recunosc că tocmai asta încercam să fac. Trebuie să mă duc să văd cum se simte Sadie.

— Te superi dacă te însoțesc?

— Nicidecum.

Annabelle își croi drum pe lângă numeroasele focuri de tabără, zâmbind perechilor și familiilor așezate pe pături, savurând tumultul din jurul ei. Pe drum, Jack Brennan fu oprit de mai multe persoane și își făcu timp să discute cu fiecare în parte.

După ce ieși din mulțime, Annabelle aruncă o privire peste umăr.

— N-ai avut o clipă de răgaz în seara asta, domnule Brennan. Tinerele stau la coadă să danseze cu dumneata; râse. Bag seamă că ți-ai făcut o mulțime de admiratoare în călătoria asta.

Brennan zâmbi timid.

— Doar fiindcă, de astă dată, burlacii ca mine sunt puțini la număr.

Deși știa că nu este adevărat, Annabelle nu îl contrazise. Focurile ce împânzeau marginea taberei luminau cărarea întunecoasă. Se apropiară de grupul circular de căruțe din partea vestică, urmați de armoniile dulci ale scripcilor. Dansatorii pesemne că obosiseră și, drept urmare, acordurile sprințare de odinioară deveniseră între timp mai domoale. Annabelle își imagină perechile dansând încet, și poate un pic mai apropiate, pe melodiile ce răsunau acum.

— N-ați întâmpinat greutăți pe drum?

— Am avut câteva peripeții, dar am scăpat de toate cu bine.

Îi povesti de albia inundată de ploaie și de atacul lupilor, fără a-i da în vreun fel de înțeles că Sadie n-ar fi călătorit cu ei de la bun început. Apoi o străfulgeră un gând.

— Domnule Brennan, cred că trebuie să știi ceva... Nu că ar schimba cu ceva lucrurile...

Îi spuse că Matthew era, de fapt, fratele mai mic al lui Jonathan, și îi povesti pe scurt cum ajunsese să îl tocmească drept călăuză.

Chipul lui Brennan reflectă la început surprindere – și apoi regret.

— Trebuie să-i fi fost greu să afle de moartea fratelui său în felul acela.

Annabelle se gândi la zilele petrecute în Willow Springs.

— Da, o vreme i-a fost foarte greu să se împace cu gândul.

Brennan încetini pasul.

— Doamnă McCutchens, și eu am ceva să-ți spun. Nu știu dacă e ceva de mare însemnătate ori ba, dar, acum că Jonathan s-a stins, simt că este de datoria mea să te înștiințez.

Annabelle se opri și el făcu aşijderea.

— Trebuie să recunosc, domnule Brennan, că mi-ai stârnit curiozitatea.

— Cu o zi înainte să ne despărțim, Jonathan mi-a dat o scrisoare și m-a rugat s-o pun eu la poștă în numele lui.

— O scrisoare...

— Nu știu ce conținea plicul. Jonathan nu mi-a spus, iar eu nu am găsit de cuviință să-l întreb; Brennan coborî glasul. La vremea aceea nu știam decât că Jonathan e pe moarte și că mi-a cerut să-i fac acest serviciu.

— Și a fost amabil din partea dumitale să accepți. De orice serviciu ar fi fost vorba, trebuie să fi fost important pentru Jonathan, altfel nu îți cerea ajutorul.

— Și eu am gândit la fel.

Annabelle șovăi.

— Domnule Brennan, îți amintești, cumva, cui îi era adresat plicul?

— Da, doamnă, îmi amintesc. Destinatarul era banca din Sandy Creek, Idaho. Am pus scrisoarea la poștă în următorul oraș în care ne-am oprit. La doar câteva zile după ce am fost nevoiți să ne despărțim de voi; clătină din cap. Aceea a fost una dintre cele mai grele alegeri pe care a trebuit să le fac vreodată.

— Domnule Brennan, am înțeles cu toții că acesta era un risc pe care trebuia să ni-l asumăm. Dumneata ai fost cât se poate de clar în această privință de la bun început.

— Îți mulțumesc pentru înțelegere, doamnă McCutchens, dar... una e să expui regulile de călătorie în caz că se întâmplă ceva și cu totul altceva, să le pui în practică.

— Așa este.

Își văzură tăcuți de drum.

Când căruța se contură în depărtare, Annabelle îl zări pe Matthew așezat pe un butoi răsturnat. Focul pe care îl făcuse ardea domol, împrăștiind în jur o lumină difuză. În momentul acela, Matthew își ridică privirea și, deși îi despărțea o oarecare distanță, Annabelle avu impresia că se uită direct la ea.

— De aici mă descurc și singură, îi spuse ea lui Brennan. Îți mulțumesc din suflet că ai îndeplinit dorința lui Jonathan și că mi-ai împărtășit lucrul acesta.

După ce își urară noapte bună și Brennan dădu să plece, își aminti că uitase să îl întrebe ceva.

— Domnule Brennan...

Bărbatul întoarse capul.

— Cum de-ai știut că l-am îngropat pe Jonathan lângă Fountain Creek?

Un zâmbet trist alunecă peste fața bărbatului.

— Când mi-a înmânat scrisoarea, Jonathan mi-a spus că mai are două lucruri de rezolvat. Unul era scrisoarea, iar celălalt – ca trupul să-i fie îngropat lângă Fountain Creek, unde ți-a făcut curte.

Făcu o pauză, încercând parcă să își amintească exact cuvintele rostite de Jonathan.

— A spus că scrisoarea mi-o încredințează mie și că nu are nicio îndoială că dumneata îi vei îndeplini cea din urmă dorință.

Annabelle închise ochii, auzind parcă în urechi vocea adâncă a lui Jonathan.

— Îți mulțumesc...

Porni singură mai departe și, așezându-și mâna pe abdomenul ce încă nu avea să își arate rotunjimea vreme de câteva săptămâni, Îi mulțumi lui Dumnezeu că îi adusese în viața ei pe Jonathan și pe acest prunc scump. Își ridică privirea spre cer și, încetinind pasul, înghiți nodul ce i se urcase în gât. *Și Îți mulțumesc, Doamne, și pentru* el.

Doi frați, pe cât de diferiți, pe atât de asemănători. La fel ca sentimentele sale pentru ei.

Matthew se ridică și porni spre ea. Fiind cu spatele spre foc, chipul îi era ascuns de umbre.

Abia în clipa aceea realiză Annabelle de ce așteptase cu atâta nerăbdare seara asta. Nu tânjise după muzică, nici după focul de artificii și nici după mâncare. Ceea ce își dorise, de fapt, era să fie aici cu *el*, să se bucure împreună de sărbătoare.

— Cum se simte Sadie?

Matthew întoarse capul spre căruță.

— Bine. Doarme sub coviltir.

— Și tu ai stat aici în tot acest răstimp, de unul singur?

Matthew încuviință din cap.

— Te mustră conștiința?

Detectându-i un zâmbet în voce, Annabelle zâmbi și ea.

— Un pic.

— Am stat puțin de vorbă cu Sadie și, după ce s-a dus la culcare, m-am instalat aici să te aștept și să mă bucur de puțină liniște.

Annabelle ridică năucită mâna, crezând că n-a auzit bine.

— Ai *stat de vorbă* cu Sadie?

— Da.

— Serios?

Matthew aprobă iar din cap.

— Te-ai simțit bine la petrecere?

— Da, a fost plăcut, minți ea, nevrând să se plângă și asta mai ales din moment ce el ratase festivitățile.

Matthew arătă cu capul în direcția în care pornise Brennan.

— Cred c-ar trebui să mă duc să-i spun de Sadie. Ca să știe că s-ar putea să fim urmăriți, pentru orice eventualitate. Mă întorc repede.

Când trecu pe lângă ea, Annabelle îl prinse de braț, oprindu-l.

— I-am vorbit deja despre asta, adineauri, când m-a condus înapoi la căruță; o năpădi sentimentul de vinovăție și regretă că nu avea și ea fața ascunsă în întuneric. M-am gândit că e mai bine să știe... pentru orice eventualitate, cum ai spus și tu.

Matthew dădu din cap în semn că înțelege situația – dar ea știa prea bine că n-o înțelegea. Trebuia să îi spună adevărul. Voia să îi spună adevărul. Doar că încă nu știa cum s-o facă.

— Îți mulțumesc că te-ai ocupat de asta.

— N-ai de ce, răspunse ea șoptit, tresărind surprinsă când el făcu un pas mai aproape și îi căută mâna.

Luată pe nepregătite, privi mută de uimire cum Matthew îi ridică mâna și îi sărută palma. O dată, de două ori.

O trecu un fior.

Matthew își schimbă ușor poziția și lumina flăcărilor îi căzu pe față.

— Nu ai de ce să fii agitată în preajma mea, Annabelle.

— Dar nu... nu sunt.

Doar că i se tăiase răsuflarea, atâta tot.

Zâmbetul ce răsări încet pe chipul lui arăta că el, cu tot respectul, nu era de aceeași părere.

— Tremuri.

Ea scutură din cap.

— Mi-e doar... puțin frig, atâta tot.

— Zău? Cu mâna liberă, Matthew îi atinse obrazul. Mie mi se pare că arzi un pic.

Ea încercă să râdă, dar râsul sună cam strangulat. După mulțimea de bărbați cu care avusese de-a face în trecut, n-ar fi crezut că va putea simți vreodată fiorul ce o străbătea acum până în adâncul ființei. Nu lăsase niciodată garda jos. Niciodată nu se lăsase dusă de vâltoarea sentimentelor. Deținuse mereu controlul propriilor emoții, cu detașarea unui spectator. Dar acum...

Își retrase ușurel mâna și făcu un pas îndărăt.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, Matthew, nu s-a întâmplat nimic, doar că...

Cum să-i explice această stinghereală? Cine îi cunoștea trecutul ar fi găsit-o amuzantă. Dar pe ea nu o amuza defel.

— Doar că...? repetă el, zâmbetul de pe buze cuprinzându-i încet și ochii.

Dacă nu l-ar fi cunoscut, Annabelle ar fi înclinat să creadă că își râde de ea. Dar *îl cunoștea*. Știa foarte bine ce fel de om era Matthew. Dar mai știa și faptul că, dacă Matthew încă nu se hotărâse să rămână în Idaho, înseamnă că nu ajunsese să țină la ea atât cât ținea ea la el. Iar sentimentele ei pentru el erau deja mult prea adânci.

Matthew se apropie de ea.

— Annabelle, eu...

Ea făcu încă un pas înapoi.

— De ce te tot îndepărtezi de mine?

Întrebarea rostită cu glas blajin nu conținea pic de acuzare.

— Nu mă îndepărtez, răspunse Annabelle, făcând tot posibilul să îi evite privirea. Doar îți fac loc.

— Și dacă ți-aș spune că nu vreau să fie atâta loc între noi? Nu mai vreau; făcu încă un pas spre ea. Și cred că nici tu nu-ți dorești asta.

Annabelle rămase cu gura căscată, dar și-o închise repede la loc. Oare ce-l apucase? Orice ar fi fost, trebuia să-i pună capăt înainte ca el să meargă prea departe.

— Atunci ți-aș răspunde că ai dat iar iama în whisky, Matthew Taylor. Și, de astă dată, n-ai nicio rană drept pretext.

Matthew pufni în râs. Auzindu-i râsul, Annabelle simți că îi mai vine puțin inima la loc.

O bubuitură răsună din cealaltă parte a taberei și, peste câteva secunde, cerul nopții fu brăzdat de luminițe roșii și albe. Încă o pocnitură și o fâșie albastră țâșni drept în sus, despicând întunericul și apoi explodând într-o mie de culori. Scânteile căzură ca o ploaie spre câmpie, stingându-se înainte de a atinge pământul.

Tabăra răsună de urale.

Annabelle privea focul de artificii, urmărindu-l cu coada ochiului pe Matthew. Rămăseseră amândoi nemișcați.

O ultimă explozie de culori umplu bolta cerească, urmată de încă un potop de chiote, apoi se lăsă iar tăcerea.

— Ți-a plăcut dansul din seara asta?

Annabelle îşi întoarse privirea spre el, recunoscătoare pentru răgazul de gândire.

— M-ai mai întrebat o dată.

— Nu. Adineauri te-am întrebat dacă te-ai simţit bine la petrecere.

Annabelle râse încetişor, pe cât de nedumerită, pe atât de intrigată.

— Doar nu crezi că am dansat în seara asta!

— Tu doar răspunde la întrebare. Te rog, adăugă el pe un ton mai blajin.

Annabelle plecă privirea în pământ.

— Sinceră să fiu, nu prea... Muzica a fost plăcută, lumea a stat de vorbă cu mine... Au fost cu toţii foarte drăguţi, dar... dansul nu a fost partea mea preferată, strângând uşor din umeri. Seara asta pur şi simplu n-a ieşit aşa cum îmi doream.

Un moment de tăcere, apoi Matthew îi întinse mâna.

— Îmi acorzi privilegiul de a schimba acest lucru?

Annabelle îi privi lung mâna întinsă, apoi, înţelegând, în sfârşit, întrebarea, se uită perplexă în ochii lui.

— Ştii că am fi dansat, oricum, la nunta ta, doamnă McCutchens. Asta, dacă ne-am fi vorbit pe vremea aceea.

Ultimul comentariu o făcu să râdă încetişor. Totuşi, ştia că nu se cuvenea. Îşi roti privirea să vadă dacă nu erau urmăriţi, dacă nu se întorcea lumea de la petrecere. Nu văzu pe nimeni în jur. Erau singuri.

Matthew tuşi uşor.

— Annabelle, e doar o invitaţie la dans, nu o cerere în căsătorie.

Uşorul sarcasm din vocea lui o linişti. Acesta era Matthew pe care îl cunoştea şi cu care se simţea în largul ei.

— Ştii, măcar, să dansezi? îl luă ea la rost, încrucişându-şi degetele în dreptul taliei.

— N-aş zice, îşi trecu el degetul peste mâinile ei şi îi făcu cu ochiul. Uite cum facem... Dacă greşesc vreun pas, te las pe tine să mă înveţi.

Când îi văzu privirea, Annabelle simţi că i se usucă gâtlejul.

Își strecură mâna într-a lui și în scurtă vreme descoperi că Matthew Taylor nu avea nevoie de lecții de dans. N-o fi fost el un dansator desăvârșit, dar știa exact ce pași trebuie să facă.

Annabelle se lăsă condusă pe ritmul unei melodii imaginare, cu mâna pe umărul lui Matthew, el ținând-o apăsat de talie.

După un timp – nu era sigură cât anume – Matthew se opri și ea făcu un pas în spate să îl vadă mai bine. Matthew vru, parcă, să spună ceva, dar de pe buze nu îi ieși niciun cuvânt. Își trecu, în schimb, degetul mare peste marginea buzei ei inferioare. Apoi ochii i se opriră pe gura ei. Întrebarea din privirea lui era fără echivoc. Îi cerea permisiunea.

Ea vru să răspundă, dar nesiguranța din suflet o împiedică.

Tălmăcindu-i tăcerea drept răspuns, el o trase mai aproape și reluară dansul. O ținea în brațe la fel de strâns ca înainte, fără a încerca vreo clipă să mărească distanța dintre ei. Iar, când își coborî iar ochii spre ea, Annabelle văzu că ei nu își pierduseră intensitatea. Ba dimpotrivă.

— Pot să aștept, îi șopti el.

Scrutându-i fața, Annabelle știu cu o certitudine liniștitoare că era sincer. Matthew o trase mai aproape și dansară mai departe, având pârâitul focului drept unic acompaniament.

Cum de putea Matthew s-o miște până în adâncul ființei cum n-o mai făcuse până acum niciun bărbat – nici chiar Jonathan? Și nu trăda ea, oare, amintirea lui Jonathan simțind pentru Matthew ceea ce ar fi trebuit să simtă pentru el? Se așteptă să o năpădească mustrările de conștiință. Dar ele nu veniră.

Își aminti că, înainte ca el să moară, îi spusese lui Jonathan că, dacă i-ar sta în putință, și-ar trăi tot restul vieții învățând să îl iubească așa cum își dorea s-o fi putut face. Și fusese sinceră.

Nimeni nu poate dărui ceea ce nu are.

Amintirea cuvintelor lui îi umplu ochii de lacrimi. Îi dăruise lui Jonathan tot ceea ce avusese de dăruit, la vremea aceea. Pentru orice alt bărbat, ar fi fost prea puțin. Dar nu și pentru Jonathan. Și, cu toate că el nu apucase să îi vadă rodul, Jonathan sădise în sufletul ei tocmai ceea ce îi lipsea ca să îl poată iubi.

Acceptând-o necondiționat, iubind-o în pofida slăbiciunilor și păcatelor ei, o învățase cum să iubească.

Se opri și făcu iar un pas înapoi să-l privească pe Matthew, apoi își așeză timid mâna pe pieptul lui.

— Ești bun să pui încă o dată întrebarea aceea?

Matthew se încruntă.

— Bine-ar fi să pot, dar... nu mai știu care era întrebarea; abia șoptită, vocea lui îi dădu de înțeles că ratase prilejul.

Buzele lui se destinseră încet într-un surâs și Annabelle se apostrofă în gând că își coborâse garda. Apoi, văzând emoția înfrigurată ce apăru pe chipul lui, simți că o trece un fior, din cap până în picioare.

Degetul lui îi dezmierdă iar buzele, ușor ca pana. Iar, de astă dată, ea răspunse fără să stea pe gânduri.

Matthew se aplecă și o sărută cu tandrețe. După o clipă, ea nu-și mai putu reprima zâmbetul și intui că nici el.

Matthew se trase ușor înapoi.

— Am greșit vreun pas?

— Niciunul, răspunse încet Annabelle. Dar aș vrea să revin asupra unui răspuns. Adineauri m-ai întrebat dacă mi-a plăcut dansul în seara asta, și eu am spus că n-a fost partea mea preferată... Ei bine, m-am înșelat.

Ochii lui sclipiră de satisfacție, arătând clar că înțelesese foarte bine tâlcul vorbelor ei.

— Pentru că, în seara asta, tocmai *dansul* a fost partea mea preferată; Annabelle își strânse buzele, apoi adăugă, mucalită: Și cidrul cu mirodenii, desigur.

Brațele lui Matthew se strânseră în jurul ei.

— Asta e bine de știut, stimată doamnă. Nu de alta, dar nici eu n-aș refuza niciodată un cidru bun.

Îi cuprinse ceafa în palmă și o sărută din nou, mai cu foc.

Capitolul 33

Matthew privi cum Jack Brennan își croiește drum prin mulțime spre căruța ce avea să servească drept podium. În zare, periferia orașului Boise City constituia un fundal bine-venit. Trecuseră aproape două săptămâni de când se alăturaseră caravanei conduse de Brennan, răstimp în care comunitatea strâns unită de călători avusese de înfruntat nu puține obstacole. Urcușul abrupt pe Big Hill și coborâșul și mai anevoios fusese o grea încercare. Din pricina presiunii prea mari, funiile de ancorare au cedat și două căruțe s-au prăbușit în hău. Din fericire, însă, nimeni nu a fost grav rănit. Deși ar mai fi putut străbate câteva mile în ziua aceea, Brennan insistase să poposească aici peste noapte.

În drum spre platforma improvizată, mai mulți bărbați îl opriră pe conducătorul caravanei, strângându-i mâna sau bătându-l pe umăr. Femeile îi atingeau brațul, aducându-i mulțumiri.

Pe parcursul ultimelor două săptămâni, Matthew ajunsese să îl stimeze tot mai mult pe Brennan, în ciuda părerii pripite pe care și-o făcuse despre el la început. Atunci, fusese uluit să descopere că erau aproape de-o seamă. Se așteptase ca un om cu experiența lui Brennan să aibă o vârstă respectabilă. Ca Bertram Colby. Și se jenase s-o admită în fața orișicui, dar părerea greșită pe care și-o făcuse despre Brennan fusese înrâurită, nu în mică parte, și de faptul că tălmăcise în mod eronat grija pe care acesta i-o arătase inițial Annabellei. Dar chiar și asta dusese la ceva bun. Îl îmboldise să acționeze într-un moment în care poate că altfel n-ar fi făcut-o.

— Ia spune, ce mustăcești tu acolo? îl luă la rost Annabelle.

— Nu mustăceam. Doar... cugetam.

— Ba că mustăceai; Annabelle se întoarse spre Sadie. Aşa-i că mustăcea?

Un zâmbet abia schiţat alunecă peste buzele fetei.

— Da, domnule Taylor, mustăceai.

Annabelle o strânse în braţe şi se strâmbă la el.

— Vezi, ţi-am zis eu!

— Iar vă raliaţi împotriva mea! protestă Matthew în şagă.

În ultimele zile, el şi Annabelle petrecuseră mult timp împreună, dar nicio clipă singuri. Nu se mai bucuraseră nici măcar o dată de intimitatea nopţii în care o invitase la dans. Îşi amintea până în cele mai mici amănunte sărutul din noaptea aceea. În unele zile nici că se putea gândi la altceva.

Jack Brennan păşi pe platformă în uralele mulţimii. Ridică mâinile să facă linişte, dar, în loc să se potolească, lumea se porni să îl ovaţioneze şi să aplaude şi mai abitir. Brennan clătină din cap, zâmbind. Aşteptă o clipă, apoi încercă din nou. De astă dată, mulţimea îi dădu ascultare.

— Întrucât mai mulţi dintre noi vor părăsi mâine caravana şi aceasta este ultima noapte pe care o petrecem împreună cu toţii, m-am gândit să rostesc câteva cuvinte.

— Doar câteva, Jack? se auzi o voce din spatele mulţimii, iscând hohote de râs.

— Ai grijă, Jack. Nu de alta, dar încă nu-i târziu să te „pierd" pe undeva prin Oregon.

Lumea hohoti din nou şi Matthew fu încă o dată impresionat de legătura strânsă ce se formase între aceşti oameni şi uşurinţa cu care conducea Brennan comunitatea. Într-un fel, avea să-i lipsească această camaraderie după ce mâine se vor despărţi de caravană şi vor purcede mai departe spre nord. Ardea de nerăbdare să vadă ferma lui Johnny, dar apropierea de ea era dureros de dulce-amară.

Când Brennan începu să vorbească, murmurele încetară.

— Am o stimă adâncă pentru toate familiile reprezentate aici în seara aceasta. Pentru toţi bărbaţii, toate femeile... şi toţi copiii – făcu cu ochiul cuiva din primul rând. Fiecare dintre voi

a înfruntat greutățile întâmpinate de-a lungul călătoriei cu o voință de fier și o inimă neînfricată.

Vocea lui adâncă străbătea peste mulțimea tăcută. Vorbi preț de câteva minute despre pățaniile amuzante și momentele memorabile ale călătoriei, punându-i mucalit la punct pe cei câțiva bărbați care îl tachinau cu întrebări.

Apoi făcu o pauză și expresia îi deveni gravă.

— Din acea primă dimineață când am pornit cu toții din Denver, am ajuns să ținem unii la alții ca o adevărată familie. Pe drum, însă, am și pierdut câțiva oameni dragi...

Presimțind ce avea să urmeze, Matthew simți că i se urcă un nod în gât.

Brennan scoase o foaie din buzunarul cămășii.

— Cu îngăduința voastră, aș dori să dau citire numelor celor de la care a trebuit să ne luăm rămas-bun. Îi voi citi în ordinea în care ne-au părăsit.

Matthew văzu că Annabelle își pleacă fruntea. Coborându-și, la rându-i, capul, căută mâna Annabellei și degetele li se împletiră.

— Jonathan Wesley McCutchens... Jewel Eloise Young... Imogene Elizabeth Anderson... Ben Everette Mullins...

Brennan făcea pauză după fiecare nume.

Ascultându-l, Matthew se simți legat cu un fir nevăzut de Annabelle, Sadie și toți cei din jurul lui. Aruncă o privire spre Annabelle, care stătea lângă el. Ea își ținea ochii închiși și capul plecat. Sadie stătea tăcută, nemișcată – doar lacrimile ce îi șiroiau pe obraji îi trădau durerea.

— Virginia Mae Dickey... Onice Dale Whitehead... Rayford Denton Whitehead... Agnes Preston Gattis... Charles Wilson Gattis...

În ultimele zile, Matthew stătuse de vorbă cu mame, tați, frați, surori și bunici ce încă îi jeleau pe cei dragi, încercând să se împace cu gândul morții lor în timp ce își continuau pelerinajul spre vest, dar nu și-ar fi imaginat că moartea își revendicase chiar atâtea suflete din rândul lor!

Brennan citi ultimul nume de pe listă, apoi împături foaia și își plecă fruntea. Toată lumea făcu la fel.

— Scumpe Isuse, Tu ne cunoști inimile. Orice durere de-a noastră o simți și Tu. Tot ceea ce ni se întâmplă trece întâi prin mâinile Tale iubitoare. Ducem dorul celor dragi ce au plecat dintre noi și Te rugăm, Doamne, să aduci pace în inimile îndurerate și să ne călăuzești pașii Acasă, la Tine.

Matthew privi dincolo de Sadie, care stătea tăcută alături de el pe capră, la Annabelle, care mergea lângă căruță călare pe Manasseh. Se aplecă să vadă cum ținea frâiele. Curelele îi erau înfășurate în jurul degetelor, exact așa cum o învățase. Avusese dreptate: Annabelle avea călăritul în sânge.

De când se despărțiseră de caravana lui Brennan, în urmă cu trei zile, la râul Snake, atmosfera dintre ei devenise mai încărcată. Matthew știa care era motivul încordării lui – faptul că în curând va trebui să plece. Și era aproape convins că reticența Annabellei era cauzată, măcar în parte, de același lucru.

În ultimele zile fusese de două ori la un pas de a-i mărturisi totul. De a-i vorbi despre San Antonio, despre datoriile lui, despre vânătorul de recompense. Dar lipsa de intimitate și mai cu seamă lipsa lui de curaj îl împiedicaseră. O va face înainte de a pleca. Trebuia doar să găsească momentul potrivit.

— Cât crezi că mai avem de mers, Matthew? îl întrebă Annabelle.

— Nu mai mult de o zi. Mâine vei fi deja *acasă*.

Schiță un zâmbet pe care îl simți crispat și neconvingător.

Nu făcură popas decât târziu, spre seară, dorința lui fiind de a ajunge a doua zi la fermă înainte de apusul soarelui. Annabelle și Sadie se apucară de pregătitul bucatelor, iar el deshămă caii suri, îi duse la pârâul din apropiere și îi lăsă să pască până după cină.

Când se întoarse, fu întâmpinat de bine cunoscutul miros de pesmeți proaspeți. Annabelle și Sadie lucrau una lângă alta,

râzând. Se opri lângă căruță și se uită cum Annabelle se apleacă peste foc și înalță capacul ibricului cu marginea șorțului. Nu dădea prea des atenție hainelor cu care era îmbrăcată Annabelle, dar observase de mult rotunjimile de sub ele.

În momentul acela, Annabelle se întoarse. Când privirile li se încrucișară, ea încremeni și un zâmbet îi arcui încet buzele.

Matthew îi răspunse printr-un zâmbet fâstâcit, ca un copil prins cu mâna în borcanul cu biscuiți. Dar pe chipul ei nu se citea niciun reproș și el îi mulțumi în gând pentru înțelegere. În fond, nu vedea în ea doar *asta*. Vedea tot ce era ea ca ființă. Dar dorința pe care i-o trezea făcea și ea parte din acel *tot*. Kathryn Jennings îl rugase să încerce să găsească câteva puncte în comun cu Annabelle. Gândindu-se la rezultatul acelei rugăminți, Matthew slobozi un oftat. La Annabelle descoperise nu doar câteva puncte în comun, ci mult, mult mai mult. Trasformarea ce avusese loc în ființa ei îl năucea.

— Am timp să fac iute o baie în pârâu?

— Dacă te grăbești, îi răspunse Annabelle. Noi o să ne scăldăm, pe rând, după cină.

Matthew luă din căruță ligheanul și un rând de haine curate și porni spre pârâu. După ce se îndepărtă binișor în aval, își scoase hainele și se băgă în apa răcoroasă. Își săpuni bine pletele, apoi se clăti de câteva ori, observând cât de mult îi crescuse părul de când se tunsese ultima oară, în Willow Springs. După scăldat se bărbieri, își puse hainele curate și porni înapoi spre tabără.

Când coti, fețele ambelor femei se luminară simultan de zâmbet. Primirea era, ce-i drept, una neașteptată, dar ceea ce îi stârni suspiciunea fu scânteia poznașă din ochii Annabellei.

Încetini pasul.

— Ce puneți la cale?

— Noi? Nimic, răspunse Annabelle, strângând din umeri. Suntem doar bucuroase că te-ai întors.

Sadie îi întinse un blid de tinichea plin cu șuncă prăjită, cartofi fierți și pesmeți tăiați în două și unși cu unt.

Matthew îl primi mulțumindu-i, după care o săgetă cu privirea pe Annabelle. Și apoi din nou pe Sadie. Oare ce năzbâtie or fi pus la cale? Cercetă mâncarea, dar negăsind nimic neobișnuit, ridică blidul deasupra capului și se uită sub el.

Sadie râse încetișor.

Annabelle chicoti.

— Matthew, îți jur că n-am pus nimic în mâncare.

— Mda... și chiar te aștepți să te cred?

Annabelle făcu ochii rotunzi.

— Vai, mă simt de-a dreptul jignită!

Dar tonul ei vădea altceva.

Matthew se întoarse spre Sadie.

— Dacă *tu* îmi spui că nu mi-ați pus nimic în mâncare, miss Sadie, atunci am s-o cred.

— Nu ți-am pus nimic în mâncare, domnule Taylor, spuse fata, cu o sinceritate nedisimulată. Îți dau cuvântul meu de onoare.

Fără a șovăi, Matthew mușcă dintr-un pesmet, observând cum Sadie se luminează la față.

— În tine, mă încred, spuse el printre înghițituri. Dar în ea, arătând spre Annabelle, nici cât negru sub unghie.

Sadie râse din toată inima și se întinse să își ia propriul blid. Auzindu-i râsul melodios, Matthew nu putu să nu-i arunce pe furiș încă o privire. Încă nedumerit în privința reacției pe care o avuseseră la întoarcerea lui în tabără, se așeză să mănânce – și încercă din răsputeri să își ascundă mirarea când Sadie luă loc lângă el.

Alese să nu facă niciun comentariu, hotărând să o lase pe copilă să dicteze tempoul relației dintre ei.

Mâncară o vreme în tăcere. Apoi Sadie își puse blidul deoparte.

— Tocmai vorbeam despre dumneata, domnule Taylor. De aceea zâmbeam când te-ai întors; fata își plecă fruntea și glasul îi deveni și mai șoptit. Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine – deși nici nu mă cunoști. Îți rămân îndatorată.

Neştiind ce să spună, Matthew se uită la Annabelle în căutare de îndrumare şi văzu lacrimile din ochii ei. Sadie întinse mâna spre el, apoi se opri, sfiindu-se să îl atingă.

Ca s-o ajute, Matthew îi întinse mâna, cu palma în sus, lăsându-i ei decizia finală.

Sadie îşi puse mâna într-a lui şi i-o strânse uşor.

— Mă bucur că eşti aici, cu noi, domnule Taylor.

Trecu o clipă înainte ca Matthew să poată răspunde.

— Nici pe departe cât mă bucur eu, murmură el. În privinţa asta, aveţi *amândouă* cuvântul meu de onoare.

Annabelle se trezi în timpul nopţii. Neputând să doarmă, se întoarse pe spate şi îşi lăsă privirea să rătăcească alene de la o stea la alta. Îşi aşeză mâna pe pântec. Oare cu cine va semăna pruncul? Va fi fată ori băiat? În ultima vreme nu mai avusese niciun fel de neplăceri cu sarcina. Înălţă o rugă tăcută de mulţumire.

De sfârşitul lui decembrie părea să o despartă o veşnicie – nu că ea şi-ar fi dorit câtuşi de puţin ca lunile să se scurgă prea repede. Gândul că va deveni mamă o umplea de fiecare dată de îndoieli. Totuşi, de-a lungul căii urmate alături de Dumnezeu, învăţase să se încreadă că, atunci când va avea nevoie, El se va îngriji de nevoile ei.

Auzi un freamăt şi se ridică în cot. Sadie stătea întinsă sub o pătură lângă ea, cu ochii închişi. Privi de cealaltă parte a focului, spre Matthew. Nu îi vedea faţa, dar pieptul i se ridica şi cobora regulat, semn că încă dormea. Annabelle puse vreascuri pe foc şi privi cum flăcările se înteţesc, pâlpâind.

Un sentiment adânc de recunoştinţă îi umplu întreaga fiinţă. Amintindu-şi după-masa în care ea şi Matthew o zăriseră „întâmplător" pe Sadie pe trotuarul opus, alături de Mason Boyd, simţi că i se pune un nod în gât. Probabilitatea de a o găsi pe această scumpă copilă fusese aproape nulă. Dar Cel de Sus nu ţinuse cont de probabilităţi – şi nici de păcatele din trecutul ei.

Aerul nopții fremătă în jurul ei. Annabelle se întinse la loc și închise ochii. Lacrimile alunecară pe la colțuri. Niciun bărbat din trecutul ei nu îi ceruse vreodată iertare – nu că ea s-ar fi așteptat la una ca asta. Chiar dacă lăsase acea viață în urmă, realiză ce povară uriașă purtase în suflet în toți acești ani – neiertându-i pe ei și neiertându-se pe sine.

Expiră aerul și apoi inspiră adânc, umplându-și plămânii până la refuz. Simți o furnicătură rece în coșul pieptului și o luă ușor amețeala. Își șterse ochii și își trase pătura până sub bărbie.

Dacă Dumnezeu a putut ierta o păcătoasă ca ea, cu siguranță că și ea putea ierta păcatele altora.

Annabelle se trezi înviorată și, după micul dejun, împachetă totul în lăzi. I se strângea stomacul de emoție ori de câte ori se gândea că azi va vedea, în sfârșit, pământul lui Jonathan. Era sigură că și Matthew ardea de nerăbdare. Nu de alta, dar se trezise cu noaptea-n cap să înhame caii suri la căruță.

Îl zări în depărtare. Amintindu-și cum, la începutul călătoriei, Matthew obișnuia să gonească în fiecare dimineață peste câmpie, călare pe Manasseh, se gândi că i-ar surâde ideea de a urca din nou în șa. Când îl întrebă, el mărturisi că i-ar face, într-adevăr, plăcere să călărească, așa că ea cu Sadie urcară pe capră și îl urmară cu căruța.

Străfulgerată întruna de crâmpeie ale discuțiilor purtate cu Jonathan despre fermă, Annabelle își petrecu întreaga dimineață împărtășindu-le cu Sadie. Jonathan avusese dreptate – Idaho semăna în multe privințe cu Colorado. Munții ce se înălțau deasupra câmpiei, pâlcurile de conifere, toate făceau ca distanța de Willow Springs să pară mult mai mică. Cu toate astea, pe măsură ce se apropiau de orașul Sandy Creek și de noul ei cămin, nodul din stomac i se strângea tot mai tare.

Ajunseră la Sandy Creek pe la ora prânzului, dar – așa cum stabilise cu Matthew în prealabil – ocoliră orașul ca să ajungă la *ranch* înainte de asfințit.

Matthew călărea în fața căruței. Îl strigă.

— Mai e mult până acolo?

Privindu-l din profil, își dădu seama că Matthew zâmbește.

— Dacă mi-ai fi dat un dolar de fiecare dată când m-ai întrebat asta, aș fi de pe-acum un om mult mai bogat.

— De îndată ce ajungem la *ranch, chiar* ai să fii.

Matthew se întoarse în șa și se uită la ea.

— A, da... mai că uitasem de asta.

Tonul vocii arăta clar că nu era adevărat, dar Annabelle hotărî, orișicum, să îl pună la încercare. O lovi ușor pe Sadie cu piciorul.

— De cum ajungem, domnule Taylor, am să-ți plătesc și ultima treime din banii care ți se cuvin.

Îl auzi râzând în barbă.

— Cum zici tu. Iar cealaltă treime poți să mi-o achiți în aur.

Ea râse, amuzată de răspunsul lui, dar mai ales încântată să o audă pe Sadie chicotind.

După o oră bună de mers la nord de Sandy Creek, Matthew se opri și arătă în dreapta lui, spre valea îngustă a unei coline submontane. Annabelle coti pe cărarea laterală ce dispărea într-o curbă umbrită de un pâlc înalt de conifere, trase de hățuri și opri căruța lângă Matthew. În depărtare se înălțau munții, de o frumusețe ce îți tăia respirația.

— Am ajuns?

Matthew privi în jur.

— După indicațiile date de Johnny, aici ar trebui să fie. Dar de aici nu se vede mare lucru. Cred că ar fi bine s-o iau eu înainte să văd unde duce drumul ăsta.

Annabelle clătină din cap.

— Nu. Vreau să mergem împreună.

Matthew simulă un salut milităresc.

— Am înțeles, să trăiți! La drept vorbind, așa socot și eu că ar fi cel mai bine.

Îi făcu cu ochiul lui Sadie, apoi dădu pinteni calului.

Annabelle plesni din hățuri. Drumul era șerpuitor și plin de gropi, dar îndeajuns de lat ca să poată manevra cu ușurință căruța.

Când ajunse la cotitură, Matthew opri și așteptă ca ele să îl ajungă din urmă, apoi îi dădu iar pinteni lui Manasseh.

— Ai spus că vrei să facem drumul împreună.

Privindu-l, Annabelle văzu oglindite pe chipul lui propria-i nerăbdare și emoție.

Sub coronamentul copacilor aerul era mai răcoros, îmbălsămat cu un miros pătrunzător de conifere. Annabelle manevră cu mâinile tremurânde căruța prin tunelul de crengi.

— Îți mulțumesc, domnule Taylor, pentru tot ce ai făcut pentru mine și pentru că m-ai ajutat să ajung cu bine până aici, murmură ea, neputând să își imagineze cum va fi să nu îl vadă în fiecare zi, să nu îi audă râsul...

Buzele lui Matthew se arcuiră încet într-un zâmbet.

— A fost, sincer, o adevărată plăcere, doamnă McCutchens.

Când ieșiră din pădurice, Annabelle își duse mâna streașină la ochi să se ferească de razele orbitoare. După ce ochii i se obișnuiră cu lumina, priveliștea ce se deschidea în fața ei o năuci. Cu siguranță că greșiseră drumul...

Capitolul 34

Mult peste aşteptări... fură cuvintele ce răsunară în mintea Annabellei când căruţa pătrunse în valea adăpostită. Priveliştea ce i se deschidea în faţa ochilor părea desprinsă dintr-o carte cu ilustraţii. Peisajul semăna izbitor de tare cu cel zugrăvit de Jonathan.

Spre vest, iarba brună de prerie bătea în auriu sub razele soarelui de amiază. Dinspre nord sufla uşor un vânticel, culcând firele de iarbă aidoma unei mâini uriaşe. Vitele împânzeau peisajul. Să fi tot fost vreo trei sute de capete. Spre est se ridica un grajd cu două ţarcuri. Muncitorii forfoteau pretutindeni.

Apoi atenţia îi fu atrasă de casa cu două niveluri – asta dacă lucarnele de la etaj erau reale – ce se înălţa în depărtare, într-o deschizătură a văii. Ochii i se umplură de lacrimi. Jonathan ar fi trebuit să fie aici. Să stea acum lângă ea pe capră şi să vadă rodul muncii sale. După toate strădaniile lui, era nedrept să se bucure de toate astea fără el.

Când simţi o mână acoperind-o pe a ei, fu cât pe ce să izbucnească în lacrimi. Sadie avea degetele reci, răcoritoare.

— Tot ce-i aici a fost al lui Jonathan? Jonathan al tău?

Jonathan al tău. Annabelle încuviinţă din cap, amintindu-şi clipa când Patrick Carlson folosise aceeaşi expresie. Privi dincolo de Sadie, spre Matthew. Simţindu-i parcă privirea, el se întoarse în şa. Văzându-i maxilarul încleştat, Annabelle înţelese că şi el era covârşit de acelaşi şuvoi de emoţii. Desluşi pe chipul lui tristeţe, regret şi un alean inconfundabil. Oare parte din acel alean să fi fost *dorul de casă*?

Dorul de mama pe care abia apucase s-o cunoască? De fratele de care stătuse atâta vreme departe? De iubirea părintească pe care n-o primise niciodată de la Haymen Taylor?

Matthew îi făcu semn s-o ia înainte.

Pe măsură ce înaintau, câte un lucrător ridica în răstimpuri privirea, zăbovea o clipă, apoi își vedea mai departe de treabă. Dar când se apropiară, toți muncitorii lăsară lucrul și porniră pe urmele căruței spre casă. Annabelle îi salută printr-o înclinare a capului, stingherită de atenția pe care o atrăgea. În fața casei opri căruța și trase frâna. Când dădu să coboare, fu surprinsă să îl găsească pe Matthew așteptând deja lângă căruță, gata s-o ajute.

— Îți mulțumesc, îi șopti ea, vrând să spună mai multe despre acest moment important, dar negăsind cuvintele potrivite.

Intui că și el se confrunta cu aceeași problemă. Sadie coborî în urma ei, ajutată de Matthew, și li se alătură.

Auzind ușa deschizându-se, se întoarseră tustrei spre casă.

O tânără ieși pe verandă și se apropie de trepte.

— Cu ce pot să vă fiu de folos, oameni buni?

Annabelle cercetă trăsăturile plăcute ale femeii și făcu un pas în față.

— Nu vă supărați... aceasta e casa lui Jonathan McCutchens?

Tânăra îi studie preț de o clipă pe tustrei, apoi buzele i se destinseră într-un zâmbet.

— Dumneavoastră trebuie să fiți Annabelle.

Cuvintele fuseseră rostite sub formă de afirmație, dar ochii de pe chipul bronzat al femeii străluceau a întrebare.

— Da, eu sunt Annabelle... văduva lui Jonathan.

Tânăra coborî treptele cu o grație pe care Annabelle o anticipase de la prima privire.

— Bine ați venit, strânse mâinile Annabellei într-ale sale. Vă așteptam. Eu sunt Shannon.

Annabelle detectă în glasul femeii un ușor accent irlandez, ce se potrivea de minune cu cârlionții ei roșcați. În momentul acela, în pragul ușii își făcu apariția un domn în vârstă ce porni șontâc-șontâc spre ei, fixând extaziat treptele verandei.

Shannon se răsuci și urcă într-un suflet înapoi pe verandă. Dar Matthew i-o luă înainte. Îl prinse pe bătrân de braț chiar când acesta era gata să pună piciorul pe prima treaptă, fapt care, judecând după ușurarea de pe chipul lui Shannon, nu s-ar fi soldat cu nimic bun.

— Vai..., murmură Shannon. Vă mulțumesc. Nu pot să-l scap o clipă din ochi; mângâie cu duioșie părul cărunt și rar de la tâmplele bătrânului. Credeam că dormi.

— Dormeam. Dar apoi m-am deșteptat și nu te-am găsit.

Timbrul grav, de o rezonanță profundă, contrasta puternic cu făptura plăpândă a bătrânului.

Annabelle auzi un icnet.

Matthew făcu un pas în spate, albindu-se la față.

— Matthew? Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea îngrijorată.

Dar Matthew nu răspunse. Nu putu decât să se holbeze la bătrânul pe care încă îl ținea de braț.

— Matthew? Matthew *Taylor*? exclamă Shannon, făcând ochii mari. *Dumnevoastră* sunteți fratele mai mic al domnului McCutchens?

— Da, murmură el, cu vocea răgușită.

Annabelle văzu cum și fața trandafirie a tinerei pălește încet.

Își mută privirea de la Matthew la bătrân și apoi înapoi la Matthew – și, instinctiv, înțelese. Durerea care se citea pe chipul lui Matthew era atât de profundă, că îi simți tăișul în propria-i inimă.

— Omul acesta, bâigui într-un sfârșit Matthew cu vocea aspră, abia șoptită, este tatăl meu. El este Haymen Taylor.

Capitolul 35

Matthew își coborî privirea spre bătrânul plăpând pe care îl ținea de braț, incapabil să înăbușe mânia ce i se aprindea în suflet. Credea că Haymen Taylor murise. El unul îi îngropase bucuros amintirea cu ani în urmă – regretând doar faptul că nu fusese de față să-i poată îngropa și trupul.

Chipul Annabellei oglindea stupefacție și milă. Al lui Sadie, așijderea. Dar el nu împărtășea decât una din acele emoții. Se întoarse spre Shannon.

— Johnny mi-a zis că tata s-a dus.

— Johnny... Johnny..., bolborosi taică-său, încercând parcă a-și aminti cine era Johnny.

Ochii căprui ai lui Haymen Taylor erau cețoși, cu totul lipsiți de scânteierea aspră pe care și-o amintea Matthew. Bătrânul ridică mâna și, din reflex, Matthew își încleștă maxilarul. De câte ori nu se făcuse mic de frică atunci când taică-său își ridica mâna asupra lui?

Bătrânul își trecu mâna tremurândă peste obrazul țepos al lui Matthew.

— Tu ești Johnny?

Matthew aruncă o privire întrebătoare spre Shannon, dar aceasta nu putu decât să clatine din cap, cu ochii înotând în lacrimi.

Își drese glasul, lăcrimând la rându-i.

— Nu, domnule, eu sunt... eu sunt Matthew.

Bătrânul îl privi îndelung și Matthew așteptă cu groază momentul în care îl va recunoaște, pentru că știa ce va vedea atunci în ochii lui – dezamăgirea bine cunoscută a tatălui care îl considerase toată viața un ratat.

Privirea tulbure a lui Haymen Taylor se îmbună. Bătrânul zâmbi cordial și îl bătu ușor pe piept.

— Ei bine... pari a fi un băiat de treabă.

Năucit, Matthew nu știu ce să răspundă.

Tatăl lui se întoarse și făcu un pas spre ușă. La semnul lui Shannon, Matthew îi dădu drumul.

— Hai să mergem cu toții înăuntru și să vedem ce ne pregătește bun la cină...

Bătrânul făcu o pauză, încrețindu-și concentrat fruntea.

— Shannon, îi veni blajin în ajutor tânăra.

— A, da. Shannon.

Bătrânul păși în casă târșâindu-și încet picioarele și lăsă ușa deschisă larg în urma lui.

Fără a-l scăpa din ochi, Shannon își așeză mâna pe brațul lui Matthew.

— Domnul McCutchens nu a mințit când a zis că tatăl dumneavoastră s-a dus, domnule Taylor. Chiar dacă nu s-a prăpădit, adevărul e că omul pe care l-ați cunoscut drept Haymen Taylor ne-a părăsit acum doi ani. Și în locul lui a intrat în viețile noastre acest suflet blajin.

Matthew o asculta uluit, încă venindu-i greu a crede că taică-său era încă în viață. Și atât de schimbat.

— Ce s-a întâmplat, mai precis? întrebă Annabelle, urcând treptele verandei împreună cu Sadie.

— Am început să vin aici să am grijă de socrul dumneavoastră acum vreo cinci ani. Încă de pe atunci avea pierderi de memorie. Se repeta. Punea mereu aceleași întrebări, la nesfârșit. Nu-și amintea zilele importante, nici oamenii, și o dată s-a rătăcit pe cuprinsul fermei. Din fericire, l-am găsit nevătămat pe malul râului. Cu timpul a devenit tot mai agitat și mai bănuitor. A început să vadă și să audă lucruri ce nu existau decât în închipuirea lui; Shannon aruncă încă o privire spre bătrân prin ușa deschisă, să se încredințeze că e bine. Încet-încet, a ajuns să nu se mai poată hrăni, îmbrăca... Să nu mai poată face nimic de unul singur, adăugă ea încet. Fratele dumneavoastră se îngrijea de toate nevoile lui în orele în care eu nu eram acolo, dar în cele din urmă n-a mai

prididit de unul singur. Şi atunci m-a rugat să mă mut permanent la fermă ca să am grijă de domnul Taylor.

Matthew aruncă o privire spre tatăl său care se oprise pe hol, fixând o fotografie de pe perete. Nu-i venea a crede că Johnny îl îngrijise cu atâta devotament pe Haymen Taylor, după cât suferise din pricina lui. Pe vremea când erau copii, nu vorbeau decât despre ziua în care vor pleca de acasă şi îl vor părăsi pe bătrân.

Dar Johnny nu îl părăsise.

— Fratele dumneavoastră a fost un om minunat, domnule Taylor. N-am întâlnit niciodată un om mai bun şi mai generos; Shannon făcu o pauză. Boala pe care o are tatăl dumneavoastră îl făcea să vorbească vrute şi nevrute. Vorbea ore în şir despre trecut, despre mama voastră şi despre voi, băieţii. De cele mai multe ori, vorbele lui n-aveau nicio noimă; îşi întoarse o clipă privirea, apoi îl fixă din nou. Dar nu întotdeauna.

Văzându-i expresia înţelegătoare, Matthew se simţi copleşit de ruşine. Nu fiindcă femeia asta ştia de copilăria lui, ci fiindcă nu fusese prezent să poarte această povară împreună cu Johnny de-a lungul anilor. În copilărie, Johnny suferise cel mai tare. Şi totuşi, rămăsese alături de Haymen Taylor, deşi acesta nici măcar nu era tatăl lui natural. Matthew plecă fruntea, neîndrăznind să se uite la Annabelle, convins că şi ea se gândea la acelaşi lucru.

Seara, după cină, Matthew se opri în dreptul ferestrei mari din camera principală şi privi în zare, la câmpia ce se întindea dincolo de vale. Acesta era exact tipul de *ranch* şi de cămin la care visaseră el şi Johnny pe vremea când erau copii. S-ar fi zis că fratele lui bătuse toate drumurile din vest până ce a găsit locul ce corespundea perfect visului lor din copilărie.

De ce nu îi vorbise Johnny despre toate astea toamna trecută, când se întâlniseră la colibă? Oftă. Rederulând în minte conversaţia, realiză că Johnny îi spusese. Doar că el nu fusese dispus să asculte.

— Pot să-ţi ţin de urât? întrebă Annabelle, oprindu-se lângă el, în dreptul ferestrei.

O vreme rămaseră amândoi tăcuți.

— E mult peste așteptările mele, murmură ea într-un târziu.

El aprobă din cap, urmărind soarele ce gonea spre orizontul vestic.

— Locul ăsta e exact așa cum l-a descris Johnny. Când mi-a vorbit de el, am crezut că înflorește iar lucrurile, așa cum obișnuia în copilărie, fixându-și privirea pe un punct îndepărtat din prerie. Mereu a avut puterea asta – de a vedea lucrurile și oamenii, așa cum puteau să fie, nu cum erau de fapt.

Și tocmai această trăsătură de caracter făcuse posibilă uniunea dintre Johnny și Annabelle.

O auzi pe Annabelle oftând ușor.

Johnny văzuse ceea ce era ascuns în adâncul sufletului ei, unde niciun alt bărbat nu fusese până atunci dispus să caute. Fratele său mai mare îl învățase nespus de multe în timpul vieții și pare-se că încă îl mai învăța, de dincolo de mormânt.

— Cum te simți? îl întrebă Annabelle, apropiindu-se de el.

Înțelegând tâlcul întrebării, Matthew ridică din umeri.

— Încerc să-mi pun ordine în gânduri. Încă nu-mi vine a crede că taică-meu e încă în viață. Și atât de schimbat.

Se simțea dezorientat, nu știa ce să facă cu mânia pe care o acumulase în suflet de-a lungul anilor. Dar omul împotriva căruia era îndreptată toată acea mânie nu mai era. Cum să poți ierta pe cineva care ți-a făcut atât de mult rău? Și care nu ți-a cerut niciodată iertare?

Își aminti grija pe care i-o arătase Shannon bătrânului în timpul cinei. Tânăra se uita la Haymen Taylor cu o afecțiune pe care el nu o simțise niciodată pentru tatăl lui. Și, în mod straniu, gândul acesta îl îndurera nespus.

— La ce te gândești? îl întrebă Annabelle, împletindu-și degetele printre ale lui.

Surprins de gestul ei, Matthew îi strânse mâna, recunoscător să o aibă alături, apoi își plecă fruntea, căutându-și vorbele. O parte din el își dorea să fie înapoi în prerie, doar ei doi, stând împreună lângă foc, fără țipenie de om în jur.

Își coborî privirea spre ea.

— Ce zici de o plimbare?

— Sună minunat. Stai doar să le spun fetelor că ies.

Annabelle se întoarse peste un minut. Când îl văzu pe Matthew luându-și pușca de lângă ușă, îi aruncă o privire piezișă.

— M-am gândit că e mai cuminte s-o iau la mine, din moment ce încă nu cunoaștem bine locurile.

Înainte ca ea să apuce a spune ceva, o luă de cot și coborâră împreună treptele verandei.

— Cu ce se îndeletnicesc Shannon și Sadie? se interesă Matthew, oferindu-i brațul.

— Shannon îi citea tatălui tău o poveste, răspunse Annabelle, luându-l de braț, iar Sadie părea să savureze povestea la fel de tare ca el.

Cu sufletul împărțit între recunoștința simțită la gândul că Sadie avea, în sfârșit, parte de puțină fericire și mânia ce continua să mocnească în el, amestecată cu regret, Matthew alese o cărare ce îi duse dincolo de grajd și de țarcuri, spre podișurile din vest. Freamătul cirezii răsfirate pe câmpii răzbea până la ei, iar mirosul de fân și băligar, în combinație cu aerul răcoros al serii, îl ducea cu gândul la *ranch*-ul lui Jennings din Colorado.

După estimarea lui, mai rămânea puțin peste o jumătate de ceas până ce soarele ce cobora la apus avea să capituleze cu totul în fața întunericului. Nu că l-ar fi deranjat să stea cu Annabelle pe întuneric. Se simțea aproape tentat să se „rătăcească" o vreme doar ca să poată petrece mai mult timp alături de ea.

— Ai să mai găsești drumul înapoi? îl întrebă ea cu o sclipire jucăușă în ochi, citindu-i parcă gândurile.

Matthew afectă o mină rănită.

— De-a lungul ultimelor nouă sute de mile, am rătăcit vreodată calea?

Annabelle pufni în râs.

— Nu, dar în ultimele săptămâni am învățat să te citesc destul de bine.

Zâmbind, Matthew încetini pasul, apoi se opri.

— În cazul ăsta, ia spune-mi ce citeşti pe faţa mea acum.

Annabelle ridică mâna şi îi netezi spre spate părul de pe tâmpla dreaptă.

— Văd un bărbat care se luptă cu ani de suferinţă şi înverşunare, măcinat de întrebări la care ştie că acum s-ar putea să nu mai poată primi răspuns. Văd un bărbat care a greşit în viaţă – nu mai mult ca oricare altul – şi care vrea să renunţe la toate astea mult mai mult decât îşi doreşte să se agaţe de ele. Dar nu ştie cum.

Matthew, care o ascultase cu răsuflarea tăiată, oftă din toţi rărunchii. Nu se aşteptase nici pe departe la un răspuns atât de serios.

— Data viitoare ai putea să fii puţin mai directă? Să spui lucrurile mai pe şleau?

Annabelle îi zâmbi pe sub gene.

Matthew arătă spre o stâncă ieşită în afară la poalele costişei şi, luându-şi avânt, sări pe ea, după care se aplecă şi o trase şi pe Annabelle după el.

Annabelle se aşeză imediat, îşi strânse fusta în jurul picioarelor şi se lăsă pe spate. El făcu la fel şi, vreme de câteva minute, admirară tăcuţi priveliştea.

Annabelle avea dreptate. De-a lungul anilor adunase în suflet o mulţime de întrebări şi acum voia răspunsuri. Voia ca tatăl lui să îşi ceară iertare pentru ceea ce făcuse. Să îşi ceară iertare că l-a bătut pe Johnny. Că a frânt inima mamei lor. Că a fost prea aspru şi a pus pe umerii fiului său mezin povara unor aşteptări prea înalte – care au sfârşit prin a-l schilodi sufleteşte. Că nu a trăit după preceptele pe care le-a propovăduit cu atâta ardoare din amvon ani la rând.

— Există, Matthew, o întrebare pe care nu mi-ai pus-o niciodată, deşi am fost aproape sigură c-o vei face.

Annabelle tăcu, cu privirea pierdută în zare, şovăind să se uite la el.

Matthew ştia la ce se referă, dar în timp, pe măsură ce ajunsese s-o cunoască mai bine pe noua Annabelle şi să ţină tot mai

mult la ea, răspunsul la acea întrebare devenise, parcă, tot mai neînsemnat.

— Cum ai ajuns la bordel.

Annabelle încuviință din cap.

— La început, mi-am pus, ce-i drept, adesea întrebarea asta. Dar după ce am văzut în noaptea aceea, la cârciuma din Parkston, am înțeles că, oricum s-ar fi întâmplat, tu nu ai fi ales niciodată o astfel de viață. Și apoi, când mi-ai vorbit de Sadie...

Matthew ezită, nevrând să dea rostire gândului ce i se forma în minte, de teama răspunsului pe care i l-ar da ea.

— Am fost atât de furios... atât de mâhnit... că n-aș fi suportat gândul că același lucru ți s-a întâmplat, poate, și ție.

Și se ruga și acum să nu fie așa.

Deși Annabelle rămase nemișcată, o simți crispându-se și atunci înțelese. I se puse un nod în gât.

Annabelle începu să povestească și, după o clipă, el își întoarse fața să își ascundă lacrimile.

— ... Iar a doua zi, dimineața, când a răsărit soarele, am văzut brazda lată de o jumătate de milă pe care o lăsaseră bizonii în urma lor. Nu m-au lăsat să le văd trupurile, adăugă ea abia șoptit, după care rămase o clipă tăcută. Mi-au spus doar că părinții mei și Alice s-au prăpădit. Douăsprezece persoane au murit sub copitele bizonilor în noaptea aceea. M-a luat în grijă o altă familie din caravană. De la bun început mi-am dat seama că femeia nu mă plăcea, dar bărbatul ei... Oftă tremurat. Bărbatul fusese mereu din cale afară de drăguț cu mine și cu alte câteva fete.

Matthew simți că i se răzvrătește stomacul. Vru s-o oprească, să îi ia mâna și să îi spună că toate astea n-aveau nicio însemnătate. Dar nu putea. Fiindcă aveau.

— Am călătorit și am dormit cu ei până ce caravana a ajuns în Denver. Ei se duceau în Oregon, așa că mă gândeam că acolo aveam să merg și eu; Annabelle râse amar. Dar într-o noapte bărbatul mi-a cerut să îl însoțesc până în oraș; trase aer în piept și apoi expiră încet. A spus că vrea să cumpere niște provizii și are nevoie de ajutor la cărat. Știam deja ce fel de om era și de ce era

în stare; cuvintele ei erau încărcate de înțeles. Era aprig la mânie, așa că n-am îndrăznit să mă opun. În noaptea aceea am ajuns în oraș și atunci... atunci mi-a spus că mă va lăsa acolo. M-a dus la o casă și m-a prezentat unei femei. La început chiar am crezut că era un pension de fete; făcu iar o pauză. Știu că e greu să-ți închipui că am putut fi cândva atât de naivă.

Auzindu-i ușorul sarcasm din glas, Matthew se întoarse spre ea. Soarele asfințise, lăsând pământul acoperit de un văl subțire de lumină cenușie. Nevăzându-i expresia feței, Matthew nu știu ce să facă. Oare Annabelle se aștepta ca el să spună ceva? Chiar dacă ar fi știut ce să spună, în momentul acesta n-ar putea oricum să împingă cuvintele dincolo de nodul ce i se urcase în gât.

— Înainte să plece, l-am întrebat dacă pot să mă întorc cu el să iau câteva lucrușoare din căruța părinților mei. Nu adusesem cu noi nicio haină de-a mea, niciun lucru de trebuință. Voiam să am ceva care să-mi amintească de familia mea. Dar femeia a ripostat că nu voi avea nevoie de niciunul din lucrurile acelea. Dar se înșela amarnic; vocea Annabellei se frânse, sugrumată. Aveam nevoie de ele mai mult ca niciodată; oftă din rărunchi. Bărbatul m-a lăsat acolo și nu l-am mai văzut niciodată.

Matthew fixă nimbul roșiatic lăsat de soare pe cer.

— Ce vârstă...

Nu putu să ducă întrebarea până la capăt, furia și scârba înăbușindu-i cuvintele. Deși știa prea bine că toate acestea făceau parte din trecut, dorința subită de a o ocroti pe Annabelle era covârșitoare. Inima îi bătea năvalnic, mai-mai să-i iasă din piept.

— Ce vârstă aveai?

Tăcere. Vârsta părea să scadă cu fiecare zvâcnitură a inimii.

— În noaptea când mi-am pierdut familia aveam... doisprezece ani.

Matthew simți un junghi împungându-i stomacul. Nu nutrise niciodată dorința de a ucide pe cineva, dar în momentul acesta, dacă ar fi avut cum, știa dincolo de orice îndoială că l-ar fi omorât pe ticălosul acela pentru ceea ce îi făcuse Annabellei.

Annabelle stătea cu genunchii strânși la piept și fruntea rezemată pe ei. Nu îi vedea fața. Annabelle îndurase mult mai multă durere și trădare decât îndurase el vreodată din pricina asprimii tatălui său. Și în pofida răului profund care i se făcuse, ea nu părea să poarte în suflet povara înverșunării așa ca el. Cum era cu putință?

Și cum de se putuse considera vreodată mai vrednic ca ea?

— Ai avut dreptate, Annabelle, când ai spus că am greșit în viață.

Amintindu-și cum s-a purtat cu ea când s-au cunoscut, în urmă cu doi ani, și apoi când s-au întâlnit la colibă, și acasă la Carlsoni, simți că îl năpădește rușinea. O tratase ca și cum viața pe care o dusese ar fi fost alegerea ei și nu pierduse niciun prilej să i-o arunce în față.

— Dacă vrei să-ți descarci sufletul, să știi că sunt un bun ascultător. Atunci când vreau, adăugă ea, râzând încetișor.

Sinceritatea din glasul Annabellei îi adânci și mai mult sentimentul de vinovăție, dar nu îndeajuns.

— Sunt chestiuni pe care trebuie să le rezolv de unul singur.

— De unul singur, repetă ea tărăgănat.

Deși cuvintele fuseseră rostite pe un ton blajin, Matthew desluși în ele un ușor reproș.

— Mai e ceva ce trebuie, și vreau, să-ți spun, Matthew. Îți amintești când l-ai făcut pe Jonathan să admită că nu îl iubeam? adăugă Annabelle cu mâhnire în glas, întorcându-se spre el.

Matthew rămase cu privirea ațintită în gol, dorindu-și – ca de atâtea alte ori – să nu fi rostit niciodată acele cuvinte.

— Aveai dreptate. Îmi doream să îl pot iubi pe Jonathan așa cum o nevastă ar trebui să-și iubească bărbatul. Am încercat, dar...

— Johnny știa ce simți pentru el, Annabelle. A spus că ai fost sinceră cu el de la bun început. Atunci am spus vorbele acelea ca să te rănesc.

Se întoarse spre ea și îi studie profilul prin negura amurgului, cugetând la cuvintele pe care i le spusese Johnny în noaptea aceea, la colibă, la caracterul lor veșnic.

— Nimeni nu poate dărui ceea ce nu are. Tu i-ai dăruit atât cât ai putut și... acum înțeleg de ce Johnny te-a iubit atât de mult.

O văzu lăsând capul în pământ.

Onorase ultima dorință a fratelui său ajutând-o să ajungă cu bine în locul acesta, unde putea începe o nouă viață. Johnny începuse această călătorie, iar el era bucuros că avusese prilejul să o ducă până la capăt. Regreta doar faptul că nu putea să rămână aici cu Annabelle, să facă parte din viața ei. Dar nu îi putea oferi ceva ce nu era în stare să îi dăruiască. Nu era un om liber de obligații. Mai avea de plătit o datorie.

Și, în mod straniu, această femeie căreia nu îndrăznea să îi destăinuie greșelile pe care le făcuse era tocmai ființa care îi dăduse curajul să își înfrunte trecutul.

În drum spre casă, Annabelle rămase tăcută, așteptând ca el să spună ceva. Orice. Dar trecură de grajd și Matthew încă nu scosese un cuvânt. După ce o ajutase să coboare de pe stana de piatră, nici n-o mai atinsese.

Annabelle știuse că era riscant să îi împărtășească amănuntele trecutului ei, dar simțise o îndemnare lăuntrică să o facă și se convinsese că, după toate prin câte trecuseră împreună, Matthew nu o va învinovăți. Și credea sincer că n-o învinovățea nici acum. Era mai mult de atât – ceva mai profund. În apropiere de casă, își dădu seama ce anume.

Își aminti dezgustul pe care îl văzuse în ochii lui atunci când îi povestise de Sadie. Aceeași repulsie îi alunecase în seara asta peste chip atunci când o ajutase să coboare de pe bolovan. Matthew încă mai ținea la ea, era sigură de asta. Doar că, știind ceea ce știa, nu se mai putea uita la ea așa cum se uită un bărbat la o femeie.

O și spusese. *„Acum înțeleg de ce* Johnny *te-a iubit atât de mult."* Cu alte cuvinte *Johnny* o iubise, dar el, Matthew, n-o iubea.

Când Matthew deschise ușa casei, privirile li se încrucișară o frântură de secundă. Apoi el întoarse capul și, închizându-se ia

în sine, îi făcu semn să intre ea prima. Annabelle simți cum hăul dintre ei se adâncește.

Shannon îi întâmpină în holul de la intrare.

— Ați găsit, așadar, drumul înapoi. Începusem să-mi fac griji.

Fața tinerei se lumină de zâmbet.

Văzând că Matthew nu spune nimic, Annabelle se grăbi să salveze situația.

— O, da, nu trebuia să te îngrijorezi. Ne-am plimbat până la stana de piatră de la hotarul *ranch*-ului.

Shannon dădu să spună ceva, apoi se răzgândi și aprobă, în schimb, din cap.

— Mă bucur. Domnul Taylor s-a retras deja la culcare și eu am să fac așijderea. Sadie e încă trează, citește în camera de zi. Paturile domniilor voastre sunt deja pregătite. Știți unde este odaia mea. Dacă aveți trebuință de ceva, nu șovăiți să îmi bateți în ușă. Și, doamnă McCutchens...

Annabelle zâmbi la auzul apelativului formal. În după-masa asta o încurajase în două rânduri să îi spună pe numele mic, dar pare-se că asta nu a zdruncinat defel hotărârea lui Shannon.

— În seara asta ați avut deja un vizitator.

— Zău? făcu Annabelle cu aparentă dezinvoltură.

— Nu credeam că veți sta atât de mult, așa că l-am invitat să ia loc în salon. Domnul a așteptat o vreme, apoi a plecat. A spus că se întoarce mâine. S-a prezentat drept... domnul Caldwell, dacă-mi amintesc bine.

Annabelle simți că îi stă inima în loc. Intui încordarea lui Matthew, dar nu se uită la el.

— A spus ce dorește, cine este? întrebă Matthew.

Annabelle se înfioră la auzul întrebărilor lui. Apoi își aminti că Matthew își luase arma cu el. Să fi bănuit deja ceva? Și ce motiv avea Rigdon Caldwell să o caute *aici*? Asta nu făcea parte din înțelegerea lor.

— Nu, nu mi-a spus decât că dorește să stea de vorbă cu doamna McCutchens.

Annabelle porni spre scară.

— O fi de la banca din oraş. Mâine la prima oră am să fac o vizită la bancă să văd ce doreşte.

— Vin cu tine, spuse Matthew pe un ton categoric, aşa că Annabelle nu îndrăzni să se împotrivească.

— Voi avea grijă ca micul dejun să fie gata pe ora 6 şi jumătate, zise Shannon, după care le ură noapte bună şi se retrase.

Annabelle era deja la jumătatea treptelor când îşi aminti de Sadie. Se răsuci şi văzu că Matthew rămăsese la baza scării, cu privirea aţintită spre ea.

— Mâine plec, Annabelle. După ce te însoţesc până în oraş şi apoi înapoi la fermă.

Annabelle îşi încleştă mâna pe balustradă şi coborî încet, oprindu-se pe ultima treaptă, ochi în ochi cu el.

— Pleci? Unde? Când te întorci?

El rămase o clipă tăcut şi Annabelle se rugă în sinea ei să îi spună adevărul. Despre trecutul lui, despre sentimentele pe care le nutrea... sau nu pentru ea.

Matthew clătină din cap.

— Nu ştiu.

Annabelle îi scrută ochii, căutând în ei un indiciu şi sperând să găsească unul care să îi dezmintă teama că sentimentele lui Matthew pentru ea se schimbaseră. Îl putuse citi întotdeauna cu uşurinţă – acum de ce nu putea?

— Ai vrea să te întorci... dacă ai putea?

Matthew se întunecă la faţă.

— Aş da orice să pot şterge trecutul, Annabelle... dar nu pot; îşi plecă fruntea, apoi şi-o ridică încet şi o privi în ochi. Îţi mulţumesc că ţi-ai deschis sufletul în faţa mea în seara asta. Ştiu că nu ţi-a fost uşor. Şi îmi... – făcu o pauză – îmi pare rău că a trebuit să treci prin aşa ceva.

Annabelle dădu din cap, muşcându-şi interiorul obrazului. Răspunsul lui îi confirmase bănuielile. Simţindu-se mai singură ca niciodată, trecu pe lângă el şi se duse să vadă ce face Sadie.

Capitolul 36

Matthew sări ca ars în capul oaselor. Cu inima bubuind şi toate simţurile în stare de alertă, înşfăcă puşca de lângă el, îi trase cocoşul şi scrută colţurile întunecoase ale odăii. Aşteptă, cu urechile ciulite, şi îl auzi din nou.

Acelaşi zgomot înăbuşit.

Îşi trase repede pantalonii, apucă arma şi deschise uşa. Coridorul era scufundat în beznă. Uşa odăii pe care Annabelle o împărţea cu Sadie era închisă şi de sub ea nu răzbea pic de lumină. Deschise încet uşa. Deslușindu-le siluetele întinse în pat, o închise imediat la loc.

Privi în jos spre parter. Din locul în care stătea el, scara părea un hău întunecat. Lipindu-se de perete, începu să coboare, călcând cu grijă pe fiecare treaptă de teamă să nu scârţâie lemnul. La jumătatea treptelor, zări o siluetă trecând pe lângă baza scării. I se acceleră pulsul.

Caldwell era primul pe lista lui de suspecţi. O fi crezut Annabelle că vizitatorul din ajun fusese trimis de către bancă, dar lui intuiţia îi spunea altceva. Nu ştia cum de individul reuşise să dea de ei aici, dar punea rămăşag că acesta era vânătorul de recompense pe care îl văzuse întâi în Willow Springs şi apoi la oficiul poştal din Rutherford. Se întrebă, cutremurându-se, cum aflase individul numele Annabellei şi de ce încerca să ia legătura cu ea aici.

Păşi uşor pe penultima treaptă şi încremeni când lemnul îi scârţâi sub piciorul desculţ. Simţi un strop de sudoare prelingându-i-se pe şira spinării. Când auzi mişcare în încăperea din stânga lui, sări peste ultima treaptă şi se furişă repede spre holul de la intrare.

Își încleștă degetele pe armă. Nu voia să îl împuște pe individ - aceasta nu fusese niciodată intenția lui. Spera doar să câștige puțin timp ca să poată sta de vorbă cu el. Să cadă, poate, la o înțelegere. Se lipi de perete, trase adânc aer în piept, apoi coti pe hol și... îl văzu stând în pragul bucătăriei. Bărbatul se uita direct spre el.

— Tată?...

Cuvântul îi scăpă pe negândite.

— Cine-i acolo?

Vocea adâncă a tatălui său sună atât de autoritar încât, dacă nu ar fi știut cum stau lucrurile, Matthew poate că s-ar fi simțit intimidat. Lăsă ușor în jos cocoșul puștii, puse piedica și așeză arma deoparte.

— Sunt eu, domnule, Matthew.

De parcă asta ar fi însemnat ceva pentru bătrân!

După cum se așteptase, expresia tatălui său rămase placidă.

— Sunt cel cu care ai făcut cunoștință la amiază.

Matthew se apropie de sobă, deschise ușița și scormoni tăciunii calzi, readucându-i la viață.

— A... tu ești tânărul care nu m-a lăsat să cobor treptele!

Era un ton mustrător pe care Matthew și-l amintea prea bine. Era straniu să îl audă acum, fără a simți frica pe care i-o trezea în copilărie. Aprinse cu o surcea lampa de pe masă. Lumina caldă învălui imediat bucătăria.

— Ce te aduce aici în toiul nopții, domnule?

— De ce îmi tot spui „domnule"?

— Te deranjează?

Tatăl său ținuse întotdeauna morțis ca atât el, cât și Johnny să i se adreseze cu „domnule" și, ori de câte ori uitau, îi amenința cu cureaua.

Bătrânul își drese glasul.

— Mi-e totuna, bănuiesc.

În mod neașteptat, răspunsul tatălui său îl făcu să zâmbească.

— Nu ți-e foame? îl întrebă el, deschizând ușa cămării.

— Nu. Am venit s-o caut pe Laura. M-am trezit și nu era lângă mine. Iar a dispărut.

La auzul numelui mamei sale, Matthew încremeni.

— Laura s-a dus, domnule.

— Păi știu prea bine că s-a dus! exclamă agitat Haymen Taylor. Altfel de ce-aș căuta-o?

Matthew clătină din cap.

— Vreau să zic că s-a prăpădit. Laura a murit acum douăzeci și cinci de ani.

— Asta-i cea mai mare nerozie pe care am auzit-o vreod...

În clipa aceea, încruntarea de pe chipul tatălui său dispăru, făcând loc unei triste fără margini. Bătrânul își lăsă capul în pământ și umerii plăpânzi începură să-i tremure, scuturați de suspine.

— De aia n-o găsesc?

Temându-se ca taică-său să nu se prăbușească, Matthew îl ajută să se așeze pe un scaun. Nu-și amintea ce relație existase între părinții lui, dar știa sigur că revărsarea unui asemenea potop de emoții nu îl caracteriza defel pe Haymen Taylor de odinioară.

Întinse mâna să îl aline, dar apoi se opri. I se derulară repede în minte crâmpeie din anii petrecuți alături de acest om – și nicio amintire nu era plăcută. Dar suspinele bătrânului plăpând de lângă el sfâșiară acele amintiri și Matthew se aplecă și își petrecu brațul pe după umerii tatălui său.

În cele din urmă, suspinele bătrânului se domoliră.

— Voiam doar să-i spun că îmi pare rău. Nu am fost un soț prea bun în ultima vreme.

Neștiind ce altceva să facă, Matthew dădu din cap și ascultă.

După un minut, tatăl lui își șterse nasul cu mâneca cămășii de noapte și se ridică în picioare.

— N-ai vrea să mănânci ceva? Că mie parcă mi s-a făcut foame.

— Ba da, domnule, răspunse Matthew, năucit de turnura conversației. Chiar mă gândeam să-mi fac un sandvici cu niște friptură rămasă de la cină. Ce zici, îl împărțim?

— Oho, sună bine!

Matthew făcu un sandvici, îl tăie în două și se așeză la masă, față în față cu tatăl său. Când dădu să muște din jumătatea lui, bătrânul tuși ușor. Matthew ridică imediat privirea.

— N-ai uitat ceva?

Simțindu-se din nou ca la șase ani, Matthew își plecă fruntea și apucă, fără tragere de inimă, mâna tatălui său. Văzând că bătrânul nu rostește rugăciunea, o făcu el.

— Îți mulțumim, Doamne, pentru aceste bucate și pentru această tovărășie. Binecuvântează-ne și păzește-ne de rele până dimineață.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Și dă-i, Te rog, de știre Laurei că ne este dor de ea.

Încheie rugăciunea și își ridică fruntea. Tatăl lui se uita drept la el. Observând schimbările aduse de timp și de boală pe chipul bătrânului, Matthew realiză că sufletul ce sălășluia în spatele acelor ochi nu mai era cel de odinioară.

Haymen Taylor dădu încet din cap.

— Bravo, ai făcut o treabă bună.

Preț de o clipă, Matthew nu își găsi cuvintele.

— Mulțumesc, murmură el în cele din urmă, apoi luă loc și așteptă ca bătrânul să înceapă a mânca înainte de a începe și el.

După ce isprăviră de mâncat, Matthew îl conduse pe Haymen Taylor înapoi în odaia lui. Îl ajută să se urce în pat și, de teamă ca bătrânului să i nu se mai năzară vreo plimbare nocturnă, așteptă afară pe coridor, în dreptul ușii deschise, până ce îl auzi sforăind ușor.

— Mintea omenească este un lucru pe cât minunat, pe atât de înfricoșător, nu-i așa?

Matthew se răsuci și o văzu pe Shannon stând în ușa dormitorului ei, situat în apropiere de cel al bătrânului. Încuviință din cap.

— Cum știi când se trezește în timpul nopții?

Shannon arătă spre clopoțeii prinși de clanța ușii lângă care stătea Matthew.

— După ce ați lăsat pușca din mână, v-ați descurcat de minune, domnule Taylor. Tânăra zâmbi. Nu m-a lăsat inima să vă întrerup.

Matthew râse încetișor.

— Mda, bag seama că am fost exagerat de prevăzător în noaptea asta.

Simți o mustrare de conștiință la gândul că Shannon îl îngrijise pe tatăl lui în tot acest timp. Și că Johnny avusese, la rându-i, grijă de bătrân ani la rând, în pofida bătăilor pe care le primise de la el în copilărie.

— Am fost norocoasă să pot avea grijă de tatăl dumneavoastră, domnule Taylor.

Comentariul ei îl luă pe nepregătite.

— Norocoasă? Cum așa?

— Îngrijindu-l, văzând cum îl lasă memoria, am ajuns să înțeleg cum trebuie să fie văzută iertarea din perspectiva lui Dumnezeu.

Derutat de cuvintele ei, Matthew nu știu ce să zică.

— Când ne iartă, Dumnezeu ne șterge toate datoriile, să spunem așa. Ceea ce noi nu avem tăria să facem. Nu știu dacă Dumnezeu chiar ne uită păcatele sau doar alege să nu ne poarte pică pentru ele; Shannon ridică din umeri. Oricum, în ultimii ani, eu una am ajuns să prețuiesc mult mai tare puterea de a ierta.

Shannon tăcu, apoi arătă din nou spre ușa bătrânului.

— Am să vă rog s-o închideți. În felul acesta, am să-l aud dacă se întâmplă să iasă din nou.

Se retrase în camera ei, lăsând ușa întredeschisă.

Matthew își luă pușca și se întoarse în pat, dar somnul îl ocoli. Rămase multă vreme treaz, cugetând la vorbele pe care i le spusese tatăl lui. Vorbe pe care așteptase să le audă vreme de mai bine de treizeci și doi de ani.

„Ai făcut o treabă bună."

Capitolul 37

A doua zi, când se trezi, Matthew fu surprins să vadă razele soarelui strecurându-se în odaie printr-o deschizătură a draperiilor. Cu mintea încețoșată din pricina somnului neîndestulător, coborî greoi din pat, se îmbrăcă în grabă și își pregăti desaga, cugetând la ce va urma. Proceda corect întorcându-se la San Antonio, alegând să înfrunte consecințele faptelor sale. Spera doar să-l poată convinge pe señor Antonio Sedillos să îl asculte înainte de a pronunța sentința. Din păcate, individul nu era renumit pentru milostenia sa.

Când deschise ușa dormitorului, observă un bilețel pe podea. Recunoscu scrisul de îndată ce se aplecă să-l ridice.

Dragă Matthew,

Ți-am lăsat ceva pe masa din hol. Am găsit-o azi noapte și m-am gândit că ar trebui să ți-o dăruiesc. M-am dus până în Sandy Creek. Am să revin cât pot de repede. Te rog nu pleca până nu mă întorc.

Cu drag,

Annabelle

P.S. L-am împrumutat pe Manasseh.

Nu pleca până nu mă întorc?! L-am împrumutat pe Manasseh?? Ce femeie nesăbuită! I-a spus clar aseară că o va însoți până în oraș. Îl năpădi neliniștea la gândul că omul lui Sedillos era pe undeva pe aproape și că Annabelle era singură în oraș. Sedillos era genul de om care nu pregeta să se folosească de orice avantaj i se ivea în cale.

Cu desaga în mână, traversă cu paşi apăsaţi holul, înşfăcă darul lăsat de ea, apoi coborî valvârtej scara şi se năpusti afară pe uşă.

— Bună dimineaţa, domnule Taylor, îl salută un muncitor când intră în grajd.

Matthew nu-şi amintea să-l mai fi văzut vreodată. Pare-se că vorba umbla repede prin părţile astea.

— Am nevoie de-un cal, spuse el, gâfâind din pricina alergatului.

— Acuşica vă aduc unul, domnule Taylor. Doamna McCutchens a luat calul şa...

Matthew ridică mâna, întrerupându-l.

— Da, ştiu. Ai idee când a plecat doamna?

— Acu-i o oră şi ceva, răspunse grăjdarul, scoţând o şa de pe rastel.

Matthew oftă cu năduf printre dinţii încleştaţi şi privi cum bărbatul pune cu pricepere şaua pe o iapă neagră, îndemnându-l în gând să se mişte mai repede. Dar ştia prea bine că nici el nu ar putea isprăvi treaba mai iute. Îşi coborî privirea spre cartea cu coperţi uzate pe care o ţinea în mână şi o deschise.

În interiorul coperţii îmbrăcate în piele era trecut numele fratelui său, chiar sub cel al mamei lor. Prinse cartea cu mâna dreaptă şi, răsfoind-o cu degetul mare, observă că mai toate paginile aveau notiţe trecute pe margine şi pe alocuri textul fusese subliniat. De două ori. Pare-se că Johnny şi mama lor citiseră Biblia asta din scoarţă în scoarţă.

Vârî cartea în desagă, apoi cizma stângă în scara şeii, jurându-şi că şi el va face la fel. Dacă va scăpa cu viaţă din tărăşenia asta.

— Vă mulţumesc că v-aţi făcut timp să treceţi pe la noi atât de repede.

Domnul Hoxley aşteptă lângă scaunul ei până când Annabelle se aşeză, apoi luă şi el loc în spatele biroului masiv din lemn de pin ce domina încăperea.

— Cu mare plăcere, răspunse Annabelle, aruncând o privire spre ceasul de pe biblioteca bancherului.

Precis că Matthew îi găsise deja bileţelul. Îşi putea imagina prea bine ce reacţie a avut când a descoperit că plecase singură – şi că îi luase şi calul! Nu avusese încotro. Dacă nu îl lua pe Manasseh, nu putea fi sigură că Matthew are să aştepte până ce îşi termină ea treaba în oraş.

Aseară, preţ de o clipă, Matthew i-a lăsat impresia că îi va vorbi, în sfârşit, de datoriile lui. Dar apoi s-a răzgândit. Ce om încăpăţânat şi prostuţ! Pe parcursul ultimelor săptămâni, Matthew învăţase să ierte, dar încă nu şi cum să accepte iertarea.

— Am adus actele de la banca din Willow Springs, adăugă ea, aşezându-le pe biroul domnului Hoxley.

Bancherul se aplecă să le ia, făcând scaunul de piele să scârţâie sub el, apoi îşi trecu repede privirea peste pagini.

— Nădăjduiesc că aţi avut o călătorie plăcută, stimată doamnă.

Deşi pe parcursul călătoriei avuseseră parte şi de peripeţii nu tocmai *plăcute*, Annabelle rederulă în minte evenimentele din ultimele săptămâni şi încuviinţă din cap.

— Da, domnule Hoxley, a fost o experienţă plăcută.

— Un preot pe nume... hm..., iar bancherul îşi trecu degetul peste dosarul deschis de pe marginea biroului său. Un preot pe nume Carlson a înştiinţat banca din Willow Springs despre decesul soţului dumneavoastră şi le-a pus, de asemenea, la dispoziţie o scrisoare pe care domnul McCutchens i-o adresase dumnealui. Acea scrisoare, împreună cu cea pe care am primit-o aici, la bancă, au servit drept testament. Răposatul dumneavoastră soţ şi-a exprimat dorinţele în mod clar şi amănunţit, doamnă McCutchens.

Când bancherul pomeni de cea de-a doua scrisoare, Annabelle se îndreptă uşor din spate.

— Domnule Hoxley, mai aveţi cumva scrisoarea aceea?

— Desigur, am adăugat-o la dosarul dumneavoastră. Este chiar aici. Poftiți.

Instrucțiunile din scrisoare erau scurte și la obiect. Jonathan cerea, simplu, ca, după moartea sa, toată averea lui lumească să îi revină Annabellei. Ei, care nu avusese niciodată nimic, niciun fel de siguranță financiară! Annabelle ridică scrisoarea să citească documentul anexat.

Privirea îi căzu imediat pe numele trecut pe cel de-al doilea rând – *Annabelle Grayson McCutchens* – apoi, la fel de repede, îi zbură la rândul de deasupra, unde o linie groasă fusese trasă peste numele lui Jonathan. Își trecu apoi privirea peste coloanele documentului și, când ajunse la capătul rândului, simți cum i se rup zăgazurile inimii. Fixă numele și ochii i se umplură de lacrimi. Dintr-o trăsătură de condei, tot rodul muncii lui Jonathan, tot visul lui și al lui Matthew din copilărie devenise al ei.

Își șterse lacrimile și îi întinse documentele bancherului.

— De fapt, stimată doamnă, pentru a putea efectua transferul proprietății, vom avea nevoie și de iscălitura dumneavoastră.

Domnul Hoxley îi întinse o pană și împinse călimara mai aproape de ea.

Annabelle mai aruncă o privire spre numele trecut deasupra numelui ei, apoi se iscăli.

Bancherul strânse actele și își trase scaunul în spate.

— Vă mai pot ajuta cu ceva, stimată doamnă?

Annabelle aruncă iar o privire spre ceas, simțind cum i se accelerează pulsul.

— Adevărul e, domnule Hoxley, că aș mai avea ceva de discutat cu domnia voastră.

Matthew struni iapa neagră în fața băncii și descălecă. Înăuntru, scrută încăperea în căutarea Annabellei.

O angajată se apropie de el.

— Vă pot ajuta cu ceva, stimate domn?

— Da, răspunse Matthew cu un calm disimulat. Caut o femeie... pe doamna Jonathan McCutchens. Ar fi trebuit să facă o vizită la bancă în dimineața aceasta. Nădăjduiam s-o mai găsesc aici.

— Poate că s-a ocupat de dânsa unul dintre colegii mei. Mă duc să verific.

— Vă mulțumesc.

Femeia se îndepărtă, iar Matthew își întoarse privirea spre fereastră și începu să scruteze chipurile trecătorilor ce se perindau pe trotuarul din fața băncii, rugându-se s-o zărească pe Annabelle printre ei. Din locul în care stătea vedea aproape întreaga stradă. Un chip din capătul opus al trotuarului îi atrase atenția. Dar chiar în momentul acela, o căruță de marfă coti pe șosea, congestionând traficul și blocându-i vederea. Se apropie de fereastră și, când se uită mai bine, simți că îi îngheață sângele în vine.

Se năpusti afară la cal și își înșfăcă pușca. Alegând șoseaua, în locul trotuarului aglomerat, porni printre căruțe și animale spre colțul străzii.

Credea că o zărise pe Annabelle, dar se înșelase. Totuși, nu avea nicio îndoială că bărbatul pe care îl văzuse era vânătorul de recompense.

Se uita în fiecare vitrină pe lângă care trecea. Lăsă în urmă frizeria, biroul de vânzări imobiliare. În dreptul magazinului universal Haddock, încetini pasul și cercetă raioanele aglomerate. Nimic. De la colțul străzii, privi la stânga, apoi la dreapta. Din impuls, o luă spre vest.

Trecu pe lângă o tipografie, un magazin cu haine de damă și o galanterie bărbătească. Dacă Annabelle pățea ceva din cauza lui, nu și-o va ierta niciodată. *Doamne, n-o lăsa să plătească pentru greșelile mele. Lasă-mă pe mine să răspund de faptele mele. Dar cruț-o, Te rog, pe ea.*

Dădu să pornească în direcția opusă, dar în momentul acela încremeni.

Annabelle tocmai intra într-un hotel din josul străzii. Cu inima bubuindu-i în piept, Matthew traversă șoseaua și privi înăuntru de la marginea ferestrei. Holul era gol. Intră. Glasul Annabellei răzbătea până la el dintr-un culoar lateral.

Un domn se apropie de recepție și Matthew se folosi de ocazie pentru a țâșni după colț. Auzi o ușă închizându-se la capătul opus al coridorului. Porni încet într-acolo, privind în răstimpuri peste umăr. Când ajunse în dreptul camerei, își lipi urechea de ușă și ascultă. Apoi încercă ușurel mânerul sferic.

Acesta se învârti fără zgomot.

Cu nervii încordați, trase adânc aer în piept și, lăsându-se în mâna lui Dumnezeu, izbi ușa de perete.

Capitolul 38

Annabelle stătea în dreapta, cu fața spre el. Îl privi fără să clipească și Matthew avu senzația – tulburătoare – că îl aștepta. Auzi țăcănind camera cartușului și în secunda imediat următoare simți țeava puștii lipită de tâmpla stângă.

— Pune arma jos, domnule Taylor.

Annabelle tresări, apoi dădu din cap, îndemnându-l din priviri să facă așa cum i s-a cerut. Chipul ei nu vădea defel surprindere, ceea ce îi confirma bănuiala de adineauri. Se răsuci ușor să privească în spate, dar un ghiont ferm dat cu țeava puștii îl convinse să întoarcă iar capul.

Cu pușca în mâna stângă, și-o ridică pe cea dreaptă.

— În regulă, o pun jos.

Se aplecă încet în față și, înainte să așeze pușca pe podea, scrută dintr-o privire odaia. Un pat, o masă și un birou cu un scaun în colț. Se ridică și se uită la Annabelle, așteptând un semn. O ușoară înclinare a capului, o privire grăitoare – orice l-ar fi ajutat să înțeleagă ce se petrecea.

Privirile li se încrucișară, dar în ochii ei nu se citea nimic.

Dacă ar fi fost singur, poate că ar fi încercat să riposteze. Dar cu Annabelle de față, nu putea. Gândul îi zbură la pruncul din pântecul ei. În momentul acela se auzi din spate țăcănitul zăvorului.

— Du-te lângă doamna McCutchens.

Matthew șovăi.

— Acum!

Țeava ce îi împunse brutal spinarea fu cât se poate de convingătoare. Când ajunse lângă Annabelle, în capătul opus al odăii, Matthew se întoarse încet și descoperi că nu se înșelase.

— Te rog s-o lași pe doamna McCutchens să plece. Dumneata cu mine trebuie să te socotești, nu cu ea.

— Asta a fost adevărat cândva, Taylor; un zâmbet arcui încet buzele bărbatului. Dar acum socoteala mea este cu *ea*.

Amintindu-și ceea ce îi povestise Annabelle seara trecută, Matthew simți că i se pune un nod în stomac. Închipuindu-și cât trebuie să fie de îngrozită în momentul acesta, întinse mâna spre ea și se poziționă pavăză în fața ei. Era dispus s-o apere de bărbatul acesta cu prețul propriei vieți.

Îi găsi mâna. Ea i-o luă blajin, fără înfrigurarea unui om înfricoșat. Se întoarse și se uită la ea. Pe chipul Annabellei se citea mai degrabă remușcarea decât frica.

— Annabelle? șopti el.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Matthew, dânsul este domnul Rigdon Caldwell; Annabelle arătă spre bărbatul ce își ținea pușca ațintită spre ei. A fost pe urmele tale de când ai plecat din Texas.

— Știu, recunoscu Matthew, apăsat de povara vinovăției. N-am găsit niciodată curajul să-ți spun, Annabelle.

Rușinea pe care o simțea la gândul că ea știe de datoriile lui nu se compara nici pe departe cu dorința arzătoare de a o ști în siguranță. Ar fi trebuit să-i mărturisească adevărul cu mult timp în urmă. Dacă Annabelle păția ceva...

— Toate astea sunt bune și frumoase, dar eu trebuie să ajung în Boise City înainte de asfințit.

Matthew făcu un pas spre Caldwell.

— Am să vin cu dumneata, fără să opun niciun fel de rezistență. Singura mea condiție e s-o lași pe doamna McCutchens să plece, teafără și nevătămată.

Caldwell își plimbă privirea de la unul la altul, oprindu-se în cele din urmă asupra Annabellei.

— Doamnă McCutchens, putem să-i dăm zor? Nu de alta, dar încep să-mi pierd răbdarea.

Matthew se uită nedumerit la Caldwell, apoi la Annabelle.

Mâna ei se strânse pe a lui.

— Matthew, nu știu cum să îți spun asta, așa că am s-o fac fără ocolișuri. În noaptea când te-ai dus la salonul acela de pocher s-o eliberezi pe Sadie... de îndată ce ai intrat, domnul Caldwell m-a abordat pe stradă. Nu mi-a făcut nimic, se grăbi ea să adauge, ghicind parcă dorința lui copleșitoare de a o ocroti. Doar am stat de vorbă și...

— Ți-a spus ce am făcut, spuse Matthew, încercând să dea un nume emoției ce apăru în ochii ei.

Annabelle trase ușor din buze.

— La drept vorbind... știam acuzațiile care ți se aduc încă din Parkston. Ți-am văzut portretul la cârciumă, când m-am dus cu barmanul în odaia din dos.

Incapabil să răspundă, Matthew se holbă la ea până ce înțelese. Annabelle știuse în tot acest timp...

— Doamnă McCutchens, domnule Taylor.

Cei doi întoarseră capul la unison, fiecare dând drumul mâinii celuilalt.

— Doamnă, nu cazi ușor la învoială, dar a fost o plăcere să fac afaceri cu dumneata. Domnule Taylor, nu mai trebuie să îți păzești spatele. Nu de mine, în orice caz. Señor Sedillos îți transmite că datoria ți-a fost achitată și îți mulțumește că i l-ai predat pe Mason Boyd.

În drum spre ușă, Caldwell se aplecă și ridică pușca lui Matthew. Lăsă cocoșul în jos, scoase cartușele și le vârî în buzunar, apoi puse arma pe pat.

— Asta în caz că ești genul de om care poartă pică, adăugă vânătorul de recompense, după care ieși, închizând ușa după el.

Matthew încă încerca să pună cap la cap ceea ce tocmai se petrecuse.

— În tot acest timp, tu știai, murmură el, uimit și un pic iritat. Și n-ai spus un cuvânt. M-ai lăsat să străbat milă după milă, stând permanent cu ochii în patru, dormind iepurește, cu nervii încordați ori de câte ori treceam printr-un oraș...

— Da, răspunse ea în șoaptă, frângându-și mâinile.

În mod straniu, după toate greutățile pe care le înfruntaseră, doar acum părea Annabelle să se teamă cu adevărat.

— Cum ai făcut rost de bani?

De parcă mai avea rost să întrebe...

— Am pus zălog pe fermă și am luat un împrumut; Annabelle luă o foaie de pe biroul din spatele ei și i-o întinse, cu mâna tremurândă. Asta este a ta.

Zbuciumul oglindit pe chipul ei îl tulbură. Luă hârtia și o despături, intrigat. După ce îi citi conținutul, se uită năucit la Annabelle.

— Ce te-a îndemnat să faci una ca asta?

— În dimineața asta, când am văzut titlul de proprietate, mi-am dat seama că, de la bun început, Jonathan a avut de gând să împartă totul cu tine. Nu cu mine. De ce cre... – i se puse un nod în gât și fața i se schimonosi a plâns. De ce crezi că la etaj sunt două dormitoare mari – identice?

— Annabelle...

Întinse mâna spre ea, dar Annabelle dădu înapoi, respingându-l.

— Am văzut cum m-ai privit aseară, Matthew. După ce ți-am povestit... cum am... Clipi și lacrimile îi căzură pe obraji. Știu că nu mă mai poți privi ca înainte.

Matthew îi șterse o lacrimă. Cât de tare se înșela Annabelle!

— Cum nu te mai pot privi?

Făcu un pas spre ea.

— Așa cum te privesc acum? Annabelle, adăugă el în șoaptă, singurul simțământ pe care puteai să-l intuiești aseară la mine era regretul că nu pot da timpul înapoi, să îndrept toate relele care ți s-au făcut.

— Tocmai asta e. Nu poți schimba lucrurile, Matthew. Ce-a fost... a fost. Nu îmi pot șterge trecutul.

— Dar eu nu îți cer asta...

Annabelle arătă spre documentul din mâna lui.

— Este de ajuns să te iscălești pe rândul acela și actul devine oficial.

Matthew își trecu încă o dată privirea peste foaie, zăbovind asupra liniei groase trase peste prima căsuță ce conținea numele lui Johnny... și al lui. I se urcă un nod în gât. Când făcuse actul de proprietate, Johnny îl trecuse și pe el drept coproprietar. Fratele lui nu dăduse uitării visurile pe care le țesuseră împreună pe când erau copii.

Pe rândul următor, numele și iscălitura Annabellei fuseseră și ele barate. Dedesubt, scris de mâna Annabellei, era trecut numele Matthew Haymen Taylor.

Annabelle trase adânc aer în piept și apoi expiră.

— Am scos niște bani pentru mine și Sadie. Nu mulți, doar cât să ne descurcăm pentru început. Cred că Jonathan ar fi dorit asta, date fiind împrejurările.

Matthew se uită lung la titlul de proprietate, cugetând la sacrificiul pe care era dispusă să-l facă această femeie prostuță... cu inimă de aur.

Annabelle arătă spre pana și călimara de pe birou.

— Ești sigură că prin asta transferul fermei devine oficial și obligatoriu? Nu mai trebuie să facem nimic altceva?

Așteptându-i răspunsul, urmări șuvoiul de emoții ce se succedară pe chipul ei. Și în clipa aceea, orice îndoială ar mai fi avut în privința caracterului Annabellei Grayson McCutchens se risipiră.

— Da, l-am înștiințat deja pe directorul băncii în dimineața asta.

Satisfăcut, Matthew se aplecă deasupra biroului, scrise ceva și apoi puse pana la loc în suport. Annabelle se întinse să ia foaia, dar el o trase ușor înapoi, oftând.

— Ai știut ce-am făcut, dar nu ai spus un cuvânt. Nu mi-ai râs în nas, nu mi-ai aruncat-o niciodată în față. Nu mi-ai amintit întruna de greșelile mele... deși eu exact asta ți-am făcut ție.

Văzu cum chipul ei încântător se umbrește. Rezistă ispitei de a o mângâia și îi întinse, în schimb, foaia de hârtie. Annabelle se uită nedumerită la el preț de o secundă, apoi își coborî privirea spre pagină.

În momentul în care realiză ceea ce făcuse Matthew, îi scăpă un icnet.

— E o glumă?...

Matthew se apropie de ea.

— Aș fi scris-o negru pe alb dacă ar fi fost o glumă, doamnă McCutchens?

Annabelle își arcui o sprânceană și schiță un zâmbet, semn că își revenise îndeajuns de pe urma surprizei.

— Așadar... care ți-e răspunsul?

Matthew aruncă o privire spre ușa închisă și adăugă:

— Sau vrei să dau iar buzna înăuntru să te salvez?

Asta, după cum se așteptase, o făcu să râdă.

— Vai, ai, te rog, milă! Mă tem că, dacă tot încerci să mă salvezi, o să sfârșim amândoi cu câte un glonț în ini...

Amintindu-și incidentul de la cârciuma din Parkston, Matthew îi puse un deget pe buze. Din impuls, se aplecă și îi sărută obrazul drept, pe îndelete, de trei ori – apoi făcu un pas înapoi.

— Spune-mi odată care ți-e răspunsul, doamnă McCutchens. Te rog, adăugă el încet.

Văzu o scânteie aprinzându-se în ochii ei. Annabelle ridică foaia de hârtie și citi cu voce tare:

— „Matthew Haymen Taylor și Annabelle Grayson McCutchens, parteneri egali". Îmi place cum sună.

Matthew puse actul deoparte și o trase cu delicatețe spre el. Ea nu opuse niciun pic de rezistență.

— Îți fac această ofertă cu o singură condiție.

— Și anume?

— Ca pe viitor să te învoiești a lua în considerare posibilitatea unui parteneriat de natură mai... personală.

Citind deja răspunsul în ochii Annabellei, Matthew își trecu arătătorul peste buzele ei.

— Măi să fie, domnule Taylor, mă inviți, cumva, la dans?

Matthew zâmbi, amintindu-și de noaptea aceea din prerie.

— Oarecum... Îi dădu părul la o parte şi îi sărută cicatricea ce îi brăzda tâmpla dreaptă, rugându-se ca orice răni rămase în sufletul ei să se vindece şi ca Dumnezeu să îl folosească drept unealtă în acest scop. Da, doamnă, pare-mi-se că da.

Annabelle îşi deschise ochii şi el îi scrută faţa.

— Şi dacă am să greşesc vreun pas, ai să mă înveţi tu cum să-mi îndrept greşeala?

Matthew îi cuprinse ceafa în palme, conştient de seriozitatea întrebării aparent şăgalnice.

— Ce-ar fi s-o luăm încetişor şi să convenim să învăţăm împreună din mers?

— Sună minunat, domnule Taylor, şopti ea, zâmbind. Am să ţin pasul cu tine, orice ritm ai alege.

Mulțumiri

Coperta poate fi împodobită cu un singur nume, dar cei care contribuie la realizarea unei cărți sunt mulți la număr. Pe această cale le mulțumesc din suflet:

Lui Isus, pentru îndurarea și bunătatea Lui nemărginită. Lui Joe, de mai bine de douăzeci și unu de ani mă desfeți cu umorul tău minunat. Te rog să mă încânți încă mulți ani de acum încolo! Lui Kelsey, spiritualitatea ta viguroasă este o reflectare a lui Cristos și o binecuvântare pentru toți cei ce te cunosc – și mai cu seamă pentru mama ta. Lui Kurt, inima ta blajină denotă un om al lui Dumnezeu de care orice mamă ar fi mândră. Lui Doug și June Gattis, părinții și prietenii mei dragi – entuziasmul vostru mă inspiră. Socrului meu, dr. Fred Alexander, pentru că l-ai convins pe editorul tău să citească manuscrisul final, iar însemnările și comentariile tale au fost, cum era de așteptat, neprețuite. Îți mulțumesc că ești unul dintre încurajatorii mei cei mai pricepuți (și mai modești).

Lui Deborah Raney, mi-ai citit toate cuvintele și le-ai cizelat cu măiestrie, cizelându-mă totodată ca scriitor. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că nu ne desparte decât un clic. Organizației *CdA Women*, amprentele creativității și umorului vostru se regăsesc în întreaga carte. Lui Judy Hicks, cunoștințele tale despre cai au fost neprețuite și tot neprețuită îmi este și prietenia ta. Lui Suzi Buggeln, ești o veritabilă sursă de inspirație. Îți mulțumesc pentru ideile sclipitoare pe care mi le-ai dat la Red Robin pentru scrierea celei de-a treia cărți din serie. Virginiei Rogers, observațiile tale pertinente m-au ajutat să dau contur cărții încă din primele stadii și au fost cu adevărat încurajatoare. Femeilor de la Journey, rugăciunile voastre și sprijinul vostru neprecupețit

îmi dau mereu putere. Lui Karen Schurrer, talentul tău de a mânui cuvintele îmi modelează scrisul, iar veselia ta molipsitoare îmi luminează zilele. Familiei mele de la Bethany House, colaborarea cu voi este o desfătare în adevăratul sens al cuvântului.

Cititorilor mei, entuziasmul cu care ați primit primul roman din serie m-a încurajat mai mult decât vă puteți imagina. Ador dialogul cu voi și abia aștept să ne întâlnim față în față. Și, în cele din urmă, celor care, precum Annabelle și Sadie, și-au pierdut inocența sau ea le-a fost răpită: *puteți* să vă recăpătați curăția. În Isus.

TAMERA ALEXANDER este o romancieră de succes, ale cărei lucrări au fost premiate sau nominalizate la numeroase distincții literare, printre care se numără Premiul Christy, Premiul RITA și Premiul Carol. După ce au locuit vreme de șaptesprezece ani în Colorado, Tamera și soțul ei au revenit pe meleagurile lor natale, în sudul SUA, iar acum trăiesc în Tennessee, unde adoră să petreacă timpul cu cei doi copii ai lor, ambii ajunși la vârsta maturității.

Tamera vă invită să o vizitați pe:

Pagina de internet: www.tameraalexander.com
Blog: www.tameraalexander.blogspot.com
Twitter: www.twitter.com/tameraalexander
Facebook: www.facebook.com/tamera.alexander

Sau, dacă preferați poșta tradițională, îi puteți scrie la următoarea adresă:

Tamera Alexander
P.O. Box 871
Brentwood, TN 37024

Alte cărți publicate la editura Casa Cărții

Căminul mult visat, de Lynn Austin
Când o lume întreagă ne desparte, de Lynn Austin
Dorie, fata pe care nu o iubea nimeni, de Doris VanStone şi Erwin W. Lutzer
Fiicele Evei, de Lynn Austin
Flacăra reaprinsă, de Tamera Alexander (volumul 1)
Flacăra Rezistenței, de Tracy Groot
Fugi, băiete, fugi!, de Nicky Cruz
Locul femeii, de Lynn Austin
În vâltoarea apelor, de Lynn Austin
Niciun loc unde să plângi, de Doris VanStone şi Erwin W. Lutzer
Omul ceresc, Fratele Yun şi Paul Hattaway
O perlă în nisip, de Tessa Afshar
Perechea potrivită, de Lynn Austin
Scorpionul roşu, de Rami Kivisalo şi Marko Joensuu
Tărâmuri ascunse, de Lynn Austin
Tot ce ea îşi doreşte, de Lynn Austin
Colecția *Raftul clasic*:
- *Ben-Hur*, de Lewis Wallace
- *Cămaşa lui Cristos*, de Lloyd C. Douglas
- *Cetatea blestemată*, de John R. Carling
- *Coliba unchiului Tom*, de Harriet Beecher Stowe
- *Mândrie şi prejudecată*, Jane Austen
- *Quo vadis*, de Henryk Sienkiewicz

Seria *Anotimpurile inimii*, de Janette Oke (4 volume)
Seria *Cântecul Acadiei*, de Janette Oke şi T. Davis Bunn (5 volume)
Seria *Cronicile de la Fountain Creek*, de Tamera Alexander (volumul 1)
Seria *Cronicile regilor*, de Lynn Austin (5 volume)
Seria *Faptele credinței*, de Davis Bunn şi Janette Oke (3 volume)
Seria *Focul topitorului*, de Lynn Austin (3 volume)
Seria *Învăluiți de iubire*, de Janette Oke (8 volume)
Seria *Moştenirea din prerie*, de Janette Oke (4 volume)
Seria *Secretul trandafirului*, de Michael Philips (4 volume)
Seria *Soțiile patriarhilor*, de Jill Eileen Smith (volumele 1 şi 2)
Seria *Soțiile regelui David*, de Jill Eileen Smith (3 volume)
Seria *Trilogia Genezei*, de Kacy Barnett-Gramckow (3 volume)
Seria *Vestul canadian*, de Janette Oke (6 volume)

În curs de apariție

Seria *Cronicile de la Fountain Creek*, de Tamera Alexander (volumul 3)
Seria *Soțiile patriarhilor*, de Jill Eileen Smith (*Rahela* – volumul 3)
Wonderland Creek, de Lynn Austin
Return to Me, de Lynn Austin
Though None Go with Me, de Jerry B. Jenkins

CUVINTELE, ODATĂ ROSTITE,
POT VINDECA UN SUFLET RĂNIT,
DAR CUVINTELE CE RĂMÂN NEROSTITE
APASĂ SUFLETUL,
PROVOCÂND O RANĂ MULT MAI ADÂNCĂ.

Annabelle Grayson are şansa de a începe o nouă viaţă, dar nicidecum în Willow Springs, unde trecutul ei o umbreşte precum un nor întunecat. După moartea soţului ei, Annabelle dă anunţ pentru angajarea unei călăuze care s-o însoţească până la moşia ce o aşteaptă în Idaho – dar candidatul care se prezintă pentru slujbă este unul cu totul neaşteptat.

Matthew Taylor este un fugar, urmărit la tot pasul de consecinţele greşelilor săvârşite în trecut. Prima întâlnire cu Annabelle Grayson a fost oricum îndeajuns de neplăcută, dar, când drumurile li se încrucişează din nou, adevărurile ce i se revelează sunt de-a dreptul devastatoare. Dacă i s-ar putea îndeplini o singură dorinţă, Matthew şi-ar dori să dea timpul înapoi şi să îndrepte o greşeală pe care o regretă amarnic. Iar dacă ar mai avea dreptul la o dorinţă, aceea ar fi ca Annabelle Grayson să plătească pentru faptele ei.

Tamera Alexander este o romancieră de succes, ale cărei lucrări au fost premiate sau nominalizate la numeroase distincţii literare, printre care se numără Premiul Christy, Premiul RITA şi Premiul Carol.
Tamera şi soţul ei locuiesc în Tennessee.

Editura Casa Cărţii
ISBN: 978-606-732-012-1
9 786067 320121
www.ecasacartii.ro